This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Gr 110.165.1

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΚΩΜΩΙΔΙΑΙ.

ARISTOPHANIS COMOEDIAE.

EDIDIT

BERNARDUS THIERSCH.

TOMUS VI.

CONTINENS P. I. RANAS ET P. II. ECCLESIAZUSAS.

LIPSIAE
SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.
MDCCCXXX.

LONDINI
APUD BLACK, YOUNG ET YOUNG.

ARISTOPHANIS RANAE.

RECENSUIT ET EXPLICUIT

BERNARDUS THIERSCH.

TOM. VI. P. I.

PRAEMITTUNTUR QUAESTIONES DE RANARUM FABULAE NOMINE, AETATE, OCCASIONE ET CONSILIO.

LIPSIAE

SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXX.

LONDINI

APUD BLACK, YOUNG ET YOUNG.

.110.165.1

1164
23

PRAEFATIO

IN ARISTOPHANIS RANAS.

Commentatio de Aristophanis vita sero parari coepta Rankio meo tantas creavit difficultates et in tantam molem accrevit, ut, quum pro gravitate tarde moveretur, Plutum comitem, iamdudum ad exeundum paratam, in portu retineret. Hiemis immoderatae tempestatibus tandem placatis ubi Plutus in eo erat, ut solveret, Charontis navigaturi invitationem: *εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω* non frustra imitata pares atque ille itineris socias arcessivit. Quas nunc simul ituras quibus prosequar, dein-

ceps exponam. Quod autem Ranas Pluto dedi pedisequas, quae fabularum superstitum est antepenultima, non temere feci. Huic enim supellex viatica erat parata, ceteris subsidia quaedam adhuc parantur maxime necessaria.

Scr. Martio vert. MDCCCXXX. Halberstadii.

Bernardus Thiersch.

QUAESTIO DE RANARUM FABULAE NOMINE, AETATE ET OCCASIONE.

Quum plures Aristophanis fabulae chori nomine inscriptae sint, non est quod quaeramus, cur huic fabulae Ranarum nomen sit inditum; quaerimus, quid sub Ranarum choro, quem, quia Mystae chorum proprium efficiunt, quidam ne chorum quidem esse volunt, poeta adumbraverit. Veteres quidem, quae Ranarum Bacchum [1]) et Charontis cymbam cantilenis prosecutarum personae fuerint, non dixerunt, immo negarunt eas in scena fuisse conspicuas [2]). Inter recentiores interpretes Brumoeus [3]) coniecit, Ranarum personas eorum poëtarum speciem repraesentasse, quos Aristophanes in hac fabula irrisisset. De tragicis poetis cogitare non licitum esse, opinatus est Bohtzius [4]); si quos introduxisset, eos fuisse cyclios, ad quos pertinere vi-

[1]) Ranae et alias feruntur Baccho amicae. *Νύμφαις φίλος, οὐδὲ Λυαίῳ ἐχθρός.* in Antigon. epigr. Antholog. Graec. II, p. 244. Quod epigramma ab Opsopoeo recte explicatum esse puto, qui ranam in vinum delapsam cogitavit. Occasio epigrammatis condendi facile potest divinari. Fieri enim potuit, quum Antigonus ad opacos fontes fusus per herbam cum amicis vino aliquando indulgeret, rana inscite saliens in craterem demergeretur. Lusus iste conviva ridenti dignus. Coniecturae Fr. Iacobsii, viri *πολυτιμήτου*, qui ranam in poculo vel cratere sculptam intelligi voluit, adversantur locutiones *οὐκέτι μακρὰ βοῶντα* et *κεῖμαι ἐν Νύμφαις*. Illa enim de rana sculpta, quae antea non coaxavit, usurpari non potuit, neque haec de rana in poculo externo ficta. In poculi autem fundo ranae imago, bibenti neutiquam grata, vix locari potuit.

[2]) Vide not. ad 209. ubi post verba: „*sive fuit adsimilatio*“ excidit: *qualis Vesparum.*

[3]) Le théatre des Grecs Vol. XV.

[4]) De Aristophan. Ran. Dissert. p. 19.

deantur, quae v. 216 et 234 dicta essent. Quae cum posita sint in coniecturis, ea suo cuiusque ingenio relinquenda esse puto. Sin autem poetae aliquid tale supponere licet, reperire non possum, quid impedierit, quominus Euripidis personam choro isti praeesse facerent. Ranarum genus loquax ut in paludibus canere solet hominibus invitis, ita Baccho invito molestas celebrat cantilenas. Quae quidem intempestivae et molestae garrulitatis notio ita prope sita et in promptu est, ut non opus sit, reconditius aliquid investigare. In eandem partem de ranis ludit auctor Batrachomyomachiae 188 sq.

ἀλλ' οὐδ' ὡς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω.
εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι· ἀλλά με πρώην
ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,
ὕπνου δευομένην, οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
οὐδ' ὀλίγον καμμῦσαι· ἐγὼ δ' ἄϋπνος κατεκείμην
τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα.

Quare non absonum fuisset, si Euripidis argutias verbosas et alienas cum diverbiis tum choris insertas, quae saepius in hac fabula [5]) castigantur, etiam sub Ranarum canticis castigatas esse statuissent.

Ranae fabula acta est Ol. XCIII. 3. Callia Hipponici filio archonte Lenaeis, quae celebrari solita sunt mense Gamelione vertente [6]).

Fabula ipsa suae aetatis indicia praebet satis perspicua, quorum quaedam iam ab aliis notata sunt. Palmer. ex v. 418, quo Archedemus irridetur, manifestum putat esse, Ranas ascendisse in scenam anno XXVI belli Peloponnesiaci. Eo enim anno Archedemum inter magistratus fuisse [7]), constare ex Xenoph.

---

[5]) Cf. 791. 918. 961. 973 etc.

[6]) Argument. Ran. ap. me p. 7. Sam. Petit. Miscel. I, c. 14. Palmerii Exercit. p. 770. eiusd. not. ad Ran. v. 418. (Bekk.) Spanhem. ad Ran. argum. Hoepfn. ibid. Boeckh. d. fest. Bacch. p. 104. Ritschl. Comment. d. Agathon. p. 15. Ranke Comment. d. Arist. vit. p. CCLXXII. — De Callia cf. Clavier. Mém. sur la famille de Callias. Comm. Inst. reg. Gall. Hist. et Litt. T. III. Meier. de bon. damn. p. 121. Boeckh. Staatsh. d. Ath. II, 14 sq.

[7]) Demagogus illius temporis nobilis notatur v. 418. vid. not. ad h. v.

Hell. I, 7. Praeterea rerum tunc temporis novissime gestarum permulta comparent vestigia. Victoriae Atheniensium de Lacedaemoniis apud Arginusas relatae saepius facta est mentio; item servorum, qui, quum pugnae isti interfuissent, manu missi sunt [8]). Atque fabulam nostram aliquot mensibus post victoriam Arginusiam actam esse, docent illi versus, in quibus decem ducum sors commemoratur, quippe quos vinctos et capitis damnatos esse edocti simus [9]). Ne vero ultra Ol. XCIII. 3. progrediamur, vetat clades Atheniensium apud Aegis Flumen paullo post accepta. Quae duae pugnae, Arginusiam dico et quae ad Aegis Flumen commissa est, Ranarum fabulae aetatem tam accurate circumscribunt, ut diutius de hac re disserere non opus sit. Sed scholiastae testimonium praeterire non possum, qui ad eum locum, ubi de Alcibiade agitur [10]), haec monuit: *περὶ τῆς δευτέρας λέγει αὐτοῦ (τοῦ Ἀλκιβιάδου) ἀποχωρήσεως, ἣν ἑκὼν ἔφυγε κατελθὼν μὲν ἐπ' Ἀντιγένους πρὸ ἐνιαυτοῦ τῶν βατράχων, διὰ δὲ τὸ πιστεῦσαι Ἀντιόχῳ τῷ κυβερνήτῃ τὸ ναυτικὸν καὶ ἡττηθῆναι ὑπὸ Λυσάνδρου δυσχεραν θεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων.* Nam et haec res non minus in comperto est; exulavit Alcibiades iterum Ol. XCIII. 2.

Quod praeterea traditum est, Ranas fabulam bis doctam esse [11]), hanc alteram commissionem paullo post primam factam esse, veri simillimum videtur. Nam comoedia antiqua ita morata est, ut, quae fabula suo tempore omnium plausum tulerat, pluribus annis post, nisi mutata et rebus nove gestis adaptata, placere non posset. Versatur enim tota in rebus publicis, in civitate et civibus monendis et corrigendis. Nunc vero argumenti Ranarum auctor nobili Dicaearchi auctoritate fretus diserte asseverat, parabasis praestantiam iteratae actionis caussam fuisse. Quamquam recte se habet, quod Rankius bene monuit,

---

[8]) vid. not. ad Ran. 30.

[9]) Decem ducum damnatio fere in illud anni tempus incidit, quo fabula acta est. Ab Aristophane res extremis diebus gestas tangi potuisse, ostendit Ranke Comment. p. CCLXXII. De decem victorum sorte vide not. ad Ran. 1217 etc. coll. 694. 746.

[10]) vid. Ran. 1450 sq. et schol. ad 1418 ap. Bekker.

[11]) vid. Argum. Ran. p. 7 fin. Ranke Comment. p. CCLXXXII.

tragoedias quasdam, ut Oedipum Coloneum Sophoclis, post [illegible] gius tempus iterum doctas esse, et notum est Aeschyli dra[illegible] post eius mortem a civitate iussa esse in scena repeti; [illegible] tamen aliter iudicandum esse videtur de comoediis, atque [illegible] tragoediis. Tragoediarum plurimarum argumenta petita sunt [illegible] antiquissimis heroum temporibus, quae longe aliis consiliis audiri et iudicari solita sunt, quam res nuperrimae in comoediis tractatae[12]). Fabulas victas non denuo editas esse, nisi emendatas, per se veri est simile et cum aliunde tum ex iis, quae de fabulis vere bis doctis constant, disci potest. Ita Ranae probatae paullo post iterum agerentur necesse fuit non mutatae. Exoritur hic quaestio difficilis, quo anno denuo commissa sit fabula nostra. Paullo post primam Ranarum commissionem clade ad Aegis Flumen accepta Athenienses a Lacedaemoniis pressi usque ad Ol. XCIV. 1. a trigintaviris crudeliter vexantur. Quae tempora fabulae repetitioni prorsus adversantur. At tyrannis exactis et pristina libertate a Thrasybulo restituta, desiderium Ranas iterum spectandi nasci potuit. Ulterius progredi vix licet, nisi accipere velimus, Ranas, quum secundo darentur, mutatas esse, quia eodem anno Alcibiades interfectus est, qui vivus adhuc v. 1450 sq. commemorari potuit, quum de eius obitu inde ex Phrygiae angulo, ubi periit, Athenienses ante illius anni finem vel sequentis initium certiores fieri non possent. Volucres enim nuntios qui mitteret, non fuit. Alteram fabulae actionem si quis citra Ol. XCIV. ponere velit, ei magis etiam obstat Socratis mors, quae in Ol. XCV. 1. incidit[13]). In eum igitur Aristophanes v. 1520 sq. iisdem verbis non animadvertisset; de Socrate mortuo iudicium nisi reiectum, mutatum saltem fuisse, ipsius Comici consuetudo argumento est, qua adversarios, Euripide solo excepto persequitur, quamdiu vivunt, mortuis parcet et priora maledicta emendare conatur[14]). Quare si verum est, quod ex Dicaearchi

---

[12]) vid. de hac re Quaest. meam de utraque Pluti editione et Rankii Comm. p. 283 sq. de secundis fabulis.

[13]) Vid. Valcken. Diatrib. p. 191, b.

[14]) Vide, quae de Lamacho notavi ad Ran. 1060. Hanc enim legem sibi esse, ipse affirmat Nubb. 541. ibique addit, se eo a ceteris Comicis differre. Cur eandem legem in Euripide castigando violaverit

auctoritate traditur, Ranas fabulam bis actam esse, verum etiam esse debet, eam aut Ol. XCIV. 1. iterum datam, aut eius argumentum novatum esse.

Videamus nunc quae Ranarum condendarum occasionem dederint. Ac primum nostro tempore neminem spero fore, qui Frischlino sic disserenti fidem habiturus sit: „*Occiso*, inquit, *ab Atheniensibus Socrate Euripides exhibuit populo tragoediam, in qua Palamedem iniuste occisum a Graecis introducebat. Sed quia pleraque in ea tragoedia sic gerebantur, ut caedem Socratis, non Palamedis referrent: magnam conflavit Euripides Aristophani invidiam. Hanc ut declinaret poeta comicus Ranas conscripsit: in qua comoedia laudibus Euripidis detrahit.*“ Quae quidem Beckius nimis modeste dicit argumentis certis doceri non posse: sunt enim mera somnia, quae res tunc temporis gestas plane pervertunt. Etenim compertum habemus, Socratem post Euripidem et Ranarum confectionem obiisse. Quod vero ad Palamedem Euripidis fabulam attinet, quae Atheniensibus Socratis iniuste damnati recordationem excitasse omniumque spectantium lacrimas civisse fertur, id si verum est[15]), facile inde explicari posse puto, quod utriusque sors, Palamedis et Socratis, per erat similis: *uterque homo sapiens adversariorum perfidiosa accusatione a iudicibus turpiter delusis damnatur.* Iccirco fieri potuit, ut Palamedes fabula quum paullo post Socratis mortem denuo in scena repraesentaretur, viri Atheniensium sapientissimi modo iniuste necati recordationem concitaret[16]).

Frischlini opinione missa videndum est, utrum quae a Rankio Comment. p. 272. opinio breviter exposita est, defendi pos-

---

iam acute notavit Reisig. Praefat. in Nubb. p. XXI. ubi: „*Nempe hic*, inquit, *etiamsi obierat, vivebat, quia scriptorum eius vigebat memoria.*“ Hic noli viro docto opponere, quae ludendi caussa Aristoph. dixit Ran. v. 884. *ὅτι ἡ ποίησις τῷ Εὐριπίδῃ συντέθνηκεν.*

[15]) Narratur in argum. Busiridis Encom. Isocratei: *καὶ νοῆσαν τὸ θέατρον ἅπαν ἐδάκρυσε, διότι περὶ Σωκράτους ἠνίττετο.* Similiter loquitur Diog. Laërt. XI, 44. *Εὐριπίδης δὲ καὶ ὀνειδίζει αὐτοῖς ἐν τῷ Παλαμήδει λέγων· ἐκάνετ' ἐκάνετε τὸν πάνσοφον* etc. quamvis hic statim errorem hunc Philochoro auctore corrigat.

[16]) Non enim opus est, ut cum Valcken. Diatr. p. 191. Euripidi indolem nescio quam divinandi tribuamus, qua Socratis periculum quum praevidisset, fabulam suam ita comparasset. Quam similis herois et

sit. Is enim acute, ut solet, monuit, *fieri potuisse ut post Euripidis mortem, qui ex Boeckhii coniectura in confiniis anni 2 et 3 Ol. XCIII mortuus sit, summam comoediae Aristophanes excogitaret eamque partem, qua Aeschyli Euripidisque certamen continetur, conficeret, postea autem Sophocle quoque mortuo ei hanc formam daret, quam nunc habet. Duas enim esse fabulae partes: primum Dionysum mortuis poetis bonis petere inferos, ut Euripidem ad superos referret, deinde vero apud inferos esse ab Euripide certamen contra Aeschylum commotum, ad quod forte Dionysus accederet. Utriusque partis mortem Euripidis esse fundamentum; eum repetere Dionysum, eum nos pugnantem videre. Sola in altera fabulae parte mortem Sophoclis accedere et eo magis impellere Dionysum, ut delicias suas in terram reduceret. Quam sententiam qui probaret, cur tribus tantum locis Sophocles commemoratus sit, intelligere.*

Haec fere est Rankii opinio obiter proposita, cui haec potissimum adversari videntur: Primum si verum est, quod adhuc nemo dubitavit, Sophoclem ab Aristophane candide cultum et probatum esse, eo vivo Aristophani cogitatio Ranas componendi, quales habemus, oriri non potuit, cum fabulae cardo quasi sit, *postquam boni Tragici mortui essent, unum ab inferis esse revocandum*, quo everso fabula non habet, quo nitatur, aut tota ad Sophoclem vituperandum facta est, quo vivo si conditam esse acceperimus. Quod deinde dicit Sophoclem tribus

---

philosophi caussa fuerit, vel ex ipsis Palamedis fragmentis iudicari potest. De interfecto heroe chorus cantasse traditur:

ἐκάνετ', ἐκάνετε τὰν
πάνσοφον, ὦ Δαναοί,
τὰν οὐδέν' ἀλγύνουσαν
ἀηδόνα Μοῦσαν,
τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον.

Quae facile tanquam de Socrate dicta accipi poterant, ut aptissime de Palamede sagacissimo dicta sunt. Huius sententiae caussa Euripides ipse in Ran. 1480 Palamedis nomine appellatur. Ceterum in fragmento modo laudato Genit. *Μουσᾶν* mutavi in Accusat. *Μοῦσαν* e graecismo ad Ran. 1306 notato. Palamedem fabulam sententiis quae pariter in Socratem verti poterant, refertam fuisse, alii versus eidem vel hac ipsa de caussa assignandi, docent fortuito servati, ut οἶμοι· θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν.

tantum locis [17]) commemorari, id me mirum non habet. Non loquor cum Aristophane, quamvis iure possim, qui, quum Niobae Aeschyleae silentium ab Euripide exprobratum esset, Bacchum interloquentem fecit: *ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες* [18]), nam in illis tribus locis magna cum laude commemoratur, nec eius honori aliquid detractum esse opinor, quia certamine isto famoso exclusus est, quod a Sophoclis moribus alienissimum fuit. Accedit, quod poesi Sophocleae, quae non versatur in rebus publicis tractandis, in Ranis fabula politica locus esse non potuit nisi secundus. Quod enim nuper ostendi coeptum est, Sophoclem etiam in tragoediis res sui temporis publicas tetigisse, id mihi hodie usque persuaderi non potuit [19]). Illas denique duas partes, quas Ranarum fabulae esse dixit, ego etiam non solum agnosco, sed tribus aliis augere possem, si viderem aliquid inde in rem nostram redundare. Quidquid in hac fabula ab exordio ad finem usque agitur, nihil alienum est; omnia potius prudenter excogitata sunt et consociata. Quod Bacchus Euripidem revocaturus forte ad eius cum Aeschylo certamen accedere videtur, id signum est oeconomiae aptissimae. Ubique poeta attente audiendus. Nam Bacchus, qui pessimum ex poetae iudicio trium Tragicorum ab inferis revocaturus proficiscitur, optimum abducere non potuit, nisi certamine ante facto is victus esset, quem optimum false habuerat. Quae cum ita sint, certamen illud, in quod fortuito Bacchus incidere videtur, ut consilium et notiones animo anteceptas abiiceret, necessarium est et cum cetera fabula arctissime cohaeret.

---

[17]) Ran. 76 sq. 803 sq. 1545.
[18]) Ran. 935. De Sophocle accuratius disputandi infra locus erit.
[19]) Lachmannus in Museo Rhenano I. IV.

QUAESTIO DE RANARUM FABULAE CONSILIO.

De comoediae nostrae consilio disputaturus Genellium non moror, qui in libello de Theatr. Athen. opinionem exposuit, Calliam Hipponici filium, heluonem dissolutum et gloriosum sub Bacchi persona irrideri, eamque irrisionem verum fabulae consilium esse [20]). Quid autem Calliae eiusmodi cum Tragicis? Meretricis alicuius nobilis ab inferis excitandae consilium capere is potuit. Sed recte iam refutata est ea opinio a Bohtzio [21]), qui, quid in Ranis conscribendis consilii fuerit Aristophani, multo accuratius, quam interpretes priores, docere conatus est. Antequam igitur, quid ipse sentiam, exponam, quid hic cum aliis iudicaverit, considerandum est.

Argumento fabulae copiose exposito dicit [22]), inde *apparere, in tragicae poeseos eo tempore tragicorum poetarum conditione*

[20]) Sub Bacchi ornatu Calliam rideri, iam schol. monuit ad v. 502. Apollonii auctoritate, nisi hic voluit, sola verba ὁ ἐκ *Μελίτης μαστιγίας* ad istum pertinere. vid. et not. ad v. 429. Bacchi mores et externam speciem consideranti mihi fere invito visus est Comicus Athenienses ipsos, quales ex Euripidis disciplina evasissent, risisse. Sed cur Baccho eas partes imposuit? Quare rectius statui posse opinor, sub Bacchi persona ex heroe et heluone muliebri composita, quippe ex elementis sibi adversariis mixta, artem tragicam ipsam, huic deo sacram, labantem scilicet et degeneratam depingi. Non probo Brumoei coniecturam (Le théatre des Gr. Vol. XV.) „*cet habillement si peu convenable a Bacchus, est produit exprès pour rendre ridicule quelque poëte tragique (peut être Euripide), qui avait ainsi habillé Bacchus.*“ Agathonem quidem sic fere exhibuit. Opinionem hanc reiecit Bohtz l. l. aliam non proposuit.

[21]) Dissert. d. Ar. Ran.

[22]) l. l. p. 6.

et pretio definiendo comoediam nostram potissimum versari. Deinde[23]) addit: *Tragoediae indolem degeneratam ab Euripide in peius versam populo animi altitudine illa antiqua depravato placuisse. Ut antiquorum deorum et antiquae virtutis veneratio periisset, ita animorum vim et morum simplicitatem defecisse. Aeschyli heroes horridulos, Euripidis blandiores apparuisse; reges pannis obsitos mendicorum habitu ambientes tenellas animas ad misericordiam movisse. Hanc poesin falsis illecebris sensus capientem ab Aristophane vituperatam esse, ut civium animos et sensus enerves ad pristinam fortitudinem et animi vigorem ingentem revocaret. In Aeschylo et Euripide apud inferos non solum personas horum poetarum certare, sed utriusque aetatem, Marathoniam, qua Graeci concordes et patriae amantissimi fuissent, et praesentem, qua invidia et avaritia viguissent.*

Consilium hoc, magno Aristophanis ingenio dignissimum, tantum abest ut improbem, ut, quod altero loco posuit, omnium Aristophanis fabularum commune fuisse contendam. Ubique enim poeta noster ut temporis acti laudator et virtutum maiorum praeco, ita vitiorum sui aevi degenerati castigator adstat, ut rei publicae bene consulat et in cives improbos rerumque novarum studiosos severe animadvertat. Quas sibi partes esse ipse in hac fabula v. 1075 profitetur:

τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν
ἔστι διδάσκαλος ὅστις φράζει, τοῖσιν δ' ἡβῶσι ποιηταί.

Quare haec, si quidem valeant, ita intelligenda esse puto, *ut in Nubibus poeta sophisticam suae aetati labem parare ostenderit, ita in Ranis tragoediam, quam sophistica ars occupasset et pervertisset, cives et rempublicam corrumpere.* Quamvis hoc poetae consilium fuisse nemo futurus sit qui neget, neque tamen hoc unum ei fuisse, sed peculiarius aliud, a nemine adhuc notatum, videbimus, postquam, quae huc pertinent, exposuero.

Euripidis vituperatio omnino duplex est: nimirum vitupe-

---

[23]) l. l. p. 16.

ratur *et artis tragicae parum gnarus, et rei publicae perniciosus.*

Ac primum Aristophanes quum Euripidem ab arte tragica castigaret callide fecit, ne dicam maligne, ut hic plerumque, quae exprobranda erant, sibi laudi esse ipse putare introduceretur. Arguitur autem Euripides tragoediis gravitatem ab Aeschylo allatam ademisse[24]) easque ad sordes plebis detraxisse; quare et factum sit, ut pro vili ac tenui, quo usus esset, genere dicendi populari turbulentaque dementia adiutus in Orco etiam hominibus nequam omni cultu exutis satisfaceret; arguitur in regulas pulchri et decori peccasse, quia veram poesis indolem ignorasset, ex qua res fama perceptae ad notiones recti et pulchri conformandae fuissent, quas deformes, sicut fuissent, temere reddidisset[25]); arguitur grandis nonnumquam incedere, sed iniuria, nec ubi necesse sit, etiam pleno ore haud raro loqui, quum res leves agantur, sed si magnum nescio quid intenderit, subito ad res vulgi delabi[26]); arguitur mores personarum non solum non constantes exhibuisse, sed etiam hominibus diversissima natura, ut heris et servis, eosdem affinxisse[27]).

Non contentus Euripidis artem universe vituperasse, singulas fabularum partes etiam persequi non dedignatus est. *Vitiosos* iudicat *prologos*[28]), quo iure, videbimus, ubi de peculiari poëtae consilio acturi sumus; *vitiosa diverbia*, utpote sophistarum dialogis similia, quasi, quamvis verba artificiose et subtiliter struere scivisset, naturam invalidam celare voluisset artes rhetorum docendo et res philosophicas exponendo[29]); *vitiosa* denique *chori carmina*, quibus tradidisset numeros imbecilliores, leviores, fugaciores, modos autem crispatos, dissolutos et delicatos[30]).

---

[24]) Ran. 788. 960 sq. ubi adeo imbecillis animi esse fingitur, ut Aeschyli maiestatem ne cogitatione quidem possit assequi.

[25]) Ran. 1074. Quas notiones bene exposuit Aristotel. Poët. c. IX.

[26]) 1343. et inprimis 1353 sq. in monodia illa lepidissima.

[27]) Ran. 968.

[28]) ibid. 965 sq.

[29]) ibid. 791. 918. 961. 973.

[30]) 1331. 1336. Etiam chori saltationes nimis molles reprehendere videtur, si λυγισμός v. 791 eo sensu capi potest.

Altera Euripidis vituperatio versatur in eo, quod cum toti reipublicae tum civibus singulis perniciosus fuisset.

Ex Aristophanis enim sententia, quam in hac fabula sive serio exposuit, sive assumsit sibi alio de consilio, Euripides *corrupit virorum mores*, quum Telephum, Oeneum, Philoctetam aliosque his similes in scenam produceret, quorum exemplis Athenienses docuisset divitias dissimulando civitatem fallere [31]); *corrupit mulieres*, quum Stheneboeas et Phaedras doceret [32]); *corrupit iuvenes*, quos, palaestris antiquae fortitudinis neglectis, scholis rhetorum conciliasset, ut inde subtiliter eruditi artibus sophisticis cives deciperent [33]). Deinde Euripides Aristophanicus *laesit sanguinis necessitatem*, quoniam connubia fratres cum sororibus uterinis iniisse ostendisset [34]); *laesit pietatem*, quia mulieres in locis sacris fecisset parturire [35]). Vehementissime denique castigatur philosophus Socraticus, quod deos patrios contemsisset novosque introduxisset [36]). Hae tot ac tantae criminationes quamvis perspicue ostendant, quam infensus Euripidi fuerit Aristophanes, inter nostrates tamen extitit Bothius, qui, poetae nostro aliud de Euripide fuisse iudicium, docere frustra conaretur [37]). Aristophanem a fabulae exordio cum Aeschylo facere attente lecturis perspicuum fore opinor, quem quanti fecerit poeta ipso duce nunc ostendam.

---

[31]) Ran. 1084. Quid hoc sibi velit, infra docebitur.

[32]) Ran. 1071 sq.

[33]) 1090 sq. ubi res serio agi videtur. cf. Reisig. Praefat. in Nubb. p. XVI sq.

[34]) 1102.

[35]) Ran. 1101.

[36]) 904—909. 955. 1257. Schol. ad v. 887. (Bekk.) ἅτε δὴ Σωκρατικὸς ὢν καινὰ δαιμόνια ἔπλασσεν. Euripides inter Anaxagorae discipulos numeratur ap. Schaubach. Anaxagorae Fragment. libro sedule et diligenter scripto p. 20. Socratem eiusdem disciplinam saltem probasse Reisig. ostendit Praef. in Nubb. p. XII. coll. Schaubach l. l. p. 23 sq. Quae schola Ionica impietatis accusata est, quoniam quae in rerum natura acciderent omnia ad caussas physicas, non ad deos revocaret. cf. et Ed. Mueller, Euripides deorum popularium contemtor. Vratisl. 1826. p. 43.

[37]) Both. ad Ran. 1337. (1441. ap. me.) ubi putat vocem σοφός ad Euripidem spectare eumque hoc praedicato probari. Recte de Euripide iudicarunt scholiastae ad v. 775. 824. 880. 887. 890. 1264 (Bekk.) etc.

Aeschylum ubique admiratur ob magnificentiam et maiestatem. Ut enim solum Homerum appellat divinum (θεῖος) [38]), ita Aeschylum dicit summe venerandum (πολυτίμητος) [39]), quo epitheto neminem unquam nisi deum ornavit. Quo honore bene magno eum dignum censet cum propter naturam validam et excelsam [40]), tum propter indolem tragoediarum, qua in civium animos vim exsereret salutarem maxime. Quia enim viros fortes et magnanimos spectandos produceret, cives ad facinora aeque fortia edenda excitavit [41]), et quia antiquam religionem et candidam proavorum integritatem coleret [42]), cives illorum disciplinam docuit. Quin etiam plus ulteriusque quam vulgus videre fingitur, ubi in rebus ambiguis consilium certum capiendum sit, dum Euripides ut unus de plebe iudicat [43]). Quo fit, ut Euripides turpiter victus turpius relinquatur, Aeschylus contra ad vivos cum Baccho redeat Athenienses correcturus. Quae omnia quamvis ad Aeschylum decorandum dicta sint, negari tamen non potest, Tragicum hunc πολυτίμητον nonnunquam etsi leniter notari. Expingitur nimis severus et fere morosus [44]); introducitur quasi suae laudis praeco iusto gloriosior [45]); exprobratur etiam ut obscure locutus [46]). Ex his, quae in bono viro ferri possunt, simul cognoscitur, Aeschyli vituperationem longe aliam esse, atque Euripidis.

De Sophocle supra iam disputatum est [47]). Nunc locus erit notabile illud Dionis Prusaeensis iudicium [48]), quod non ad

---

[38]) Ran. 1055.
[39]) Ran. 867.
[40]) Ran. 920 sq.
[41]) Ran. 1034—65. 1530.
[42]) Ran. 901.
[43]) Ran. 1459. ubi vid. not.
[44]) Ran. 784. 820. 830 sq.
[45]) Ran. 884; non 1027. quem versum Blomf. Praef. ad Aesch. Pers. p. VII non recte in eam partem interpretatus est. Aeschylus multum differt ab Euripide, qui laudi sibi ducit, quae vituperanda sunt. Aeschylus vere laudabilia profert.
[46]) Ran. 1307 sq.
[47]) vid. Quaest. de Ranar. Occasione c. fin.
[48]) ap. Reisk. Orat. T. II, p. 272.

Sophoclem solum pertinet, adscribere: *ὁ δὲ Σοφοκλῆς μέσος ἔοικεν ἀμφοῖν εἶναι, οὔτε τὸ αὐθάδες καὶ ἁπλοῦν τὸ τοῦ Αἰσχύλου ἔχων, οὔτε τὸ ἀκριβὲς καὶ δριμὺ καὶ πολιτικὸν τὸ τοῦ Εὐριπίδου, σεμνήν τέ τινα καὶ μεγαλοπρεπῆ ποίησιν τραγικώτατα καὶ εὐπεπέστατα ἔχουσαν, ὥστε πλείστην εἶναι ἡδονὴν μετὰ ὕψους καὶ σεμνότητος ἐνεδείκνυτο.* Idem Aristophanis iudicium fuisse videtur[49]). Quum enim poesis Sophoclea minus pertineret ad res publicas quam Aeschylea et Euripidea, in hac fabula, quae tota politica est, Sophocles removebatur, et removendus fuit. Quod si interpretes tenuissent, non habuissent, quod mirarentur, Sophoclem tribus tantum Ranarum locis commemorari. Ubicunque vero honoris caussa nominatur. In prima fabula v. 76 praefertur Euripidi. Quomodo versus 781 et 806 accipiendi sint, ad eos ipsos versus docui. In fabula extrema v. 1549 quasi *δεύτερος σοφίᾳ μετ' Αἰσχύλον* thronum tragicum ab Aeschylo valedicturo accipit servandum et ab Euripide defendendum. Quare quae vulgo de Sophocle Aristophanico dicunt, ad eius laudem exigua sunt. Sed de Ranarum hoc consilio, quod, quum ab aliis significatum iam esset, ipso poeta duce magis illustrare et accuratius constituere meum erat, plura dicere supersedeo; ad alia vocor. Neque nunc dico, quam salutare fuerit illud Atheniensibus, quod eos adhortatus est primum in parabasi[50]), deinde sub Euripidis etiam persona[51]), ut probos cives, qui neglecti essent, revocarent, improbos autem, qui ad rei publicae gubernacula sederent, expellerent, neque quod rem navalem restitutam et melius tractatam voluit, quippe qua civitatis Atheniensium vel maxime niteretur potentia et felicitas[52]); res quidem gravissimae sed obiter tactae; peculiare nunc poetae consilium quod fuit, ostendendum est.

Summam fabulae in certamine Euripidis et Aeschyli verti, unusquisque videt; hoc vero neminem vidisse miror ita compa-

---

[49]) Aristophanem quis non miratus est in Ranis verum vatem extitisse, ex tot ac tam praeclaris poetis tragicis hos tantum triumviros superstites fore.

[50]) Ran. 734 sq.

[51]) Ran. 1475 sq. idem alias etiam Ath. suadet, ut Eccles. 176 sq.

[52]) Ran. 1494.

rasse poetam, *ut cum Athenienses tum maxime iudices istos quinque sale comico perfunderet, penes quos fuit de fabularum actarum pretiis iudicare et poetis certantibus palmam victoriae decernere.* Quo poetae consilio neglecto, certamen illud recte intelligi non potuit. Quamvis mihi in hoc literarum angulo pro mea supellectile contingere nollet, ut de illo theatrali iudicio, quantum cuperem, edocerer, plurimos tamen testes consului eosque nobilissimos; ex quibus didici ceteros mihi negatos nisi minus, saltem non plus comperisse. Rem vero, quae agitur, quum, quod summum est, exploratum haberem, argumentis satis multis et idoneis confirmare potui.

Erant Athenis ad fabulas, quibus poetae dramatici certabant, iudicandas quinque iudices Archontis auctoritate constituti[53]*, qui iureiurando adstricti quis certantium primas partes tulisset, calculis adhibitis decernerent.*

Haec pro comperto affirmare ausus sum. Dubitationes quasdam differam infra exponere.

Ac primum numerus iudicum cum per se est veri similis, tum ex Suida l. l. Hesychio l. l. et schol. ad Avv. l. l. coniici potest. Nam apud illos priores servatur proverbium, cuius auctor Epicharmus fuisse fertur, ἐν πέντε κριτῶν γούνασι, quod lepide factum est ad formulam Homericam θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, qua, quae in fatis sint et ex deorum voluntate pendeant, significantur. Ut enim sors humana putabatur θεῶν ἐν γούνασι κεῖσθαι, ita poetarum certantium sors pariter ἐν κριτῶν γούνασι κεῖσθαι dici potuit, non minus anxie haec a poetis, quam illa ab hominibus vulgo divinata[54]. Scholiasta vero ad Avv. 445

---

[53]) Iudices hi theatrales passim nominantur. Aeschin. c. Ctes. (Reisk. III, 265.) Demosth. in Mid. p. 324. ubi appellantur κριταὶ οἱ ἐκ Διονυσίων, vel κριταὶ οἱ Διονυσίων, vel κριταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, Aristoph. Avv. 445 et Eccles. c. fin. Plutarch. vit. Cimon. qui locus infra adferetur. Schol. ad Avv. l. l. ad Nubb. 515 et 1089. Suid. v. ἐν πέντε κριτῶν γούνασι. Hesych. T. I, p. 1255. cuius interpretes nihil, quod alicuius momenti sit, proferunt. Vide Fr. Rappoltum Commentar. in Horat. Satyr. etc. p. 238 et 842. Ger. Io. Vossium Instit. poët. II, 12. eundem de imitatione c. XI, § 4. Lessingium in *Leben des Sophocles* particula Iota. (Citantur etiam Zenob. Centur. III, prov. LXIV et Ioann. Wouverius de Polymathia c. 16, qui libri mihi non ad manus erant.)

[54]) Falsum est, quod Vossius de imitat. c. XI, § 4 dixit, hoc proverbium

notavit: ἔκρινον οἱ (adde ἑ) κριταὶ τοὺς κωμικούς. οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς ἐ ψήφους εὐδαιμόνουν. Iudicum pentadem Atheniensibus placuisse, bene coniecit Boeckh, quod quinque tribus quinque comoediis choragos praebuissent, et ex reliquis quinque tribubus iudices lecti essent [55]).

Lessingius solus, quoad memini, iudices tragoediarum et comoediarum non solum numero sed etiam auctoritate diversos fuisse, conatus est ostendere. Posuit enim iudices tragoediarum decem, comoediarum quinque, illos ex hominibus eruditissimis et nobilissimis lectos, hos ex plebe indiscreta [56]). Decadem iudicum tragicorum invenisse se putat ap. Plutarch. vit. Cimon. ubi haec leguntur: πρώτην γὰρ διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἔτι νέου καθέντος, Ἀφεψίων ὁ ἄρχων φιλονεικίας οὔσης καὶ παρατάξεως τῶν θεατῶν, κριτὰς μὲν οὐκ ἐκλήρωσε τοῦ ἀγῶνος. ὡς δὲ Κίμων μετὰ τῶν στρατηγῶν προελθὼν εἰς τὸ θέατρον ἐποιήσατο τῷ θεῷ τὰς νενομισμένας σπονδὰς οὐκ ἀφῆκεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν, ἀλλ' ὁρκώσας ἠνάγκασε καθίσαι καὶ κρῖναι δέκα ὄντας, ἀπὸ φυλῆς ἕκαστον. ὁ μὲν ἀγὼν καὶ διὰ τὸ τῶν κριτῶν ἀξίωμα τὴν φιλοτιμίαν ὑπερέβαλεν. Vereor, ne aetati nostrae taedium afferam, si, quae vir alioquin ingeniosissimus contra Plutarchi interpretes copiosius disputavit, censere velim; quum verba Plutarchi, quae aguntur, sint perspicua. Plutarchus enim aperte voluit: *quia spectatores in partes discessissent, dum altera Sophocli iuveni altera Aeschylo seni faveret, Aphepsionem archontem ex spectatoribus iudices non legisse, sed Cimonem, qui cum reliquis novem ducibus tunc forte adfuisset, iuratum fabulas docendas iudicare iussisse.* Ex quibus apparet, iudicium illud *praeter consuetudinem* ex decem ducibus,

---

ad tabellas genibus iudicum impositas spectare, in quibus vota scripsissent. Nam calculis usos esse, diserte traditur.

[55]) Boeckh. Corpus Inscript. I, p. 253. Putavit igitur, iudicium theatrale similiter compositum fuisse atque iudicia fori.

[56]) Hanc extremo loco positam opinionem, quae e Ran. v. 1130 sq. false intellectis fluxit, si quis probare volet, ei, ut alia taceam, ostendendum erit, comoedias facilius iudicari potuisse, quam tragoedias. En, Lessingius non dubitavit dicere: *Die von Natur nur eine Komödie hätten beurtheilen können, können nun auch eine Tragödie beurtheilen* etc. l. l. p. 83 coll. 80 ibid.

civium contentionis expertibus, compositum fuisse, quum antea alii iudicassent. At Plutarchus verbis modo citatis praemisit: ἐφ' ᾧ καὶ μάλιστα πρὸς αὐτὸν ὁ δῆμος ἡδέως ἔσχεν. ἔθεντο δ' εἰς μνήμην αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν τραγῳδῶν κρίσιν ὀνομαστὴν γενομένην. Haec aut falsa sunt, aut false intelligebantur. Etenim si dicere voluit, iudicium theatrale tunc primum haberi coeptum esse, sibi ipse adversatus est, quum narraret, iudicum loco decem duces lectos esse. Ergo antea iudices fuisse, ipse concessit. Quare in eius verbis hunc sensum inesse puto: *Populus Cimoni illud tragoediarum iudicium, quod deinde nobilitatum est, honoris caussa cessisse.* Fieri etiam potuit, ut in didascaliis vel aliis monumentis res inusitata significaretur. Si quid praeterea in eius laudem novatum est, ad rationem iudicandi et iudicii mores pertinebat, de quibus parum edocti sumus. Denique Lessingius l. l. premit Hesychii verba: πέντε δὲ κριταὶ τοὺς κωμικοὺς ἔκρινον. Unde intelligi dicit, tragoediarum iudicum alium numerum fuisse, quia his verbis Tragicis Comicis tacite oppositi essent. Aliter se res habet, ac putat. Aliorum etiam poetarum fuisse certamina, satis notum est. Ergo praeter Tragicos et alii opponi potuerunt. Imprimis vero teneatur oportet, illud proverbium vere comicum non commemorari, nisi ubi de Comicis sermo est, quibus totidem iudices fuisse grammatici dicere voluerunt, quot poetis reliquis. Diligenter mihi circumspicienti quum neque testimonium veterum reperire contingeret, certamini tragico plures iudices constitutos fuisse, quam comico, neque caussam cogitando, cur diversus numerus placuisset, utriusque quinque fuisse non dubitavi pronuntiare libere.

Iam in hos iudices alias etiam acerbe invectus est Aristophanes, quod inique iudicassent[57]). Nota est eorum castigatio in Nubium parabasi; quanquam quae ibi proferuntur maximam partem ad spectatores, inter quos quidem et iudices sedebant

---

[57]) Gratiam spectatorum et factiones non rarius quam imperitiam cisse, ut deteriores poetae melioribus praeferrentur, tradit G N. A. XVII, 4. cf. Vossius de imitat. XI, 2.

pertinere videntur. Dicit se spei bonae plenum Nubes fabulam in scenam commisisse[58]):

εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
ἡττηθείς, οὐκ ἄξιος ὤν.

Etiamsi ἄνδρες φορτικοί qui dicuntur rectius intelliguntur poetae, a quibus victus est, quam theatri iudices, quos cum scholiasta vulgo accipiunt, tamen verba οὐκ ἄξιος ὤν ad hos pertinent. Iudices non solum ad fabulam eiusque actionem attendisse, sed etiam spectatorum iudicia diligenter observasse, veri est simile; ita victoria non solum dependebat a suffragiis iudicum, sed etiam ex civium iudiciis. Hinc et captationes benevolentiae populi et eiusdem criminationes.

Quam ob rem etiam quod in Vesparum parabasi[59]) de spectatorum socordium animis obtusis et male fidis queritur, non minus pertinet ad iudicium theatrale:

ὑμεῖς, ὦ μυριάδες
ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι,
μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζ', εὐλαβεῖσθε.
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν
ἐστὶ πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν.
νῦν αὖτε λεῳὸ προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε·
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.

Deinde bonis suis consiliis laudatis haec adiicit:

τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαρτήν,
πέρυσιν καταπροὔδοτε, καινοτάταις σπείραντ' αὐτὸν διανοίαις,
ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
καίτοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον
μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδέν' ἀκοῦσαι.
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα·
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἴπερ ἐλαύνων τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.

[58]) Nubb. 516.
[59]) Vespp. 1010 sq.

In Pacis parabasi[60]) poetae odium in iudices ac spectatores ian deferbuit. Perquam amice cum his egit quasi experientia miti factus et cautior:

πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ νικῶντος
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ συμποσίοις·
„φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ ἀφαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος."

Ex quibus apparet, spectatorum iudicia aliquid potuisse. Non dico iudices ex civium reliquorum iudiciis pependisse, eorum sententias vero, quas libere effari Atheniensis nemo dubitavit non neglexisse[61]). Quod luculentius patet ex Avv. 445:

ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.

Nominatim iudices monuit, ut attenti essent et recte iudicaren Nubb. 1099:

τοὺς κριτάς, ἃ κερδανοῦσιν, ἢν τι τόνδε τὸν χορὸν
ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ἡμεῖς φράσαι.

Negligenter vero iudicaturis Chorus Nubium lepide minatu ibidem:

κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων,
ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν, ὥστ' ἴσως βουλήσεται
κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς.

Sed nusquam enixius iudicum et spectatorum attentionem po poscit, quam Ecclesiaz. 1154 sq. cui fabulae vehementer timui quia post eam aliae quaedam aliorum Comicorum committeren tur. Fieri enim solitum esse videtur, ut quae postremo loc

---

[60]) Pac. 749 sq.

[61]) Plin. Ep. V, 3: *et si non admoneatur, quid quisque sentiat, perspic ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio.*

eretur fabula virtutes ante doctarum quodammodo obscura-
dum recentius iudicum animis inhaereret. Chorus autem
tanquam in parabasi haec habet:

σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι,
τοῖς σοφοῖς μέν, τῶν σοφῶν μεμνημένοις κρίνειν ἐμέ·
τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.
μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ'· ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ ἐπιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χορούς ὀρθῶς ἀεί,
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί.

ic simul docemur, id quod sua sponte intelligitur, iudices
atrales iureiurando adstrictos fuisse, ut religiose sententias
ent [62]).

Quibus expositis me ad rem conferam ex ipsa fabula et
ta ipso duce derivandam.

Euripidis et Aeschyli certamen attente lecturi sentient illud
comparatum esse, ut, si omnia serio dicta intelligere volent,
e certantes proferunt, ea tanto ingenio, quantum Aristopha-
omnis aetas admirata est, prorsus indigna habenda sint. Iam
: rem, quomodo se habeat. Moror in uno exemplo, cetera
ter tacta intelligentur. Quam inepte et ridicule instituitur
logorum utriusque Tragici diiudicatio? [63]) Si in istis vera
tae opinio expressa est, tum certe scholiasta Sophoclis [64]) de
em re rectius et acutius iudicasse putandus est, quam poeta
timus. Tragici prologos in censuram vocaturi quid machi-
tur? Num naturam illius fabularum partis explorant? Mi-
e. Verba quaedam singula ex prologis desumpta premunt, dum
r alteri vel tautologias detegit, vel sententias quasdam alie-
exprobrat, vel etiam leviora his tractat, quasi in rebus eius-
li nitatur prologorum bonitas. En, quanto prudentius scho-

) cf. Lessing. l. l. p. 66.
) Ran. 1140—1269.
) sq. Sophocl. Phil. 1.

liasta Sophoclis de huius et Euripidis prologis iudicium tulit Hic enim utriusque poetae Philoctetam comparans, καὶ παρὰ τούτῳ, inquit, προλογίζει ὁ Ὀδυσσεύς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων διὰ τοῦτον οἰκονομεῖται. Quam scite quid in Euripidis prologis vituperandum sit, indicavit Atque idem Aristophanem ab arte perfectum ignorasse, qui ipse prologos fecerit idoneos? Non minus false reprehenditur Euripides, quod Telephorum exemplis Athenienses docuerit, quo modo pannis induti divitias dissimulare et rempublicam fallere possent[65]); quasi non gravior ex ipsa notione recti et pulchri petenda caussa fuisset, quare essent vituperandae personae Telephi, Oenei et Philoctetae, quales finxisset Euripides. Sed nolo in rebus tam perspicuis multus esse. Verborum interpretationes, quae v. 1162 sq. proferuntur, si ipse poeta probaverit, minutias eum struxisse et ineptias, quis est qui non videat? Porro quam pueriliter res agitur, ubi verba synonyma recensentur?[66]) Quid quod Aeschylus sua verba false interpretans introducitur?[67]) Quid quod Euripides Aeschyli mentem assequi non posse fingitur?[68]) Quid quod ad trutinam rem adducunt?[69]) Quae omnia, nude ut posita, ita etiam accepta, recte intelligi nequeunt, nisi posuerimus, Aristophanem in hoc Tragicorum certamine Atheniensium et iudicum quinque rationem fabulas actas diiudicandi castigatam voluisse, et haec confinxisse, ut isti suos mores in alienis personis viderent. Quo consilio perspecto omnia sua sponte intelliguntur. Nunc enim, quas significavi ineptias, non sunt poetarum, qui certant, neque poetae, qui eos certantes fecit, sed sunt fabulas Athenis iudican-

---

[65]) Ran. 1084 sq.

[66]) Ran. 1180.

[67]) Ran. 1165. Hoc iam veteres grammatici mirati sunt. vid. schol. ad 1142. (Bekk.)

[68]) Ran. 842 sq. Huc pertinet etiam iudicium de Niobae silentio 938-

[69]) Ran. 1398 sq.

tium, qui de fabularum virtutibus perverse statuentes poetis indignis victoriae gloriam adsignarent. Non est Euripides is, qui Aeschyli cogitationes capere nequeat, ut Aeschylus non est Aeschylus, qui se ipsum non intelligat; sed tales fuerunt Athenienses, qui, ut ipse Aristophanes Vespp. 1010 sq. queritur, male attenti vel obtusi, quae in scena dicta erant, et totam artem scenicam parum intelligerent. Quos postquam in parabasi Nubium et Vesparum recta via coram ut iniustos iudices acerbe sed frustra accusavit, deinde in Pacis parabasi lenius tractavit, nec potuit corrigere; nunc tandem in Ranis docuit exemplo, quam ridicula ipsorum ratio sit fabularum pretia examinandi, ut iniurias, quas saepe passus sit, in posterum praecaveret.

Sed alia quaedam consilii modo significati vestigia afferam necesse est.

Inferi Euripidem Tragicorum principem iudicasse dicuntur[70]). Qui homines? Homines nequissimi de foeda et infima plebe, et indoctissimi. Non indidem Athenis ipsi; at his in urbe Atheniensibus eo similes, quod utrique par de Euripide ferunt iudicium. Ubi autem erant, qui prudentius et rectius iudicassent? Respondetur: ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν (apud inferos), ὥσπερ ἐνθάδε (Athenis). Atque haec pronuntiantur, ubi fabularum examen agitur. Eodem pertinent, quae de Atheniensium nimia sapientia iactantur, ubi chorus Tragicos certantes monet, ut quam acutissime disputare instituant, quia Athenienses in his rebus sint versatissimi[71]). In quibus verbis ironiam facetissimam latere, non opus esset, ut dicerem, nisi quae ibi dicuntur interpretes aliter cepisse viderem, quamvis scholiastae ironiam iam notassent. Ubi Aeacus cum Xanthia de certamine inter Tragicos futuro confabulatur (821 sq.), plura verba usurpantur quae ad

---

[70]) Ran. 797 sq. Etiam in eum finem certamen institutum esse fertur: ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν, ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος. adde, quae 821 — 26 dicuntur.

[71]) Conferatur locus integer v. 1126—1138. et quod ibi de singulis notatum est. coll. schol. secundis ad v. 1134. add. 716.

iudicium theatrale pertinere videntur: *κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα*; etc.

Ipsum Tragicorum certamen a quibus agatur videamus. Quot fuerunt theatrales iudices? Quinque. Totidem certaminis in Ranis sunt scrutatores. Duo non sine studio et ira contendunt multa de optimo genere tragoediarum nugantes, ut qualis bona fabula esse debeat evincant. Horum ineptiis tertius quidam novas easque magis ridiculas immiscet. Quartus aliquis adest testis mutus; iudicii praesidis vice fungitur quintus ipse Pluto. Etiamsi hoc argumentum paullo infirmius videatur, eo tamen aliqua probabilitatis specie induitur, quod spectatores, quum quinque viros coram viderent occupatos, ut victoriam scenicam decernerent, ultro hanc iudicii theatralis effigiem cogitare debebant.

Certamine tandem peracto et Aeschylo victore declarato quid moliuntur? Pluto parat victori epulas. Victoriam scenicam Athenis relatam quid sequi solitum est? Poeta victor et chorus e publico epulabantur[72]). Quae omnia si sibi non sunt similia et congrua, me fateor quae sibi similia magis possint esse et congrua nescire.

Adhuc mihi praecavendum est ab iis, qui dicturi sint, non igitur Aeschylum ab inferis reductum esse, sed iudicem. Audio. Sed poeta noster si quis alius caute audiendus est. Tragici enim in Ranis certantes quamvis personas iudicum agant, neque tamen desinunt esse, qui sunt; ut Nubium Socrates, cui sophistices partes impositae sunt, non desiit esse verus Socrates; ut porro verum est, quod dicit Euripidem malos prologos fecisse, at falsum id quod in prologis vituperatum videmus ita vera falsis ubique callide intexuit, ut attentus auditor opus sit, qui discernat, quid sit dissimulatum, quid verum.

Plura adhuc sunt, quae dici possunt, quare intelligatur

---

[72]) Vid. Faber. ad Ecclesiaz. 1180. ubi chorus his verbis actionem claudit; *αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ εὐαί. δειπνήσομεν εὐοὶ εὐαὶ εὐαὶ ὡς ἐπ νίκῃ, εὐαὶ εὐαὶ εὐαὶ εὐαί.*

Aristophanem praeter illud supra laudatum consilium etiam hoc exsecutum esse, ut Athenienses perversos artis scenicae iudices sale comico perstringeret, quae tamen non modo iccirco praetereo, quod quae hucusque exposita sunt a quovis augeri facile posse opinor, verum eo magis etiam, quod vereor ne aut molestus sim, aut haec legentium ingeniis videar diffidere, si de tam perspicuis rebus diutius disseram.

QUAESTIONES GRAMMATICAE.

Quod in Prolegom. p. XIX. pronuntiavi μή et ἤ synizesin pati, non crasin, id verum esse, nunc mihi est persuasissimum. Unum enim huius synizesis genus μὴ οὐ frequentissimum ostendit, μή ante vocales plene scribendum esse. Quae synizesis eo etiam commendatur, quod locis plurimis crasis scribendo significari apte non potest. Pariter de particula ἤ iudicandum esse, docebo. Ac primum quis non miratus est, quod in editionibus vulgo ἢ εἰς et ἢ ᾽ς, quippe quae iure eodem sint, etiam vicina sibi comparent? Cur sic scribi solitum sit, non difficile est augurari. Etenim si in ἢ εἰς crasin admittere voluissent, quo iota residuum occultarent, non habuissent. Particulam ἤ crasi non obnoxiam esse, patefacit usus Homericus[73]), qui versum heroicum ab hoc dactylo ἢ οὐχ ἅλις incipere passus est, quem Aristophanes probavit, quum trimetrum iambicum exordiri faceret: ἢ οὐ χοῖρός ἐσθ᾽ Acharn. 734. Ut igitur recte scribunt ἢ εἰς et ἢ οὐ, ita et scribi necesse est ἢ ἐς, ἢ ἐπί, ἢ ἐγώ, ἢ ἕτερα, ἢ εἰδότες etc. Quae si vera sunt, ut sunt, vehementer nunc doleo, quod in prima Ranarum fabulae parte vitiosa ista craseos genera ab superioribus editoribus commissa[74]) intacta sivi.

Convertam me ad alium crasis locum, in Prolegom. l. l. praetermissum, qui pertinet ad nomina propria. Quaeritur enim

[73]) Hom. Od. β. 312. etc.

[74]) Corrigenda igitur sunt ἠπί, ᾽ἠτέρᾳ, μηὔρω, μἢν etc. 64. 169. 187 358 etc. Falsa etiam habeo, quae Prolegom. p. XIX et XX posui Scribenda sunt illa μὴ ἐμμένων, μὴ ἐλλίπωσιν etc.

num recte scripta sint, quae Bekkerus edidit κΕὐριπίδης, κἈμειψίας, Ἀπόλλων etc. Quam rationem scribendi falsam esse, uno exemplo ostendi posse opinor. Quum in ἄνήρ, ἄγαθός etc. vocalis ᾱ producatur, haec producta non potest ea esse, quae ante crasin fuit; antea enim fuit brevis. Sin autem crasi vocalis immutatur, in Ἀπόλλων, ubi cum articulo per crasin unitur, breve *A* mutandum est. Idemque Bekkerus V. C. sensisse videtur, quum scribere quodammodo se coactum videret Ran. 304 ἥμπουσα h. e. ἡ Ἔμπουσα, quippe quo loco litera maiuscula nominis proprii plane absorbeatur crasi. Quocirca scribatur etiam necesse est κεὐριπίδης, ἀπόλλων, κἀμειψίας etc.

Criticorum recentiorum inconstantia, ubi quid Attice dictum sit indicantes ad Atticistarum plerumque dissentientium auctoritatem et regulas provocant, saepe molesta est nec vagari prius desinet, quam quae istorum grammaticorum consilia fuerint et quam late unumquodque praeceptum pateat, exploratum habebimus [75]). Longum est nec otio meo nunc concessum, de istis grammaticis omnibus hic agere; agam de Phrynicho divinis Lobeckii studiis illustrato et Atticistarum fere principe.

Quae Phrynichus in Ecloga et Epitoma de Atticismo praecepta posuit, ea omnia cum suae aetati tum maxime Corneliano amico commendavit observanda, *si vellent attice dicere.* Utrumque regularum fasciculum, Eclogam dico et Epitomam, cohaerere et ad unum eundemque Cornelianum missum esse, non solum prooemium epistolae loco Eclogae praefixum, sed etiam alia indicia manifesta docent. Alloquitur enim Cornelianum in regulis ipsis eumque perspicue significat. Eclog. p. 225. v. *Βασίλισσα.* σὺ δὲ βασιλικὸς ἐπιστολεὺς [76]) ἐπιφανὲς ἀνάλογον τῇ σαυτοῦ παρασκευῇ γεννικώτατον ἡμῖν ἐκόμισας μάρτυρα τὸν συγγράψαντα τὸν κατὰ Νεαίρας. Epitom. p. 379. ἀλλὰ σὺ καθαρὸς καὶ ἀρχαῖος ὢν ῥήτωρ καὶ μόνος μετά γ' ἐκείνους, τοὺς

---

[75]) In hac commentatione vereor, ne falsae criminationis accuser, a qua Atticistas dudum vindicavit Lobeck. V. D. in Wolf. Analect. T. II, p. 47 sq. Quod hic tractaturus sum, aliud est.

[76]) Eodem titulo passim significatur. De re Lobeck. releg. ad Olear. ad Phil. Soph. p. 589.

ἀμφὶ τὸν Δημοσθένην λέγω, ἐπανάγων εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα δόκιμον τὴν ῥητορικήν, οὐ μόνον αὐτὸς δυσχεραίνων οὐδεπώπ ἐχρήσω τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐκώλυσας χρήσασθ ἐξελληνίζων καὶ ἀττικίζων τὸ βασιλικὸν δικαστήριον καὶ διδάσ λος καθιστάμενος οὐ μόνον αὐτῶν τῶν λόγων, οἷον χρὴ λέγ σχήματος καὶ βλέμματος καὶ φωνῆς καὶ στάσεως. τοιγαροῦν τῶν μεγίστων ἀξιώσαντες οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀνέθεσαν τὰ τ λήνων ἅπαντα πράγματα διοικεῖν, παριδρυσάμενοι φύλακα ἐ τοῖς, λόγῳ μὲν ἐπιστολέα ἀποφήναντες, ἔργῳ δὲ συνερ ἑλόμενοι τῆς βασιλείας. Epitom. p. 418. v. Σύσσημον. πρα στον μὲν ἐν παιδείᾳ μέγιστον ἀξίωμα ἁπάντων ἔχοντα σὲ διὰ τοῦτο ἐκ προκρίτων ἀποφανθέντα ὑπὸ τῶν βασιλέ ἐπιστολέα αὐτῶν κ. λ. coll. 391. Integra haec apposui, appareret, Phrynichus quo consilio regulas suas fecerit; am consultum voluit. Quum enim videret linguam suae aetatis v garem omnium dialectorum colluvione temere corrumpi, l late repenti mederi conatus est[77]). Quem in finem, ut par f significavit usum superantem, ut etiam locutiones et vocabu rum formas semel, bis ac saepius ab ipsis Atticis usurpa damnaret[78]). Praecepta Phrynichi non scripta esse, ex q bus scriptores Attici emendarentur, sed quibus attice dic di cupidos doceret, regulae ipsae docent. Locis pluri dicit οὕτω (v. τοῦτο) μὴ (v. μηδέποτε, μηδαμῶς cet.) εἴπ (v. λέγε), ἀλλά. aliis τοῦτο ἀποτρέπου, vel φυλάττου, φεῦγε. aliis οὐκ ἐρεῖς vel similiter. Deinde regulae etiam comparatae sunt, ut facile appareat, alias latius patere al quamvis varietatis caussa interdum mire significentur. Op nuntur enim οἱ πολλοί et οἱ ἀρχαῖοι s. παλαιοί, s. δόκιμοι.

---

[77]) Hoc sibi fuisse consilium, diserte dicit p. 2 in epist. ad Corneli deinde p. 101. 130. 183 etc. ubi suae aetatis homines ab Atticor more recedentes notat.

[78]) p. 123: Ξενοφῶντα λέγουσιν ἅπαξ αὐτῷ κεχρῆσθαι. σὺ δὲ φυλ του χρῆσθαι. 135: εἰ καὶ μάρτυρα παρέχοι τις. 152: εἰ καὶ εὑρία ται. 226: ἡμεῖς οὐ τοῖς ἅπαξ εἰρημένοις προσέχομεν τὸν νοῦν, ἀ τοῖς πολλάκις κεχρημένοις. 325: εἰ καὶ ἅπαξ που εἴη κείμενο δίς. coll. p. 177. 187. 248. 447; immo usum tragoediae et comoed damnavit p. 228: ἀλεκτορίς εὑρίσκεται ἐν τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδ λέγε δὲ ἀλεκτρυών, καὶ ἐπὶ θήλεος καὶ ἐπὶ ἄῤῥενος, ὡς οἱ π λαιοί.

νῦν et οἱ ἀρχαῖοι. - οἱ ἀγοραῖοι et οἱ πεπαιδευμένοι. οἱ ἀμαθεῖς et οἱ ἀρχαῖοι. ὁ πολὺς λεώς et οἱ ὀλίγοι καὶ ἀττικοί. οἱ τραγικοί et οἱ Ἀθηναῖοι. ψευδαττικοί vel νόθως ἀττικίζοντες et Ἀττικοί. in quibus quos primo loco nominavit, vituperatos voluit. Sed notiones vagae saepius quum sint, certum iudicium ferre non licet. Plus ei tribuo, ubi dialectorum varietatem notat et opponit τὸ ἰακὸν τῷ ἀττικῷ, ut p. 324, vel βάρβαρον τῷ ἀρχαίῳ et ἀττικῷ, ut p. 326. 327. 332 etc. quamvis et in eiusmodi regulis Phrynichum parum attente usum Atticorum observasse passim notarent. vid. Lobeck. p. 341. 353. etiam ubi diligenter se quaesivisse professus est, ut p. 374. Quae cum ita sint, illi vehementer errant, qui putant, Atticistarum praecepta eo consilio lata esse, ut ex iis locutiones et locutionum formas, quibus scriptores attici usi sunt, emendarentur nullo discrimine facto. Quid? Ergo grammaticorum illorum nulla ratio habenda? Non ita est. Quum ipsi non ii essent, qui Atticis normas facerent, sed usum dominum sui aevi hominibus commendarent, diligenter videndum est, ne iis plus tribuamus, quam ipsi sibi tributum velint.

SCHOLAE IN RANAS SECUNDAE.

Pauca sunt, quae mihi fabulam typis exscriptam denuo legenti videbantur retractanda; pauciora, quae in legendo chartis mandata hic pono.

v. 7.

τὸ τί; Hermann. ad Viger. p. 705. interpretatur: *quid illud?* ut articulus referatur ad aliquid, quod praecessit in verbis eius, qui interrogatur. Recte hoc; sed idem valet *quidnam?* si alicuius orationem interrumpit. Quod autem dicit *quidnam?* Graecis esse τί γάρ; id minus accurate significavit. Nam τί γάρ; est *quid enim?* et facit transitionem ad *novam rem.* τὸ τί; ubique est interrogatio eius, qui verba alterius non satis intellexit et id, quod aut obscure significatum aut oppressum est, accuratius dictum velit. Sic infr. 40. Romani Comici utuntur aut simplici pronomine *Quid?* aut *Quid est?* interdum etiam formula *quid illud?* Alias, ubi res quidem significata est sed ambiguum sensum admittit, formula τὸ τί; rectius vertitur: *quid ita?* vel *quid tum?* cf. Plaut. Bacch. 55. 219. Epid. 222. Curc. 723. Ter. Andr. II. 1. 22. Eun. II. 3. 75 et 79.

v. 55.

In hoc versu videtur vox μικρός ex interpretatione orta. Quare opinor hic scriptum fuisse: πόσος τις; ΔΙΟΝ. ὁπόσος; ἡλίκος Μόλων. Ex notis illis formulis πῶς; ὅπως; τί; ὅ τι etc.

v. 83.

De Agathone vid. Ritschl. Comment. de Agath. vit. Halis 1829.

v. 95.

εῖν a schol. ad Vespp. 394. exponitur *ἐνυβρίζειν*. Quod si is sacris fiebat, ut Plut. 1180, induxit notionem *profanandi*, ae et hic apta est.

v. 101.

ο praepos. *κατά* usu in iurandi formulis vid. Viger. p. 630.

v. 103.

ormulam Bacchi accuratius perpendenti et loca, in quibus re-tita legitur, comparanti mihi Dindorfii scriptura recta esse letur. Libri plerumque dissentiunt; dissensum civit hiatus in *ἀλλά*, qui, synecphonesi admissa, ut supra Quaest. Gramm. endi, non habet, quo offendat. Offendit me iterum legentem utio *καὶ μάλα πλεῖν ἤ*, quamquam non minus Graeca est. n *καὶ μάλα* responso alacri adhaeret laete comprobantis. interpunctio haec recipiatur fere necesse est: *μή, ἀλλὰ ῖν ἤ μαίνομαι*, ut *μή* per se elliptice positum sumatur. Sic arn. 434. *ET. ἄπελθε νῦν μοι. ΔΙΚ. μή, ἀλλά μοι δὸς* l. h. e. *Abi nunc tandem.* DIC. *Ne puta* (me abiturum), *da mihi* etc. Ita et nostro loco *HP. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;* N. *μή, ἀλλὰ πλεῖν ἤ μαίνομαι.* h. e. *ne puta* (mihi haec ere, quod nimis leniter dictum esset), *placent mihi insanum nodum.* Eadem explicatio illustrat infr. 761 et 767. ubi tationum nexus aeque perspicuus est et una docemur, va-tem lectionis ex desiderio scribarum hiatum corrigendi or-esse.

v. 243.

κυπαίρον. Eustathio auctore p. 969, 7. vide not. ad v. 1385.

v. 343 et 367.

ελετή vid. Lobeck. Aglaoph. I. p. 123.

v. 369.

ere volebam: *τούτοισιν ἀπαυδῶ καὐθις ἀπαυδῶ καὶ τὸ τρί-μάλ' ἀπαυδῶ*. In textu enim residet, quod nota improbat. ratio eundo crescit et gradatio evadit concinna.

v. 502.

hoc versu copiose disputavit Rankius meus Comment. de . Vit. p. 194. ut quidem non negaret, Calliam irrisum esse

posse, sed coniiceret totum versum Eucratem Melitensem castigare Aristophani invisum: ibid. vid. p. 196.

v. 726.

Plat. d. Rep. 344. d. balneatorum loquacitatem molestam notavit: ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον.

v. 764 et 1147.

De verbi ἐποπτεύω propria et metaphorica significatione docte disputavit Lobeck. Aglaophamo I. p. 127 sq.

v. 794.

ἐβάλλετο. cf. Acharn. 279. 390.

v. 963.

Elmsleius ad Acharn. 395. observavit, scholiastae h. l. et ad Acharn. l. l. auctoritati tantum tribui non posse, quantum vulgo tribuatur. Cephisophontis nomen utpote vere graecum et atticum iam argumento esse, eum non fuisse servum, sed de amicis Euripidis. In epistolis enim, quae sub Euripidis nomine circumferantur, Cephisophontem quasi poetae ἑταῖρον καὶ ἐπιτήδειον dici. Ep. V. Extremum hoc argumentum minus valere videtur, quam illud prius, quod nomine nititur. Etenim si vera sunt, quae de Cephisophonte servo narrantur, commode potuit amicus et necessarius poetae dici, quamvis servus esset.

v. 1087.

Tene vulgatam, quae recte se habet. Docet enim Eustath. p. 538, 45. τὸ δὲ εἰλόμενον ταὐτόν ἐστι τῷ εἰλουμένῳ. ἐκφέρεται γάρ, ὁποῖον καὶ στερούμενος στερόμενος. καὶ ἐπιμελούμενος ἐπιμελόμενος. Frustra enim versum quaesivi, in quo ī in εἰλόμενος, quod ex analogia longum est, corripiatur.

v. 1154.

Lessingius in vit. Sophocl. (s. Lessingii Oper. Vol. X. p. 80 sq.) complurimis verbis metaphorica significatione missa solam propriam tenendam esse docet. Putat enim Aristophanem servos hac voce intelligere, qui victoriae Arginusar. participes civitate donati illius spectatores sedissent. Omnino propter servorum militiam

c verbo, non alio, poeta usus esse videtur; neque tamen pro-
ia significatione substituta continuo reiicienda est metapho-
a. Qua reiecta ironia fere interficitur.

v. 1307.

itheri vocabula liberius ficta, quorum ad h. v. memini, ser-
ntur in concione, quae inscribitur *über die letzten Posaunen*,
i, quum Sodomae et Gomorrhae interitum describeret, haec
nuntiavit: „*Das war Gottes Posaune und Dromet, da ginge:*
mmerle pump, Plitz, Plaz, Schmi, Schmir.“ et paullo post:
Das wird seyn das Feldgeschrey und die Taratantara Gottes,
us der ganze Himmel und alle Luft wird gehen: Kir, Kir,
mmerle pump.“

v. 1507.

a verbis πνεῖν et δειπνεῖν reconditiorem lusum esse opinor.
ictores poetae, ut supra ostendi Quaest. de Ranar. consil. pecul.,
pulari solebant, dum victi iram anhelabant. Ridet igitur Euri-
idem hoc fere sensu: *tu contraria nihil curas; ut tibi vita*
ors est, et mors vita, ita non laborabis de tua sorte cum
ostra comparata; nam nobis (victoribus) est coenandum, tibi
icto) anhelandum.

v. 1534.

lmsl. ad Acharn. 784. coniecit: καὶ τουτονγὶ τοῖσι πορισταῖς,
subaudiantur ξίφος, βρόχος et κώνειον. Quae coniectura
hi acutior videtur quam verior.

Ranarum editiones et interpretationes

(separ. typ. exscr.).

Aristophanis Ranae (c. Plut.) graece Basil. 1524. 4. — graece Hagenovae. ap. I. Secerium. 1528. 8. — gr. (c. Plut. et Nubb.) per C. Neobarium. Paris. 1540. 4. — gr. (c. Plut.) Ultraiecti. 1561. 4. — gr. (c. Plut. Nubb. et Eqq.) Lugd. Bat. 1596. 4. — gr. in Chrestom. comic. I. C. Volborthi. Gotting. 1777. — gr. cum schol. ed. I. G. C. Hoepfner. Hal. 1797. 8. — gr. ex recens. G. Dindorfii. Lips. 1824. (Codicibus nove collatis usus est, quos tamen tam parce in notis significavit, ut usum eorum aliis fere invidisse videatur.) —

Latine per L. Hortensium. Lugd. Bat. 1561. 4. — anglice per C. Dunsterium. Oxon. 1785. 4. — germanice per Schlosserum. Basil. 1783. — germ. per C. P. Conzium. in Wielandii Nov. Att. Mus. II. 3. — germ. p. F. G. Welcker. Giessae 1811. —

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ δοῦλος Διονύσου τὸ εἶδος Σιληνὸς ὄνῳ μὲν ἐποχόμενος τοῖς δὲ ὤμοις φέρων ἀνάφορον τῷ δεσπότῃ ἕπεται πεζῷ. πλάττεται δὲ τὰ ἤθη οὐ διαφέρων τῶν τότε δούλων τοῖς τοῦ δεσπότου κακοῖς χαίρων καὶ αὐτὸν λάθρᾳ σκώπτων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ καθ' Ἡρακλέα σκευασθείς, λεοντῆν ἐνδεδυμένος καὶ ῥόπαλον φέρων πάρεστιν, ὥστε γαῦρον φαίνεσθαι. εἰσάγεται δὲ γύννις τὴν ψυχὴν τρυφερὸς καὶ μαλακός, καὶ κινδύνου παρόντος δειλότατος. Οὗτος μὲν ὁ Διόνυσος Εὐριπίδου πόθῳ ληφθείς, ἅτε ἀποθανόντων ἤδη τῶν τραγῳδοδιδασκάλων δεξιῶν καὶ γονίμων, εἰς ᾅδου πορεύεται ἐκεῖνον ἀνάξων, Αἰσχύλου δὲ καὶ Εὐριπίδου ἐρισάντων τοῦ ἀγῶνος κριτὴς ποιεῖται μάλ' ἄσοφος. ἐν οἷς δοκεῖ τὸ κριθῆναι τὰ δράματα καὶ τοὺς κριτὰς ἀνοήτους διασύρειν.

ΗΡΑΚΛΗΣ ἥρως ἀδηφάγος. ἡ γὰρ αὐτοῦ ἀπληστία τοῖς κωμικοῖς διατέτριπται γελοίου χάριν.

ΝΕΚΡΟΣ. Ξανθίου τὰ στρώματα προσωτέρω φέρειν ἀπαρνουμένου ὁ Διόνυσος τοῦτον τὸν νεκρὸν μισθοῦν βούλεται. ὁ δὲ νεκρὸς σκευηφορεῖν οὐκ ἐθέλει διὰ τὸ ἐλάχιστον εἶναι τὸν μισθόν.

ΧΑΡΩΝ ἀνὴρ σκυθρωπὸς καὶ μηδαμῶς λογόφιλος τὸν μὲν Διόνυσον πλοίῳ δέχεται, τὸν δὲ Ξανθίαν δοῦλον ὡς οὐ ναυμαχηκότα ἐν Ἀργινούσαις τὴν λίμνην περιτρέχειν κελεύει.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ οὐ μὲν δῆλον, πότερον ἐφάνησαν ἐν θεάτρῳ καὶ τῷ πλοίῳ τὸν Διόνυσον ἄγοντι εἵποντο παίσαντες καὶ κάλλιστα ἑαυτοῖς μέλη φθεγγόμενοι, ἢ ἀφανεῖς ἠκούσθησαν. διὸ καὶ χορὸν τῶν βατράχων τινὲς οὐκ εἶναί φασι παραχορηγήματα ταῦτα καλοῦντες. ἰστέον δὲ ὅτι

τοὺς βατράχους εἰσάγει κωμῳδῶν τοὺς χοροὺς Εὐριπίδου πολυλάλους καὶ ἀκαίρους.

ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ ἐν μέλεσι τοὺς ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἄνω μύστας μιμούμενος τὰ τοῦ ἐν κωμῳδίαις χοροῦ πράττει.

ΑΙΑΚΟΣ ὁ τοῦ Πλούτωνος πυλωρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὴν διάνοιαν πάντως δουλικὸς καὶ πανοῦργος. δεινῶς μὲν ἀπειλήσας τῷ Διονύσῳ καὶ Ξανθίᾳ εἰς τὴν τοῦ Πλούτωνος εἰσιέναι βουλομένους οἴχεται· ἐπανελθὼν δὲ τῷ Ξανθίᾳ πάντα δουλικῶς ποιεῖν χαίροντι φίλος γίγνεται ὁμοιοπαθής, ὅμοιος ὁμοίῳ συντυχών.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ εἰσάγεται ἡδομένη ὅτι Ἡρακλῆς πάλιν εἰς ᾅδου κατέβη καὶ εὐμενῶς καλοῦσα τὸν Ἡρακλειοδιόνυσον ἐπὶ δεῖπνον τρυφερῶς ηὐτρεπισμένον.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ τὰ ἤθη καὶ τὴν γλώττης ταχυτῆτα ταῖς ἐν Ἀθήναις εἰκασθεῖσαι, οἰόμεναι τὸν Διόνυσον εἶναι ἐκεῖνον Ἡρακλέα, ὃς ποτε Κέρβερον ἀπαγαγὼν πάντα τὰ ἐκ τοῦ πανδοκείου κατέφαγεν, αὐτῷ πολλὰ λοιδοροῦνται.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ πλάττεται πανοῦργος καὶ αὐθάδης, ὥστε καὶ τοῦ θρόνου τραγῳδικοῦ πρὸς βίαν ἀντελάβετο, ὃν πρωτοῦ Αἰσχύλος εἶχεν. εἰς ἀγῶνα δὲ ἐλθὼν τῷ Αἰσχύλῳ ἡττᾶται. ὁ μὲν κωμικὸς δικαίαν μέμψιν αὐτῷ μέμφεται, ὅτι τὴν τέχνην τραγῳδικὴν διέφθειρε τὰ ἐναντία δράσας ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἢ προσῆκε ποιεῖν ποιητῇ δεξιῷ, καὶ Σωκρατικὸς ὢν καινὰ δαιμόνια ἔπλαττε τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρχαίαν τῆς πόλεως ἀρετὴν ἀπολέσας.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ ὁ πολυτίμητος καὶ τὰ πάντα θαυμαστός. τὰ ἀρχαῖα φιλῶν καὶ τὴν πόλιν καλῶς παιδεύων ἐπαινεῖται ὡς ποιητὴς γόνιμος καὶ τὴν τέχνην δεινότατος. τὸν Εὐριπίδην νικήσας τῷ Διονύσῳ εἰς φάος ἀπιόντι ἕπεται τοὺς Ἀθηναίους ἀνοήτους αὖθις παιδεύσων.

ΠΛΟΥΤΩΝ ἐριζόντων τῶν τραγῳδοδιδασκάλων σιγῇ ἀκούσας τὸν Διόνυσον καὶ τὸν Αἰσχύλον ξενίζει πρὶν ἀποπλεῖν καὶ τῷ Αἰσχύλῳ πολλὰ ἐπ' ἀγαθῷ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτέλλει.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ. *)

Μαθὼν παρ' Ἡρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδὸν
πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον ἀνάγειν θέλων
Εὐριπίδην· λίμνην δὲ διέβαινεν κάτω.
καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός.
ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή. Πλούτων δ' ἰδὼν
ὡς Ἡρακλεῖ προσέκρουσε διὰ τὸν Κέρβερον.
ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγών,
καὶ δὴ στεφανοῦταί γ' Αἰσχύλος. τοῦτον δ' ἄγει
Διόνυσος ἐς φῶς, οὐ μὰ Δία γ' Εὐριπίδην.

ΑΛΛΩΣ.

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου κατὰ Εὐριπίδου πόθον εἰς Ἅιδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρέχειν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδούς, ᾗ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν Κέρβερον ᾤχετο, καὶ

*) Argumentum hoc metricum unum legitur in Iunt. 3. Crat. Can. Ven. 1. 2. Wech. Raph., ubi additur *διὰ στίχων*. Numeris solutum exhibuit Inv. Tribuendum est Aristophani grammatico.

v. 1. *παρὰ* Höpf. Inv.

3. *τὸν δέρμα* Iunt. 3. — *τὴν σκυτάλην* edd. vett. *τὸν σκύταλον* C. — *ἀναγαγεῖν* Brunck. coniec.

4. *λίμνην τε* Rav. Ind. Dind. Bekk. — *διέβαινε* Ald. Iunt. 2. *διέβανε* Crat. Ven. 1. 2. Wech.

6. *Πλούτῳ* Iunt. 3. *θεράπων δ' ἰδὼν* coniec. Brunck.

7. *προσέκοπτε* vulgo, donec e Rav. melius prodiit *προσέκρουσε*, quod Inv. Dind. Bekk. receperunt.

10. *οἰχεῖται μὲν δι' Εὐριπίδην*. Inv.

11. *ἐστι* om. Rav. Ven. — *δι' Εὐριπίδου* edd. vett. Kust. Br.

12. *εἰς Ἅιδην* ante Br. — *λεοντῆν* Ald. Iunt. 2.

13. *τὸ* om. Rav. — *παρασχεῖν* Ven. Brunck. e suis. Inv. Dind.

15. *δι' ὧν καὶ αὐτός, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν πρὸς τὸν Κέρβερον, ᾤχετο* Kust. pariterque, sed sine *ὅτε* Ald. Iunt. 2. *ὧν* pro *ᾗ* Inv. *δι' ὧν* Dind.

ὀλίγα ἄλλα περὶ τῶν τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συννεναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀνα-
5 ληφθεὶς πεζῇ τὴν λίμνην κύκλῳ πορεύεται. ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν Ἅιδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων οἵ τε μίσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες
10 ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται, ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταὐτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν, μέχρι μέν τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται, εἶτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα
15 καὶ τὴν Περσέφατταν παραχθέντες ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι χάτέρων τινῶν πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος μονόκωλα, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ
20 φιλολόγον λαμβάνει σύστασιν. παρεισάγεται γὰρ Εὐριπίδης Αἰσχύλῳ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος, τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου παρὰ τῷ Ἅιδῃ βραβεῖον ἔχοντος, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου

1. ἄττα pro ἄλλα tacite Bekk. ἄλλα om. edd. vett. — τούτῳ om. Ven. — ὁρμᾷ Bekk. num e Rav.? nam ὁρμᾶται e Ven. notavit.

3. συμμεμαχηκέναι εἰς τὴν Brunck. — εἰς τὴν edd. vett.

5. λίμνην om. Rav. Bekk. tunc suppl. ὁδόν. — διέρχεται Ald. Iunt. 2. περιέρχεται cett. edd. vett. — ὁ δὲ Διόνυσος δοὺς διώβολον περᾷ vulgo ante Beck.

8. δ' ἐν Ἅιδου Ven. Brunck.

13. διά τε ἐκ τῆς σκευῆς ἀγνοίας Rav. διὰ τῆς ἐκ τῆς σκευῆς ἀγνοίας Dind. cum aliq. edd. vett. — μέχρι μὲν οὖν edd. vett. aliq. et Inv.

14. ὡς τὸν Πλουτ. Bekk. tacite.

15. Περσέφασαν Ald. Iunt. 2. Περσέφασσαν cett. edd. vett. Περσέφαλλαν Inv. — παρελθόντες Br. περιελθόντες ante Br. παραχθέντες e Rav. Dind. Bekk. — ἀλεώρας Rav.

16. ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ μὲν vett. aliq.

17. ἐξελάται pro ἐξισῶσαι Iunt. 2. ἐξελάσαι cett. edd. vett. περὶ τοὺς ἀγαθοὺς τῆς πολιτείας ἐξελάσαι coni. Kust. At recte animadvertit Br. respici Ran. v. 687. — ἐντίμους om. Rav.

19. μονόκωλον Rav. Inv. Dind.

20. Αἰσχύλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγῳδίας διαλεγόμενος edd. vett. Br.

22. Αἰσχύλου τὸ πρωτεῖον παρὰ τῷ Ἅιδῃ ἔχοντος edd. vett.

23. καὶ τοῦ τραγ. θρόνου post ἔχοντος habent Rav. Inv. Dind. reposuerunt Beck. et Bekk.

ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν ἑκάτερος αὐτοῖν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται, καὶ τέλος πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν ὁ Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται. οὐ δεδήλωται μέν, ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις· καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλοπόνως πεποιημένων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν· δεύτερος Φρύνιχος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος.

1. πλάτωνος Ven.
2. τὸν Διόνυσον αὐτοῖς ἀκροατήν, lx. edd. vett. — αὐτῶν vulgo correxit Bekk.
3. καὶ ποικίλους om. edd. vett. aliq.
5. προσάγοντος Rav. Ven. — ὁ ante Διόν. in edd. vett. deerat.
7. Verba οὐ δεδήλωται — Θηβαῖον ὄντα primae hypothesi adiecit Inv. deest et hic in edd. reliq. posuit Dind. infra post verba ὥς φησι Δικαίαρχος colloc. Brunck. Bekk.
11. δὲ post ἐδιδάχθη Br. — Ἄρχοντος post Καλλίου Br.
12. ληναῖα Rav. λιναῖα Ven. ἐπὶ Ληναίῳ Brunck. qui sequentia sic constituit: Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα· Φρύνιχος δεύτ. — Ceterum clausula huius argumenti est Thomae Mag.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ. *

Διόνυσος Εὐριπίδου πόθῳ ληφθεὶς καὶ οὐχ οἷό
ὢν ἄλλως θεραπεῦσαι τὸν ἔρωτα, εἰς Ἅιδου κατελ
ἠβουλήθη, ὅπως ἐκεῖ τούτῳ ἐντύχῃ. ἐπεὶ δὲ τῆς
ἄπειρος ἦν, ἔγνω δεῖν εἰς Ἡρακλέα πρόσθεν ἐλθεῖν.
5 τος γὰρ πάλαι, κελεύσαντος Εὐρυσθέως, Κερβέρου χ
εἰς Ἅιδου κατῄει. ἐλθὼν δὲ καὶ πυθόμενος περὶ τῆς
ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ὅπως ἄρα δεῖ κατελθεῖν, χαριεν
μένου πρὸς αὐτὸν πρότερον. Διόνυσος δὲ καὶ πρὶν ἀ
τῆσαι πρὸς Ἡρακλέα κατ' αὐτὸν ἐσκευάσθη, λεοντῆι
10 δεδυμένος καὶ ῥόπαλον φέρων. ὡς οὖν ἤκουσε παρ' Ἡ
κλέους περὶ τῆς ὁδοῦ, μεθ' ἑαυτοῦ δοῦλόν τινα
Ξανθίαν, ἐχώρει πρὸς Ἅιδου, καὶ πρῶτον μὲν ἐντυγ
τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ καὶ ὁρᾷ ἐν αὐτῇ τὸν Χάροντα
σκάφους, δι' οὗ τοὺς τεθνεῶτας εἰς Ἅιδου ἐπέρα. κ
15 μὲν Ξανθίας οὐκ ἐπέβη τοῦ σκάφους διὰ τὸ μὴ τὴ
Ἀργινούσαις ναυμαχῆσαι μάχην· πεζῇ δὲ περιῄει τὴ
μνην. Διόνυσος δὲ ἐπιβὰς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ βατρ
ἀκούσας μέλη παρὰ τὸν πλοῦν διαπεραιοῦται καὶ α
Ξανθίᾳ συγγίνεται, καὶ σὺν αὐτῷ πάλιν ἀψάμενος
20 ὁδοῦ εὑρίσκει ἃ Ἡρακλῆς αὐτῷ προειρήκει δυσχερῆ
θεάματα, καὶ τοὺς μύστας παρ' αὐτὰς τὰς πύλας
Ἅιδου χορεύοντας. εἶτα ὡς Ἡρακλῆς εἰσελθὼν καὶ μ
ξὺ πολλῶν τούτῳ συμβάντων παραγίνεται πρὸς Πλο
να καὶ ὅτου χάριν ἦκεν εἰπὼν ἔσχεν ὑπακούοντα Π
25 των, οὐχ ἵν' Εὐριπίδην ἀναγάγῃ, ἀλλ' ἵν' ἀγωνισ
νων Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου ὅστις τούτων ἄριστο
εἰς τέχνην φανείη, τοῦτον αὐτὸς εἰληφὼς ἀνενέγκῃ
βίον. τούτου δὲ γενομένου καὶ κρείττονος ἀναφανέ
Αἰσχύλου Διόνυσος τοῦτον λαβὼν ἀνῆλθεν.

*) Om. hoc argum. Bekk.
9. λεοντὴν Ald. Iunt. 2.
24. Verba καὶ ὅτου — Πλούτωνα primus e cod. C. supplevit Br.
28. γινομένου Höpf.
29. Post ἀνῆλθεν alii habent sulam superioris argumenti.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ. ΝΕΚΡΟΣ. ΧΑΡΩΝ. ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;

1. τί Ald. Iunt. 1. 2. 3. Gel. Port. — 2. *θεόμενοι* vitiose Ven. 1. 2. Wech.

1. Aulaeis pressis opimo habitu et bene curata cute vir conspicitur, qui Bacchi personam gerit, rubris cothurnis incedens et crocota amictus; sed manu clavam Herculis concutit, et ab humeris pellem leoninam demittit. Servus eum sequitur Xanthias Silenum referens, qui, quamvis asino sublimis vehatur, sub sarcina tamen de ligno, quod humeros premit, suspensa graviter gemit et anhelat. Intrant vero Herculis domicilium visuri. *ὁ Ξανθίας ἐπὶ ὄνου παράγεται καθεζόμενος, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνάφορον, ὅπου ἦν τὰ στρώματα, γελοίου χάριν.* Schl. Ceterum personam Xanthiae non solum risus gratia eam finxit, sed etiam ut Comicos quosdam in risum vocaret. cf. v. 13 sq. Quasi dicere voluerit: „*alii servos introducunt sub oneribus magnis gementes, at ego servum onere gravatum in asino collocо.*“ Nihilominus vero premitur. cf. 24 sq. — *εἶπω; licetne dicere? ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν; ΔΗ. μίμν', ὡς κ. λ.* Sophocl. Trach. 390. Sic enim Coniunct. prim. person. in interrogatione adhibetur. *εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν;* Eurip. Ion. 758. *τίν' αὐδὰν ἀΰσω; βοάσω;* ibid. 1446. — *τι τῶν εἰωθότων, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος.* Sch. Usus iam ab Eustath. p. 44, 32. et Gregor. Corinth. d. dial. Att. p. 58. notatus. Imprimis vero hoc verbum sic ponitur: Xenoph. Memor. IV. 4. 4. *τὰ ἄλλα εἰωθότα ἐν τοῖς δικαστηρίοις.* Eurip. Hec. 356. *οὐκ εἰωθὸς ὄν.* Thucyd. II. 51. *οὐδὲν τῶν εἰωθότων.* ibid. III. 38. De forma memorab. schol. ad Eurip. Hec. 355 (Matth.): *ἔθω, τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττω· ὁ μέλλων ἔσω, ὁ παρακείμενος ἦκα, ὁ μέσος ἦθα καὶ ἀττικῶς εἴωθα. — θεώμενοι, θεαταί.* Schol. cf. nos ad Plut. 794.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὅ τι βούλει γε, πλὴν πιέζομαι· τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη σχολῇ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πλὴν γ' ὡς θλίβομαι.

3. ὅτι iunctim Ald. Iunt. 1. Crat. Ven. 1. 2. Wech. Brub — 4. σχολὴ codd. A. C. Suid. v. πάνυ, Dawes. Misc. Crit. pa defendente, ut sensus sit: *omnino enim iam vacat.* At si σχολὴ tur, capiendum esset ex mea sententia pro σχολαιότης *cessatio* h su: *nimis iam morati sumus* h. e. non amplius cessandum. χολῇ lectio, quam cum codd. reliquis et scholiis editiones omnes tenent, liasta duce sumitur pro ναυτία vel λύπη, quam tamen notionem hu ci subesse, nemo ostendit, nec facile poterit quisquam ostendere. H cedit, ut χολῇ et σχολῇ πάνυ ἐστὶν vix dici possit. Quare, ne una litera mutata, restitui σχολῇ adverb. hoc sensu: *exclamatio πιέζομ adhuc est celebre aliquid* h. e. ea iam alii Comici abusi sunt. — 5. edd. vett. except. Canin.

3. ὅ τι βούλει γε, ὁ νοῦς οὗτος· εἰπὲ ὅ τι βούλει, ἀλλὰ τοῦτο μόνον μὴ λέξῃς σε πιέζεσθαι, καὶ βαρύνεσθαι, καὶ θλίβεσθαι τῷ βάρει τῶν σκευῶν, ἃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρεις. Schol. Bis. — πλήν, exceptivum: de quo vid. Devar. d. Partic. Eurip. Hec. 354. ἴση θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον. — πιέζομαι, ut sequens ὡς θλίβομαι sunt de exclamationibus servorum oneribus pressorum, cf. 30. Sic πιέζω de cera, quae premendo liquescit, Hom. Od. μ. 174. κηροῖο τροχὸν χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν. et de vinculis, quibus aliquis constringitur, Hom. ibid. 164. ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν. — Ceterum πιέζω frequentius dicitur, quam πιεζῶ, illaque forma in passivo unice adhibetur apud Atticos. — τοῦτο δὲ φύλαξαι, *ab hoc cave.* eadem vis est nonnumquam Activi. cf. schol. ad Eurip. Med. 324 (Matth.): ὀφὼν φυλάσσειν, ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι, ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. cf. d. Verb. Med. p. 232. Dor Chariton. p. 442. et inde corri wes. Misc. Crit. p. 99. Elms. a p. 136. — πάνυ γάρ ἐστ σχολῇ, nimirum obsoleta v ζομαι. Supplendum τι, quo abest, vel γέλοιον e sensu ve ut 6. Xenoph. Mem. III. 14. λῃ γ' ἂν ἄλλός τις ὀψοφάγ ibid. IV. 2. 24. σχολὴ si legit *mora* accipe, non pro *otio.* phocl. Aiac. 195. μακραίων ἀ σχολὴ *diuturna a bellicis cessatio*, Hermanno interpr Oedip. Tyr. 1286. νῦν δ' ἔσθ μων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; et alias pro σχολάζειν *cessa tione* occurrit. Quae de χολ res et recentiores interpretes tant, mera sunt somnia; n indicat λύπην, sed ubivis ὀρ

5. μηδ' ἕτερον ἀστεῖ necte: καὶ φυλακτέον, ὅπως ἕτερον ἀστεῖόν τι φράζηται voc. ἀστεῖον cf. Plut. 1147. θλίβομαι, et haec vox s

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἶπω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ Δία,

ῥῶν γ' ἐκεῖνο μόνον ὅπως μὴρεῖς,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸ τί;

εἶπω γελοῖον Ma. — 7. Θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως codd. r. Bentl. Bekk. μόνον δ' ἐκεῖν. B. Monac. Bar. μόνον τ' ἐκεῖν' ri libb. omnes recte ἐκεῖνο μόνον, nisi quod scribunt Θαρῶν edd. 2. Crat. Ven. 1. 2. Wech. Gel. Brub. Raph. et ἐκεῖνο om. Rav. ρεῖς vulgo. μὴ ῥῃῖς Ven.

ım, onere gravatorum, ab ıicis ad nauseam repetita. Sic quoque Lysistr. 314. ταυτὶ ῃ τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου ιι. et Thesmophor. secundis it. fragm. XIV. Brunck. ὡς τοῦτο τοὔπος, οὐ δύναμαι σκεύη τοσαῦτα, καὶ τὸν λίβομαι. Hesych. T. I. p. λίβει, ὠθεῖ, πιέζει. Θλίβεττεῖται· τοῦτο δὲ ἐπὶ σταλέγεται γὰρ καὶ ὅτε τις ὀλιπιέζεται. — γέλοιον, de et significatione magna Gramım veterum dissensio. Schol. ίλοιον ἀττικῶς· γελοῖον δὲ ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή mulrsans: Hesych. T. I. p. 812. γέλωτος ἄξιον. γελοῖος, ἱλαλοιαστής. κ. λ. Eustath. p. οἱ πλεῖστοι γελοῖον μὲν προμένως τὸν γελωτοποιὸν λέοἷον τὸν μῖμον, γέλοιον δὲ ταγέλαστον. δοκεῖ δέ, φησὶ ος Ἄλλιος, τῶν παλαιῶν ν εἶναι περισπᾶν τὰ τοιαῦτα, , ἑτοῖμον, γελοῖον. cf. eund. , 24. et p. 906, 51. aliter do- καὶ γελοῖος μὲν ὁ καταγέ- γέλοιος δὲ ὁ γελωτοποιός. edit Phavor. γελοῖος κοινῶς· Ἀττικῶς. γελοῖος, ὁ καταος· γέλοιος δέ, ὁ γελωτοποιός. it Thom. Mag. γελοῖον προμένως τὸν γελωτοποιὸν λέγέλοιον δὲ καταγέλαστον. Similiter Etym. M. γέλοιος λέγεται ὁ γέλωτος ἄξιος, γελοῖος δὲ γελωτοποιός. Moeris: γέλοιον Ἀττικῶς, βαρυτόνως. γελοῖον προπερισπωμένως Ἑλληνικῶς. Unam formam agnoscit Phryn. p. 227. ed. Lobeck. κέχρηται τὸ γελοῖον, reiecta altera γελάσιμος. Quare plurimorum consensu ex analogia γέλοιος Atticum esse debet. — τί δαί; cf. Plut. 156. 902. —

7. ἐκεῖνο μόνον, pro τόδε, quod ita ad sequentia spectat, ut proprie sit: *hoc quod in mente habeo.* Sic Ecclesiaz. 259. ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἢν σε τοξόται ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτέ; coll. ibid. 264. Thesm. 504. (Inv.). Ceterum μόνον ubivis pronomini postponitur, cf. Isocrat. Areopag. p. 145. ed. Reisk. Quare Brunckii emendatio μόνον ἐκεῖνο non ferenda. — μεταβαλλόμενος, significatione propria: ἀποτιθεὶς ἀπὸ ὤμου εἰς ὦμον. Schol. Hinc illa derivata, de qua vid. Heind. ad Plat. Gorg. p. 480. e. — τὸ τί; *quidnam?* cf. nos ad Plut. 899. — τἀνάφορον, ξύλον ἀμφίκοιλον ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. Sch. ἀναφορεῖς, οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες. ἀνάφορον, τὸ τῶν ἐργατῶν ξύλον. Hesych. T. I. p. 348. μετὰ Ξανθίου τοῖς ὤμοις ἀνάφορον φέροντος, ὃ ἀλλαχὸν δημωδεστέρως

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μηδ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μελλῳξεμεῖν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧνπερ Φρύνιχος

8. *μεταβαλόμενος* Monac. — *τ' ἀνάφορον* Ven. 2. *τ' ἀ* Elb. vitiose, ut solet. *τἀνάφρον* Ald. omisso ō altero. — 9. *μήδ* 1. 2. Borg. B. Ma. Elb. tres Brunckii et edd. Brunck. Both. *μὴ* 2. Gel. *μήδ'* Iunt. 1. 3. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. — 10. *ρήσῃ* Monac. Rav. Ven. *καθαιρέσει* Raph. — *τἰς* Iunt. 3. Can Lugd. Amst. *τίς* Ald. Iunt. 1. 2. Crat. Ven. 1. 2. Wech. Brub. R 11. *ἱκετεύω σε πλὴν* Ven. — *ὅτε* pro *ὅταν* Suid. in v. *ἐξεμεῖν*. Bentlei. coniecit: *πλήν γ' ὅτε μέλλω 'γὼ 'ξεμεῖν*. aphaeresis dupl durior. Ceterum Suid. memoriter citasse videtur, nam v. *μέλλα ὅταν μέλλω γ' ἐξεμεῖν. μέλλω ἐξεμεῖν* Elb., ut alias solet. — pro *με* B.

καλεῖται. Thom. Mag. in hypoth. hui. fabulae. *ἀναφορεῖον, τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμφίκοιλον ξύλον, ᾧ ἐξαρτῶσι τὰ βάρη.* Phot. Cogitabant igitur *furcam*. — *ὅτι χεζητιᾷς*, ut Allantopoles Equit. 1006. (Inv.) *ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.* Quod dicit *ἐπὶ τῶν μεταφρένων ἀγγεῖον φέρων πεπληρωμένον χρησμῶν.* Videtur Comicorum, quos v. 13 sq. commemorat, morem ridere, quod servos onere gravatos, quum lignum baiulatorium de humero altero in alterum transmitterent, respirandi caussa fecerunt cacaturientes.

9. *μηδ' ὅτι κ. λ.* dependent a praecedentibus hoc sensu: *Num et vetas, ut, tanto onere pressus, ne pedam quidem, nisi mihi demitur.* Haud infrequens usus particularum *οὐχ ὅτι* et *μὴ ὅτι*, ut Aristid. orat. pro Quatuorvir. p. 230. *καὶ τὸ πάντων ἔσχατον καὶ μέγιστον ἀκοῦσαι, μὴ ὅτι μι* cf. Thuc. II. 97. Xenoph. M 9. 8. Scholiasta hanc enunti sine interrogatione legisse interpretatur enim: *μὴ οὔτι σαιμι καίτοι ἄχθος τοσοῦ ρων.* Quasi dicere voluer thias: *noli timere, ne cac si me, onere non liberatur diveris pedentem.* Haud *καθαιρήσει* signification *demendi. καταβιβάσει ἀπὸ το* Schol. Sic verbi *καταβάλλ* subit. Plat. Protag. p. 344. *μὴ δῆθ', ἱκετεύω κ. Noli quaeso, antequam in ut vomam. ῥᾷστα γάρ*, s adiicit, *ἐξεμέσαιμι, ἐὰν εἰ*

13. *Φρύνιχος*, unus qui comoediis certabant, q nae ederentur. Certabat au sis, quarum fragmentum Fridericus frater arg. Oedi et vicit post Aristophanem s

εἴωθε ποιεῖν καὶ Λύκις κἀμειψίας,
οἳ σκευοφοροῦσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μή νυν ποιήσῃς· ὡς ἐγὼ θεώμενος,

14. *κεἰ Λύκις* coniec. Both. — 15. Textus noster nititur in cod. Cant. 2., ubi distincte sic legitur, et in interpretatione scholiastae. Relativum quoque tuetur cod. B. et Monac. adeo praebet *οἵτινες*, accentu pro more suo neglecto. Ceteri libri, relativo omisso, discrepant in scriptura vocum sequentium; scribunt enim aut *σκεύη φέρουσ'*, ut B. C. Monac. edd. vett. omn. Bekk. et Dind., qui hunc versum uncis inclusit; aut *σκευηφοροῦσ'* iunctim, ut A. D. Rav. Ven. et edd. recent. cett.; aut *σκευοφοροῦσ'*, ut Cant. 1. 2. L. et Suidas. Scholiasta iam omnes has lectiones commemorat. Denique in cod. Cant. 1. ad *σκευοφοροῦσ'* additur *τοῖς*, quod ex interpretatione scholiastae manasse videtur. — *ἐν τῇι κωμ.* Rav. *κωμῳδιᾳ* Elb. — 16. *μὴ νὺν* Lugd. — *ποήσῃς* C. lib. Burg. Bekk.

Multos fuisse Phrynichos scholia docent et Suidas, alios adhuc Herodotus, Thucydides et Aelianus tradunt. Comicum hic intelligi, cuique manifestum fuit. *κωμῳδεῖται δὲ ὡς ξένος, καὶ ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων καὶ ὡς κακόμετρα. Φρύνιχος δὲ ὁ κωμικὸς οὐδὲν τούτων ἐποίησεν ἐν τοῖς σωζομένοις αὐτοῦ· εἰκὸς δὲ ἐν τοῖς ἀπολωλόσιν εἶναι αὐτοῦ τοιοῦτό τι.* Schol. — *Λύκις, κωμῳδίας ποιητής. ὡς ψυχρὸς κωμῳδεῖται. λέγει δὲ αὐτὸν καὶ Λύκον· οὗ οὐδὲν φέρεται.* Schol. Suidas quoque v. *Λύκις* addit: *λέγεται καὶ Λύκος.* Qua de caussa eum *Λύκον* appellaverit, non liquet, nisi meram mecum acceperis literarum assonantiam, quales et alias poeta amavit, ut *Κορίνθιοι* pro *κόρεις* Nubb. 712. et *Πλούτων* pro *Πλοῦτος* Plut. 723. Mentio huius Comici fit in hypothes. Nubb. ap. Athen. V. p. 218. et Suid. — *Ἀμειψίας*, Atheniensis et Socratis aequalis, quocum saepius de palma certavit. Quamvis *ab* Suida *frigidus* dicatur poeta, is tamen Aristophanem vicit, et primum ille Comastis huius Aves, deinde Conno Nubes priores. Fragmentum servat Diog. Laert. II. 28. cf. Fabric. Bibl. Gr. II. p. 409.

15. *σκευοφοροῦσι.* Iam scholiasta triplicem commemorat scripturam *σκευηφοροῦσι*, *σκεύη φέρουσι* et *σκευοφέρουσι*. Docte exposuit hoc genus verborum compositorum Lobeck. in Parerg. ad Phrynich. p. 681., ubi rationes et leges compositionis omnium primus scite docuit. Variat hoc compositorum genus, quod a genitivo in ος purum desinente proficiscitur, et scholiast. Aristoph. Pac. 741. *ῥακοφορεῖν* et ad Ran. 1443. *ἀχθοφορεῖν* profert; ut Porsonus male censeat *σκευηφορεῖν* non Graecum esse, quod Lobeck. alteri formae nisi praefert, certe par habet; utrumque *σκευηφόρος* et *σκευοφόρος* probari potest. Difficilior est quaestio de sensu horum versuum. Bothius haud male coniecit *κεἰ Λύκις* pro *καὶ Λύκις* hoc sensu: *quod Lycis quoque et Amipsias facere solent, pariter ac Phrynichus, quum baiulant in comoediis.* Ut poeta dicat Comicos illos baiulantes ipsos, quia introduxissent servos baiulantes. Et certe schol. ad *σκευοφοροῦσι* addit *ἀντὶ τοῦ σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν.* Duo in his offendunt, primum quod inusitate dictum est *σκευοφορεῖν* pro *σκευοφοροῦντα ποιεῖν*, quod tamen ab Aristophanis more non abhorret,

ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'ναυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὑτοσί,
ὅτι θλίβεται μέν, τὸ δὲ γελοιον οὐκ ἐρεῖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,

18. πλὴν ἢ 'ναυτοῦ cod. Rav. et ed. Invern. πλέον ἢ ' Erasm. ἐναυτῷ Monac. πλεῖν' ἢ 'ναυτῷ edd. vett. exc. Canin ἠνι αὐτοῦ Ven. — 19. ὦ Cant. 1. — ἄρ' Ma. — 20. γελοῖ vett. omnes, cf. not. ad v. 6.

deinde quod coniunctio desideratur, quam Both. coniectura assequutus est, quamvis κεἰ et καί saepius confundantur. Antiqua vero illa interpretatio, qua σκευοφοροῦσι pro dativo sumitur (ἵνα τὸ φέρουσι σημαίνῃ πτῶσιν δοτικήν. Schol.), non prorsus cum Both. respuenda est. Nam in Plut. 461. Invernizius quoque dativum e cod. Rav. apud verbum ἐργάζεσθαι revocavit, de quo me vid. l. l. Ita et ποιεῖν cum dativo iungitur Plat. Apolog. ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω. *agere cum aliquo* vel *aliquem tractare*, imo *cum aliquo facere*. Ut huius loci sensus sit: *Si nihil eorum fecero, quibus Phrynichus, Lycis et Amipsias servis comicis morem ubivis gerunt.* Quamvis nec hoc satis distincte dictum. Quare recepi lectionem Cantab. 2. quam scholiasta ille vetustissimus interpretatus est, quum diceret σκευοφοροῦσιν ἀντὶ τοῦ σκευοφόρους ποιοῦσιν, quae interpretatio non potuit prodire, nisi legebatur οἳ σκευοφοροῦσιν. Sensus et nexus simplex: *quod Phrynichus facere solet, et Lycis, et Amipsias, qui ubivis baiulant in comoediis*, h. e. *baiulantes servos faciunt.* — τι τούτων τῶν σοφισμάτων. cf. Plut. 160. n. *callidum artificium.* Sophocl. Phil. 14. κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' ἁλῄσειν δοκῶ. Eurip. Iph. Aul. 445. ὥστε τῶν σοφισμάτων πολλῷ γενέσθαι τῶν ἐμῶν σοφώτερος. Sic quoque adhibetur Soph. Pl ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισ κλοπεὺς ὅπως γενήσει ἀν ὅπλων.

18. πλεῖν ἢ 'ναυτῷ π de formula πλεῖν ἢ cf. nos a 1181. Quod sensum attinet, liasta Homericae orationis i nem notat: παρὰ τὸ Ὁμη „αἶψα γὰρ ἐν κακότητ τοὶ καταγηράσκουσιν. τ. 360.) καί· „ἐν ὤμῳ θῆκε." (Od. ο. 357.) διὰ δίαν οὖν γηράσκω, φησίν ὠμὸν γῆρας secundum Eust 1784, 18. est γῆρας τὸ παρ ῥὸν διὰ τὸ πένθος. Similiter crit. (Eustath. p. 1867, 5 οἱ ποθοῦντες ἐν ἅματι γηρά et Liban. (Eustath. ibid. c ὑπὸ λύπης ἐσχάτης καὶ πολ αἴφνης ἔφυσα. Plut. 1031. ὑ ἄλγους κατατέτηκα. — ὦ κακοδαίμων, cf. Plut. Ξανθίας ἀχθόμενος ἐφ' ᾧ ζει φόρτῳ λέγει. Schol.

21. εἶτ' οὐχ ὕβρις. Si 883. ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐσ λή; nos: *ist das nicht gros bermuth?* locatur vero Bac servum, quod queratur, s premi, cum tamen asino vehat dominus incedat pedibus. Qu onus levare possit. — υἱὸς μνίου, δέον εἰπεῖν υἱὸς Δι Σταμνίου εἶπε παρ' ὑπόνοιαν

ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ φερώγώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς φέρεις γάρ, ὅς γ' ὀχεῖ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φέρων γε ταυτί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνα τρόπον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

βαρέως πάνυ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, οὔνος φέρει;

24. ταλαιπωρῶτο et φέρει Cant. 1. ταλαιπωρῇ τε Dawes. et runck. correctio non necessaria. — μή δ' Iunt. 3. μὴ δ' Gel. μήδ' Ca-n. — 25. φέρω 'γώ vulgo. — 26. φέρω γε Cant. 2. — 27. ὄνος ne articulo Rav. et Elb. et ed. Inv. ὀὔνος Ald. Iunt. 1. 2. 3. Wech. Canin. el. Brub. Raph. Port. Lugd. ὀὔνος Crat. ὀὔνος Ven. 1. οὔνος Ven. 2. ὔνος Amst. οὖνος Bekk.

ὁ οἶνος ἐν σταμνίῳ βάλλεται. δὲ Διόνυσος εἰς τὸν οἶνον ἁλλη-ρεῖται. σταμνία δὲ καὶ στάμνους ὡς ἀμφορεῖς τοῦ οἴνου φασίν. hol. De στάμνος cf. nos ad Plut. 1. „*Tu asino veheris, ego vero sequor pedibus, qui sum Bacchus lii filius*", *ich Bacchus Oxhofts* ha. — τοῦτον δ' ὀχῶ, ὀχεῖ-ται ποιῶ. νοεῖται δέ τι καὶ αἰ-ρόν, ἀντὶ τοῦ, ἐπιβαίνω αὐ-ν. Sch. Scilicet equitandi impe-um in asinum subiecit et equitem ubantem sustentavit.

25. οὐ γὰρ φερώγώ; h. e. *nae vero*, quod est vehementer l cum indignatione interrogantis. ivis autem particula γάρ rationem ddit sententiae vel intellectae vel ressae. Vid. Herm. ad Nubb. 2. Nos fortasse hic: „*als ob ich ht trüge.*" Huic formulae igitur st via affirmationis. cf. Xenoph. Memor. IV. 8. 4. et Nostrum Plut. 425. — ὅς γ' ὀχεῖ; ἐπ' ὀχήματος φέρῃ. Gl. Vict. male; dicendum fuit ἐπ' ὄνου. — τίνα τρόπον; Bacchus vult: *qui dicere potes, te ferre, quum veharis?* Xanthias vero interrogationem sic capit: *qua ratione fers? Num leve, an grave tibi est onus?* Quasi Bacchus interrogaverit τῷ τρόπῳ; ut Nubb. 373. vel ποίῳ τρόπῳ; ut Eurip. Hecub. 1238. Quamquam verba τίνα τρόπον in utramque partem sumi possunt. Vulgo simplicis interrogationis sunt, ut Nubb. 171. (Inv.). — οὔκουν — οὔνος φέρει; quod Both. voluit, ὄνος sine articulo defendi posse, si ipsum Xanthiam figurate riserit, id certe aliquid esset, nisi responsum Xanthiae nos doceret, Bacchum articulum cum ὄνος coniunxisse. Ceterum totius confabulationis iocus in eo ver-

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ δῆθ' ὅ γ' ἐχὼγὼ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὔ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῄς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων· τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν
ἦ γ' ἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.

28. δ' Ma. — 29. ὅτ' αὐτὸς L. — φέρῃ Monac. et Elb. οὑτοσὶν C. — 31. σ' omis. Ma. B. Cant. 1. 2. (?) et Elb., ul apostrophus reperitur (nimirum φῄς 'ὠφελ.). — ὀφελεῖν Cant. man. — 32. φέρει B. — 33. ἔγωγ' οὐκ B. Elb. Rav. Ven. M v. οἴμοι. ἔγωγ' οὐ ναυμ. Cant. 1. — 34. ἦ τ' ἄν edd. vett. e gatam Inv. Bekk. ἦ τἄν Dind. Both. Neutrum locum habere pote

satur, ut manifestum fiat, quod quidem ridiculum est maxime, asinum omnia, Xanthiam nihil ferre.

28. *οὐ δῆθ' ὅ γ' ἐχώγώ, ἐπάνω γὰρ τοῦ ὄνου καθεζόμενος ὁ οἰκέτης, ἐβάσταζε τὸ ἀνάφορον. τινὲς δὲ εἰς τὸ φέρω δύο στιγμὰς ποιοῦσιν, ἀφαιροῦντες τοῦ μὰ τὸν Δί' οὔ τὴν μίαν στιγμήν.* Schol. Quae quidem interpunctio nihil mutat; manet, quod fuit, duplex negatio. Alius sententiarum nexus erit, si sic interpungere volueris: *οὐ δῆθ'· ὅ γ' ἐχώγώ, καὶ φέρω· μὰ τὸν Δί' οὔ.* h. e. *Minime! Quod quidem teneo ego, id etiam fero. ita me Iupiter servet.* — *πῶς γὰρ φέρεις*, ut paullo ante v. 25. — *οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος*, sunt verba eius, qui quo se vertat nescit. Ita Nubb. 402. *οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει.* et 763. *ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ ζητητέον.*

32. *ἐν τῷ μέρει*, h. e. *vicissim* s. *per vices. ἐν τῷ ἴσῳ μέρει κατὰ τὴν ἀμοιβὴν βάστασον τὸν ὄνον.* Schol. Ita Plat. 462. *ὅ τί σοι δοκεῖ, ἐν ἐρωτῶν τε καὶ ἐρωτώμεν* per vices rogans et rogatu fra 498. *ἐγὼ δ' ἔσομαί σ φόρος ἐν τῷ μέρει.* Lysi (Inv.) *ὅπως ἂν ἐν τῷ μέρ τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμε* Supp. 406. *δῆμος δ' ἀνά δοχαῖσιν ἐν μέρει.* Rhes. *ἂν μάθωσιν ἐν μέρει πά κῶς.* Pariter adhibetur *ἀ* ut Eurip. Phoeniss. 478. explicat *κατὰ διαδοχήν.* frequens Platonis formula *μέρος, quod te attinet.*

33. *τί γὰρ ἐ. οὐκ ἐ χουν;* Postquam Lysan Lacedaemonii Callicratidam classi praefectum, hic q initio, quum Cyrus subsi ret, magnis angustiis pr donec sociorum opibus, quil et Cyri pecunia accessit ctus Cononem portu Mityl clusum terra marique obside nienses, Diomedonte quoq

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

35 κατάβα, πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδ', οἵ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ, ἡμί, παῖ.

ἤ τ' ἄν (h. e. ἤ τε ἄν) nihil est, nec usquam occurrit, non magis dici potest ἤ τἄν (h. e. ἤ τοι ἄν), quia ἤ τοι coniunctim scribenda sunt ἦτοι, unde fieret ἠτἄν, crasi admissa, idque recepissem, nisi codd. B. et Bar. melius exhibuissent ἤ γ' ἄν. Quod Cant. 1. εἶτ' ἄν praebet, hoc in nostrum locum non quadrat. — 35. καὶ om. Iunt. 1. — 36. εἶμι Br. Inv. et edd. vett. εἰμὶ nos cum Dind. Bekk. et cod. Ven. — τῆδε Elb. — οἱ Crat. Ven. 1. 2. Wech. Brub. οὗ Ma.

cim navium duce, qui Cononem ut liberaret missus erat, victo, nunc tandem CX naves decreverunt, quas ut complerent, ob paucitatem civium legitimae aetatis, servos adeo conscripserunt. Cum hac classe decem duces Protomacho Atheniensi, qui cornu dextrum tenens fortiter rem gessit, Callicratidam apud Arginusas insulas ex adverso Maleae promontorii Lesbii devicerunt. Iam qui pugnae servi interfuerunt, ii omnes libertate donati sunt, utpote de Athenis bene meriti; vid. infr. 692 sq. Quum pugna illa tribus mensibus ante commissa esset, quam Ranae ederentur, Aristophanes inde Xanthiam hic fecit sic iocantem: *Cur ego non interfui pugnae navali?* h. e. si apud Arginusas pugnassem, adhuc non servus essem, teque in malam rem abire iuberem. Sic et schol. interpretatur: εἴπερ ἐνεναυμαχήκειν, κἂν ἀφείμην ἐλεύθερος, ὥστε οἰμώζειν ἂν ἔλεγόν σοι. Similis huic iocus cf. infra 192. De re vero vid. Xenoph. Hist. Gr. lib. I. p. 261 sq. ed. Steph. unde, quae supra dixi, sumpta sunt. — κωκύειν inservit formulae mala imprecandi, ut κλάειν Plut. 62. quod etiam cum adverb. μακρὰ iungitur Plut. 608. οἰμώζειν Plut. 58. 873 etc. Quod ad particulam ἄν iteratam in eadem enuntiatione attinet, vide Reisig. Coniect. p. 187. et in Commentat. de vi et usu particulae ἄν, quae addita est edit. Nubb. pag. 119 sq. Quamvis enuntiationis formam, quae hic est, non tetigerit diserte. Habet vero haec particula utroque loco suam vim; ut enim ad negationem trahitur bis posita, ita et ad affirmationem se trahi patitur, modalitatem, quam dicunt, afferentem. —

35. κατάβα, per apocopen, quam dicunt, pro κατάβηθι apud Atticos. τὸ χ, ὅτι κατάβα φησί. πρὸς τοὺς ἀξιοῦντας, ὅτι κατάβηθι λέγεται μόνως. Schol. — ἐγγὺς τῆς θύρας τῆσδε, εἰς Θήβας ἢ Τίρυνθα πόλιν τοῦ Ἄργους ἀφικνεῖται πρὸς Ἡρακλέα, ὁδοὺς τὰς εἰς Ἅιδου χρήζων μαθεῖν ἐξ αὐτοῦ. Thom. Mag. in argum. hui. fabulae. Alia et ab hac prorsus diversa est Vossii sententia, cui Bothius suffragatur Thomae opinionem ignorans. „Intelligit enim Meliten pagum Atticae, ubi initiatus sit Hercules Eleusiniis minoribus. Ibi et templum fuisse Herculis averrunci, ad quod divertissent viatores, priusquam perrexissent iter ad Orci aditum, qui esset in occidentali plaga orbis terrarum.“ Harum rerum nullum prorsus vestigium in hac fabula; postquam cum Hercule viatores aliquod tempus confabulati sunt, mortuo nescio quo adscito ad Acherusiam aquam perveniunt. Ergo mutatio scenae subita, quam in prima fabula Tirynthe, ubi et unde quidquid ad Herculem spectat, fuisse rectius vidit Thom. M. — ἡμί,

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ' ὅστις, εἰπέ μοι. τουτὶ τί ἦν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁ παῖς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἐνεθυμήθης;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸ τί;

39. Omnes sic interpungunt, ut *τουτὶ τί ἦν* dependeat ab *ε* quum tamen hoc cum antecedentibus cohaereat. Quare maior inte ponitur male post *ὅστις*, ponenda potius post *μοι*. Haud inco nexus mihi videtur esse, si quis scribere velit: *τίς τὴν θύραν ἐ ὡς κενταυρικῶς; ἐνήλαθ' ὅστις εἰπέ μοι*, h. e. *Quis fores perqu taurice arietavit? Dic mihi, quis insultaverit?* Quamquam *κεντ* melius trahitur ad *ἐνάλλεσθαι*, nimirum ut de equis. — *εἶπ' ἐμοὶ* et Invern. ut alias.

Attici usurpant pro *φημί* in sermone familiari, non serio, ut *ἦ* pro *ἔφη*, quibus tragici abstinent. cf. Zonar. I. p. 994. Etym. M. p. 416, 26. Hesych. I. p. 1596. et p. 1604. v. *ἦδος*.

38. Vulgo sic edunt: *τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις. εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;* Quae quomodo sibi cogitaverint, non dicunt editores, nec perceperunt interpretes. Sunt autem praeter usum et consuetudinem dicta. Quid multa? *ὡς* ante *κενταυρικῶς* est *perquam*, de quo vid. Heindorf. ad Plat. Cratyl. p. 395. b. = 41. *ὅστις* ubivis dependet a verbo, ut Plut. 53. *ἦν ἡμῖν φράσῃ ὅστις ποτ' ἐστὶν οὑτοσί.* ibid. 56. *πρότερον σὺ σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον.* Quare cum *εἰπέ μοι* cohaeret hic. Formula vero *τουτὶ τί ἦν* per se dicitur, ut Plut. 1094. ubi vid. nos. — *ὡς κενταυρικῶς*. Bene comparat Brunck. Plaut. Trucul. II. 2. 1. *Quis illic est, qui tam proterve nostras aedes arietat? κενταυρικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκόσμως καὶ ὑβριστικῶς, ὅτι καὶ ταυροι ὑβρισταί. καὶ τοῦτ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς πρὸς αὐτ χης. γράφεται ἀντὶ τοῦ μ εἰρωνεύεται γὰρ Ἡρακλῆς. Διόνυσος μαλακὸς καὶ τρ* Schol. Cogitabat igitur s Bacchum timide et leniter f sasse, Herculem vero iocar ille pedibus calcasset portam dem, ut ceteri, nihil iro deo. Quamvis Bacchus mol beatur et timidus, fortitudin speciem prae se fert et fort vult, quamdiu periculum est. Quare vehementer pul res pedibus insiliens, bene portam arma non contra Introituri enim *κόπτειν* vel *τὴν θύραν* solent, non *πα* multo minus *ἐνάλλεσθαι*. — *λατο*, ut *λὰξ ἔνθορεν ἀ σιν*. Hom. Od. *ρ*. 233. — *τί ἦν*. cf. nos ad Plut. 1 locus huic simillimus. *τίς ἔσ ψας τὴν θύραν; τουτὶ τί* 40. *ὁ παῖς. ὦ παῖ*. Sc

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι μὴ γελᾶν·
καίτοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνιε πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.

41. *μὰ Δία* B. D. E. Cant. 1. Harl. quippe incaute negationem statuentes. — 42. *δήμητραν* Rav. Cant. 1. B. *δώμητρα* Ven. 1. — 43. *καί τοι* vulgo. Melius fortasse *καίτοι δάκνων ἐμαυτόν*. Imo hoc nova collatio, quae in Both. usum facta est, cod. Paris. praebet, si quidem, quod tacetur, *γ'* ibi omissum est. — 44. *τί σοι* edd. vett. citante Beck. in Canin. diserte: *τί σου*.

E. ut *ὁ Καρίων* Plut. 1097. et *ὁ τλήμων* ibid. 773. Schol. notat: *ὁ Διόνυσος νεύει πρὸς τὸν Ξανθίαν, καὶ λίγει μειρακευόμενος, ὡς δείσαντος αὐτὸν τοῦ Ἡρακλέους. καθόλου γὰρ τοιοῦτον εἰσάγουσι τὸν Διόνυσον καυχηματίαν.* — *νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε.* ratio iocandi Aristophani familiaris admodum, quam interpretes non perceperunt. Locus persimilis Plut. 680. *ΓΥΝΗ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἰδιδοίκεις τὸν θεόν; ΚΑΡΙΩΝ. νὴ τοὺς θεούς ἔγωγε μὴ φθάσειέ μοι τὴν χύτραν ἐλθών.* Ubi, ut hic, altera persona verbum alia significatione sumit. Scholiasta anceps: *δίδυμος ἀντὶ τοῦ, μὴ μανείης. πιθανώτερον δὲ ἀντὶ τοῦ, ὑπέλαβέ σε μαίνεσθαι ὁ Ἡρακλῆς. ἢ οὕτως· μὴ μανείης οὕτως, ὡς ὑπολαβεῖν σε τὸν Ἡρακλέα φοβηθῆναι.* — *οὔτοι — δύναμαι μή*, non possum, quin. Minus accurate Brunck. *aequo risu me admoderarier.* — *μὰ τὴν Δήμητρα*, nihil ridiculi huic formulae obtestandi subest, ut opinatur Both.; adhibetur enim minime a solis feminis, sed etiam ab hominibus rusticis, ut a Chremylo Plut. 64. 360. et alias. Iusiurandum muliebre est *νὴ τὼ θεώ*, de quo vid. Plut. 1003. — *δάκνω γ' ἐμαυτόν*, de iis adhibetur, qui se invitos cohibent. Ita Nubb. 1358. (Inv.) *κάνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφη·* et Vespp. 809. *οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς δάκνων σεαυτόν.* — *ἀλλ' ὅμως γελῶ.* De harum particularum coniunctione et sensu vid. Viger. p. 428. ed. Herm.

44. *ὦ δαιμόνιε*, compellandi formula, quae, prout adhibetur, in utramque partem capi potest. Nubb. 818. (Inv.) est: *o stulte!* hic vero: *o bone!* vel: *o praeclare!* Veteres multa argutantur. cf. schol. ad Hom. Il. ζ. 407. ubi et Eustath. p. 651, 11. *προσφώνημα ὅπερ θυμὸν ἐμφαίνει καὶ εὔνοιαν.* at p. 733. redditur par exclamationi *ὦ μακάριε.* Hesych. I. p. 875. explicat per *μακάριε* et *κακόδαιμον*. Refert enim, quomodo proferatur. Similiter nos: *wunderlicher Mann!* ad vituperandum et iocandum usurpamus. Quod et Graecis dicitur *ὦ θαυμάσιε.* — *ἀποσοβῆσαι*, non opus fuit, ut Spanh. ad patres ecclesiasticos re-

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτ
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπεβάτευον Κλεισθένει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κἀναυμάχησας;

45. ἀποσοβεῖν Suid. v. κροκωτόν, at v. οὐχ οἷός τ' citat σαι. — γέλω Cant. 1. — 46. λεοντῆν edd. vett. exc. Port. — B. — 47. κόθορνος Cant. 2. Elb. — 48. πῆ B. — γῆς Ald. 3. Gel. pariter infra v. 85. — ἀπεδεμῆς Elb.

fugeret hoc verbum interpretaturus. Simplex occurrit Vespp. 211. ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν *postquam hunce praecipitem expulimus* vel abegimus, ut Avv. de avibus οὐδενὸς σοβοῦντος ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος. Menand. apud Athen. I. 9. οὐ σοβήσει' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν, et Equitt. 60. ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας. coll. Vespp. 460. Avv. 1032. 1258. Quare ἀποσοβέω ab Hesych. I. p. 485. recte explicatur per ἀπελαύνω et ἀποδιώκω. cf. et Thom. Mag. h. v. et Suid. Nostro igitur loco: *non possum excutere risum.*

46. λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. κροκωτὸν numeratur inter vestes muliebres, ut Lysistr. 44. ubi ad voces κροκωτὰ φοροῦσαι γυναῖκες recte notat Biset. δηλονότι ἐσθήματα χρώματος κροκέου, οἷς αἱ τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων γυναῖκες κόσμου χάριν ἐχρῶντο. Sic de Agathone quoque homine muliebris speciei Thesmoph. 144. ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς ἡ στολή; τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ; Sic et hoc loco Gl. E. explicat κροκωτῷ per γυναικείῳ ἐνδύματι. Huc quoque pertinet κροκόπεπλος. Id enim Herculis risum movet, quod Bacchus semivir apparet, qui super vestitu muliebri pellem leoninam fert. Quod scholiasta h. l. Athen. V. p. 198. et Pollu dicunt, κροκωτὸν vestem f cho propriam, id, quam sit, ad hunc locum nihil fac inde ioci origo petenda. — θορνος καὶ ῥόπαλον θέτην; Similiter Thesm τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφ νωνία; Habetur autem non solum personis tragicis sed etiam mulieribus. Vir ἐμβάδες, cf. nos ad Plut. 7 Eccles. 366. Blepyrus ille, stimenta uxor clam noctu uxoris cothurnos induit ἐς τ νω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἑμήν. cothurni hi similes fuerint bus Alcmaeon indutus ap Herod. VI. 125., non dixe vero Bacchum Alcmaeoni i fuisse, ex eo elucet, quod q de Alcmaeone refert: παν οἰκὼς μᾶλλον ἢ ἀνθρώπῳ, ad Bacchi personam, qua spicitur, transferri possun

48. ἐπεβάτευον Κ νει, varie in his argutan tam intelligere cupienti o ultra versus proximos prosp enim Bacchus per ambages silium profectionis transitu Iter autem hoc suscepit des ripidis commotus. Quare lusus cum Clisthene homine

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ' ἢ τρισκαίδεκα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σφώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

51. Verba κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρ. iam veteres, ut scholiasta testatur, incerti fuerunt, cui essent tribuenda, num Baccho, an Herculi, an adeo Xanthiae. Haec dissensio in codices et editiones transiit. Herculi tribuunt Cant. 1. 2. Borg. C. D. E. Bar.; Xanthiae A. B. V. Rav. et ed. Invern., quod iam Kustero placuit; Baccho edd. vett. (except. Can.) Bergl.

patiente, cf. Lysistr. 1095. *Κλεισθενῆ βινήσομεν*, ubi schol. notat: *οὗτος Σιβυρτίου ἐπὶ θηλύτητι κωμῳδούμενος*, ut hic *ἐπ' αἰσχρότητι κωμῳδεῖται. ἦν δὲ λεῖος τὸ γένειον· διὸ καὶ εὐνούχῳ εἰκάζει αὐτόν. κωμῳδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ πασχητιᾶν.* Homo eiusmodi bene inservit comparationi et ansam praebet mentionis de Euripide faciendae. Iam vero quia *ἐπιβατεύω* non solum de nautis dicitur, sed etiam de animalibus admissariis, duplex prodit cavillatio, qua Clisthenes primo loco pro nomine navis, deinde pro homine cinaedo accipitur, illud, ut proelii navalis fieri possit commemoratio, hoc ut ad rem transitio. Scholiastae vero adnotatio: *ἐστρατήγησε δὲ ναυσὶ καὶ ἐνίκησεν οὗτος* (Clisthenes), falsa est, quum nomina ducum, qui ante pugnam ad Arginusas commissam et post fuerunt, a Xenophonte Hist. Gr. l. l. tradita habeamus. — *κἀναυμάχησας*; hic locus non nititur in proelio apud Arginusas celebri, quo Atheniensium naves XXV Peloponnesiorum vero LXIX demersas esse Xenophon auctor est. Si quid tetigit, quod illo tempore factum sit, puto illam pugnam fuisse, quam Antiochus Alcibiadis gubernator Alcibiade absente eoque invito temere iniit cum Lysandro ante portum Ephesi, ubi Atheniensium naves XV perierunt. Notum autem est, illud proelium, paullo ante victoriam apud Arginusas ab Atheniensibus relatam, in caussa fuisse, ut Alcibiades modo redux iterum imperio privaretur. cf. Xenoph. l. l.

51. *κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.* Haec neque Bacchi, neque Xanthiae esse possunt. In Bacchi ore inepta sunt; Xanthias non prius sermoni se immiscet, quam onere nimis premitur verbis: *περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.* Sensum locutionis iam recte percepit Kusterus. Videntur enim haec verba formulam continere, qua somnii narratio claudi solita est. Quare Hercules Bacchi sermonem excipit et sub eius persona narrationem claudit: *et continuo expergefactus sum.* h. e. ergo quae narras in somno tibi obviam facta sunt. Quod si Baccho tribuis, omnem iocum interficis. Locutionis vero proverbialis origo ex Homero repetenda, qui dormitores sic facit expergiscentes, ut Odyss. ζ. 117. *αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν.* — *ὃ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς.* coll. *ν.* 187. et *μ.* 366. — *ἀναγιγνώσκ.* sic recte duplici *γ* hoc verbum scribitur, ut Heraclides docet ap. Eustath. p. 1722, 35 — 58 et p. 1064, 1. Ver-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πόθος; πόσος τις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μικρός, ἡλίκος Μόλων.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

γυναικός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ δῆτ'.

52. *ἀναγινώσκοντί μοι* edd. vett. omnes. — 53. *ἐξαίφνη ἐμαυτὸν* Ma. Borg. *παρ' ἐμαυτὸν* Mon. — 54. *ἐπάταξεν* Rav. *πόθεν* pro *πόθος* Mon. — *σμικρὸς* Ven. Mon. Br. *μακρὸς* Elb. Pogg. et schol. pro var. lect. — *Μίλων* schol. — 56. Uni Hercul versum datum fuisse a quibusdam dicit schol., ut Bacchus interr

bum enim hoc assumsit, ut alia, reduplicationem, in qua primum γ esse non posset, nisi alterum radici vocis adhaereret. Defendit etiam hanc scripturam Elmsl. ad Eurip. Med. v. 14. et Bacch. v. 890.

53. *τὴν Ἀνδρομέδαν.* Per ambages lepidas significare vult, se miro quodam Euripidis desiderio captum esse. Andromeda enim, ut e scholio ad hunc versum colligi potest, ex inepte ab Euripide fictis fabulis fuisse videtur, id quod Valck. Diatrib. p. 62. c. iam notavit. Quare ridiculum hoc, quod dicit hanc fabulam sibi desiderium Euripidis movisse. — *πρὸς ἐμαυτόν, mecum, mihi quasi soli.* Commode comparat Bergl. Platon. Comic. ap. Athen. I. p. 5. *ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ ἐρημίᾳ τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον πρὸς ἐμαυτόν.* Similiter Ecclesiaz. 931. *ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τῷμῷ φίλῳ.* — *πόθος ἐπάταξε, ἔπληξε.* Schol. Sed plus est motumque vehementiorem indicat, quo maior evadat antithesis. — *πῶς οἴει,* ut *πῶς δοκεῖς* et similes f vividum quendam colorem addunt significatione *nimii* magni et *mirifici*. Nubb. 8 *τῶν σιδίων βατράχους ἐπο δοκεῖς*. Eccles. 399. *ὁ δῆμ βοᾷ πόσον δοκεῖς*. Eurip. I 1590. *πῶς δοκεῖς χαίρων h. mo* vel *mirifico gaudio affec* cf. Elmsl. Imprimis de his egerunt Hemsterh. ad Luci cyom. Tom. I. p. 475, 25. et Monk. ad Eurip. Hippol. v. 446. pag. 215. hic ad v. 57. nos ad Plut. 738.

55. *μικρός, ἡλίκος M Μόλωνες οἱ πολυμεγέθεις ἀ ούτου Μόλωνος.* Eustath. p. 1 *καὶ Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ ὅ τε ἥρως καὶ ὁ σκωπτόμενο* p. 882, 25. *ἔστι γὰρ μεγαλ ὁ Μόλων. Δίδυμος δέ φη δύο Μόλωνές εἰσιν, ὁ ὑπ καὶ ὁ λωποδύτης.* Schol. Q ro addit de Milone Crotonia ius virium saepe fit mentio, Cat. Mai. c. 9. et d. Fat. 13. hoc loco sunt aliena. Sensu

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλὰ παιδός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἀνδρος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀτταταί.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ξυνεγένου Κλεισθένει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ σκῶπτέ μ' ὠδέλφ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς· τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.

orationem eius exclamatione v. 57. — *ἀταταί* Ma. Br. Inv. *ἀτταῖ* Both. *ἀτταῖ* Dind. *ἀππαπαί* schol. pro var. lect. Suid. *ἀππατάπ* Bekk. (num e Rav. et Ven.?). — *τῷ Κλεισθ.* Cant. 1. 2. Bar. Vict. e quat. codd. Brunck. metri caussa (propter anapaest. *ἀταταί*) Inv. Both., uncis inclusit Bekk. *συνεγένου τῳ λεισθένει* Elb. Articulus in edd. vett. Dind. et codd. plurimis deest. — 58. *ὦ 'δέλφ'* vulgo. *ὠδέλφ'* Dind.

nostro loco: *pusillus*, *quantus Molo*, h. e. *maximus*.

57. *ἀτταταί*, vox *dolentis* vel *gementis*, ut Sophocl. Phil. 744. Qua exclamatione quum Bacchus haec a se omnia removisset, Hercules interrogavit: *num igitur rem habuisti cum Clisthene?* De quo vide nos ad v. 49. Altera scriptura *ἀππαπαί* non minus apta esset, ut Sophocl. Phil. 746. etc. — *οὐ γὰρ ἀλλ'*, *ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. τὸ ἀλλά παρέλκει Ἀττικῶς· ἀντὶ τοῦ ἔχω γὰρ κακῶς.* Schol. Ergo *enimvero*, ut infr. 499. Alii scholiastae statuunt ellipsin: *οὐ γὰρ τοῦτό ἐστιν, ἣ οὐ γὰρ τοῦτον ἐπεθυμῶ, ὃ λέγεις· ἀλλὰ κακῶς ἔχω.* Sed haec sunt superflua. Locutio ceterum non adeo infrequens. Sic Nubb. 233. *οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἐκμάδα τῆς φροντίδος.* Equitt. 1201. *ἄπιθ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.* Ecclesiaz. 386. *οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἡ'κκλησία.* Si quid ellipseos huic formulae subest, repetendum id ex obtestandi formula *μὰ Δία*. Sic Noster Lysistr. 55. *οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι* et infra Ran. 192. *μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.* Hoc quidem valet *immo vero* et altero illo est fortius, quod sumitur pro *enimvero* et tragicis quoque usitatum est. Eurip. Iphig. Taur. 1005. Bacch. 784. ubi vid. Elmsl.

59. *ἵμερός με διαλ.* tragici aliquid spirant; quamquam hoc substantivum apud illos aliis verbis coniunctum reperitur, ut Sophocl. Oed. Col. 1725. *ΑΝ. ἵμερος ἔχει με. ΙΣ. τίς;* Trachin. 476. *ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθεν.* Bergl. comparat Ecclesiaz. 956. *ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος, ὅς με διακναίσας ἔχει.* Haec quidem plano tenore dicta; sed Comicus vim verborum amplificat. Pac. 573. *σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ.* et 66. infr. *δαρδά-*

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ποιός τις ὠδελφίδιον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἔχω φράσαι.
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔτνους; βαβαιάξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.

60. ὠδελφίδιον Ald. Can. Dind. ὦ 'δελφίδιον Iunt. Kust. Br. Inv. Bekk. Beck. ὦ δελφίδιον Iunt. 1. 2. Ven. 1. 2. Crat. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. — 61. σοὶ edd. vett. — αἰνιγμάτων Mon. Borg. — 62. ἦ δήποτ' Ven. 2. Canin. — 63. γ' ἐν τῷ β. Rav. Borg. Cant. 1. Bar. 1. Both. Bekk. in ceteris γ' metri caussa melius abest. — ἐγὼ pro ἔτνους Ven. pro var. lect.

πτει με πόθος. — δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ. Locutio Aeschylea. Sic Prometh. 610. λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν, οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ. Agam. 1081. οὔπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. coll. 1154. Choeph. 874. ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων. Eurip. Rhes. 754. τάδ' οὐκ ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνει κακά· σαφῶς γὰρ αὐδᾷ συμμάχους ὀλωλότας. Nam αἴνιγμα, unde αἰνιγμός, est παραβολή, ἢ ὁ δεινὸς καὶ σκοτεινὸς λόγος, παρὰ τὸ αἰνίττω τὸ ἐν παραβολῇ λέγω. τοῦτο παρὰ τὸ αἶνος. Hinc schol. Ven. ad Hom. Il. ψ. 652. αἶνον· τινὲς τὸν ἀπόκρυφον καὶ ἐσχηματισμένον λόγον. coll. Eustath. ad Odyss. p. 1769, 10. Quare αἰνίσσεσθαι ἔπεα Herod. V. 56. *ambiguos versus edere.* coll. Plat. Apol. Socr. 15. αἰνίττεσθαι *rem verbis ambiguis involvere.* Noster Equitt. 196. σοφῶς ᾐνιγμένος. coll. 1080. Avv. 970. ᾐνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.

62. ἐπεθύμησας. Nunc enim sequitur αἴνιγμα, quo Herculi desiderium magnum significat, sumptum illud de fame, quia Hercules a Comicis nimis vorax fingitur, ut infra apud inferos v. 550 sq. ὃς (Ἡρακλ.) εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγεν ἡμῶν κ. λ. Ex hac parte saepius cavillatur Herculem, ut Lysistr. 928. ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται. ubi schol. παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων. οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλῆ βραδύνουσιν. ἀδηφάγος γὰρ ὁ ἥρως. et ad Vespp. 60. εἰς τὴν Ἡρακλέος ἀπληστίαν πολλὰ προείρηται. ποιοῦσι δὲ τὸν Ἡρακλέα γελοίου χάριν κεκλημένον εἰς δεῖπνον καὶ δυσχεραίνοντα διὰ τὸ βραδέως αὐτῷ παρατιθέναι τὰ ὄψα. cf. et infr. Ran. 504. — ἐπεθύμησας ἔτνους, ut Avv. 78. ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τορύνης καὶ χύτρας. Est enim ἔτνος (ἔτνος Eustath. p. 948, 36. ab ἕω derivans) ἔψημα ἀθαρῶδες Hesych. T. I. p. 1486. vel εἶδος ἀθάρας schol. h. l. vel τὸ πίσινον ἀφέψημα schol. ad Acharn. 245. (Dind.) Sic Ecclesiaz. 843. τὰ τμάχη ῥιπίζεται, λαγῷ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται, στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα, χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται, coll. Equitt. 1167. Ran. 506.

63. βαβαιάξ, φωνὴ θαυμαστικὴ (Hesych. T. I. p. 670.) producta ex βαβαί, quod nonnumquam cum παπαί commutatur, cui simile est sono et significatione, ut Aeschyl. Pers.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, 'ἠτέρᾳ φράσω;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα —

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τοῦ τεθνηκότος.

64. 'ἠτέρᾳ aut ἦ 'τερα legendum, illud cum Bentl. et schol. multis probantibus, hoc cum codd. plurimis. Quod brevis ᾰ in ἕτερα producitur, id parum referre ad Plutum ostendimus. Codd. et edd. valde discrepant: ἦ 'τέρα Crat. Ven. 2. Can. Bergl. C. Rav. ἦ 'τέρα Cant. 1. Ald. Iunt. 1. 2. 3. Ven. 1. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. ἦ ἕτερα Ven. cod. Br. Mon. Gel. Br. ἦ ἐτέρᾳ Bekk. Both. ἦ 'τέρᾳ Bentl. Elmsl. ad Acharn. 823. Seidler. d. vers. dochm. p. 388. Reisig. Coni. p. 108. ἦ 'τέρως Cant. 2. ἦ 'τέρως Pogg. ἦ 'τερα Ma. Quum spiritus asper crasi non obscuretur, nec craseos signum (coronis) abesse possit, omnino nihil aliud remanet, quam ἦ. — In quo ne cogites spiritum lenem esse residuum, quae corona est. — 65. γὰρ ἔτνους πάνυ μανθάνω Mon. — 67. Hunc versum cum antecedente et sequente Baccho tribuunt codd. omnes et edd. plurimae; verba καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκ. Herculi dat Dind. praeeunte Kustero, ita ut in fine interroget. — τεθνηῶτες Cant. 1.

1032. Sic Noster Pac. 248. βαβαὶ βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσι Μεγαρεῦσι ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα. Acharn. 1106. νίφει. βαβαιάξ· χιμίρια τὰ πράγματα. coll. ibid. 64. Lysistr. 1078. Avv. 272. — 'ἠτέρᾳ φράσω, ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑποδείγματι φράσω· ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐξ Εὐριπίδου. Schol. Quem locum Euripidis ante oculos habuerit scholiasta, non liquet. Prior trimetri pars Sophocli adeo usitatior est: Philoct. 604. πᾶν ἐκδιδάξω coll. 436. Electr. 396. Quod alteram versus partem attinet, mallem ut ἢ ἑτέρως φράσω meliore auctoritate gauderet. Nam ἑτέρως Valcken. Diatr. p. 112. docente adhibetur per εὐφημισμὸν pro κακῶς, unde comica quaedam ambiguitas proficisceretur.

66. δαρδάπτει πόθος. τὸ δάψαι καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον δαρδάψαι ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τίθεται. Eustath. p. 1413, 10. δάψαι ἐπὶ τῶν θηρίων. ὅμοιον τὸ δαρδάπτειν, ὅ ἐστι καταφαγεῖν μετὰ σπαραγμοῦ. Apoll. Soph. p. 213. δαρδάπτειν λαύρως ἐσθίειν. σπαράσσειν. Hesych. T. I. p. 889. Inde metaphora fortis repetenda, qua praeter Comicum usus est Tragicus Oedip. Tyr. 682. δάπτει δὲ καὶ τὸ μῆνδικον. Propria significatione Noster Nubb. 701. δάκνουσί μ' ἐξέροντες οἱ Κορίνθιοι καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν. — καὶ ταῦτα τοῦ τεθν. haec omnia Baccho esse non possunt, quia κούδείς sequitur; neque omnia Herculi, quia haec interrogationis forma, quae tum statuenda est, vix potest probari. Quare

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ' ὅστις, εἰπέ μοι. τουτὶ τί ἦν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁ παῖς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἐνεθυμήθης;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸ τί;

39. Omnes sic interpungunt, ut *τουτὶ τί ἦν* dependeat ab *ε* quum tamen hoc cum antecedentibus cohaereat. Quare maior inte ponitur male post *ὅστις*, ponenda potius post *μοι*. Haud inco nexus mihi videtur esse, si quis scribere velit: *τίς τὴν θύραν ἐ ὡς κενταυρικῶς; ἐνήλαθ' ὅστις εἰπέ μοι*, h. e. *Quis fores perqu taurice arietavit? Dic mihi, quis insultaverit?* Quamquam *κεντ* melius trahitur ad *ἐνάλλεσθαι*, nimirum ut de equis. — *εἶπ' ἐμοὶ* et Invern. ut alias.

Attici usurpant pro *φημί* in sermone familiari, non serio, ut *ἦ* pro *ἔφη*, quibus tragici abstinent. cf. Zonar. I. p. 994. Etym. M. p. 416, 26. Hesych. I. p. 1596. et p. 1604. v. *ἦδος*.

38. Vulgo sic edunt: *τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις. εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;* Quae quomodo sibi cogitaverint, non dicunt editores, nec perceperunt interpretes. Sunt autem praeter usum et consuetudinem dicta. Quid multa? *ὡς* ante *κενταυρικῶς* est *perquam*, de quo vid. Heindorf. ad Plat. Cratyl. p. 395. b. = 41. *ὅστις* ubivis dependet a verbo, ut Plut. 53. *ἦν ἡμῖν φράσῃ ὅστις ποτ' ἐστὶν οὑτοσί.* ibid. 56. *πρότερον σὺ σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον.* Quare cum *εἰπέ μοι* cohaeret hic. Formula vero *τουτὶ τί ἦν* per se dicitur, ut Plut. 1094. ubi vid. nos. — *ὡς κενταυρικῶς.* Bene comparat Brunck. Plaut. Trucul. II. 2. 1. *Quis illic est, qui tam proterve nostras aedes arietat? κενταυρικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκόσμως καὶ ὑβριστικῶς, ὅτι καὶ ταυροι ὑβρισταί. καὶ τοῦ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς πρὸς αὐτ χης. γράφεται ἀντὶ τοῦ ρ εἰρωνεύεται γὰρ Ἡρακλῆς Διόνυσος μαλακὸς καὶ τ* Schol. Cogitabat igitur s Bacchum timide et leniter f sasse, Herculem vero ioca ille pedibus calcasset portan dem, ut ceteri, nihil iro deo. Quamvis Bacchus mo beatur et timidus, fortitudin speciem prae se fert et for vult, quamdiu periculum est. Quare vehementer pul res pedibus insiliens, bene portam arma non contra Introituri enim *κόπτειν* vel *τὴν θύραν* solent, non *πα* multo minus *ἐνάλλεσθαι.* — *λατο*, ut *λὰξ ἔνθορεν ὁ σιν.* Hom. Od. ρ. 233. — *τί ἦν.* cf. nos ad Plut. 1 locus huic simillimus. *τίς ἔσ ψας τὴν θύραν; τουτὶ τί*

40. *ὁ παῖς. ὦ παῖ.* Sc

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι μὴ γελᾶν·
καίτοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνιε πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.

41. *μὰ Δία* B. D. E. Cant. 1. Harl. quippe incaute negationem statuentes. — 42. *δήμητραν* Rav. Cant. 1. B. *δώμητρα* Ven. 1. — 43. *καί τοι* vulgo. Melius fortasse *καίτοι δάκνων ἐμαυτόν*. Imo hoc nova collatio, quae in Both. usum facta est, cod. Paris. praebet, si quidem, quod tacetur, *γ'* ibi omissum est. — 44. *τί σοι* edd. vett. citante Beck. in Canin. diserte: *τί σου*.

E. ut *ὁ Καρίων* Plut. 1097. et *ὁ τλήμων* ibid. 773. Schol. notat: *ὁ Διόνυσος νεύει πρὸς τὸν Ξανθίαν, καὶ λέγει μειρακευόμενος, ὡς δείσαντος αὐτὸν τοῦ Ἡρακλέους. καθόλου γὰρ τοιοῦτον εἰσάγουσι τὸν Διόνυσον καυχηματίαν.* — *νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε.* ratio iocandi Aristophani familiaris admodum, quam interpretes non perceperunt. Locus persimilis Plut. 680. *ΓΤΝΗ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἰδιδοίκεις τὸν θεόν; ΚΑΡΙΩΝ. νὴ τοὺς θεούς ἔγωγε μὴ φθάσειέ μέπι τὴν χύτραν ἐλθών.* Ubi, ut hic, altera persona verbum alia significatione sumit. Scholiasta anceps: *δίδυμος ἀντὶ τοῦ, μὴ μανείης. πιθανώτερον δὲ ἀντὶ τοῦ, ὑπέλαβέ σε μαίνεσθαι ὁ Ἡρακλῆς. ἢ οὕτως· μὴ μανείης οὕτως, ὡς ὑπολαβὼν σε τὸν Ἡρακλέα φοβηθῆναι.* — *οὔτοι — δύναμαι μή*, non possum, *quin*. Minus accurate Brunck. sequeo *risu me admoderarier*. — *μὰ τὴν Δήμητρα*, nihil ridiculi huic formulae obtestandi subest, ut opinatur Both.; adhibetur enim minime a solis feminis, sed etiam ab hominibus rusticis, ut a Chremylo Plut. 64. 360. et alias. Iusiurandum muliebre est *νὴ τὼ θεώ*, de quo vid. Plut. 1003. — *δάκνω γ' ἐμαυτόν*, de iis adhibetur, qui se invitos cohibent. Ita Nubb. 1358. (Inv.) *κάνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρχεῖσθαι; ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφη·* et Vespp. 809. *οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς δάκνων σεαυτόν.* — *ἀλλ' ὅμως γελῶ*. De harum particularum coniunctione et sensu vid. Viger. p. 428. ed. Herm.

44. *ὦ δαιμόνιε*, compellandi formula, quae, prout adhibetur, in utramque partem capi potest. Nubb. 818. (Inv.) est: *o stulte!* hic vero: *o bone!* vel: *o praeclare!* Veteres multa argutantur. cf. schol. ad Hom. Il. ξ. 407. ubi et Eustath. p. 651, 11. *προσφώνημα ὅπερ θυμὸν ἐμφαίνει καὶ εὔνοιαν.* at p. 733. redditur par exclamationi *ὦ μακάριε*. Hesych. I. p. 875. explicat per *μακάριε* et *κακόδαιμον*. Refert enim, quomodo proferatur. Similiter nos: *wunderlicher Mann!* ad vituperandum et iocandum usurpamus. Quod et Graecis dicitur *ὦ θαυμάσιε*. — *ἀποσοβῆσαι*, non opus fuit, ut Spanh. ad patres ecclesiasticos re-

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπεβάτευον Κλεισθένει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κἀναυμάχησας;

45. *ἀποσοβεῖν* Suid. v. *κροκωτόν*, at v. *οὐχ οἷός τ'* citat *ἀποσοβῆσαι*. — *γέλω* Cant. 1. — 46. *λεοντὴν* edd. vett. exc. Port. — *κροκοτῷ* B. — 47. *κόθρονος* Cant. 2. Elb. — 48. *πῆ* B. — *γῆς* Ald. Iunt. 1. 2. 3. Gel. pariter infra v. 85. — *ἀπεδεμῆς* Elb.

fugeret hoc verbum interpretaturus. Simplex occurrit Vespp. 211. *ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν postquam hunce praecipitem expulimus* vel abegimus, ut Avv. de avibus *οὐδενὸς σοβοῦντος ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος*. Menand. apud Athen. I. 9. *οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν*, et Equitt. 60. *ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας*. coll. Vespp. 460. Avv. 1032. 1258. Quare *ἀποσοβέω* ab Hesych. I. p. 485. recte explicatur per *ἀπελαύνω* et *ἀποδιώκω*. cf. et Thom. Mag. h. v. et Suid. Nostro igitur loco: *non possum excutere risum*.

46. *λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην*. *κροκωτὸν* numeratur inter vestes muliebres, ut Lysistr. 44. ubi ad voces *κροκωτὰ φοροῦσαι γυναῖκες* recte notat Biset. *δηλονότι ἐσθήματα χρώματος κροκέου, οἷς αἱ τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων γυναῖκες κόσμου χάριν ἐχρῶντο*. Sic de Agathone quoque homine muliebris speciei Thesmoph. 144. *ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς ἡ στολή; τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ;* Sic et hoc loco Gl. E. explicat *κροκωτῷ* per *γυναικείῳ ἐνδύματι*. Huc quoque pertinet *κροκόπεπλος*. Id enim Herculis risum movet, quod Bacchus semivir apparet, qui super vestitu muliebri pellem leoninam fert. Quod scholiasta h. l. Athen. V. p. 198. et Pollux IV. 18. dicunt, *κροκωτὸν* vestem fuisse Baccho propriam, id, quamvis verum sit, ad hunc locum nihil facit, etiamsi inde ioci origo petenda. — *τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην*; Similiter Thesmoph. 146. *τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία*; Habetur autem cothurnus non solum personis tragicis proprius, sed etiam mulieribus. Viris fuerunt *ἐμβάδες*, cf. nos ad Plut. 755. Quare Eccles. 366. Blepyrus ille, cuius vestimenta uxor clam noctu abstulit, uxoris cothurnos induit *ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἐμήν*. Num vero cothurni hi similes fuerint illis, quibus Alcmaeon indutus apparet ap. Herod. VI. 125., non dixerim, totum vero Bacchum Alcmaeoni illi similem fuisse, ex eo elucet, quod quae Herod. de Alcmaeone refert: *παντὶ δέ τεῳ οἰκὼς μᾶλλον ἢ ἀνθρώπῳ*, commode ad Bacchi personam, qua hic conspicitur, transferri possunt.

48. *ἐπεβάτευον Κλεισθένει*, varie in his argutantur. Poetam intelligere cupienti opus est ut ultra versus proximos prospiciat. Vult enim Bacchus per ambages ad consilium profectionis transitum facere. Iter autem hoc suscepit desiderio Euripidis commotus. Quare hic praeit lusus cum Clisthene homine muliebria

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ' ἢ τρισκαίδεκα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σφώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

51. Verba κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρ. iam veteres, ut scholiasta testatur, incerti fuerunt, cui essent tribuenda, num Baccho, an Herculi, an adeo Xanthiae. Haec dissensio in codices et editiones transiit. Herculi tribuunt Cant. 1. 2. Borg. C. D. E. Bar.; Xanthiae A. B. V. Rav. et ed. Invern., quod iam Kustero placuit; Baccho edd. vett. (except. Can.) Bergl.

patiente, cf. Lysistr. 1095. *Κλεισθενῆ βινήσομεν*, ubi schol. notat: *οὗτος Σιβυρτίου ἐπὶ θηλύτητι κωμῳδούμενος*, ut hic *ἐπ' αἰσχρότητι κωμῳδεῖται. ἦν δὲ λεῖος τὸ γένειον· διὸ καὶ εὐνούχῳ εἰκάζει αὐτόν. κωμῳδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ πασχητιᾶν.* Homo eiusmodi bene inservit comparationi et ansam praebet mentionis de Euripide faciendae. Iam vero quia *ἐπιβατεύω* non solum de nautis dicitur, sed etiam de animalibus admissariis, duplex prodit cavillatio, qua Clisthenes primo loco pro nomine navis, deinde pro homine cinaedo accipitur, illud, ut proelii navalis fieri possit commemoratio, hoc ut ad rem transitio. Scholiastae vero adnotatio: *ἐστρατήγησε δὲ νεωστὶ καὶ ἐνίκησεν οὗτος* (Clisthenes), falsa est, quum nomina ducum, qui ante pugnam ad Arginusas commissam et post fuerunt, a Xenophonte Hist. Gr. l. l. tradita habeamus. — *κἀναναμάχησας*; hic lusus non nititur in proelio apud Arginusas celebri, quo Atheniensium naves XXV Peloponnesiorum vero LXIX demersas esse Xenophon auctor est. Si quid tetigit, quod illo tempore factum sit, puto illam pugnam fuisse, quam Antiochus Alcibiadis gubernator Alcibiade absente eoque invito temere iniit cum Lysandro ante portum Ephesi, ubi Atheniensium naves XV perierunt. Notum autem est, illud proelium, paullo ante victoriam apud Arginusas ab Atheniensibus relatam, in caussa fuisse, ut Alcibiades modo redux iterum imperio privaretur. cf. Xenoph. l. l.

51. *κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.* Haec neque Bacchi, neque Xanthiae esse possunt. In Bacchi ore inepta sunt; Xanthias non prius sermoni se immiscet, quam onere nimis premitur verbis: *περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.* Sensum locutionis iam recte percepit Kusterus. Videntur enim haec verba formulam continere, qua somnii narratio claudi solita est. Quare Hercules Bacchi sermonem excipit et sub eius persona narrationem claudit: *et continuo expergefactus sum.* h. e. ergo quae narras in somno tibi obviam facta sunt. Quod si Baccho tribuis, omnem iocum interficis. Locutionis vero proverbialis origo ex Homero repetenda, qui dormitores sic facit expergiscentes, ut Odyss. ξ. 117. *αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν.* — *ὃ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς.* coll. *ν.* 187. et *μ.* 366. — *ἀναγιγνώσκ.* sic recte duplici *γ* hoc verbum scribitur, ut Heraclides docet ap. Eustath. p. 1722, 35 — 58 et p. 1064, 1. Ver-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐς μακάρων εὐωχίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὁ δὲ Ξενοκλέης;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐξόλοιτο νὴ Δία.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Πυθάγγελος δέ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,

86. Ξενοκλῆς Cant. 2. Ma. Ald. Iunt. 1. 2. 3. Canin. Ξενοκλὴς Ven. 1. 2. Raph.

καὶ μακάρων εὐωχίαν ἔφη τὴν ἐν βασιλείοις. τοῦτο δὲ παρ' ὑπόνοιαν. Quae si vera sunt et si Agathon etiamtunc vigebat, lepida haec παρ' ὑπόνοιαν, figura magnam vim habet.

86. Ξενοκλέης. ὁ Καρκίνου (Thesm. 441.), κωμῳδεῖται ὡς ἄξεστος ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀλληγορικός. Schol. ὁ δὲ Ξενοκλέης ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ. Thesmoph. 169. ubi Bourd. Ξενοκλῆς κακὸς ποιητὴς ἐγένετο, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ κακίᾳ παρὰ πᾶσιν Ἀθηναίοις διεβάλλετο. Vicit tamen hic Xenocl. Euripidem Ol. XCI. decem fere annis ante Ranarum editionem. — Πυθάγγελος, τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρὸς καὶ ἄσημος. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου φησὶν ὅτι οὐ φροντίζετέ μου, καὶ ταῦτα Πυθαγγέλου μνημονεύοντες. Schol. Haec extrema non e longinquo petita videntur, ut Both. opinatur. Nam de Pythangelo nihil Bacchus respondet. Quamquam alias simili modo confabulationes similes abrumpuntur, ut Plut. 180. Verum autem est, Xanthiam moleste ferre, quod tamdiu tanto onere gravatus prorsus negligatur. Lepide confabulantes iterum ac tertio hac formula admonet, donec sarcinam iniussu deponit.

90. πλεῖν ἢ μυρία h. e. ἢ πάμπολλοι, quod certe melius hic est, quam ἢ μύρια h. e. δεκακισχίλια. Non cogitat enim certum numerum. — Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδ. λαλ. comparatio comica et quasi παρ' ὑπόνοιαν, de qua vid. Eustath. p. 1226, 15. Stadium enim hominibus refertum colloquentibus et sedes petentibus loquacitatis summae et murmuris imago commoda fuit, ut nostrae nundinae. Ego enim non solum mensuram stadii, sed locum, quo certamina habebantur, cogito, quo iocus multo vividior fiat. Si quid e vita, quae nunc est, comparare velimus: *als ein Jahrmarkt, geräuschvoller*, non: *um eine Meile geschwätziger*. quamquam Alexis aliquem altero κρείττονα ἡμέρας δρόμῳ dixit, quod vulgo ad nostrum locum refertur. Euripides vero saepe exagitatur ut loquax et verbosus. Sic infr. 1067. Plutarch. de aud. poet. p. 45. μέμψαιτο δ' ἄν τις Εὐριπίδου τὴν λαλιάν. et schol. h. l. εἰς τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης ἐκακίζετο.

92. ἐπιφυλλίδες. ἐπιφυλλίς, βοτρύδιον μικρόν, ἐπὶ τέλει βλαστάνον. Hesych. I. p. 1400. κέκληται (ταῦτα τὰ βοτρύδια) οὕτως διὰ τὸ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι. Ἄλλως. ἐπιφυλλίδες εἰσὶ τὰ ἐν τοῖς βότρυσιν ἐν ἀρχῇ περιττώματα. Schol. Ergo *uvae relictae* (*Stoppeltrauben*) *serotinae*. Poetillas istos inanes adolescentulos intelligi, quos m persecutus est, quivis intelliget.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλὰ παιδός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἀνδρός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀτταταί.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ξυνεγένου Κλεισθένει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ σκῶπτέ μ' ὠδελφ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς· τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.

orationem eius exclamatione v. 57. — *ἀταταί* Ma. Br. Inv. *ἀταταῖ* Both. *ἀττταταῖ* Dind. *ἀππαπαί* schol. pro var. lect. Suid. *ἀππατάπ* Bekk. (num e Rav. et Ven.?). — *τῷ Κλεισθ.* Cant. 1. 2. Bar. Vict. e quat. codd. Brunck. metri caussa (propter anapaest. *ἀταταί*) Inv. Both., uncis inclusit Bekk. *συνεγένου τῳ λεισθένει* Elb. Articulus in edd. vett. Dind. et codd. plurimis deest. — 58. *ὦ 'δέλφ'* vulgo. *ὦδέλφ'* Dind.

nostro loco: *pusillus*, *quantus Molo*, h. e. *maximus*.

57. *ἀτταταί*, vox *dolentis* vel *gementis*, ut Sophocl. Phil. 744. Qua exclamatione quum Bacchus haec a se omnia removisset, Hercules interrogavit: *num igitur rem habuisti cum Clisthene?* De quo vide nos ad v. 49. Altera scriptura *ἀππαπαί* non minus apta esset, ut Sophocl. Phil. 746. etc. — *οὐ γὰρ ἀλλ'*, *ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. τὸ ἀλλά παρέλκει Ἀττικῶς· ἀντὶ τοῦ ἔχω γὰρ κακῶς.* Schol. Ergo *enimvero*, ut infr. 499. Alii scholiastae statuunt ellipsin: *οὐ γὰρ τοῦτό ἐστιν, ἢ οὐ γὰρ τούτου λαιθυμῶ, ὃ λέγεις· ἀλλὰ κακῶς ἔχω.* Sed haec sunt superflua. Locutio ceterum non adeo infrequens. Sic Nubb. 233. *οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ ἵλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.* Equitt. 1201. *ἄπιθ'· οὐ γὰρ ἄλλα τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.* Ecclesiaz. 386. *οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἡ κλησία.* Si quid ellipseos huic formulae subest, repetendum id ex obtestandi formula *μὰ Δία*. Sic Noster Lysistr. 55. *οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι* et infra Ran. 192. *μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔνυγον ὀφθαλμιῶν.* Hoc quidem valet *immo vero* et altero illo est fortius, quod sumitur pro *enimvero* et tragicis quoque usitatum est. Eurip. Iphig. Taur. 1005. Bacch. 784. ubi vid. Elmsl.

59. *ἵμερός με διαλ.* tragici aliquid spirant; quamquam hoc substantivum apud illos aliis verbis coniunctum reperitur, ut Sophocl. Oed. Col. 1725. *ΑΝ. ἵμερος ἔχει με. ΙΣ. τίς*; Trachin. 476. *ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθεν.* Bergl. comparat Ecclesiaz. 956. *ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος, ὃς με διακναίσας ἔχει.* Haec quidem plano tenore dicta; sed Comicus vim verborum amplificat. Pac. 573. *σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ.* et 66. infr. *δαρδά-*

γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι
ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πῶς γόνιμον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὠδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον·
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,

96. εὕρῃς B. — Post ποιητὴν ἂν et ζητῶν ἄν interpungunt edd. vett. — 97. λάβοι pr. m. Rav. — 100. δομάτιον Iunt. 2. Gel.

missa, phrasis proprie sumpta sensum non minus aptum praebet: *qui celeriter evanescunt, simulac chorum acceperunt.* h. e. qui primo partu edito parere desinunt, vel *qui ingenio sunt sterili.* Ceterum in hac voce crasin obscuratam agnosco, si quidem etymologia, quam Eustath. p. 487, 2. statuit, πρὸ ὁδοῦ γενόμενος vera est. Hinc quidem scribendum fuit φρούδός, nisi voces ita coaluerunt, ut originis significatio aeque antiquaretur, atque compositorum quorundam, quae ab initio augentur. — ἦν χορὸν λάβῃ. χορὸν λαμβάνειν dicebantur poetae, quorum fabulae edendae erant quibusque cives ditiores chorum instruebant choragi (ἐχορήγησαν, χορὸν ἔδοσαν, παρεῖχον κ. λ.). — ἅπαξ προσουρήσαντα, scil. μειρακύλλια. Imberbes enim pueruli tragoediam quasi commingunt, rem cum ea habere nequeunt invalidi. Tragoediam quasi cum meretrice lascive comparat, quae poetis potentibus sui copiam faciat. Similiter comoediam dixit πολλῶν πειρασάντων ὀλίγοις χαρίσασθαι Equitt. 515. coll. Eccles. 629.

96. γόνιμον δὲ ποιητήν, εὔκαρπον. Hesych. I. p. 850. ibid. γόνιμος, γνήσιος, υἱὸς γεγονώς, ὁ οὐκ εἰσποίητος. Ergo non solum *fecundus* sed etiam *ingeniosus*, qui bene puerulis istis invalidis opponitur. — λάκοι, cf. Plut. 39. — ὠδὶ γόνιμον. Ludit, quasi haec inventa sint poetae *γονίμου*. παρακεκινδυνευμένον, *audactet aliquid dictum.* Hoc enim verbo isti inest. Acharn. 620. ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον, ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια. Equitt. 1049. τοῦτό γέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς. Vespp. 6. Longin. XXXII. 3. εἰ δεῖ παρακεκινδυνευτικώτερόν τι λέξαι.

100. αἰθέρα Διὸς δωμ. haec et sequentia Euripidis audacius dicta numerantur, quae hic et alias Aristoph. perstringit. Sic infr. 311. et Thesmoph. 272. ubi ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός. Scholiasta quidem dicit sumptum hoc esse e Sophoclis Melanippa, unde citat: ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ' οἴκησιν Διός. At neque Sophocles tragoediam huius nominis scripsit, neque Sophocleum hic ludere voluit. Quare recte correxit scholiastam Bergl. ad Thesm. l. l. probante Valcken. Diatrib. p. 49. b. — χρόνου πόδα, ἐξ Ἀλεξάνδρου (— ας Εὐριπίδου al. schol.). καὶ χρόνου πρόβαινε (lege προύβαινε) ποῦς. Schol. Rav. vid. Fragm. Eurip. Alex. n. 1. Eadem personificatio ap. Eurip. Bacchabus 886. κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως δαρὸν χρόνου πόδα (θεοί). Quamvis ibi varie explicetur. vid. Elms. not. cant et illud Horat. „*Tacito praeterit aetas*" vel „*Cito pedetur annus.*"

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, 'ἠτέρᾳ φράσω;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα —

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τοῦ τεθνηκότος.

64. *'ἠτέρᾳ* aut *ἤτερα* legendum, illud cum Bentl. et schol. multis bantibus, hoc cum codd. plurimis. Quod brevis *ᾰ* in *ἕτερα* producitur, parum referre ad Plutum ostendimus. Codd. et edd. valde discrepant: *'τέρα* Crat. Ven. 2. Can. Bergl. C. Rav. *ἤ 'τερα* Cant. 1. Ald. Iunt. 1. 3. Ven. 1. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. *ἤ ἕτερα* Ven. cod. . Mon. Gel. Br. *ἤ ἑτέρᾳ* Bekk. Both. *ἤ 'τέρᾳ* Bentl. Elmsl. ad Acharn. 3. Seidler. d. vers. dochm. p. 388. Reisig. Coni. p. 108. *ἤ 'τέρως* Cant. 2. *'τέρως* Pogg. *ἤ 'τερα* Ma. Quum spiritus asper crasi non obscuretur, c craseos signum (coronis) abesse possit, omnino nihil aliud remanet, am *ἤ*. — In quo ne cogites spiritum lenem esse residuum, quae coro- est. — 65. *γὰρ ἔτνους πάνυ μανθάνω* Mon. — 67. Hunc versum n antecedente et sequente Baccho tribuunt codd. omnes et edd. plu- nae; verba *καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκ.* Herculi dat Dind. praeeunte Kustero, ut in fine interroget. — *τεθνηῶτες* Cant. 1.

32. Sic Noster Pac. 248. *βαβαὶ βαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα ἐσι Μεγαρεῦσι ἐνέβαλεν τὰ κλαύ- τα.* Acharn. 1106. *νίφει. βαβαιάξ· μέρια τὰ πράγματα.* coll. ibid. 64. istr. 1078. Avv. 272. — *'ἠτέρᾳ φάσω, ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑποδείγματι άσω· ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐξ Εὐ- ιδου.* Schol. Quem locum Euri- ia ante oculos habuerit scholiasta, liquet. Prior trimetri pars So- ocli adeo usitatior est: Philoct. . *πάν ἐκδιδάξω* coll. 436. Electr. 6. Quod alterum versus partem at- et, mallem ut *ἢ ἑτέρως φράσω* eliore auctoritate gauderet. Nam *τέρως* Valcken. Diatr. p. 112. do- ate adhibetur per *εὐφημισμὸν* pro ως, unde comica quaedam ambi- uitas proficisceretur.

66. *δαρδάπτει πόθος. τὸ δάψαι καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον δαρδάψαι ἐπὶ τῶν ἁπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τίθεται.* Eustath. p. 1413, 10. *δάψαι ἐπὶ τῶν θηρίων. ὅμοιον τὸ δαρδάπτειν, ὅ ἐστι καταφαγεῖν μετὰ σπαραγμοῦ.* Apoll. Soph. p. 213. *δαρδάπτειν λαύρως ἐσθίειν. σπαράσσειν.* Hesych. T. I. p. 889. Inde metaphora fortis repetenda, qua praeter Comicum usus est Tragicus Oedip. Tyr. 682. *δάπτει δὲ καὶ τὸ μῆνδικον.* Propria significatione Noster Nubb. 701. *δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι καὶ τὰς πλευρὸς δαρδάπτουσιν. — καὶ ταῦτα τοῦ τεθν.* haec omnia Baccho esse non possunt, quia *κοὐδείς* sequitur; neque omnia Herculi, quia haec interrogationis forma, quae tum statuenda est, vix potest probari. Quare

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστίν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δειπνεῖν με δίδασκε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

104. κόβαλλα ut vulgo alias edd. vett. et codd. aliq. — 105. μὴ τὸν ἐμὸν om. Suid. — 106. παμπόνηρα ταῦτα φαίν. Mon. — 107. με delet Elmsl. ad Acharn. p. 118.

ter enim gaudentes sive gaudio exsultantes insanientibus sunt similes. Eurip. Cycl. 463. ἰοὺ ἰού. γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν. Quare recte schol. πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ. τουτέστιν, ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει. — κόβαλα, κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα. Δίδυμος, κατεστωμυλμένα, ἀπατητικά. Schol. cf. Plut. 279. Ergo *nugae scurriles*. Equitt. 415. νὴ τὸν Δί', ἀλλά γ' ἐστί μοι κόβαλα παιδὸς ὄντος. ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους. Both. comparat, nostrates quod dicunt *Koboldstreiche*. — ἦ μήν. cf. Plut. 604.

105. μὴ τὸν ἐμ. οἶκει νοῦν. οἰκεῖν est *administrare* et *regere*, non *habitare*, ut vulgo hic accipiunt. cf. Elmsl. ad Eurip. Suppl. 1231. Ergo sensus: *Noli mentem meam regere, tibi ipsi domus est* h. e. *tibi ipsi mens est, quae rectore eget*. Sic οἰκίαν τε καλῶς οἰκεῖν καὶ πόλιν Xenoph. Memorab. I. 1. 7. Hist. Graec. IV. p. 536. etc. Scholiasta vero dicit Euripidem hic ludi, cuius in Andromacha fuit: μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν, ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω. Cetera loca, quae Bergl. citavit, huc non pertinent. — καὶ μὴν ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ὅλως καὶ συνόλως. Schol. vid. Plut. 109. et 358. — δειπνεῖν με δίδασκε h. e. *noli in rebus a te alienis morari, doce me artem coenandi, quam bene calles* h. e. *ad alia nos vertamus*. Sic cepit schol. τοῦτο γὰρ (τὸ δειπνεῖν) ἐπίστασαι, ἐκεῖνο δ' οὔ. ταῦτά μέ φησι δίδασκε, καὶ μὴ κρῖνε τραγῳδίας. ὅτι ἀδηφάγος Ἡρακλῆς. cf. supr. 62. — περὶ ἐμοῦ δ' οὐδ. λόγ. Embolium Xanthiae, cuius nulla habetur ratio, ut supr. 87. et infr. 115.

108. ὥνπερ οὕνεκ', ut Plut. 1197. coll. ibid. 325. 987. 1174. Haec enim forma poetis dramaticis usitata. — κατὰ σὴν μίμησιν, *te imitaturus* vel *ut tui similis essem*. σὲ μιμούμενος. ut Plut. 290. τὸν Κύκλωπα μιμούμενος. coll. 310. ibid. — ἐπὶ τὸν Κέρβερον, *ut Cerberum abducerem*. Nam praepos. ἐπὶ cum accus. significat caussam vel consilium. Sic infr. 1414. ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν h. e. *poetae caussa*, vel *ut poetam mecum abducerem ad vivos*. Lysistr. 1101. ἐπὶ τί πάρεστε; *cuius rei caussa adestis?* coll. 22. et 481. ibid.

112. Vulgo: οἶσι σὺ | ἔχρω τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον. | τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια etc. in quibus quum nu nexum viderem, aliquid depra tum esse, putandum fuit. Nam milis loquendi negligentia mihi r..

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὥνπερ οὕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἵσι σὺ
ἔχρω τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
αὐτοῦ. φράσον μοι λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπάς, κρημνούς, ὁδούς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου

108. ἕνεκα A. C. D. Rav. Borg. Mon. Ven. Ma. b. c. quod saepe in is cum οὕνεκα commutatur; cf. not. — φέρων edd. vett. Br et codd. . si tenendum, certe φορῶν scribendum, quod de vestitu solenne est; Plut. 988. — Praeterea ὥσπερ pro ὥνπερ Ven. vitiose. — 109. κατὰ μίμ. coniec. Hoepfn. sed articulus superfluus, pronomen vero necessa- m. κατὰ τὴν σήν B. Borg. Cant. 1. — ἵνα μὴ Elb. — 110. τοὺς σοὺς φρ. Elb. — 111. ἔχρῶ edd. vett. omnes. — 112. τούτους pro αὐ- ῦ codd. et edd. omnes exc. Monac., ubi τούς τε λιμένας φράσον μοι. iare in versus initio labes inesse mihi videbatur. — 113. πυρνεῖ' Ald. nt. 1. 2. Crat. Ven. 1. 2. Can. Wech. Brub. Raph. quamvis Iunt. 3. correxit. — κρημνοὺς pro κρήνας, quod vulgo legitur, ut antiquam optimam lectionem e schol. restitui. — 114. πανδοκευτρίας Ald.

am se obtulit in Aristoph. fabulis. iare τούτους in αὐτοῦ (*ibi*) mu- vi, ut referatur ad ἔχρω, et ne λιμένας etc. nude antea posita bent, quocum cohaereant. — ναπαύλας, *mansiones*, *dever- ia*, ubi defatigati requiescere so- nt, ut infr. 195. At metaphorice . 185.) loca inferorum ἀναπαύλας cit, quippe in quibus vita de- icti quasi requiescant. ἀναπαύ- ις ἐκ κοσμικῶν ὀχλήσεων.

113. ἐκτροπαί, ἐκνεύσεις τῶν ῶν, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύνα- ι. διὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ ὶ κρύπτεσθαι, ὅταν ταραχή τις ηται τῶν νεκρῶν. ὅσα δὲ οἱ ὁ- πορούντες ἐπάνω τῆς γῆς εὑρί- ουσι καθ' ὁδόν, ταῦτα καὶ αὐ- ς φόμενος καὶ ὑπὸ γῆς εἶναι, ετῷ περὶ τούτων. Schol. Recte nadvertit, Bacchum rerum infer- rum timore perterritum percontari ροπάς, quippe quae sint viarum erticula, quibus, si quid acci- derit, caute latere et tutus esse pos- sit. Eustath. p. 1738, 49. ἀτραπιτοὶ δὲ ὁδοὶ αἱ μὴ ἔχουσαι ἐκτροπὴν ἤτοι κάμψιν. Sic verbum quoque adhibetur Plut. 834. οἱ δ' ἐξετρέποντο κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι. Sophocl. Oed. Tyr. 806. κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα παίω δι' ὀργῆς. — κρημνούς, *loca praerupta*, ut Plut. 69. ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτόν. Sophocl. Aiac. 720. Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἄπο κρημνῶν. Bacchus enim timidus, ut hac in fabula fingitur, viarum deverticula (ἐκτροπάς) non satis tuta putans percontatur de locis praeruptis et altis, quae plus securitatis praebeant et unde se ab irruentibus monstris defendere possit facilius. Quid vero fontes, quum cauponas explorasset? Miscet quidem varia eaque sibi contraria, at κρῆναι hac positura, si quid sentio, languet.

114. διαίτας, *coenacula*, Beckio interprete. Et certe pro loco poni-

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπεβάτευον Κλεισθένει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κἀναυμάχησας;

45. ἀποσοβεῖν Suid. v. κροκωτόν, at v. οὐχ οἷός τ' citat ἀπ
σαι. — γέλω Cant. 1. — 46. λεοντὴν edd. vett. exc. Port. — κ
B. — 47. κόθρονος Cant. 2. Elb. — 48. πῆ B. — γῆς Ald. Iun
3. Gel. pariter infra v. 85. — ἀπεδεμῆς Elb.

fugeret hoc verbum interpretaturus. Simplex occurrit Vespp. 211. *ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν postquam hunce praecipitem expulimus* vel abegimus, ut Avv. de avibus, *οὐδενὸς σοβοῦντος ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος.* Menand. apud Athen. I. 9. *οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν*, et Equitt. 60. *ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας*. coll. Vespp. 460. Avv. 1032. 1258. Quare *ἀποσοβέω* ab Hesych. I. p. 485. recte explicatur per *ἀπελαύνω* et *ἀποδιώκω*. cf. et Thom. Mag. h. v. et Suid. Nostro igitur loco: *non possum excutere risum.*

46. *λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην*. *κροκωτὸν* numeratur inter vestes muliebres, ut Lysistr. 44. ubi ad voces *κροκωτὰ φοροῦσαι γυναῖκες* recte notat Biset. *δηλονότι ἐσθήματα χρώματος κροκέου, οἷς αἱ τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων γυναῖκες κόσμου χάριν ἐχρῶντο.* Sic de Agathone quoque homine muliebris speciei Thesmoph. 144. *ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς ἡ στολή; τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ;* Sic et hoc loco Gl. E. explicat *κροκωτῷ* per *γυναικείῳ ἐνδύματι*. Huc quoque pertinet *κροκόπεπλος*. Id enim Herculis risum movet, quod Bacchus semivir apparet, qui super vestitu muliebri pellem leoninam fert. Quod scholiasta h. l. Athen. V. p. 198. et Pollux I dicunt, *κροκωτὸν* vestem fuis cho propriam, id, quamvis sit, ad hunc locum nihil facit, inde ioci origo petenda. — *θορνος καὶ ῥόπαλον ξ θέτην*; Similiter Thesmop *τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφου νωνία*; Habetur autem cot non solum personis tragicis pr sed etiam mulieribus. Viris *ἐμβάδες*, cf. nos ad Plut. 755. Eccles. 366. Blepyrus ille, cu stimenta uxor clam noctu a uxoris cothurnos induit *ἐς τὼ νω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἰέμην*. Nu cothurni hi similes fuerint illis bus Alcmaeon indutus appa Herod. VI. 125., non dixerim, vero Bacchum Alcmaeoni illi fuisse, ex eo elucet, quod quae de Alcmaeone refert: *παντὶ οἰκὼς μᾶλλον ἢ ἀνθρώπῳ*, co ad Bacchi personam, qua hi spicitur, transferri possunt.

48. *ἐπεβάτευον Κλε νει*, varie in his argutantur. tam intelligere cupienti opus ultra versus proximos prospicia enim Bacchus per ambages a silium profectionis transitum Iter autem hoc suscepit desider ripidis commotus. Quare hic lusus cum Clisthene homine m

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
50 τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ' ἢ τρισκαίδεκα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σφώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

51. Verba κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρ. iam veteres, ut scholiasta testatur, incerti fuerunt, cui essent tribuenda, num Baccho, an Herculi, an adeo Xanthiae. Haec dissensio in codices et editiones transiit. Herculi tribuunt Cant. 1. 2. Borg. C. D. E. Bar.; Xanthiae A. B. V. Rav. et ed. Invern., quod iam Kustero placuit; Baccho edd. vett. (except. Can.) Bergl.

patiente, cf. Lysistr. 1095. *Κλεισθενῆ βινήσομεν*, ubi schol. notat: *οὗτος Σιβυρτίου ἐπὶ θηλύτητι κωμῳδούμενος*, ut hic *ἐπ' αἰσχρότητι κωμῳδεῖται. ἦν δὲ λεῖος τὸ γένειον· διὸ καὶ εὐνούχῳ εἰκάζει αὐτόν. κωμῳδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ πασχητιᾶν.* Homo eiusmodi bene inservit comparationi et ansam praebet mentionis de Euripide faciendae. Iam vero quia *ἐπιβατεύω* non solum de nautis dicitur, sed etiam de animalibus admissariis, duplex prodit cavillatio, qua Clisthenes primo loco pro nomine navis, deinde pro homine cinaedo accipitur, illud, ut proelii navalis fieri possit commemoratio, hoc ut ad rem transitio. Scholiastae vero adnotatio: *ἐστρατήγησε δὲ νεωστὶ καὶ ἐνίκησεν οὗτος* (Clisthenes), falsa est, quum nomina ducum, qui ante pugnam ad Arginusas commissam et post fuerunt, a Xenophonte Hist. Gr. l. l. tradita habeamus. — *κἀναμάχησας*; hic lusus non nititur in proelio apud Arginusas celebri, quo Atheniensium naves XXV Peloponnesiorum vero LXIX demersas esse Xenophon auctor est. Si quid tetigit, quod illo tempore factum sit, puto illam pugnam fuisse, quam Antiochus Alcibiadis gubernator Alcibiade absente eoque invito temere iniit cum Lysandro ante portum Ephesi, ubi Atheniensium naves XV perierunt. Notum autem est, illud proelium, paullo ante victoriam apud Arginusas ab Atheniensibus relatam, in caussa fuisse, ut Alcibiades modo redux iterum imperio privaretur. cf. Xenoph. l. l.

51. *κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.* Haec neque Bacchi, neque Xanthiae esse possunt. In Bacchi ore inepta sunt; Xanthias non prius sermoni se immiscet, quam onere nimis premitur verbis: *περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.* Sensum locutionis iam recte percepit Kusterus. Videntur enim haec verba formulam continere, qua somnii narratio claudi solita est. Quare Hercules Bacchi sermonem excipit et sub eius persona narrationem claudit: *et continuo expergefactus sum.* h. e. ergo quae narras in somno tibi obviam facta sunt. Quod si Baccho tribuis, omnem iocum interficis. Locutionis vero proverbialis origo ex Homero repetenda, qui dormitores sic facit expergiscentes, ut Odyss. ξ. 117. *αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν.* — *ὃ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς.* coll. *ν.* 187. et *μ.* 366. — *ἀναγιγνώσκ.* sic recte duplici *γ* hoc verbum scribitur, ut Heraclides docet ap. Eustath. p. 1722, 35 — 58 et p. 1064, 1. Ver-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πόθος; πόσος τις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μικρός, ἡλίκος Μόλων.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

γυναικός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ δῆτ'.

52. *ἀναγινώσκοντί μοι* edd. vett. omnes. — 53. *ἐξαίφνης πρὸς ἐμαυτὸν* Ma. Borg. *παρ' ἐμαυτὸν* Mon. — 54. *ἐπάταξεν* Rav. — 55. *πόθεν* pro *πόθος* Mon. — *σμικρὸς* Ven. Mon. Br. *μακρὸς* Elb. Ma. G. Pogg. et schol. pro var. lect. — *Μίλων* schol. — 56. Uni Herculi totum versum datum fuisse a quibusdam dicit schol., ut Bacchus interrumperet

bum enim hoc assumsit, ut alia, reduplicationem, in qua primum *γ* esse non posset, nisi alterum radici vocis adhaereret. Defendit etiam hanc scripturam Elmsl. ad Eurip. Med. v. 14. et Bacch. v. 890.

53. *τὴν Ἀνδρομέδαν.* Per ambages lepidas significare vult, se miro quodam Euripidis desiderio captum esse. Andromeda enim, ut e scholio ad hunc versum colligi potest, ex inepte ab Euripide fictis fabulis fuisse videtur, id quod Valck. Diatrib. p. 62. c. iam notavit. Quare ridiculum hoc, quod dicit hanc fabulam sibi desiderium Euripidis movisse. — *πρὸς ἐμαυτόν, mecum, mihi quasi soli.* Commode comparat Bergl. Platon. Comic. ap. Athen. I. p. 5. *ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ ἐρημίᾳ τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον πρὸς ἐμαυτόν.* Similiter Ecclesiaz. 931. *ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τῷμῷ φίλῳ.* — *πόθος ἐπάταξε, ἔπληξε.* Schol. Sed plus est motumque vehementiorem indicat, quo maior evadat antithesis. — *πῶς οἴει,* ut *πῶς δοκεῖς* et similes formulae vividum quendam colorem orationi addunt significatione *nimii* vel *permagni* et *mirifici.* Nubb. 871. *ἐκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει πῶς δοκεῖς.* Eccles. 399. *ὁ δῆμος ἀναβοᾷ πόσον δοκεῖς.* Eurip. Iph. Aul. 1590. *πῶς δοκεῖς χαίρων* h. e. *summo* vel *mirifico gaudio affectus,* ubi cf. Elmsl. Imprimis de his formulis egerunt Hemsterh. ad Lucian. Necyom. Tom. I. p. 475, 25. Valcken. et Monk. ad Eurip. Hippol. ille ad v. 446. pag. 215. hic ad v. 448. p. 57. nos ad Plut. 738.

55. *μικρός, ἡλίκος Μόλων. Μόλωνες οἱ πολυμεγέθεις ἀπὸ τοιούτου Μόλωνος.* Eustath. p. 1834, 31. *καὶ Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ, ὅ τε ἥρως καὶ ὁ σκωπτόμενος.* idem p. 882, 25. *ἔστι γὰρ μεγαλόσωμος ὁ Μόλων. Δίδυμος δέ φησιν ὅτι δύο Μόλωνές εἰσιν, ὁ ὑποκριτὴς καὶ ὁ λωποδύτης.* Schol. Quae vero addit de Milone Crotoniata, cuius virium saepe fit mentio, ut Cic. Cat. Mai. c. 9. et d. Fat. 13., ea ab hoc loco sunt aliena. Sensus igitur

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτα τί;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δρῶ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,

129. *κεραμικόν* Rav. Elb. — *κᾆτα* edd. vett. Ma. Ven. Both. *εἶτα τι* Mon. — 131. *ἐντεῦθεν* om. Elb.

131. Iocum huius loci interpretes parum assecuti sunt. Sumpta est locutio, id quod omnes viderunt, a cursu lampadico (*λαμπαδοῦχος ἀγών*) ter quotannis in Ceramico instituto. Locus classicus est infr. 1085 sq. Quod de moribus illius certaminis pauca tantum scimus, non adeo dolendum est. Iocus enim non alte petendus vertitur in transversa significatione verbi *εἶναι*. Sed antea audiendi sunt veteres. Primum Pausanias, qui certamen illud lampadicum in Academia fuisse dicit I. 30, nos prohibet Ceramicum urbanum cogitare. Academia enim fuit extra urbem Ceramico vicina. cf. Pausan. l. l. et Hellas von Kruse Th. 2. Abth. 2. p. 139. Pausaniae vero auctoritas plus valet, quam scholiastae. *ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός. καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας.* (Ergo cursus ab Academia orsus per Ceramicum tendebat ad urbem.) *τὸ δὲ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρό-* *ωυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομέ-* *ἐστίν· ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδέν* *τῆς νίκης τῷ πρώτῳ* (h. e. lam- exstincta nihil victoriae est pri- rsori), *δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐ-* *μέτεστιν. εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ* *ιαιοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν, ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη.* His adiicio scholiastam h. l. et ap. vs. 1114. et 1120. (ed. Dind.): *λαμπαδηδρομίαι δὲ γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. ἐν τῇ ἀφέσει τῆς λαμπάδος σημεῖον ἦν τοῖς μέλλουσι δραμεῖν, ὡς δεῖ τοῦ δρόμου κατάρξασθαι. ἦν δὲ τοῦτο πρὸ τοῦ εὑρηθῆναι παρὰ Τυρσηνοῖς τὴν σάλπιγγα.* ad vs. 1114. *ἐν Ἀθήναις δὲ γυμνάσιόν ἐστιν, ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες.* ad vs. 1120. *τοῦτο δέ φησιν Εὐφρόνιος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας ἀπὸ τῶν ἀγοραίων τύπτεσθαι πλατείαις ὑπὸ νεανίσκων χερσί.* In his tria potissimum notanda sunt: 1. *lentos cursores a iuvenibus caesos esse palmis.* 2. *cuius fax exstincta sit, eum non vicisse.* Magnae enim artis fuisse videtur, si quis facem apte et scite ferret. cf. infr. 1085. 3. *facis demissionem signum initii cursus fuisse.* Extremum hoc urget quoque schol. ad v. 131. Quod si tenebimus, sensus erit: *Inde* (ex turri ista) *observa lampadis demissionem, et simulac spectatores dicunt, lampadem demitti, tum demitte tu etiam ipsum te* h. e. *deiice te ex turri.* Quare nihil e longinquo petendum.

κἄπειτ' ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι,
εἶναι, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δαί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.

132. Totus v. om. Ald. et Iunt. 1. — 133. εἶητε pro priori εἶν unde Seidlerus correxit εἶνται, quod Dind. recepit, levi sane n quia *H* et *N* facile poterant commutari. Sed haec emendatio n saria est, nec lucem affert loco meliorem. εἶναι utroque loco Iunt priori tantum Raph. et Can. ubi etiam accentus omissus est. — pro σαυτὸν Elb. — πῆ Cant. 1. Barocc. — 134. ἐγκεφάλωι Ven. λον Elb. — δύω edd. vett. Rav. Ven. Ma. — 135. τί δέ; 136. ἀλλ' ἥνπερ B. — πότε Perizon. Addend. ad Ael. V. H. I.

132. ἐπειδὰν φῶσιν, non inest huic verbo *vis iubendi*, quam cum Kustero Porsonus accepit, nec ea hic necessaria videtur. — εἶναι primo loco est infinitivus, altero autem pro imperativo, de cuius usu vide nos ad Plut. 594. — ἐγκεφάλου θρίω δύο. Eustath. ad Iliad. p. 757, 53. ἰστέον δὲ ὡς, εἰ καὶ περὶ τοῦ ζωικοῦ ἐγκεφάλου ἐδηλώθη τὰ ῥηθέντα, ὅμως Διὸς ἐγκέφαλος ἡ κατὰ Παυσανίαν κάλλιστόν τι βρῶμα· ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ παρὰ τῷ κωμικῷ εὖ ἠρτυμένα θρία τοῦ ἐγκεφάλου. ἔστι δὲ ἡδὺς καὶ ὁ τοῦ φοίνικος τοῦ δένδρου ἐγκέφαλος. ἐν τούτοις δὲ ὅρα, ὡς οὐκ εἰς τὸ πᾶν ἀληθὲς ἦν τὸ μὴ ἐσθίειν ἐγκεφάλου τοὺς Ἀθηναίους, εἴ γε θρίοις ἐχρῶντο, ἅπερ ἦσαν ἐγκεφάλου ἐψήματα περίεργα ἐντὸς κείμενα θρίων ἤγουν φύλλων συκῆς. Hesych. p. 1734. T. I. Θρίον· βρῶμα σκευαστόν. διττὴ σκευασία· ἡ μὲν διὰ ταρίχ διὰ ὠῶν ἐπιχεομένου μέλι κῆς δὲ φύλλα οὐχ ἁπαλά το· ἔχουσι γάρ τινα ὀσμ καὶ Θρίον ἐκλήθη. cf. ibi i Schol. ad h. l.: ὁ ἐγκέφαλο Θρώπων ἔχει ὑφ' ἑαυτὸν ἑοικότας τοῖς τῆς συκῆς καὶ Ἀρίσταρχος, ὅτι πρὸς μα τοῦ ἐγκεφάλου. ἔστι γ Θρία δύο συγκείμενα. Θρ τῆς συκῆς φύλλα, καὶ τὰ οὕτως σκευάζεται. λέγετα τοῦ κατειλεῖσθαι τοῖς τ φύλλοις. ἡ δὲ σκευασία ἐ μέλι, ὠά, σεμίδαλις. εἰώθ τὸν ἐγκέφαλον ὀπτᾶν κα τες τοῖς τῆς συκῆς φύλλο τὰ τῆς ἄλλης τοῦ θρίου κα ἢ καὶ μόνον πρὸς ὃ παρ Θρίον. In ambigua igitu catione iocus latet, quem

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
κἄβυσσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτα πῶς περαιωθήσομαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωῖ σ' ἀνὴρ γέρων
140 ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

φεῦ. ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ.

137. *ἥξεις μεγάλην* Suid. v. *ἄβυσσος*. — *ἐπιλίμνην* iunctim Ven. 1. 2. — Post *πάνυ* interpungunt Ald. Iunt. 1. 2. 3. Raph. — 138. *ἄβυσσον* vulgo; at si *πάνυ* ad *μεγάλην* spectat, apud *ἄβυσσον* prorsus inutile est, necessario addenda videtur *καί*. — *πῶς γε* Rav. Ma. Paris. (excepto uno) edd. vett. Kust. Both. defendit Reisig. Soph. Oed. Col. p. 323. reiecit Elmsl. ad Med. p. 288. et ad Oed. Col. p. 214. 215. *πῶς δὲ* Ven. 1. 2. Raph. — 139. *τυνουτωί* B. *τυννουτωί* Ald. Iunt. 2. Crat. Ven. 1. 2. Wech. Can. Brub. Raph. Bekk. Dind. At hoc iota suam syllabam quum efficiat, punctis diaereseos signandum est. — 141. *φεῦ* separatim scriptum Elb. Both. Rav. Quum extra versum pronuntiandum sit, parum refert, quem locum occupet. — *τὼ* om. B.

tasse assequeremur vertentes: *Ja da würd' ich zwei Portionen Grütze verlieren.* Cadendo nimirum cerebrum *elideretur*. — *τί δαί*; cf. Plut. 156. 902. supra 6.

137. *ἐπὶ λίμνην μεγάλην πάνυ κἄβυσσον, ad paludem permagnam et fundo carentem.* Quid enim *πάνυ* ad *ἄβυσσον*? Quare desideratam accedere feci copulam, quae ut articulus in crasi saepenumero neglecta est. — *τυννουτωῖ, tantillo.* Scholiasta gestu digitorum naviculae mensuram significatam esse cogitat: *συνάγων τοὺς δακτύλους καὶ τὴν παλάμην κοιλίας φησὶ τυννουτωῖ ἀντὶ τοῦ μικρῷ*. Haud male. Sic Nubb. 868. *πλοιάριον ὧν τυννουτονὶ ἔπλαττεν ... οἰκίας ναῦς τ' ἔγλυφεν.* Equitt. 1216. *ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποταμὼν τυννουτονί.* Achara. 345. *ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ τυννουτοσί.* Quippe levis navicula et manibus solis apta, de qua Virg. Aen. VI. 412. *Simul adcipit alveo ingentem Aeneam. Gemuit sub pondere cymba sutilis, et multam adcepit rimosa paludem.* — *δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.* Charon quidem e reliquorum scriptorum consensu unum tantum obolum accipere credebatur nauli loco, duos vero dari hic dixit, ut iudicum Atheniensium mercedem exagitaret, quae tunc temporis duorum obolorum fuit, ut vulgo accipiunt. Sed opinor, hic et concionantium mercedem ludi, quae circa Olymp. XCVI. demum ad tres obolos aucta est, Boeckh. Haush. der Athen. I. 247. Plut. v. 523. nosque in Prolegom. ad Arist., et, quod propius adhuc fuit, pecuniam illam, quae pauperibus e publico ad emendam

πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Θησεὺς ἤγαγεν.

μεταταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία δεινότατα·

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου·

οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.

142. σφ' ἤγαγεν e coniect. dedit Brunck. Pronomen hoc, Aristophani non usitatum, prorsus abundat. — ἤγαγε edd. vett. — 143. μετὰ τοῦτ' Rav. Lib. Burg. Inv. Bekk. μετὰ ταῦτ' edd. vett. (exc. Iunt. 1. 3.) et recent. cett. et codd. reliq. μεταταῦτ' iunctim Iunt. 1. 3. Quod discrimen utriusque formulae posuit Reisig. in Coniect., mihi non satisfecit; utut vero statueris, hyphen restituendum esse, facile apparet. — ὄφις C. — 144. ἔκπληκτε Ven. — 145. ἀποστρέψεις Ma. — τῶν ἐκεῖσε post ἀποτρ. addit Mon. — παχύν pro πολύν Mon. cod. Br. et Br. ipse.

in theatro sedem dabatur; his enim dabantur duo oboli. Nihil vero huc pertinere videtur, si quidem verum est, quod schol. h. l. addit: ἅμα ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβολούς.

142. *Θησεὺς ἤγαγεν.* In his frustra argutantur. Vult enim, ab Atheniensibus illuc venisse, apud quos tantum valeant duo oboli. Num Periclem mercedis iudiciariae auctorem obscure significaverit, an alium nescio quem, non moror; at hoc apertius indicari, nihil prohibuit. Schol. notat: ὅτι κατῆλθε μετὰ Πειρίθοον (ὁ Θησεὺς) εἰς Ἄϊδωνέα, ἁρπάσαι βουλομένου τὴν κόρην τῆς Δήμητρος Περσεφόνην. — μεταταῦτ', vid. Plut. 674. 693. 703. formula narrantium, qui ad aliud transeunt. μετατοῦτ', quod aliquot libri praebent, esset: *post transmissionem.* — μή μ' ἔκπληττε, μή μ' εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον ἔμβαλε· οὐ γὰρ μ' ἀποστήσεις τῆς ὁρμῆς. Schol. cf. Plut. 669.

145. εἶτα βόρβορον πολύν, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται. Plat. Phaed. p. 69. c. Ab Orpheo vel ex Orphicorum disciplina haec dicta esse, monet Olympiodorus, cuius scholion legitur in Fragm. Orph. p. 509. ed. Hermann. διόπερ καὶ παρῳδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ᾅδου. Plat. Rep. II. p. 363. d. Μουσαῖος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν ᾅδου. et ibid. p. 364. e. cf. Ruhnken. ad Hymn. in Cerer. 485., ubi laudat Meurs. Eleus. c. 18. et Casaub. Exerc. XVI. adv. Baron. p. 546. et Heind. ad Plat. Phaed. l. l. — σκὼρ ἀείνων, ut Nubb. 275. ἀέναοι νεφέλαι. ubi schol. notat ὡς ἀέναος ποταμὸς ὁ ἀδιαλείπτως ῥέων. Sic certe Ran. 1305. παρ' ἀενάοις θαλάσσης κύμασι. Hom. Odyss. ν. 109. ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. ubi Eustath. legit αἰενάοντα. Quare recte Elmsl. Review of Porson's Hecuba p. 75. de Aeschyl. Suppl. 995. λάθοιμι, χώρα δ' ἄχθος ἀεὶ ζῶν πέλοι. Read ἀείζων in one word, from ἀείζως, which is contracted from ἀείζωος. In the same manner, the σκὼρ ἀείνων of Aristophanes

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἶτα βόρβορον πολὺν
καὶ σκὼρ ἀείνων· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ' ἠλοίησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢπίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

146. σκῶρ' Br. de quo Reisig. Coni. p. XXI. σκῶρ edd. vett. — ἀεὶ νῶν Suid. (v. σκώρ) Rav. Ma. edd. vett. Br. Inv. ἀείναον Ven. — 147. ξένον ἠδίκησέ τις B. — τὶς edd. vett. — ἠδίκηκε Ven. — 149. ἠλόησεν (false ab Br. Atticum habitum) Suid. bis. Br. ex uno cod. ἠλοίωσεν suprascr. η B. ἠλοίασεν Cant. 1. — 150. ὅρκον om. Ald. Iunt. 1. Crat. Ven. 1. 2. Canin. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Elb.

(Ran. 146.) must be considered as a contraction of ἀέναον.

147. Huic loco merito comparatur Virg. Aen. VI. 608. *Hic, quibus invisi fratres, dum vita manebat, pulsatusve parens et fraus innexa clienti, aut qui divitiis soli incubuere repertis, nec partem posuere suis, quae maxima turba est; quique ob adulterium caesi; quique arma secuti impia, nec veriti dominorum fallere dextras, inclusi poenam exspectant.* Alludit vero poeta ad Aeschyl. Suppl. 259. (Schütz.) ὄψει δέ, κεἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν ἢ θεόν, ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν, ἢ τοκῆας φίλους, ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια. — εἴ που ξένον, cf. Aeschyl. l. l. Quam sancta hospitii iura Atheniensibus fuerint, satis notum est; cf. infr. 459. not.; non ita Lacedaemoniis; cf. Heind. ad Plat. Protag. p. 342. c. = 580. Mos antiquissimus Hom. Od. ι. 269. ἀλλ' αἰδεῖο φέριστε θεούς· ἱκέται δέ τοί εἰμεν. Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ξείνιος, ὅς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. — ἢ παῖδα κινῶν pro βινῶν, ut Nubb. 1352. ὡς ἐκίνει ἀδελφὸς τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Pac. 340. ἐξέσται τόδ' ὑμῖν πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν. Ergo *qui puerum turpiter tentavit, nec mercedem dedit.* καὶ τούς γε παῖδάς φασι ταὐτὸ τοῦτο δρᾶν, οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν Plut. 154.

149. ἢ μητέρ' ἠλοίησεν, diphthongum Hesychius in decem huius vocis formis agnoscit I. p. 246. ad ἄλοιᾷ adiiciens Ἀττικῶς, ἀφ' οὗ καὶ πατροτύπτης καὶ μητροτύπτης, πατραλοίας καὶ μητραλοίας λέγεται. Cui consentit Etym. M. h. v. vide patrem a filio turpiter pulsatum Nubb. 1323. οἶμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου. ὦ μιαρέ, τύπτεις τὸν πατέρα; ΦΕΙ. φήμ' ὦ πάτερ. ΣΤΡ. ὦ μιαρὲ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρύχε. κ. λ. ibid. 1313. 1315. 1322 sq. — ἠπίορκον ὅρκον ὤμ. ut Hom. Il. τ. 259. Ἐρινύες, αἵθ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Nubb. 396. τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἴσθ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους. et infr. Ran. 274. Equitt. 426. ὀτιηπιώρκεις ἠρπακώς. — ἢ Μορσίμου, tragicus poeta ineptus et frigidus, quem diris imprecationibus semper immiscet. Erat ille filius Philoclis tragici non minus ab Aristophane exagitati Avv. 281. 1295. etc., qui tamen Sophoclem vicit, quum hic Oedipum doceret. De Morsimo vid. Pac. 775.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι κεἰ
τὴν πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοή,
ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε,
καὶ μυῤῥινῶνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας /
ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.

152. *τούτοις καὶ εἰ* Rav. *τούτοισι κεῖσθαι* Borg. — *κ' εἰ* I sine copula Cant. 1. — 153. *πυρίχην* B. — *ἔμαθεν* Rav. — 15 *σὲ* Inv. *σε* om. B. — *περίεισι* edd. vett. — 155. *τὲ* edd. vett. exc. — 156. *μυῤῥινῶας* Elb. — 157. *καὶ* ante *γυναικῶν* ingerit Elb. deton ignorans. — *πολὺν χειρῶν κρότον* Ma.

Acerba igitur haec cavillatio, *quasi, qui ex eius tragoediis aliquid transscriberet, de eo crudelius ageretur, quam de periuris.*

153. *τὴν πυῤῥίχην τὴν Κινησίου.* *πυῤῥίχη*, ἔνοπλος ὄρχησις. Schol. ad Avv. 1169. saltatio puerorum armata sive militaris ad cantum, de qua Athen. XIV. p. 630. Perizon. ad Aelian. V. H. III. 8. 5. X. 6. Hanc saltationem cantu molli et ridiculo instruxisse Cinesias putatur, id quod Aristophanes hic ut bonorum morum corruptionem acriter perstringit. Sensus igitur: *His maleficis etiam addendus est, qui Cinesiae saltationem didicit.* — *Κινησίας διθυραμβοποιός, ὃς ἐποιήσατο τὴν πυῤῥίχην. ἦν δὲ Θηβαῖος, μελοποιὸς κάκιστος, τὸ δὲ σῶμα ὀκνηρός.* Schol. Ab corporis gracilitate irridetur infra 1433. et Avv. 1378. ubi *φιλύρινος* eius epitheton in hanc partem sumitur auctore Athen. XII. p. 551. *ἄλλοι δὲ αὐτόν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, πολλάκις εἰρήκασι φιλύρινον Κινησίαν, διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδα συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπτηται διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα.* Nimirum schedulas tiliaceas pectori supposuit, ne corpus flecteretur.

154. Mysteriis Eleusiniis ini rum conditionis post mortem f delineatio, quippe quorum esse beatorum. *λόγος γὰρ ἐκράτει Ἀθηναίοις ὡς ὁ τὰ μυστήρι δαχθεὶς μετὰ τὴν ἐνθένδε τελ θείας ἠξιοῦτο τιμῆς. διὸ καὶ τες πρὸς τὴν μύησιν ἔσπευδον.* Sed inest vulgaris huius opinion villatio severa. De vita beatoru Virg. Aen. VI. 638 sq. Hom. 563 sq. Hesiod. *Ἔργ.* 170 sq. Ol. II. 109 sq. et Fragm. ap. ricum fratrem T. II. p. 230. Cic. de Fin. V. 19. etc. — *αὐλῶ πνοή.* cf. infra 313. not. Virg 644 sq. Pind. Fragm. n. 3. *εὐσ δ' ἐπουράνιοι ναίουσαι μο μάκαρα μέγαν ἀείδουσ' ἐν ὕ*

155. *φῶς κάλλιστον.* Fragm. n. 1. *τοῖσι λάμπει μὲ νος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα* Virg. Aen. VI. 640. *Largior hic pos aether et lumine vestit pur — ὥσπερ ἐνθάδε, ut apu vos, supra terram:* sic *ἐνθάδ* Pind. l. l. et alias, ut *ἐκεῖ* de *ris.* Sol enim, qui nobis o inferis lucem affert. Impii ve nebris et squalore obteguntu *μυῤῥίνωνας*, quia mysterii tiati myrti coronis redimiri soliti *μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦν*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἱ μεμυημένοι,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια.

160 ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἵ σοι φράσουσ' ἀπαξάπανθ' ὧν ἂν δέῃ.
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ' ὠδελφέ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ Δία καὶ σύ γε

158. δὴ om. B. — 159. ἄγω Rav. — 160. αὐτὰρ Ma. — 161. φράζουσ' ἀπαξάπαν Ven. contra metr. — ἂν om. Ma. — δέει edd. vett. quae forma defendi possit ex iis, quae attulimus Plut. 216. δέῃ Cant. 1. 2. Mon. — 163. οἰκοῦσι Elb. et edd. vett. — 164. ὦ 'δελφέ vulgo. ὦ 'δελφὲ πολλά Ma. — Post σύ γε interpungunt edd. vett. exc. Wech.

μεμυημένοι. Schol. ad 330. (333. Dind.). — *Θιάσους εὐδ. Pars pedibus plaudunt chorcas, et carmina dicunt.* Virg. l. l. *Θίασος* enim est chorus ad celebrandum deum sancte apparatus. Thesm. 41. *Θίασος Μουσῶν. — ἀνδρῶν, γυναικῶν.* desideratur copula; ergo asyndeton. *— κρότον χειρῶν. plausus manuum*, laetitiae signum. cf. nos ad Plut. 685. et locum Menandri ap. schol. ad Plut. v. 689.

159. *ὄνος ἄγων μυστήρια. ἅμα τῷ λόγῳ ῥίπτει τὰ σκεύη.* Schol. Quid sibi hoc velit, scholiastae verba declarant: *τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἅστεος εἰς Ἐλευσῖνα διὰ τῶν ὄνων φέρουσι τὰ εἰς τὴν χρείαν. ὅθεν ἡ παροιμία, διὰ τὸ κακοπαθεῖν μάλιστα τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας. ὡς ἂν οὖν ὅμοιόν τι πάσχων διὰ τὸ πιέζεσθαι τῷ ἐπικειμένῳ ἄχθει, τὴν παροιμίαν μίγνυσιν.* aliter Eustath. p. 640, 26 sq. *χρήσιμον δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν εἰς οὐδὲν δέον ἀχθοφορούντων τὸ ὄνος ἄγων μυστήρια. καὶ ἐκεῖ γὰρ ἄγειν οὐ τὸ φέρειν ἀλλὰ τὸ ἀπιέναι, ἵνα ᾖ ὄνος ἄγων μυστήρια ὁ ἀπιὼν εἰς τὴν τοῦ μυστηρίου ἑορτήν.* Quae quidem explicatio mihi videtur praestantior altera: *Ego profecto sum asinus ad mysteria profecturus.* Nam oneratus est et tendit ad mysteriis initiatos, nimirum ad inferos. — *τὸν πλείω χρόνον*, articulus non abundat, apud *πλείων* imprimis sic adhibetur. *In tempus longius.* cf. Hermannum ad Sophocl. Antig. 313. coll. Oed. Col. 795. Eurip. Hippol. 473. (ed. Monk.). Thucyd. I. 13.

161. *οἵ σοι φράσουσ' ἀπ.* Xanthiae nulla habita ratione Hercules pergit relativo *οἵ*, quod respicit ad *οἱ μεμυημένοι*. — *καὶ χαῖρε*, formula valedicendi abiturientium, quae de mortuis et ad inferos ituris bene adhiberi potest. Quare *χαίρων πορεύου vade et vale* Eurip.

ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πρὶν καὶ καταθέσθαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν δὲ μηὔρω;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τότε μ' (ἄγειν.)

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καλῶς λέγεις.

165. στρόματ' Elb. — 167. μίσθωσέ τινα Mon. — 169. ἂν δὲ μὴ εὕρω Elb. ἐὰν δὲ μὴ 'ὕρω Crat. Wech. Brub. Raph. Port. Br. Inv. μὴ ὕρω Ven. 1. 2. μ' ἤνρω Iunt. 3. μηὕρω Canin. haud male. Sed rectius μηὕρω Ald. Iunt. 1. 2. Ponenda coronis et spiritus asper residuus; is vero utro loco ponatur quamquam parum intersit, Aldi tamen scriptura aptior videtur. μή 'νρω (sic!) Bekk. μὴ 'χω Dind. μὴ ἔχω Both. In scholiis enim legitur: γράφεται δὲ καί, ἂν δὲ μὴ ἔχω.

Med. 754. χαίρων ἴθι Phoen. 935. ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα. Trach. 821. Alcest. 829. χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε Hippol. 1438. ubi vid. Monk. — καὶ σύ γε ὑγίαινε, similis formula atque antecedens. Sic Eccles. 477. ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε. ΒΛΕ. καὶ σύ γ' ὦ Χρέμης. — πρὶν καὶ καταθέσθαι; deposuerat autem. Ergo indignabunde haec dicit: *si onus in me iam reciperem, idem esset, ac si non deposuissem.* Plut. 593., quem locum Bergl. comparat, huc nihil pertinet. Rectius conferri possit Plut. 259.

168. ἐκφερομένων, de *mortuis*, ut ἐκφορά *elatio* sensu efferendi ad funus. Plut. 1004. cf. Blomf. ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 1026. Eustath. p. 112, 43. 1376, 10. 1565, 43. — ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται, *qui hoc negotium in se suscipiat.* Sic Xenoph. Cyrop. I. 6. 31. Plat. Phaed. p. 100. b. καὶ πάλιν εἶμι ἐπὶ ἐκεῖνα τὰ πολυθρύλλητα. — ἐὰν δὲ μὴ εὕρω; scil. τῶν ἐκφερομένων τινὰ μισθώσαι. Altera lectio in scholiis commemorata ἐὰν δὲ μὴ ἔχω alterius potius glossa videtur, non contra. Praeterea ἕξω exspectandum fuit scil. μισθοῦν, vel ἀργύριον, quod scholiasta supplet. οὐκ ἔχειν enim iam per se valet *pauperem esse.* — τότε μ' ἄγειν, accusat. cum inf. rarior, quem alii dependere putant ab κέλευε cogitatione assumendo, alii a δεῖ, quod alias additur, ut Plut. 478. Alii denique, sed minus apte, infinitivum hunc pro imperat. accipiunt, ut supra 133. Sed Xanthias vult ut sibi iterum onus imponatur, si alius ad hoc suscipiendum inveniri neque non ut tum Bacchus eum secum ducat.

καὶ γάρ τιν' ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς Ἅιδου φέρειν;

ΝΕΚΡΟΣ.

πόσ' ἄττα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ταυτί.

ΝΕΚΡΟΣ.

δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἔλαττον.

ΝΕΚΡΟΣ.

ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀνάμεινον ὦ δαιμόνι', ἵνα ξυμβῶ τί σοι.

170. *τινες ἐκφέρουσι* C. edd. vett. Br. Inv. Both. Bekk. *φέρουσι* codd. reliqui; *τιν' ἐκφ.* cum Elmsl. et Dind. recepi. — *τουτονὶ τὸν νεκρόν* Ma. — 171. *οὗτος, σέ τοι λέγω, σὲ τὸν τεθν.* Elmsl. Notes on the Aiax of Sophocl. p. 486. — 173. *πόσ' ἄττα* Ald. Iunt. 1. Crat. Ven. 1. Can. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. *ἄττα* Iunt. 2. 3. *πῶσ' ἄττα* Ven. 2. Wech. *ποῖ' ἄττα* Bentl. *πόσσ' ἄττα* Cant. 1. *ποί'* em. Pors. *πῶς* Rav. — 175. *ἵνα* e Rav. et C. Reisigio Coniect. p. 76. et Seidlero

171. *οὗτος*, interiectionis loco, ut saepe. Plut. 435. 923. 1097. — *σὲ λέγω μέντοι.* ut *σέ τοι λέγω* alloquendi formula. cf. Plut. 1096. — *πόσ' ἄττα*, cum *πόσος* et *ποῖος* saepe coniungitur pronom. *τὶς*, ut quasi sit *πόσα καὶ ποῖα*, quod Xenoph. Mem. IV. 4. 7. dicit. Ergo: *quae, qualia?* vel *quanta tandem?* Sic *ποῖός τις;* Plut. 345 etc. — *δύο δραχμάς, ἡ δραχμὴ δὲ ἓξ ὀβολῶν. δώδεκα οὖν ὀβολοὺς αἰτεῖ.* Schol. cf. Plut. 881. 979.

174. *μὰ Δί' ἀλλ'.* vid. Plut. 22. — *ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.* τοῦτο δὲ ὁ νεκρὸς φησι πρὸς τοὺς νεκροφόρους, *μὴ βουλόμενος σκευηφορεῖν διὰ τὸ ἐλάχιστον εἶναι τὸν ὁδόν.* Schol. *ὑπάγειν* idem schol. interpretatur per *ἀναχωρεῖν*, quod quidem potest universe sumi, neque de quovis dici. Imprimis dici videtur de trahentibus vel portantibus. Sic Nubb. 1280. ubi Strepsiades Amyniam tanquam equum adhortatur: *ὕπαγε· τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα;* Neque mirum hoc, quum e vectura veterum notio sit explicanda. Cf. Hom. Od. ζ. 72. *οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην ὤπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ.* Quare haud male iubetur ad *ὑπάγειν* cogitari *ἑαυτόν.* — *τῆς ὁδοῦ*, genitivus non dissimilis illi Hom. Il. β. 801. *ἕρχονται πεδίοιο.* et ibid. 785. *μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.* coll. δ. 244. Sensus: *vos ferctrum recipite viam perfecturi.*

175. *ἵνα ξυμβῶ τί σοι. ut (merces) conveniat tibi mecum.* Similiter infr. 806. cf. Eurip. Med. 720.

ΝΕΚΡΟΣ.

εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ διαλέγου.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λάβ' ἐννέ' ὀβολούς.

ΝΕΚΡΟΣ.

ἀναβιώην νυν πάλιν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.

χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

ΧΑΡΩΝ.

ὠόπ, παραβαλοῦ.

probantibus cum Dind. recepi. ἵν' ἄν B. Ven. et Cant. 1. rub. su codd. et edd. — 176. καταθήσης Cant. 1. — 177. λάμβαν' C Harl. — ἀναβιώμην Elb. — νῦν vulgo. νυν praetulit Dind. quod ctius in his formulis alias etiam tenendum est, ut Vespp. 759. μή ν ἐγὼν τοῖσι δικασταῖς κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι. — 178. ὡσ σεμνὸς Iunt. 1. — 180. ὦ ὄπ Iunt. 1. 2. 3. Crat. Ven. 1. 2. Can. Brub. Gel. Raph.

λόγοις δὲ συμβὰς *verbis mecum pactus.* de quo vid. Elmsl. ibid. p. 189. — De ὦ δαιμόνιε vid. v. 44. — ἀναβιώην νυν πάλιν. ἐν ἤθει ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡμῖν· οἷον ἀπολοίμην. εἰς κατάραν οὖν λαμβάνει τὸ ἀναζῆσαι ἐν Ἀθηναίοις, ὅτι τότε Ἀθηναίων δυστυχούντων οἱ ἀπολλύμενοι ἐμακαρίζοντο. ex schol. Vult igitur *reviviscam!* contrarium ac viventes dicunt *dispeream!* Recusat autem mortuus. — ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· ut Plut. 275. ὡς σεμνὸς οὐ πίτριπτος, ubi cf. not. — οὐκ οἰμώξεται; *imprecatio*, ut οὐ κλαύσεται; Explicari potest ex Plut. 174. ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται; — χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας. ut inf. 639. γεννάδας ἀνήρ, *Ehrenmann.* coll. 738. et Ecclesiaz. 304.

180. ὠόπ. ἐπίφθεγμα ναυτικόν. Eustath. p. 855, 24. ubi inte νὰς μιμητικὰς recensetur: ἐπίφθεγμα κωπηλατῶν. ὦ ὄψ ἀφιέντων τινὰς ἅμα τρέχειν. ποιμενικόν. χύῤῥε, συβο Vox igitur qua remigandi initi cessatio indicatur, ἐλατικὸν ἐπ γμα schol. Charon autem est in ripa ulteriore eiusque cymb conspicua. Quare deinde καὶ γ' ὁρῶ. — παραβαλοῦ, navem *ut procedat.* Sic Equit τὴν ἄκατον παραβάλλου, navem *in navem hostilem* s. grediatur *hostilem.* Nec alite 269. παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ, ver vem *promove ut littus attin* s. *appelle.* Scholiastae explica satis convenit: τὸ δὲ παρα ἀντὶ τοῦ ὅρμισον τῇ γῇ τὴν ἐν τῇ νηὶ δὲ ὁ Χάρων λέγε quem quidem Charon haec in r teriore dicat, non liquet; r

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ τί ἔστι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτο λίμνη νὴ Δία
αὐτήστιν ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ.
νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ' ὁ Χάρων οὑτοσί.
χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.

ΧΑΡΩΝ.

τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;

181. *τουτὶ τί ἔστι* Baccho, *τοῦτο — οὑτοσὶ* Xanthiae dant edd. vett. IV. codd. Brunck. — Post *ὁρῶ* non interpungunt edd. vett., in quibus ec cum sequentibus, quae Xanthiae sunt, cohaerent. — 181 — 185. Bacho tribuenda esse, docet nota infr. — 182. *αὕτη 'στὶν* vulgo, *αὐτὴ* a. — 183. Xanthiae tribuunt Inv. Dind. Both. Bekk. codd. aliqu. — *ἔστιν ὁ* B. E. — 184. Alteram salutationem Xanthiae tributam voluerunt Brunck. et Hotib. scholiasta praeeunte. Triplicem vero salutationem Bacchi moribus aptam esse, docet nota infr. — 185. *καὶ* ante *πραγμ.* m. Elb.

Bacchum eiusque servum dicta esse, divis videt.

181. *τουτὶ τί ἔστι;* cf. nos d Plut. 1094. — *τοῦτο λίμνη τ. λ.* Soli Baccho esse tribuenda, in *libris* bonis factum est, facile pparet. Prima enim verba significant timorem Bacchi et anxietatem rescentem, quae eum ita urbanum ciunt, ut ter Charontem salutet. et autem gradatio lepidissime facta: μνη, *πλοῖον*, *Χάρων*. Iam paluis stygiae conspectus commovet Bacchum, magis adhuc cymba, vehementissime Charon ipse, simulac conscitur. Quare interpellatio servi llo modo admittenda. Iam veteres de rsonarum distributione dubitabant holiasta teste: *τοῦτο δὲ οἱ μὲν Διόννσόν φασι λέγειν· οἱ δὲ Ξανθίαν.* Scenae mutationem, ippe quae apud Graecos in aperto et, scholiasta hic loci indicat: *ἐνθα δὲ τοῦ πλοίου ὀφθέντος —σθαι χρὴ τὴν σκηνήν, καὶ ι κατὰ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην τόπον, ἐπὶ τοῦ λογείου, ἢ ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας· μηδέπω δὲ ἐν ᾅδου. — καὶ πλοῖον — καὶ Χάρων.* oratio ad perturbationem Bacchi significandam ficta.

184. *χαῖρ' ὦ Χάρων. Δημήτριός φησιν Ἀχαιοῦ ὅλον εἶναι. λέγουσι δ' αὐτοῦ σάτυροι· „χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.“ ἦπου σφόδρα θυμῇ. ἢ οὕτω πιθανὸν ὑπονοεῖν, τρεῖς τοῦτο λέγοντας, ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διόννσον, Ξανθίαν καὶ τὸν Νεκρόν. δεῖ γὰρ ὑπονοῆσαι αὐτὸν* (scil. *τὸν νεκρόν*) *βούλεσθαι συνεμβαίνειν αὐτοῖς.* Schol. At mortuus ille, qui Xanthiae onus in se recipere recusavit, dudum evanuit. Omnia Bacchi sunt, quem, ut supra dictum est, metus facit modestum, quamvis specie esset fortis et iactabundus.

185. *τίς εἰς ἀναπ.* Scholiasta haud male animadvertit, Charonem nautas imitari, qui navigaturi similiter homines invitassent locaque, in quae profecturi essent, proclamassent. *οὕτω γὰρ κηρύσσειν εἰώθα-*

τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ εἰς ὄνου πόκας,
ἢ εἰς Κερβερίους, ἢ εἰς Κόρακας, ἢπὶ Ταίναρον

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγώ.

ΧΑΡΩΝ.

ταχέως ἔμβαινε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖ σχήσειν δοκεῖς;

186. ἢ 'ς ὄνου πόκας edd. vett. Inv. Both. Bekk. Si qua tiando fieri potuit vocum unio, ut docuit Reisigius Syntagm. C concedi debet his brevibus vocibus earumque similibus. Ut enim apud Tragicos et Comicum unam syllabam efficiunt saepissime, i pronuntiando per synizesin comprehendi possunt. Quare cum Din plene scripsi, ut est in B. Pors. — 187. ἢ 'ς Κερβ. ἢ 'ς κόρ. antecedente. — 188. ποῦ Cant. 2. V. Suid. edd. vett. Inv. Be quod sequentibus ἐς Κόρακας melius respondet, praeferendum. I in libb. plur. edd. Dind. Both. — σχίσειν Raph. σχίσειν Ven. 1. Ven. 2.

σιν οἱ τὰς ναῦς ἔχοντες, ὅτε πρὸς ἑτέραν ἐκπλεύσειν μέλλουσι χώραν, ὡς ἂν ἀκούσαντες οἱ ἐκεῖθεν ἀποδημήσαντες τούτους μισθώσαιντο. — εἰς ἀναπαύλας, εἰς ἀναπαύσεις γὰρ ἐκ κοσμικῶν ὀχλήσεων χωροῦσιν οἱ μεθιστάμενοι. Schol. Sophocl. Philoct. 878. ἐπειδὴ τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δή. coll. Electr. 873. — τὸ Λήθης πεδίον. χωρίον διατενύπωκεν ἐν Ἅιδου, ὡς καὶ τὸν Αὐαίνου λίθον ἔπλασεν, ἀπὸ τοῦ αὐαίνεσθαι τοὺς νεκροὺς καὶ ἀλίβαντας εἶναι. Schol. — ἢ εἰς ὄνου πόκας. Asini vellera. ἱστέον δὲ ὡς τὸ μὴ ἐριοφορεῖν παροιμίαν ἐξήνεγκε τὸ εἰς ὄνου πόκους ἐπὶ τῶν ἀκερδῶν καὶ λυσιτελῶν, ἣν παρῳδήσας ὁ κωμικὸς ὄνου πόκας παίζων πλάττει ὡς οἷά τι χωρίον ἐν Ἅιδου. Eustath. p. 531, 10. coll. p. 696, 62. Ergo rem indicat, quae nusquam est, ἀδύνατον γὰρ πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. Schol. Inde lepide locum vel regionem fingit, quae sit apud inferos. Similes locutiones notantur ὀρνίθων γάλα et

apud schol. χύτραν ποικίλλ κόπρον ἀναθυμιᾷς.

187. εἰς Κερβερίους fictum. Aristophanes certe Cimmerios cogitavit, at, ut men terribile auditu, ex Cer mine lusit. Memoratu vero est, Aristarchum scholiis Odyss. λ. 14 et Cratetem sc bros. testantibus ibi quoque μερίοις legere voluisse Κερ Cuius quidem opinionis hic phanis versus ansam dedisse Scholiasta idem sensisse vid νὲς δὲ καὶ παρ' Ὁμήρῳ γρ ἐνθάδε Κερβερίων, ἀντὶ τ μερίων. παίζει δὲ παρὰ τὸν ρον. — εἰς Κόρακας vid. Plut. 390. 600. 778. nos nach Rabenstein, non zum stein, quamvis hoc velit. Ταίναρον. Locus umbros dice Maleae promontorii L In quo quia hiatus magnus es pitus progredientium perc dixerunt veteres per hunc scensum ad inferos. Virg. G

ΧΑΡΩΝ.

ἐς κόρακας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὄντως;

ΧΑΡΩΝ.

ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' οὕνεκα.

ἔμβαινε δή.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῖ, δεῦρο.

ΧΑΡΩΝ.

δοῦλον οὐκ ἄγω,

εἰ μὴ ναυμάχησε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.

189. Personarum turbatio in aliquot libris. Nos secuti sumus Venetum. Vulgo sic: *ΔΙΟΝ. ποῖ σχήσειν δοκεῖς; ἐς κόρακας ὄντως; ΧΑΡ. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ'.* — εἵνεκα Ald. Can. Raph. Iunt. 1. Ven. 1. 2. Wech. Crat. Brub. Port. Inv. Bekk. Both. Rav. Suid. et alii libb. εἵνεκα Iunt. 2. 3. ἕνεκα Ven. Ma. οὕνεκα Cant. 1. 2. Elb. cum al. libb. Quid Atticis usitatum fuerit, docui ad Plut. 325. 987. — 190. ἔσβαινε Rav. (qui haec Baccho dat). Cant. 1. (?) 2. Bekk. εἴσβαινε Ven. — 191. περὶ τῶν νεκρῶν Harl. Cant. 1. Borg. V. (sed hic suprascr. κρεῶν) et schol. pro var. lect. σωμάτων ad κρεῶν additur in B.

467. *Taenarias etiam fauces alta ostia Ditis.* At non solum hanc ob causam huius loci mentionem fecit, sed etiam quod Lacedaemonii Helotes in templo Neptuni, quod ibi fuit, supplicantes nihil veriti interfecerant, narrat Suid. s. v. *Ταίναρος*. Quare, ut Κόρακες, pro loco infausto ponitur; nos fortasse: nach der Sicilianischen Vesper. Zum Irländischen Blutbad.

188. ἐγώ. Quod vix exspectabatur. Bacchus aut Charonis verba interpretatus sibi est ut interrogantis, quo *sit navigaturus?* aut se animo esse simulavit; quamvis eius ...ntia, ubi videt rem serio agi, ...frangatur. — ποῖ σχήσειν ...ς; Frischl. *quo cursum dirigis?* Ponitur enim pro κατέχειν vel ...ειν *appellere*, ut Sophocl. Phi... 305. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι ...ροισι βροτῶν. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχεν. Homer. Od. γ. 182. αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον. ubi Eustath. p. 1463, 3. notat: τὸ ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν, πλὴν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ ναυτικῶς. — ναὶ μὰ Δ., σοῦ γ' οὕνεκα, παρόσον οὕτως εἰώθασι λέγειν οἱ ναῦται, ὡς χαριζόμενοι τῷ ἐπιβάτῃ. Schol. Ergo *tua gratia, Dir zu Gefallen.* ut Vespp. 84. σφῶν δ' αὐτὸν οὕνεκ' ἐπεγερῶ.

191. εἰ μὴ ναυμ. τὴν περὶ τῶν κρεῶν. qui locus interpretibus sine ulla caussa difficultates creavit maximas. Sensus est: *nisi pugnae navali interfuit et eo sibi libertatem paravit.* Est quidem, quod iam scholiasta vidit, περὶ τῶν κρεῶν dictum pro περὶ τῶν σωμάτων, sed hoc minime idem valet atque περὶ τῆς ψυχῆς. Ut Plut. 6. τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων, sic hic dicuntur servi pugnasse, ut sui corporis domini evaderent. Vi-

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.

ΧΑΡΩΝ.

οὔκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;

ΧΑΡΩΝ.

παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον,

192. *τὸν* om. Mon. B. — *ὀφθαλμῶν* Elb. — 193. *τρέχ* Cant. 2. Mon. Ma. Both. et edd. vett. omnes; *κύκλῳ* pro *τρέχω* reliq. —194. *ποῖ* Ven. — *δεῖ τ'* pro *δῆτ'* Iunt. 1. — *περὶ* pro

de, quae attuli ad versum 33 supra. Idemque in verbis scholiastae inesse videtur: *ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν κρεῶν, τουτέστι σωμάτων.* Ceterum poeta omnino de consilio *περὶ κρεῶν*, non *σωμάτων* dixisse videtur, partim ut sonaret *παρ' ὑπόνοιαν*, partim quod servis essent carnes in deliciis. Pugna vero ad Arginusas, quam significavit hic, tribus mensibus ante editionem Ranarum pugnata est. vid. not. ad 33. Docta Palmerii interpretatio, montem puguae loco vicinum Creonis nomine indicari haud inepta quamvis sit, neque tamen in eo totum vertitur. Ut enim poeta supra lusit in Cerberiis, sic hic quoque obscura quaedam loci significatio latere potest. Altera eaque vetusta lectio a scholio servata *περὶ τῶν νεκρῶν* non adeo est inanis, ut quibusdam videbatur. Nam octo ducum, qui apud Arginusas vicerant, ab Atheniensibus damnati sunt capitis, quod eos, qui in pugna perierunt, ex undis non servarunt sepeliendos, quamvis Theramenes et Thrasybulus iussi essent demersos investigare. vid. Xenoph. Hist. Gr. p. 264. ed. Steph. et schol. ad h. l.

192. *οὐ γὰρ ἀλλ'*. vid. supr. 58. excusatio inexspectata. Fortasse Atheniensium nescio quis pariter se excusaverat, quem hic sale comico perstrictum voluit poeta. Quod enim Bothius dicit, lippitudinem multibibo-

rum et heluonum morbum e Xanthias ipse se Bacchi ro vos servum significaverit id mihi nimis alte petitu detur.—*περιθρέξει*— quod libri longe plurimi *κύκλῳ* pro *τρέχων*, ab A vix potuit proficisci. Na *περιτρέχειν τὴν λίμνην* esse circumcursare ita, ut ad cum perveniat, unde ex Charon Xanthiam facere At *τρέχων* participium ver dentis vim auget celeritati exprimens, ut alias *ἀνύσ* natio enim Xanthiae opus f ambages. Sic Pac. 259. *τρίβανον τρέχων*. Plut. 1 *ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέ*

194. *παρὰ τὸν Αὐαί θον*. Nomen fictum (vid 186.) quasi ab homine ali no; sed callide deductu *αὐαίνεσθαι torreri, exsicc solis radiis*, cuius imperat esse possit, unde facetam e biguitatem scholiastae, q una dixerit: *flas aridus a παρὰ τὸν λίθον αὐαίνο ραίνου.—τῷ ξυνέτυχο* Ex superstitione Graecor candum, quippe qui, in euntes incidereut fortuito, nibus capere solerent. Si Memorab. I. 1. 3. de Socra *τε γὰρ ὑπολαμβάνουσιν ο*

ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μανθάνεις;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πάνυ μανθάνω.

οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών;

ΧΑΡΩΝ.

κάθιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω.

οὗτος, τί ποιεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλό γ' ἢ

ἵζωπὶ κώπην, οἵπερ ἐκέλευσάς με σύ;

ΧΑΡΩΝ.

οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδί, γάστρων;

195. *μανθάνεις* Charoni tribuunt Rav. edd. vett. et al. libb. msc. minus le. — *ἐπὶ ταῖσιν* in init. vers. Ma. — 197. *ἔτι πλεῖ* maluerunt Duk. isk. et Kust. *ἐπιπλεῖν* B. Cant. 1. — 198. *ποεῖς* Rav. C. — *ποῶ* v. B. — *ἄλλο γ'* vulgo. — 199. *ἵζω 'πὶ* vulgo. — *κόπην* Ven. 2. ph. — *οὕπερ* Rav. Ven. Borg. Burg. Inv. — 200. *καδεθῇ* Mon. Elb.

θος οὐδὲ τοὺς ἀπαντῶντας εἰδέ- τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευο- νοις, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς διὰ τού- ν αὐτὰ σημαίνειν, κἀκεῖνος οὕ- ς ἐνόμιζεν. ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖστοί σιν ὑπό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν αντώντων ἀποτρέπεσθαί τε καὶ οτρέπεσθαι. coll. Aeschyl. Prometh. 5 sq. Xenoph. Cyrop. VIII. 7. 3. mpos. IV. 48. Schol. Pind. Olymp. 10. Similiter venator nostri aevi uc dixisset: *quae vetula mihi ho- erunti obviam facta est?* In diem m putabatur omen valere.

197. *κάθιζ' ἐπὶ κώπην.* Lu- eo continetur, quod Bacchus, lussus est ad remum sedere, quo em incitaret, super remo sidit. ὼν Χάρων „*κάθιζε ἐπὶ κώ- ην*" εἰρηκε τῷ ἐν τῷ σκάφει, ηρεταχειρίζεσθαι ταύτην καὶ κω- ήσειν, ὁ δὲ Διόνυσος παρανοή- ας ἐκάθισεν ἐπάνω τῆς κώπης· διὸ αἰ ἐπιπλήττεται παρὰ τοῦ Χάρωνος. chol. Nam *καθίζειν ἑαυτόν* pro- rie, ut Soph. Oed. Col. 21. *κάθιζέ* ν με καὶ φύλαττε τὸν τυφλόν. et *ἐπὶ κώπην* quamvis proprie esset *ad remum*, tamen pro *ἐπάνω κώπης super remum* sumi potuit. — *εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω.* h. e. *fährt noch wer mit, der spute sich.* Quae verba Charon, ut nautae soluturi mos fuit, littoribus acclamat, quasi haec referta essent navigandi cupidorum. — *οὗτος, τί ποιεῖς;* admirantis sunt, ut infr. 480. *ὅ τι ποιῶ;* admirationem alius excepturi et excusationem prolaturi. Forma orationis satis trita. Plut. 139. *ΠΛ. πῶς; ΧΡ. ὅπως;* etc. — *τί δ' ἄλλό γ' ἤ*, Plut. 1169. *τί δ' ἐστὶν ὦ βέλτιστε; ΙΕΡ. τί γὰρ ἄλλ' ἢ κακῶς.* — *ἵζω. sido*, non *sedeo.* Quare recte sequitur non *οὕπερ*, ut quidam voluerunt, sed *οἵπερ ἐκέλευσάς με σύ* intell. *ἵζειν.*

200. *καθεδεῖ.* Futurum pro imperativo, ut saepe. Nub. 497. *οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί.* pro *μὴ λάλει.* Sophocl. Antig. 84. etc. — *γάστρων*, ut *γάστρις* Thesmoph. 816. Avv. 1604. *ἡλίθιος καὶ γάστρις εἶ.* Schol. *γαστρίμαργος.*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰδού.

ΧΑΡΩΝ.

οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκτενεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰδού.

ΧΑΡΩΝ.

οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
ἐλᾷς προθύμως;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κᾆτα πῶς δυνήσομαι,
ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν;

ΧΑΡΩΝ.

ῥᾷστ'· ἀκούσει γὰρ μέλη

201. om. Cant. 2. Rav. — κἀκτινεῖς Ven. 1. — 202. Po centu notatum interpungunt Crat. Ven. 1. Wech. Canin. Brub. φλυαρήσῃς edd. vett. et codd. aliq., in quibus C. Ma. — τὰ ῥε τιβὰς pro var. lect. Ven. — 205. ἀκούσῃ Elb. Mon. C.

εἰσάγουσι γὰρ Διόνυσον προγάστορα καὶ οἰδαλέον ἀπὸ τῆς ἀργίας καὶ οἰνοφλυγίας. — οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, futur. pro imperat. ut modo dictum 200. De formula φλυαρήσεις ἔχων, cui simile quod infra 513 legitur ληρεῖς ἔχων, vid. Heind. ad Plat. Gorg. §. 113. ubi ὅτι ἔχων ληρεῖς coll. Plat. Euthyd. p. 295. d. ὅτι ἔχων φλυαρεῖς. Nam ἔχω in his formulis intransitive ponitur pro *in statu esse* vel *affectum esse*. Quare dici solitum est contrarium παῦσαι φλυαρῶν Plut. 356. quod par haberi potest nostro οὐ μὴ φλυαρ. ἔχ. – ἀλλ' ἀντιβάς, propria sua significatione hic: *pedibus obnixus cymbae*, ut enim maiorem vim expromere posset remigando. Metaphorice Sophocl. Electr. 575. ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις ἔθυσεν αὐτήν. — ἐλᾷς. fut. (Attic.) pro imp. cf. 200.

203. κᾆτα, per καὶ interpretatur Grammaticus in Bekker. Anecdot. p. 496, 11. utrumque certe est cum admiratione interrogantis, ut ta vehementius dicatur. vid. Pl — ἀθαλάττωτος, ἄπει λαττίου πλοῦ. Hesych. I. p λει εἰπεῖν, ὅτι μὴ ναυτικ *rerum navalium imperitus.* λασσος Menandri ap. Athen — ἀσαλαμίνιος, de qu διὰτὴνπερὶ Σαλαμῖνα ναυμ κατὰ Ξέρξου, ἢ ὅτι ἡ μὲν ὑπηρετίδων νεῶν Σαλαμινί το, ἡ δ' ἑτέρα Πάραλος. I tio fit Avv. 147. et 1204. R mihi videtur, Hesych. I. 56 μίνιος, ἄπειρος θαλάσσης. nii enim nautae nobiles, qui, niensibus maxime omnium vi nis universe nautae audiveru certe loco dici poterant. — post participium illatum. mann. ad Nubb. 857. et ad 772. Comparatur Romanoru Sic Virg. Aen. II. 391. *sic fo de galeam induitur.* Parit — ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅ

κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνων;

ΧΑΡΩΝ.

βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατακέλευε δή.

ΧΑΡΩΝ.

ὠὸπ ὂπ ὠὸπ ὂπ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ,

206. *τινῶν* Rav. idque Charonti continuat. — 207. *βατράρων* Crat. Wech. Brub. — *κάτα κέλευε* Ma. B. frequens permut. cf. Plut. 69. — 208. om. Rav. — *ὦ ὅποπ* bis C. Ma. (?) *ὦ ὅποπ* ter Ven. — 209. *βρεκεκεκὲς* Elb. Iunt. 1. haec vero recte 210. *βρεκεκέκεξ* C. *βρεκεκὲξ* trisyll. B. — *κόαξ* B.

tell. *τὰς κώπας*. Ita Equitt. 598. *εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί, ἐμβαλόντες ἀνερρύαξαν.* Ergo de remigantibus, qui remis deiectis aequora verrunt. — *βατράχων, κύκνων*, nisi compositum *βατραχοκύκνων* praeferendum (Froschschwäne), videtur certe *παρ' ὑπόνοιαν* dictum, *Ranae quae cycnorum instar, vel his mirabilius canunt.* — *θαυμαστά*. cf. 1259. infr. — *κατακέλευε δή*. h. e. *age numeros indica!* Charonem enim ranarum choragum facit, cuius sit, signum carminis canendi dare.

209. *ταῦτα δὲ καλεῖται παραχορηγήματα· ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, οὐδὲ ὁ χορός. ἀλλ' ἐᾶσθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους.* Schol. Ranae certe chorum proprium non efficiunt, quippe qui post apparent initiatis compositus; quare haec cantica *παραχορηγήματα* dicta valuerunt, utpote chori, qui in reliqua fabula non redeat. Quod autem scholiasta dixit, ranas non conspicuas : in theatro, id equidem in me relinquo, quamquam non video, quid impediat, quominus accipiatur, ranas cantibus et saltibus circa cymbam et navigantes lusisse conspicuas. Qua specie apparuerint, non libet augurari; sive fuit adsimilatio, sive liberior fictio, qualis nubium. Nubb. 340. — *ὠὸπ ὂπ*. Stropharum antistropharumque constitutio huius chori perdifficilis, si quidem e rationibus metricae disciplinae, quae nunc est, instruenda. vide Hermann. doctr. metr. elem. pag. 742. eiusdem Epitom. pag. 283. Reisig. Coniect. pag. 194 sq. In tot virorum librorumque dissensione scholiastae vetustissimi auctoritas nobis videbatur plus valere; is enim, ut solet, versus singulos eorumque pedes diligenter significavit. In recentiorum inventis certe non plus numeri et concinnitatis observare potui. Scholiasta haec habet: *εἴσθεσις μέλους χοροῦ μονοστροφική, ἧς προτίθεται τὸ τοιοῦτον κῶλον δακτυλικὸν ὃν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ δὲ τοῦ χοροῦ κῶλά εἰσι δυοκαίδεκα* (nihilominus alii, ut Inv. Dind. Reisig. fecerunt tredecim), *ὧν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ, τὸν πρῶτον ἔχοντα πόδα τρίβραχυν ἤτοι χορεῖον. εἰ δὲ βούλει, παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διαμβου. τὰ ἑξῆς δύο χοριαμβικὰ δίμετρα καταληκτικά,*

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ', εὔγηρυν ἀμὰν ἀοιδάν,
κοὰξ κοάξ,
ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς

210. om. Ven. — 211. *λιμνῶν* videtur schol. legisse. — Iunt. 2. — 212. *ὕμνον* Ven. et al. — 213. *φθεγξόμεθ'* Ven. *φθέγγωμεθ'* Elb. — *ἐμὰν* edd. et codd. omnes. *ἀμὰν* e coniect. — 214. κοάξ ter Ven. — 215. *Νύσιον* Mon. *Νύσιον* Reisig. p. 194. 196. qui hos versus facit: *ἣν ἀμφὶ Νύσιον | Διὸς Διόνυ Λίμναισιν ἰαχήσαμεν ἠνίχ' κ. τ. λ.* ut *Διόν.* trisyll. sit. *ἣν ἀμφ. Ν Διὸς Διόννσον ἐν | Λίμν. κ. τ. λ.* Herm. Metr. p. 247. *Διὸς Διό Λί | μναισιν ἰαχήσαμεν | ἠνίχ' κ. τ. λ.* Dind.

ἤτοι ἐφθημιμερῆ. τὸ πέμπτον τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ἕκτον μονόμετρον, ἢ ἰαμβικὴ βάσις. τὸ ἕβδομον δίμετρον ὑπερκατάληκτον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ μὲν πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένης ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη. (Inde quidem manifestum est, scholiastam non suam opinionem sequi, sed rationem alicuius veteris grammatici referre.) *τοῦ δὲ δευτέρου Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, τοῦ δὲ τρίτου διάμβου. τὸ ἔνατον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἑξῆς ὅμοιον. τὸ παρατέλευτον τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται προσῳδιακόν, διὰ τὸ τὸν πρῶτον ἔχειν πόδα Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. τὸ δὲ τελευταῖον ὡς τὸ πρῶτον.* Hactenus scholiasta. Eosdem versus repraesentant codd. edd. vett. et Bekk.

210. *βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.* Ranarum cantus onomatopoeia significatus, ut porcorum clamor *κοῖ κοῖ* Acharn. 765 sq. — *λιμναῖα κρ. τέκνα. λιμνῶν καὶ κρηνῶν ὀφείλων εἰπεῖν, οὕτως εἶπεν Ἀττικῶς. ἐλλείπει δὲ ὁ καί, ἵν' ᾖ λιμνῶν καὶ κρηνῶν τέκνα. καὶ γὰρ ἐν κρήναις γίνονται καὶ εὑρίσκονται βάτραχοι.* Schol. Videtur igitur scho gisse *λιμνῶν, κρηνῶν τέκ* ut 207 *βατράχων, κύκν* Atticum duxisse; immo s metricum eandem lectionem opinor, quum diceret cho numeros hic esse. Lectio nunc vulgatur, sensus: *palus rum infantes* vel *fontium qui paludem occuparunt.* — *λον ὕμνων βοάν. incip nos hymnorum tibiis comitat nostrum dulcisonum.* Ita Equitt. 9. cantus, cui tibiae mollis, etiam lugubris, pro rum concentus. *ἀγνοουμένης πολλοῖς τῆς ξυναυλίας, λε ἣν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀ αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ, χορ* Athen. XIV. p. 618. a. *ξυνα τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυν γεται.* Hesych. h. v. coll. E 1236, 54. Hinc metapho *concordiae*, quam vulgo n accipiunt.

213. *ἀμὰν ἀοιδάν,* gatur *ἐμὰν ἀοιδάν*, per s excusari possit. Chorus en Plutum notavi praesertim q ditur, saepe singulari utitur, que numerum promiscue adh cedit, quod unam ranarum q

ὄνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν,
ἰχ' ὁ κραιπαλόκωμος
ῖς ἱεροῖσι χύτροισι
ρεῖ κατ' ἀμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
εκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

κραιπαλαίκωμος Rav. — 218. *χύτροισιν* edd. vett. Cant. 2. *χύτρησι* B. *τῆς ἱερῆσι χύτραις* Cant. 1. *χύτρανσιν* Elb. — εκὲξ trisyll. Cant. 1.

itare licet, quae Physignado . 17. adsimilata se ranarum fiteretur. At *φθεγξώμεθα ἀν ἀοιδάν* durissime dictum m igitur alias quoque, ut Sept. c. Theb. 413. 651. ig. Aul. 1455., *ἐμός* et *ἀμός* idissem, non illinc dubitavi mederi. — *Νυσήϊον.* ic Lysistr. 1282) *δὲ ὁ Διό-ς Ἰνδοῖς ὀνομάζεται ἀπὸ οἷς Νύσης· οὐ μόνον δὲ Ἰν-ὰ καὶ πᾶσι τοῖς πρὸς ἀκτῖ-ν, ὥς φησι Φιλόστρατος λλωνίου τοῦ Τυανέως βίῳ.* ter Eustath. pag. 629, 45. *δὲ ἐνταῦθα ὄρος τι Θρᾴ-αὶ Νύσσα λέγεται, ἀφ' ἧς ος ὠνομάσθαι δοκεῖ.* Sic o Sophocl. Antig. 1131. *καί ων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι, ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμ-* amen Erfurdt. Nysam Eu- vult. Eurip. Bacch. 556. *ας ἄρα τὰς θηροτρόφου ἐῖς θιάσους, ὦ Διόνυσ', οἷς Κωρυκίαις;* Equidem Muellero Gesch. Hellen. nd Städte I. p. 89. et 331. urbem Ascrae vicinam nec Thebis versus Heliconem si-erim; ubi templum Dionysi um, quamvis mature diru-isse dicitur. Inde cogno-hi vetustissimum, cuius ve-t urbis ipsius, parca iam rodoti tempore.

ἐν Λίμναισιν. comica s, quum paludem et una Atheniensem, ubi Dionysi fuit, indicaret. Sitae au-tem erant Limnae ad radices arcis ab usque theatro fortasse conspicuae, ibique Liberalia celebrari solita. cf. Kruse, Hellas. Pars II. Particul. II. p. 137. *Λίμναι τόπος ἐν Ἀττικῇ καὶ Λιμναῖος ἐκεῖθεν Διόνυσος.* Eustath. p. 871, 42. *Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσῳ ἱερόν.* Schol. coll. Hesych. h. v. — *τοῖς ἱεροῖς χύτροισι.* dies tertius Anthesteriorum s. Lenaeorum, de quibus vide Rankium meum in Vita Aristoph. Celebrabantur vero mense Anthesterione a die 10 usque ad 13, primo quidem *πιθοιγία*, altero *χοαί*, tertio *χύτροι*, quo ollis legumina deo offerebant.

219. *ἀμὸν τέμενος*, ad Limnas enim Dionysi templum fuit exstructum, ad quod solenni comissatione Athenienses tertio Lenaeorum die pompam ducebant. *λέγουσι δὲ τὸ ἐν Λίμναις τοῦ Διονύσου ἱερόν. πρὸς δὲ τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ἐν Λίμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι. λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερόν.* Schol.

220—227. *ἐφεξῆς δὲ σύστημα καὶ περίοδος ἀμοιβαία ἑπτάκωλος ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ κώλου, ᾧ κέχρηνται ὡς ἐφυμνίῳ ὁμοίου τῷ πρώτῳ τοῦ μέλους αὐτῶν.* Schol. vid. strophas et antistrophas ab Hermanno Metr. p. 743. ab Reisig. Coniect. p. 194. notatas, a quibus inter se dissentientibus denuo dissentit Seidlerus, cuius opinionem Rankius mihi amice tradidit. Stropha *α.* 220—225. str. *β.* 226. antistr. *β.* 227. str. *γ.* 228. *εἰκότως γ' ὦ πολλὰ πράτ* — str. *δ.* 229—232. *των· ἐμὲ* — *Ἀπόλλων.* str. *ε.* 233. 234. antistr.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι
τὸν ὄρρον, ὦ κοὰξ κοάξ·

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

221. δὲ τἀλγεῖν edd. vett. codd. C. Cant. 2. Ma. δ' ἀλγ. Cant. Brunck. γ' confirmatur Rav. et Suid. p. 621. auctoritate. sig. Coni. p. 193. — 222. ὄρον Cant. 1. — 223. omis. vers Ven. Bar. Herm. Metr. p. 743. et ed. Dind. — 224. μέλλει Elb

α. 235—239. str. ξ. 240. ἀλλ' ὦ φιλῳδὸν γένος. antistr. ξ. παύσασθε. μᾶλλον μὲν οὖν. antistr. γ. φθεγξόμεσθ', εἰ δήποτ' εὖ — αλίοις — χορείαν. antistr. 249. ut hoc esset systema:

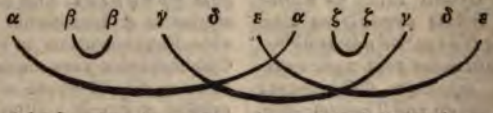

221. ἐγὼ δέ γ'. solum hoc recte hic scribitur, quippe quae particulae sint eius, qui alteri gravius aliquid subiiciat remque augeat adversando. cf. Reisig. Comment. in Sophocl. Oed. Col. et Porson. ad Eurip. Orest. 1234. Quocirca δέ τε particulis hic nullus potest locus esse. — τὸν ὄρρον. *iamiam nates dolere incipiunt*, obnixe scilicet sedentis et remigantis, qui intriginem sentit. cf. 237. Sic interpretatur Eustathius p. 1871, 42. coll. 906, 60. ad nostrum locum respiciens: εὕρηται γὰρ ὄρρος ἐν ἁπλότητι παρὰ τῷ κωμικῷ, τόπος ὧν περὶ τοὺς γλουτούς, ὁ καὶ ταῦρος. Fortasse tumor iste atterendo intra nates ortus, qui nostratibus lupi nomine signatur. ὄρρον δὲ τὸν λεγόμενον ταῦρον, τὸ μετεξὺ τῶν διδύμων (nates significari videntur). Καλλίστρατος τὴν ὀσφῦν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Δίδυμος τὴν τραμήν, οὐχ ὥς τινες τὸ ἴσχνον. Incerti enim erant, utrum partem inferiorem sic dicerent, an superiorem. — ὦ κοάξ, κοάξ. h. e. *o vos coaxantes! O ihr koax koax! διὰ τὸ συνεχὲ ἐπίφθεγμα παίζων λέγει ὦ κο* Schol. Ranas scil. ipsas sic increpando.

224. ὑμῖν δ' ἴσως. no *se*, sed *videlicet* vel *profe* Schaefer. ad Long. p. 357. Plut. 358. 1058. Eurip. Her ταῦτ' οὐ δοκήσει τοῖς *Mu* ἴσως. Ceterum hoc versu au supplendum ex praecedenti ἄλγεῖν ἐμέ, aut interruptio statuenda, ut Bacchi oratio dicturus erat ὑμῖν οὐδὲν κοάξ vel simile quid, Ran ficantes interrumpant. — κοάξ. σὺν αὐτῷ τῷ κοάξ Ergo omissa praepositione. c Gr. Gr. §. 400. vel αὐτοὶ vos et vestrum coax. Haud ra praepositio additur, ut regul matici ap. Bekker. Anecd. Gr. σύντροφον τοῖς Ἀθηναίοις σὺν προθέσεως λέγειν αὐτ ὅπλοις, αὐτοῖς τοῖς ταλάφ ubique vera sit. cf. Elmsl. a Med. 160. (p. 109.), qui h

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ·
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἄλλ' ἢ κοάξ·

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

εἰκότως γ' ὦ πολλὰ πράττων·
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι
καὶ κεροβάτας Πάν,
ὁ καλαμόφθογγα παίζων·

226. κοὰξ bis Rav. Ma. Cant. 1. Inv. Dind. praeter metrum. — 227. om. Ma. κοὰξ bis cet. ut vers. praeced. — ἀλλ' ἢ Dind. Bekk. ἄλλο γ' ἢ Borg. ἄλλ' cum edd. vett. Inv. et Both. servavi. — 228. εἰκότως ἔγωγ' edd. vett. Cant. 2. εἰκότως σύ γ' ὦ Cant. 1. Harl. C. — 229. μάλ' ante εὔλυροι interpolavit Reisig. Coniect. pag. 195. 196. — 230. κερωβάτας Ma. κερωβάτης Cant. 1. — 231. καλαμόφογγα Ven.

quendi rationem copiose exposuit. cf. infr. 560. Equitt. 846. αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν. Vespp. 1449. οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις. Plura exempla dedit Schaefer. ad Bos. p. 467 = 464. et Monk. ad Eurip. Hippol. 1184. (p. 146). — οὐδὲν ἄλλ' ἤ. directe haec exprimunt quaestionem: τί γὰρ ἄλλο ἤ; *quid aliud, nisi* = *nihil aliud nisi*. Defenditur et altera lectio ἀλλ' ἤ, ut enim haec pleonastice dicerentur pro simplici ἤ, pariterque scribunt infr. 439. cf. Matth. Gr. Gr. §. 487. Pronominis vero formula maiorem certe vim habet et Baccho indignabundo aptior est. Persimilis est trita illa formula οὐδὲν ἄλλο πλήν. Eurip. Hec. 592. ὁ μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός.

228 — 235. Versus sic significat schol.: εἴσθεσις μέλους ἑτέρου μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων διαφόρων ὀκτώ· ὧν τὸ ά τροχαϊκ. τρίμετρ. βραχυκατάλ. τὸ β' Ἰωνικὸν τριμ. ἀκατ. τοῦ πρώτου ποδὸς παίωνος τετάρτου, τῶν δὲ ἑξῆς διτροχ. τὸ γ' χοριαμ. δίμετρ. βραχυκατ. ἐκ παίωνος τετάρτου. (Num forte schol. legit κεροβάτας τε Π.?) τὸ δ' διμετρ. ἀκατ. ἐκ παίωνος τετ. καὶ διτροχ. τὸ ε' χο-[illegible]β. δίμετρ. ὑπερκατάλ. ἐκ παίων. [illegible]ιαμβ. συζυγ. τὸ ϛ' δίμετρ. ἀκατ. [illegible] ὄμφω τὼ πόδε ἑξασυλλάβω. τὸ [illegible] δίμετρ. ἰαμβ. ἀκατ. τὸ ἡ δῆλον.

228. εἰκότως γ'. *iure meritoque*, Eurip. Iph. Aul. 457. εἰκότως δ' ἅμ' ἕσπετο θυγατρὶ νυμφεύουσα. Hecub. 401. — ὦ πολλὰ πράττων, ὦ πολυπραγμονῶν. Sch. Recte quidem ex interpr. nostr. ad Plut. 910. *qui non invitatus aliorum res curat praeter suum negotium, quippe quae nihil ad eum pertineant*. vide Valcken. ad Hippol. p. 247. et 248. — εὔλυροί τε Μοῦσαι. Sic εὐλύρας de Apolline Thesmoph. 969. et εὐλύρας Ἀπόλλων Eurip. Alcest. 571., quem imitatus esse videtur Comicus. — κεροβάτας Πάν. lepida quadam ambiguitate. ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρῶν βαίνων. Schol. Quod minime alte petitum est, ut videri possit. Nam Eurip. Bacch. 115. Βρόμιος, ὅστις ἄγει θιάσους εἰς ὄρος, εἰς ὄρος, ἔνθα μένει θηλυγενὴς ὄχλος. Simul vero ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράγου. διὸ καὶ αἰγιβόταν καὶ τραγοβάμονα λέγουσι. Δίδυμος δέ φησιν, ἢ ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἷον κεροβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην· εἴπερ ἱστορεῖται τὰ κάτω τράγου ἔχειν. ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν κεροβάτης. Schol. — ὁ καλαμόφθ. παίζων, h. e. *qui carmina arundine cantata ludit*, ἐπεὶ σύριγγι ἥδεται ὁ Πάν, ἥτις ἐστὶν ἐκ καλάμου. Sch. Ita Eurip. Iphig. Aul. 1038. τίνα συρίγγων ὑπὸ καλαμοεσσᾶν ἔστα-

προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων,
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον
ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω,
χὠ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,
κἄτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ἀλλ' ὦ φιλῳδὸν γένος παύσασθε.

232. φορμιγκτὰς Ma. φορμικτὴς Cant. 1. Harl. B. — 23
διον vel ὑποβρύχιον maluit Bentl. — 236. γ' om. Elb. Ma. Su
239. κοὰξ semel Ma. — 240. in duos versus dissecant Inv. Di
l. l. Reisig. l. l. hic etiam post παύσασθε interpolavit μοι τοῦ
mirum de arbitrio.

σαν ἰακχάν; Electr. 702. εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις Πᾶνα.

233. ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων. Avv. 216. ἵν' ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν ἕστησι χορούς. — δόναξ ὑπολύριος, consensu veterum est *iugum lyrae* (nobis *der Steg*.), quod antiquis temporibus ex calamo factum chordis supponi solitum esset. Nam δόναξ εἶδος καλάμου, λεπτὸς καλαμίσκος, καλάμου τῇ λεπτότητι μόνον διαφέρων. Eustath. p. 818, 49. Quare concorditer docent cum Eustatio p. 1165, 26. τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο ταῖς λύραις κάλαμον. Hesych. I. p. 1021. δόνακα ὑπολύριον. πάλαι γὰρ ταῖς λύραις κάλαμος ἀντὶ κέρατος ὑπετίθετο. Etym. h. v. πρότερον γὰρ ταῖς λύραις ἀντὶ κέρατος ὑπετίθουν καλάμους. pariterque Pollux IV. 62. Scholiasta h. l. non satis perspicue δόνακος δέ, inquit, τοῦ λεπτοκαλάμου, μέλος ἀποτελοῦντος τῇ τοῦ ἀνέμου συγκρούσει. Unde, antiquae interpretationi adversatus, Bothius voluit δόναξ ἠχῶν ὑπὸ λύρας *calamus lyrae adsonans*. Si intellexit δόναξ ὑποκρούων τῇ λύρᾳ *de fistula quae lyrae respondeat*, pte quidem; sed hanc sic tam esse, ostendere oblitu

236—240. ἐν εἰσθέσει πέντε. ὧν τὰ τρία ἰαμβικ ἀκατάληκτα. τὸ δ' δῆλον. ριαμβικὸν τρίμετρον, ἐξ βραχυκατάληκτον. Schol. κταίνας, τὰ τῶν χειρ στήματα ἀπὸ τοῦ κωπηλο πει δὲ ἐν ταῖς χερσίν. Sc κταινα τὸ ἐκ καύσεως ἐν σ νάστημα. Eustath. 1240, 6 men Aristophani dicuntur Plut. 531. Quare φλύκτ gulariter vocatur *pustula* rendo orta. Vespp. 1119. ψας ἐρεῖ, pro ἐμοῦ ἐγ ὁ πρωκτὸς ἐρεῖ κοάξ, ut notavit Berglerus; homin si se incurvaret pedere sol xime si esset pinguis, ut γάστρων 200. Similis lusus re Nubb. 389. ubi tonitru co παπὰξ παπάξ, ut hic κοὰ

240—251. εἰσθεσις μέ ρον μονοστροφικοῦ ἐκ κώ φρων δέκα· ὧν τὸ πρ ριαμβικὸν τρίμετρον ἐξ ἐπιτ κρητικοῦ. τὸ δεύτερον τ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

μᾶλλον μὲν οὖν φθεγξόμεσθ', εἰ δή ποτ' εὐ-
αλίοις ἐν ἀμέραισιν
ἁλάμεσθα διὰ κυπείρου
καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
πολυκολύμβοισι μέλεσιν,
ἢ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα

241. φθεγξόμεθ' Ven. Ma. Cant. 1. φθεγξώμεθ' Cant. 2. — δήποτε Rav. — 242. εὐηλίοις vulgo. Tragicus tenor suasit pleniores sonos. ἐᾷ ἔρεσιν pro ἐν ἀμέραισιν Elb. — ἀμέραις Cant. 1. — 243. ἠλάμεθα Rav. Ven. Ma. B. ἤλαμεσθα Ven. 1. 2. Can. — 244. φλέως A. quae forma, quum nominativus φλέως esse perhibeatur, falsa est. Nihilominus et alias restat, quia facile potuit nominativus φλέω tertiae declinationis substitui. Quum tam ionica vel vulgaris forma esset φλοῦς casu recto, Atticam φλέως esse necesse est, cuius genitivus fit φλέω. cf. Lobeck. ad Pathol. p. 294. φλεὼ Rav. — 245. ἐν ante πολυκολύμβ. Herm. Dind. — πολυκολύμβοισι Bentl. Herm. Reisig. Dind. Bekk. vulgatam, ut nos, habent schol. ad 240. laud. edd. vett. et codd. plur., in quibus et Ma. — μέλεσιν Hotib. et Reisig. e coni. quae tamen forma caret auctoritate nonea. — 247. βυτῷ Crat. Ven. 1. 2. Wech. Brub. Raph. — 248. ἐφθεγξάμεθα B. C.

μετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ' ὅμοιον, τῷ τρίτου ποδὸς τριβράχεος ἢ χορίου. τὸ τέταρτον ὅμοιον καθαρόν. πέμπτον ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ χοριάμβου. τὸ ς' ὅμοιον τῷ ζ. τὸ ζ ἰαμβικὸν δίμετρ. ὑπερκατ. τὰ δύο τῷ β' ὅμοια. τὸ τελευταῖον ἄλογον. Schol. — μᾶλλον μὲν οὖν φθεγξ., εἰ δή π. κ. λ. h. e. *unquam clamavimus, nunc clamamus*, sive: *nunc multo vehementius, quam unquam antea, clamabimus*. — εὐαλίοις ἐν ἀμ. an sonnigen Sommertagen. ὅτι ἐν τῷ χειμῶνι φοβούμενοι φεύγουσι καὶ ἀποκρύπτουσιν, ἐν δὲ τῷ θέρει ἄφοβοι εἰσιν. Schol. ἡλίου γὰρ ὄντος καὶ αὐγμαστῆς αἰθρίας τὸ τῶν βατράχων γένος ἄνω καὶ κάτω χωρεῖ καὶ πρὸς τὴν γῆν ἔσθ' ὅτ' ἐκφέρεται. Schol. Rav. Affectat vero Comicus tenorem tragicum. Comparatur εὐάλιον πῦρ Eurip. Iph. Aul. 1139. Phoen. 579. εὐηλίοισι αἰθέρος πνοαῖς h. e. *mitibus coeli flatibus*, non *lucidis*, ut vulgo capiunt. Ita et εὐηλίως πνέοντ' ἀήματα Aesch. Eum. 909.

243. διὰ κυπείρου καὶ φλέω. Plantae pratenses dubiae. Illam volunt esse *cyperum longum*, hanc *sagittariam* Linn. Aliorum nominum plantis ranae utuntur ap. Hom. Batrach. 161 sq. Compara et nostro loco 59. ibid. ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων, σκιρτῆσαι κατὰ γῆν καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι. — ἁλάμεσθα, Theocr. XIX. 4. καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. — πολυκολ. μέλεσιν, carmina, quae canentes modo na-

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.

ΧΑΡΩΝ.

οὔκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;

ΧΑΡΩΝ.

παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον,

192. *τὸν* om. Mon. B. — *ὀφθαλμῶν* Elb. — 193. *τρέχα* Cant. 2. Mon. Ma. Both. et edd. vett. omnes; *κύκλῳ* pro *τρέχων* reliq. —194. *ποῖ* Ven. — *δεῖ τ'* pro *δῆτ'* Iunt. 1. — *περὶ* pro

de, quae attuli ad versum 33 supra. Idemque in verbis scholiastae inesse videtur: *ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν κρεῶν, τουτέστι σωμάτων.* Ceterum poeta omnino de consilio *περὶ κρεῶν*, non *σωμάτων* dixisse videtur, partim ut sonaret *παρ' ὑπόνοιαν*, partim quod servis essent carnes in deliciis. Pugna vero ad Arginusas, quam significavit hic, tribus mensibus ante editionem Ranarum pugnata est. vid. not. ad 33. Docta Palmerii interpretatio, montem puguae loco vicinum Creonis nomine indicari haud inepta quamvis sit, neque tamen in eo totum vertitur. Ut enim poeta supra lusit in Cerberiis, sic hic quoque obscura quaedam loci significatio latere potest. Altera eaque vetusta lectio a scholio servata *περὶ τῶν νεκρῶν* non adeo est inanis, ut quibusdam videbatur. Nam octo ducum, qui apud Arginusas vicerant, ab Atheniensibus damnati sunt capitis, quod eos, qui in pugna perierunt, ex undis non servarunt sepeliendos, quamvis Theramenes et Thrasybulus iussi essent demersos investigare. vid. Xenoph. Hist. Gr. p. 264. ed. Steph. et schol. ad h. l.

192. *οὐ γὰρ ἀλλ'*. vid. supr. 58. excusatio inexspectata. Fortasse Atheniensium nescio quis pariter se excusaverat, quem hic sale comico perstrictum voluit poeta. Quod enim Bothius dicit, lippitudinem multibiborum et heluonum morbum ess Xanthias ipse se Bacchi *τοῦ νος* servum significaverit h id mihi nimis alte petitum detur.—*περιθρέξει—τ* quod libri longe plurimi *κύκλῳ* pro *τρέχων*, ab Ari vix potuit proficisci. Nam *περιτρέχειν τὴν λίμνην* esset circumcursare ita, ut ad eu cum perveniat, unde exiit Charon Xanthiam facere n At *τρέχων* participium verbi dentis vim auget celeritatis exprimens, ut alias *ἀνύσας* natio enim Xanthiae opus fuit ambages. Sic Pac. 259. *οἷο τρίβανον τρέχων*. Plut. 110 *ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχα*

194. *παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον*. Nomen fictum (vid. 186.) quasi ab homine aliqu no; sed callide deductum *αὐαίνεσθαι torreri, exsicca solis radiis*, cuius imperativ esse possit, unde facetam elic biguitatem scholiastae, qua una dixerit: *fias aridus ad παρὰ τὸν λίθον αὐαίνου ραίνου.—τῷ ξυνέτυχον* Ex superstitione Graecorum candum, quippe qui, in q euntes inciderent fortuito, nibus capere solerent. Sic Memorab. I. 1. 3. de Socrate *τε γὰρ ὑπολαμβάνουσιν οὐ τ*

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἰμώζετ' · οὐ γάρ μοι μέλει.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ'
ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
χανδάνῃ δι' ἡμέρας —

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ·

256. ὠμώζετ' Ven. 1. 2. — 257. κεκραξόμεθα B. Elb. — 258. ὁ φάρυγξ V. C. Br. φάρυξ Rav. Ven. Cant. 1. 2. φάρηγξ Ma. — 260. Ranis tribuunt vulgo, nos cum Rav. reddidimus Dionyso. cf. not. infra positam et not. ad v. 250.

μὲν ἀ δίμετρ. ἀκαταλ. καθαρὸν ἰαμβ., τὸ β' τροχαϊκὸν δίμετρ. ὅμοιον. τὸ τρίτον ὅμοιον τοῦ δευτέρου τρίβραχυν ἔχοντος ἢ χορεῖον. τὸ δ' ὅμοιον ἐφθημιμερές. τὸ τελευταῖον ἔληλον. Schol. — τουτὶ παρ' ὑμ. λαμβ. Nunc enim illud evenit, quod 238 futurum praesagivit, Plut. 694., ipseque Bacchus quasi altera vox πρωκτὸν coaxantem comitatur. Quare dicit: *hoc a vobis habeo*, sive *didici*, ut schol. voluit. Sed inest ambiguitas quaedam orationi Bacchi, quam Ranae intelligunt: *hoc vobis ego eripio.* Quare queruntur: *Tum de nobis actum est.* Etenim si nobis suavissimam cantilenam eripis, qua delectamur. Huic querelae denuo obiicit Bacchus: *de me multo crudelius agetur, si remigando disrumpar.* Hoc enim futurum esse opinatur, si πρωκτός eius prohibeatur coaxare. Sic alternae Bacchi Ranarumque interpellationes sibi bene, opinor, respondent; interpretationes vulgares, quum semel personae essent turbatae, sensu et nexu privant hanc chori partem.

256—260. τῆς δευτέρας περιόδου (cf. 251. not.) τὰ κῶλα ὁμοίως πέντε τοῖς ἄνω (cf. ibid.) καθ' ἕκαστον ὁμοίως ἔχοντα. ὁ μέντοι πρῶτος τοῦ τρίτου κώλου ποὺς τρίβραχύς ἐστι (scil. ὁπόσον). Schol. — ἀλλὰ μήν γε, ut ἀλλὰ μὴν καί particulae hae adhibentur, quum ad aliud vel ad aliquid, quod maius adhuc est, transitur: *At vero etiam, at profecto.* Xen. Mem. I. 1. 10. ἀλλὰ μὴν ἐκεῖνός γε ἀεὶ μὲν ἦν ἐν τῷ φανερῷ. cf. ibid. §. 6. etc. — ἡ φάρυγξ, ὁ φάρυγξ ἀρσενικῶς μὲν Ἐπίχαρμος λέγει, ὁ δὲ Ἀττικὸς ἡ φάρυγξ. Phrynich. p. 65. ubi alios idem docentes illustravit Lobeck. cf. et Eustath. p. 1390, 52. — χανδάνῃ, ab Hesych. h. v. explicatur χωρεῖν, δέχεσθαι. Haec extrema significatio vera est nostroque loco convenit; convenit quoque affini isti formae Hom. Od. σ. 17. οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. quod Demetrius grammaticus scholiasta Ambrosiano teste pariter interpretatus est per δέξεται. Nos similiter: *mit voller Kehle*, s. *quantum bucca capit.* — δι' ἡμέρας, δι' ὅλης ἡμέρας. Schol. ut διὰ νυκτός. δι' αἰῶνος *semper* Sophocl. Electr. 1024. etc.

τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμε
οὐδέποτε· κεκράξομαι γάρ,
κἄν με δεῖ δύ' ἡμέρας,
ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ,
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.

ΧΑΡΩΝ.

ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.

261. *νικήσετέ με* B. *τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετ' ἔμεγε τῷ κοάξ* ex coniect. scilicet. — *τοῦτο* Rav. — *γ' ἄρ'* Ma. — 262. *ἡμᾶς* B. *ἡμᾶς γε πάντως* Rav. Dind. — 263. om. Dind. incuria, ut — *ὑμεῖς γε δή με* edd. vett. *τ' ἔμε* Ma. *οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ'* Reisig. *οὐδὲ ὑ | μεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε* Herm. — 265. *δεῖ* cu vett. et codd. Ma. Cant. 1. 2. Reisigio duce restitui quippe Conium mam rariorem paucisque verbis propriam. vid. nos ad Plut. 216. Coniect. pag. 44. — *δύ' ἡμέρας* cum edd. antiq. et codd. pauc. r quia Bacchus plus vult, quam Ranae 259., simulque lusus esse vid locutionibus, *δι'* et *δύ' ἡμέρας*, *non per unum diem, sed per da opus est. δι' ἡμέρας* servant Reisig. Dind. Herm. Both. Bekk. I 266. *τὸ κοάξ* Rav. Ven. Ma. B. Cant. 1. Harl. *τῷ κοάξ* edd. vett. *κοὰξ* bis ponit Ven. — 267. Ranis dant edd. vett. Rav. Hunc antecedenti praeponit Dind. cum Reisig. sequenti postponit Her 268. *ποτε* Rav. — *παύσειν* post *ὑμᾶς* ponit Ma. — 269. *παρα* Ven. 1. 2.

261—268. *Τῆς τριτης περιόδου τὰ κῶλα ὀκτώ, ὧν τὰ μὲν πέντε ὅμοια πάντως τοῖς ἄνω πλὴν τοῦ τετάρτου τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχυν ἔχοντος. τὸ δὲ ἕκτον καὶ ὄγδοον ἰαμβ. τρίμ. ἀκατ. τὸ γὰρ ἕβδομον δῆλον. — τούτῳ γὰρ οὐ νικ.* pariter haec accipienda, atque supra v. 251. Dicit enim haec, postquam ipse coaxavit vehementius, quam antea.

268. *ἔμελλον ἄρα.* Quu dem ranae conticuissent, B haec dicit: *Tandem mihi co ut vestrum clamorem vincerem So gelang es mir doch endlic* Sic praeterit. huius verbi Vespp. 460. *ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ ἀπυσοβήσειν τῷ χρόνῳ.* Nubb. *ἔμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγ τοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ρίσιν.* — *παῦε* pro *παῦσαι*,

270 ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἔχε δὴ τωβόλω.

270. τὸ B. Cant. 1. Harl.

ra 580. Eccles. 160. *παῦε τοίνυν, λοῦ*, cf. supr. 180. — *τωβολώ*, ις ἐγὼ κ. λ. Pac. 326. *ἀλλὰ παῦε* cf. supr. 141. *παῦ' ὀρχούμενος.* — *παραβα-*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὁ Ξανθίας. ποῦ Ξανθίας; ἦ Ξανθία.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἰαῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

βάδιζε δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

χαῖρ' ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί ἐστι τἀνταυθοῖ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

σκότος καὶ βόρβορος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι

271. *ἦ ποῦ Ξανθίας* Rav. — *ἦ Ξανθίας;* vulgo, nisi quo *ἦ* exhibet fortuito, ut videtur. cf. not. infr. positam.

271. *ὁ Ξανθίας.* pro vocativo, ut supra 40. et Plut. 1097. Vocat enim Xanthiam, et, quum non apparet, quaerit *ποῦ Ξανθίας* scil. *ἐστίν*. Deinde, quia nusquam conspicitur, vehementius vocat *ἦ Ξανθία*. Nunc tandem nondum conspicuus auditur Xanthias in tenebris et luto gemens vel laetans; nam *ἰαῦ* utriusque esse potest. Gaudium vero significat, quod tandem per tenebras tristes solus vagatus Bacchum audit vocantem. Particula *ἦ* sic ponitur Nubb. 106. *ἦ* — *χαῖρ' ὦ δέσπ.* mera — *τί ἐστι τἀνταυθο* chus loca, in quibus Xa vel fuit, a suo loco significa *quid novi istinc?* — *κατεῖ που; Num forte conspe οὓς ἔλεγεν ἡμ.* v. 149. *νυνί γ' ὁρῶ.* Spectat ligi, scholiasta iam nota *ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιόρκους σιν.* Similiter infr. 782. N seq.

καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

σὺ δ' οὔ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶγωγε, καὶ νυνί γ' ὁρῶ.
ἄγε δή, τί δρῶμεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστὶν οὗ τὰ θηρία
τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὡς οἰμώξεται.
ἠλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ' ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

276. γε pro 'γωγε B. ἔγωγε Rav. Ποσειδῶ 'γωγε vulgo. — καὶ δὴ ν Harl. Cant. 1. — δ' ὁρῶ Ven. — 277. νοΐ Ven. — 279. ἔφα- ν Elb. ἔφασκε κεῖνος Cant. 1. — 280. ἀλαζονεύεθ' Ma. — 281. λότιμον γένος Ven. haud male, si γένος pro accusativo absol. capiatur, si significetur Bacchus φιλότιμος φύσιν.

277. προϊέναι. ulterius pro- edi, quia monstra vicina sibi esse spicabantur. Sic de domo exeun- ua Thesm. 69. ἢν μὴ προΐῃ θύ- ε πρὸς τὸν ἥλιον. — οὗ τὰ ηρία, cf. supr. 143. — ἠλα- ονεύετο. ἐψεύδετο. καὶ Μέναν- ος· ἀλλ' ἀλαζὼν καὶ θεοῖσιν ἐχ- ς. Schol. Ab ἄλη mentis error unt ἀλάζω decipio, unde ἀλα- , ὁ ἀπατεὼν καὶ κομπαστής. M. p. 55, 42. indidemque ἀλά- qui in errorem perniciosum it. cf. Blomf. ad Aesch. Pers. Aliter Eustath. p. 1783, 38. γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ν κυρίως ὁ ἀπὸ ἄλης ζῶν ύστης, ἁπλῶς δὲ ὁ φέναξ. onspir. Hesych. I. p. 216. 907 ἀλαζὼν et φέναξ iun- coll. Equitt. 900.

282. οὐδὲν γὰρ οὕτω. πρὸς τὰ ἐκ Φιλοκτήτου Εὐριπίδου· „οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ.“ Schol. Pariter Hesych. I. p. 805. γαῦρος, αὐθάδης. μετέωρος. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ. Inde Zon. I. p. 422. γαῦρον, τὸ ἐπηρμένον. Ἀριστοφάνης δὲ τὸ στεῤῥὸν καὶ μέγα ἀκλινὲς καὶ ἀκατάπληκτον γαῦρον λέγει, quibus ad nostrum locum respexit. Utrumque habet Biset. — ἐντυχεῖν τινι, scil. θηρίῳ vel πέλωρι. Gloriosus autem fingitur Bacchus, quamdiu in tuto est; timidissimus, simulac periculum aliquod prope accedit. — ἀγώνισμα, ἔπαθλον Hesych. I. p. 79. non ἄθλου κατόρθωσιν ἀξίαν, ut schol.

285. καὶ μὴν αἰσθ. hae par-

ΞΑΝΘΙΑΣ.

285 νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῦ, ποῦστιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐξόπισθεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐξόπισθ' ἴθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' ἐστὶν ἐν τῷ πρόσθε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πρόσθε νῦν ἴθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ μὴν ὁρῶ νὴ τὸν Δία θηρίον μέγα.

286. *ποῦ 'στίν;* Bekk. *ποῦ 'στιν* cett. edd. rec. *ποῦ 'στ'* verbum *'στιν* vel *'στ'* om. codd. plur., in quibus Rav. C. Ma. — primo loco tantum edd. vett. Br. Inv. Dind. Both. — *ἐξόπ ἴθι* edd. vett. Inv. Both. *ἐξόπ. νυν ἴθι* Dind. *ἐξόπισθεν. Δ. ἴθι* Rav. *'ξόπισθεν. Δ. ἐξόπισθεν αὖ ἴθι* Ven. *ὄπισθεν. Δ. ἐξόπ ἴθι* Ma. ut edd. vett. Particula *νυν* ex sequenti versu huc trai detur. — 287. *νυν* enclit. Dind. ita et versu anteced. quo cer nis forma concinnior, quam quae per *νῦν* vulgatur, quod v. 286 est. — *πρόσθεν νῦν* Elb.

ticulae saepe usurpantur, ubi aliquid ex inopinato audientibus vel prospicientibus se offert. Quare imprimis locum habent ante personae novae adventum, quem usum notavit Elmsl. ad Eurip. Heracl. 119. *καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων.* Hecub. 216. *καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός.* coll. Hecub. 665. Orest. 348. 456. Noster Plut. 328. *καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ προσιόντα.* Servant vero et in his formulis propriam suam significationem. De nexu cogitationum Bergl. bene: „Qui per hostilem regionem, inquit, soli iter faciunt, eos facile *omnes terrent aurae et sonus excitat omnis.* (Virg. Aen. II. 728.). Sic Polynices Eurip. Phoen. 275. *ὦή, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα; ἅπαντα μῶσι δεινὰ φαίνεται, ὅτο θρᾷς ποὺς ἀμείβηται χθον ergo animis opus erit, o nunc pectore firmo.*" — *π στιν*; strepitum metuentis et anxie regionem interrog de sonus exierit. *ὁ δ' ἄρ' ἐ που ἀκούσας.* Hom. Il. κ. morem Bacchi ita describ ut Xanthias iubeatur domin go sequi, quum strepitus diatur, praeire vero, quum strepenti obviam eundum. animo poetae obversabatur medis ap. Hom. Il. κ. 222 *τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρ ρον ἔσται. σύν τε δύ' ἐ καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖόν τι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται·
τοτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, τοτὲ δὲ γυνὴ
ὡραιοτάτη τις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῦστι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνῆστιν' ἀλλ' ἤδη κύων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἔμπουσα τοίνυν ἔστι.

289. *οὖν* Br. Inv. *ὁ* pro *γοῦν* Ma. *παντοδαποῦν γοῦν* Cant. 1. *γοῦν*, od significatione particulae *γάρ* quodammodo simile est, Brunckii lectio-, alioquin auctoritate destitutae, longe anteponendum. — 290. *ποτὲ* utro- loco E. Ven. Ma. Elb. edd. Br. Inv. Dind. primo tantum C. Cant. Both. — *γε* om. aliq. libb., in quibus edd. vett. Elb. Ma. C. V. — 91. *τίς* edd. vett. — *ποῦ 'στίν* Rav. — 293. *τοίννυ γ' ἐστί* Ven. Ma. m al. codd. et edd. vett. — *ἔμπουσα* Ven. hic. et 305.

289. *παντοδαπὸν γοῦν γίγν.* nigenus, *παντοῖος. σύμμικτος.* ych. h. v. De etymo vid. Blomf. Aesch. Sept. contr. Theb. 351. *παντοδαπὸς καρπός.* Utrum ve- Xanthiae metus has transfigura- fecerit, an re vera in scena chinarum ope exhibitae sint, non quod quaeramus, vel quaerere mus. — *τοτὲ μέν γε βοῦς* hanc lectionem alteri praetu- quod alias Noster pariter lo- , Avv. 1398. *τοτὲ μὲν νοτίαν ν πρὸς ὀδόν, τοτὲ δ' αὖ σῶμα πελάζων.* Equitt. 538. μένοι μόνος ἀντήρκει τοτὲ πτων, τοτὲ δ' οὐχί.

91. *φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.* Non em Bacchi ludit poeta, ut volunt, sed timorem vanamque mentiam. Simulatque enim terribile esse desiit, Bac- re fere emortuus reviviscit impetum faciendi cupidus, at animum subito abiecturus, ubi illud terribilem denuo induit speciem. — *Ἔμπουσα.* Spectrum quod Hecate iter facturis mittebatur terribile visu, de quo Eustath. p. 1704, 40. *πέμπει δὲ Περσεφόνη πρὸς ἐκφόβησιν γοργείαν κεφαλήν, καθὰ καὶ Ἔμπουσαν ἡ Ἑκάτη. Ἔμπουσα γάρ φασι φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ὅ τινες μὲν Ὀνόκωλιν λέγουσιν, οἱ δὲ Ὀνόσκελιν.* idem p. 1684, 28. *οἱ μῦθοι τὰς Ἐμπούσας τοῖς βλέπουσι φοβερὰς πλάττονται.* Schol. haec insuper addit: *καὶ οἱ μέν φασιν Ἔμπουσαν μονόποδα εἶναι καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἑνίποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι· οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.* Hoc extremum iterat Hesych. I. p. 1205. Apud Sel-

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πυρὶ γοῦν λάμπεται
ἅπαν τὸ πρόσωπον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον·
σάφ' ἴσθι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῖ δ' ἐγώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.

293. In personarum distributione codd. quidam discrepant Bacchi tribuentes, quae apud nos Xanthiae sunt, et contra. Ξ*Δ*. *πυρὶ — τραποίμην*. *ΔΙΟ*. *ποῖ δ' — ξυμπότης*. Cant. 2. Ξ*Δ*. *πυρὶ — ἔχει*. *ΔΙΟ*. *νὴ τὸν — θάτερον*. Ξ. *σάφ'*. *Δ*. *ποῖ δῆτ'*. Ξ. *ποῖ δ' ἐγώ*; *Δ*. *ἱερεῦ*. edd. vett. Alii aliter; edd. recent. post Br. ut nos. — 294. Post *ἔχει* interrogant Br. Inv. Both. Bekk. — 296. *δ'* pro *δῆτ'* Ma.

den. de diis Syris, quem ibi laudant, nihil reperi. At lepide adolescentulus iste Ecclesiaz. 1056. a vetula tentus, hanc dicit *Ἐμπουσάντινα ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἡμφιεσμένην*.

293. *λάμπεται τὸ πρόσωπον*, scil. *ἡ Ἔμπουσα*, ut illud sit accus. quasi *πυρὶφλέγων ὁρᾶσθαι λέων*. Eurip. Bacch. 1016. (Elms.) — *καὶ βολίτινον θάτερον*, quum exspectaretur: *et alterum crus asininum vel bovinum*, dixit et alterum crus *ex stercore asinino compositum*. Ergo figura ista trita, quae *παρ' ὑπόνοιαν* vocatur, qua tamen locutionem alius Comici, cuius Athen. XIII. p. 566. meminit, illusam esse, non negaverim. *βόλιτος* (vel *βόλβιτος* Eustath. p. 1405, 1.) ut ap. Nostrum Equitt. 656. sumitur pro *stercore bovino*, a scholiasta hoc loco pro *stercore asinino*: *βόλιτος γὰρ κυρίως τὸ τῶν ὄνων ἀποπάτημα*. Quare scholiasta et Beck. *crus asininum* sic dici putabant; hoc intelligi, saltem a Xanthia significatum iri, spectatores opinatos esse, concedi potest. — *ποῖ δῆτ'*. Herus et servus fugam in diversas partes parant; quare ille sacerdotis sui, qui inter primos in theatro sedere solebat, quia ludi scenici in Bacchi honorem haberentur, opem implorat, ut eius conviva esse possit. Sacerdotes enim coenas cupide frequentare amabant ab aliis paratas vocati. Plut. 1178. *ὁ δ' ὑπ' ἐκαλλιερεῖτό τις κἀμέ γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα*. Ceterum Bacchus orchestra choro nondum occupatam, proindeque sacerdotem prope scenam invocasse videtur.

298. *ὦναξ Ἡράκλεις*. comica ambiguitas: Est enim exclamatio eorum, quibus periculum ex insperato imminet, ut Plut. 413.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀπολούμεθ', ὄναξ Ἡράκλεις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ μὴ καλεῖς

μ' ὤνθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ο Διόνυσε τοίνυν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτό γ' ἦθ' ἧττον θατέρου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴθ' ἥπερ ἔρχει. δεῦρο, δεῦρ' ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δ' ἔστι;

298. Verba *ἀπολ. ὦναξ Ἡράκλεις* sacerdoti inepte tribuunt edd. vett. *ὦ ϝναξ* edd. vett. Both. *ὠναξ* Bekk. Dind. — *καλῇς* edd. vett. et d. aliq., in quibus B. Cant. 1. 2. — 299. *μ' ὤνθρωφ'* pronomen oliasta iubente (*ὁ στίχος ἀπὸ συναλοιφῆς ἄρχεται*) ad hunc versum xi cum edd. vett. *καλεῖς μ'* | *ὤνθρ.* edd. cett. nisi quod crasin false nificant, vel aphaeresin recipiunt. — *κατερῇς* edd. vett. eodem erro- ut *καλῇς* versu antec. — 300. *γ' ἔσθ' ἧττον* Ma. Cant. 1. et ol. Ald. *τοῦτο δ' ἔσθ'* B. *τοῦτό γ' ἧττον* edd. vett. Bekk. codd. v. Ven. Cant. 2. ut nos C. Borg. Br. Bentl. Dind. Both. Inv. idque uvatur libris, qui *ἔσθ'* exhibent. — 301. *ἴθ' οἷπερ ἔρχῃ* C. Harl. nt. 1. *ἔρχηι* Rav. *ἔχῃ* D. Elb. Mon.

. huicque similis *Ἄπολλον ἀπο-ναιε*. Nunc vero Bacchus Her-em vestitu imitatus hac obtestan-formula perterretur, quia se hoc nine nunc vocari noluit. *εἶχε γὰρ ἦμα Ἡρακλέους ὁ Διόνυσος. ἢ ὡς ἀλεξίκακον Ἡρακλῆν καλεῖ.* t. Imprimis vero epitheton *ἄναξ* Baccho muliebri lepide abhorret. *καλεῖς* et *κατερεῖς* fut. at-ut *ἀπολῶ* etc. cf. Indic. in Plut. v. et Elmsl. ad Eurip. Bacch. v. 4, et eund. in Review of Mark-nds Supplices ad vers. 1066. we ceive that a note. De forma idem Eurip. Med. v. 1120. — *κα-ρεῖς*. hic *libere enuntiando pro-ere*, proprie contra aliquem aliquid fari idque libere facere. *ἀργὸν ῥῶ* explicatur a schol. ad Nubb. 510. ubi certe valet: *candide et simpliciter dicere, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ.*

300. *τοῦτό γ' ἔθ' ἧττον θατέρου. Atque hoc quidem multo adhuc minus quam alterum.* Bacchus enim, qui iam timuit ne praesens animadverteretur, quum Herculis nomine vocatus esset, cuius personam egit, multo minus vult proprio suo nomine vocari. *πιθανῶς τὸ τοῦ δειλοῦ ἦθος, τὸ μηδαμῶς θέλειν φανερὸν γενέσθαι.* Schol. — *ἴθ' ἥπερ ἔρχει. τοῦτο ἔμφασιν παρέχει, ὡς προερχομένου αὐτοῦ πρότερον ὄπισθεν τοῦ ἱερέως ὄντος.* Schol. Latebat igitur Bacchus a tergo sacerdotis, donec periculum evanesceret. Lysistr. 833. *ὦ πότνια, ἴθ' ὀρθήν, ἥνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν.*

ΞΑΝΘΙΑΣ.

θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν,
ἔξεστί θ' ὥσπερ Ἡγέλοχος ἡμῖν λέγειν·
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλὴν ὁρῶ.
ἦ 'μπουσα φρούδη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δία κατόμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὖθις κατόμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δί'.

302. *πάντα τἀγαθὰ* edd. vett. at a Canin. iam asterisco emendavit Kust. adiuvante Vat. U. Huic post access. E. et cod — 304. *ἀρτίως* pro *αὖθις* Ma. *αὖ* om. Rav. Ma. Elb. *γαλῆν* H *γαλῆν'* Harl. Cant. 1. *γαλήν'* edd. vett. Dind. Both. Cant. 2. et ali Inv. Quum aliquid inusitatum agatur, quo et *tranquillitas* et *m* dicari possit, prout pronuntietur, et ioci punctum in pronuntiat vertatur, quippe qua histrionis vox spiritus defectione prohibit centu acuto descenderet in gravem, sicque circumflexum crearet, accentus circumflexi scripturam revocavi. cf. nos Prolegom. in p. XII. — 305. *ἦ 'μπουσα φρούδη. κατόμοσον. νὴ Δία.* edd. tro labante; quare *κατόμοσόν μοι* maluit Bentl. deinde *μοι* on *Δία* in fine e ms. dedit Kust. quod tenuerunt Br. Inv. Both. Be praebent Harl. et Cant. 2. *Δία κατόμοσον* coni. Reisig. O p. 404. quod cum Dind. praetuli. — 306. om. B. D. E. Elb. Mon Harl. et certe, quum antecedenti similis esset, facile potuit omitt

302. *πάντ' ἀγαθὰ πεπρ.* h. e. *optime nobiscum agitur* vel *evanuit quidquid fuit periculi.* Est enim locutio e formulis istis *εὖ πράττειν* Plut. 346. 485. *ἄμεινον* ibid. 346. *μακαρίως* 625. ibid. *εὐδαιμόνως* ibid. 798. *χρηστόν τι* ibid. 337. etc. — *ἐκ κυμάτων γαλὴν ὁρῶ.* irridetur versus Eurip. Orest. 281. ubi Orestes e furore respirans dicit *ἐκ κυμ. γὰρ κ. λ.* qua metaphorica locutione animi tranquillitatem redire significare voluit. Quum vero Hegelochus histrio, quia spiritus deficeret, synalipham non potuisset eiusque vox ma verbi syllaba accentum flexum crearet, factum est ctatores *γαλῆν felem* intellig *γαλήν' malacia.* Hinc lus corum, de q. vid. Prolegom stoph. p. XII. Xanthias metaphora utitur, ut signifi *hil periculi restare* s. *pos um tumultum malaciam* v *ἦ 'μπουσα φρούδη.* In que lusus comicus ab inte praetermissus. Empusa en

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὄμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ' αὐτὴν ἰδών·
ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.
οἴμοι, πόθεν ταυτὶ τὰ κακὰ προσέπταοτ;
τίν' αἰτιάσωμαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὗτος.

307. *ὠχρίωσ'* edd. vett. Cant. 2. et codd. Br. — 308. *μοι* pro *μου* lb. Mon. B. Cant. 1. Harl. *σοι* Rav. (Inv. et Bekk. test.) — 309. varie ribitur; Dindorfium secuti sumus, qui omisso *μοι*, quod etiam in libris iquot deest, e Veneto *προσέπτατο* recepit, cuius lectionis interpreta- nem *προσέπεσεν* ceteri libri repraesentant. — *τὰ κακὰ ταυτὶ* C. Harl. nt. 1. Bentl. Br. Both. qui quidem verborum ordo, si *μοι* post *πόθεν* vatur, fere necessarius est. — 310. *ἀπολύναι* B. — 311. Xanthiae buunt Rav. Cant. 1. 2. Iunt. 1. 2. 3. Ven. 1. 2. — *δομάτιον* Gel. Port. gd. Amst. — Post hunc versum *αὐλεῖ τις ἔνδον* legitur edd. vett. quae ba Baccho trib. tres codd. Br. Xanthiae vero C. *ἔνδοθεν* pro *ἔνδον* v. B. deleta sunt, ut nota ad histrionis actionem moderandam posita, Bentl. revocata a Bekk. Both. *παρεπιγραφή. σημείωσαι γὰρ ὅτι ἔνδο- τις ηὔλησε μὴ ὁρώμενος τοῖς θεαταῖς.* Schol. — 312. Personae in ld. miscentur, quia glossa *αὐλεῖ τις κ. λ.* in textum transiit. Bacchus *οὗτος* incipit Cant. 1. 2. Rav. edd. vett., veram seriem restituit Br. ld, auctor.

ra variarum bestiarum speciem uisse dicebatur, nunc *mustelae* it, quasi dicere voluisset: *Por- ne time; Empusa fugit et ex un- video felem prodeuntem.* Ergo us est *ridiculus mus.* — De *ρούδη* vid. supr. 94.

308. *ὁδὶ δὲ δείσ. ὑπερεπυῤ- ασέ μου, δεικτικῶς.* ostendit sacerdotem, qui ob timidita- Bacchi patroni sui erubuit. Hoc dicere debebat: *ὁδὶ αἰσχυν- ρυθρίασε*, at quum menti- *ὁδὶ δείσας ὠχρίασε*, in- notione pallendi et erube- mixta lepide, quod simulatum voluit, confessus est. Scholiasta multa comminiscitur, in quibus et *ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεὺς πυῤῥὸς ἦν κατὰ φύσιν.* Alii faciem sacerdotis fucatam cogitant. Simplex interpretatio, quae *σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν* statuit, plus leporis exhibet. — *πόθεν ταυτὶ τ. κ. προσέπτατο. τραγικώτερον τοῦτο.* Sic Sophocl. Aiac. 282. *τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο.* ubi cf. Herm. et Eurip. Alcest. 432. *κακὸν τόδε προσέπτατο.* — *τίν' αἰτιάσ. θεῶν.* Sic saepius Eurip. — *αἰθέρα Διὸς δωμ. ἢ χρ. πόδ.* cf. not. ad v. 100. supr.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί ἔστιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ κατήκουσας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνος;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αὐλῶν πνοῆς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἔγωγε, καὶ δᾴδων γ' ἐμὲ
αὖρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα

ΧΟΡΟΣ.

Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.

313. πνοιῆς Ma. sed recte πνοῆς, ut docet Elmsl. ad Eurip. Heraclid. v. 431. — δέ με B. Cant. 1. γέ με edd. vett. Bekk. — 314. αὔρα Cant. 1. 2. C. Paroxytonon semper esse docuit Pors. ad Eurip. Hecub. 444. et Schaefer. in Indic. ibid. — τις edd. vett. — ἐξέπνευσε schol. ad Eurip. Hecub. 444. (441. Matth.). — 315. ἠρεμεῖ edd. vett. et corr. Rav. ἠρεμὶ Bekk. pr. man. Rav. non ἠρέμα, ut Inv. notavit.

313. *αὐλῶν πνοῆς*, ut praedixit Hercules supr. 154. proprie *πνοὴ ἀνεμιαία ῥιπή*. Eustath. p. 1216, 40. deinde *lene incitamentum et dulce, quod quasi afflatu fit*, ut *πνοαὶ Ἀφροδίτης φίλαι* Eurip. Iphig. Aul. 69. Quare hic *dulces tibiarum soni*, qui intus audiuntur, ut Hom. Odyss. ρ. 261. *περὶ δέ σφεας ἦλυθ' ἰωὴ φόρμιγγος γλαφυρῆς. αὐλῶν πνεῦμα* Eurip. Bacch. 128. (Elms.) — *δᾴδων αὖρα μυστ.* non minus audacter, quam, quod praecedit, de auditu dictum est, hoc ad odoratum vel visum translatum est. Evenit enim, quod Hercules praedixit Bacchum visurum esse v. 155. supra. *δᾴδων αὖρα λέγει δεικνύς, ὅτι καὶ δᾷδας οἱ μύσται ἔφερον, καὶ θεία πνοή τις ἐξ αὐτῶν ἐφέρετο*. Schol. — *μυστικ. qualis in mysteriis esse solet. τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων*. Schol. — *πτήξαντες*. proprie de avibus prae metu alas demittentibus *sich kauern*, et de feris, ut de leporibus circumventis, qui delitescunt capite demisso (*sich ducken*) et prae metu se contrahunt. *εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ πτήξαντες* Eurip. *se occultantes in desertis viarum*. Sic Sophocl. Aiac. 171. *παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι· μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι*. Noster Acharn. 770. *ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον τοὺς ἔποπας φεύγουσαι*. Avv. 776. *διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά, πτῆξε δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν*. ut nostro loco Thesmoph. 36. *ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται θεράπων τις αὐτοῦ*. coll. Vespp. 1490.

316 — 17. *ἡ πάροδος τῆς φδῆς ταύτης τοῦ τῶν μυστῶν χοροῦ κῶλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δύο διμέτρων βραχυκαταλήκτων*. Schol.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ'· οἱ μεμυημένοι
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.
ἄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον ὄνπερ Διαγόρας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὐμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴακχ', ὦ πολυτιμήτοις
ἕδραις ἐνθάδε ναίων,
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε,
ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων,

318. *ἐκεῖνο δέσποθ'* Ven. Ma. — 319. *που* om. Cant. 2. Elb. Mon. — 320. *ᾄδουσιν οὖν* Cant. 1. 2. Ven. edd. vett. except. Iunt. 1. ubi *γοῦν*. — *ὥσπερ* pro *ὄνπερ* Br. Suid. v. *Διαγ.* — *δι' ἀγορᾶς* Ven. — 321. *τοίννυν γ' ἄγειν* edd. vett. *γ'* om. in codd. et additum fuisse videtur metri caussa. At particulam *νύν* modo produci modo corripi Blomfieldio ad Aeschyl. Prometh. 516. praeeunte copiose docet Both. ad hunc vers. — 322. *ἔσθ' ἕως* Ven. *ἔσθ' ὡς* Ma. — *σαφὲς* C. U. Ma. — 323. *ἐν* addunt post *πολυτιμήτοις* B. Cant. 1. Harl. Rav. C. Borg. Ven. (?) Herm.

316. *Ἴακχε*. Nomen Bacchi et hymni Bacchum celebrantis, qui sic exorditur. Ita Eurip. Cycl. 69. *Ἴακχον, Ἴακχον ᾠδὰν μέλπω*. et *Ἰακχάζειν* Aeschyl. Sept. c. Th. 632. cf. Creuzer. Dionys. p. 242 et 282. — *τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο*. de qua formula vid. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 234. et Reisig. Coniect. p. 219. Sic plene Acharn. 41. *τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ λέγον*. coll. Lysistr. 240. — *παίζουσι*. *iocari* et *laete ludere*, plerumque de saltu, ut infra 443. 453. Thesmoph. 795. et *παίζειν τε καὶ χορεύειν* infr. 408. Sic Virg. Aen. VI. 644. „*Pars pedibus plaudunt choreas et carmina dicunt. Nec non Threicius longa cum veste sacerdos obloquitur numeris septem discrimina vocum.*“ — *οὓς ἔφραζε νῷν*. supra 157. — *ὄνπερ Διαγόρας*. Quid sibi his poeta voluerit, non satis liquet. Mihi quidem hoc loco Atheniensium vituperatio subtilis contineri videtur, quippe qui Diagoram philosophum et poetam lyricum capitis damnassent, quod mysteriorum arcana patefecerat. Non distinguendum inter Diagoram philosophum et poetam, id quod ab quibusdam factum est; unus idemque fuit. Diagoram et Protagoram Ol. XCI, 2. expulsos esse, testes sunt Suidas h. v. Lysias c. Andoc. p. 104. Diodor. Sic. XIII. 6. Apertius Athenienses propter eundem Diagoram tangit Avv. 1073. *τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται, ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν τάλαντον*. Diagoram in fuga naufragium fecisse narrat Athenaeus XIII. p. 611.

323 sq. Chorus mystarum sive Eleusiniis initiatorum nobilissimus haud dubie ad modos numeros et

ὁσίους ἐς θιασώτας,
πολύκαρπον μὲν τινάσσων
περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
στέφανον μύρτων·

Dind. Inv. Bekk. omitt. cett. codd. et schol. — *πολυτίμητ' ἐν* D sig. *πολυτίμοις ἐν* Herm. qui *ἐν*, quod dixit optimos codd. hab vare maluit, quam *πολυτιμήτοις* intactum relinquere. cf. Lo Aiac. 175. Illud vero non optimi codd. habent, sed bonorum alio plurimi om. — 327. *εἰς* pro *ἐς* Elb. — *θιασσώτας* Rav. Elb. 329. *ἀμφὶ κρατὶ* edd. vett. Ma. et Eustath. p. 1715, 62. Erg tusta lectio, quae numeris huius chori ex Seidleri praeceptis non versatur. *ἐπὶ κρατὶ* Eustath. p. 701, 2. citare ex hoc loco p incertum est, utrum versum nostrum Eustath. cogitaverit. *περ* e Rav. et Ven. unde recep. Dind. Inv. Bekk. Herm. — 330 e unum versum contrahunt Herm. Dind.

formam canticorum compositus, quae re vera cani solita sunt. Numeri dominantur Ionici a minore, quibus plures Anacreontei interpositi sunt, anaclasi promiscue admissa h. e. commutato Ionico cum epitrito secundo vel ditrochaeo (vid. Herm. Elem. Metr. p. 465.) vel etiam cum diiambo. Adde scholiastam ad v. 323. qui anaclasi etiam Paeonem tertium concedit Hephaestione auctore. Bacchiacum quoque numerum inveniri, iam Hermann. Elem. Metr. p. 501. significavit, ubi carmen hoc nostrum dispositum habemus. Quaedam Reisigius retractavit Coniect. p. 299. Multa ad suas normas liberius castigavit Both. in ed. Ran. Scholiasta singulos versus syllabas diligenter mensus accurate significat eos, quos textus noster cum. edd. vett. exhibet et, primo excepto, Bekk. Herm. repraesentant.

323. *πολυτιμ. ἕδρ. ἐν θ. ναίων. πολυτιμ.* in solennibus deorum invocationibus adhibetur, ut Nubium divinarum Nubb. 270. 293. Iovis Avv. 667. Cereris infr. 337. et Thesmoph. 286. adeoque Aeschyli infr. 850. magna cum vi. Hic ad locum translatum est, quem dei praesentia eius sanctitate quodammodo complet. *Ὁ Διόνυσος ἀ θρα. σέβετέ νιν.* Eurip. B — *ἐλθὲ τόνδ' ἀν. λε* Eurip. Bacch. 582. *ἰὼ ἰὼ μόλε νυν ἡμέτερον εἰς* Quasi apud Agras ad Iliss lum Eleusinia chorus celebr Eustath. p. 361, 37. *χώρα Ἰλίσσῳ Ἄγραι καὶ Ἄγρα, μικρὰ τῆς Δήμητρος ἡγετ ρια. — ἐς θιασώτας,* Ita Eurip. Bacch. 547. *τὸν ἐντὸς ἔχει δώματος ἤδη θ* coll. ibid. 532. 557.

328. *πολύκ. τινάσσω μύρτ.* In ipsa Eleusinior pa Bacchi imago corona my cta ferebatur. Eurip. Ba *τρυφερὸν πλόκαμον εἰς ῥίπτων.* ibid. 80. *ἀνὰ θ τινάσσων κισσῷ τε στεφ Διόνυσον θεραπεύει.* ibid. *κρᾶτα σεῖσαι πολιόν.* Q scholiasta notavit *μυρσίνης ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημέ ὥς τινες νομίζουσι, κισσ* eum hoc loco false intellect credo, quum Eurip. Bacch. trarium appareat. cf. ibid. *Σεμέλας τροφοὶ Θῆβαι στ σθε κισσῷ, βρύετε, βρύετε μίλακι καλλικάρπῳ.* Bacc

θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
φιλοπαίγμονα τιμάν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν

331. *Θαρσεῖ* Rav. *Θρασὶ* Elb. *Θύρσωι* Ven. — 332. *τὴν — τιμὴν* Rav. Borg. C. Elb. Mon. Inv. *τὰν — τιμὰν* cett. Ingeniosam Bentleii coniecturam *τ' ἐμὰν* recepissem, nisi me religio critico servanda prohibuisset. Nam haec emendatio non solum lenissima est sed etiam asyndeton et insuetum locutionis *τιμή* usum removet, immo versu 213 adiuvatur, quo chorus cantum pariter dixit *ἐμὰν ἀοιδάν*.

myrto erat coronata, mystae ipsi hedera coronati ingressi esse videntur. — *βρύοντα*, vox cognata esse videtur verbo *βρίθω*. Grammatici veteres multa de significatione quippe e cuiusvis sententiae nexu petita proferunt, quae vix una inesse possunt. Schol. h. l. *θάλλειν*. Hesych. *βρύει. ῥέει. πηγάζει. ἀναβλύζει. πηδᾷ. ἀνθεῖ. ἀνίησι. αὔξεται.* de *βρίθω* vide nos in opuscu-lo de primaria Odysseae forma p. 116 et 117. Eandem significationem *βρύω* habet. Sic Noster Nubb. 46. *βίος βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις.* Sophocl. Oed. Col. *χῶρος ὃ δὴ ἱερὸς βρύων δάφνης, ἐλαίας.* Aeschyl. Agam. 163. *παμμάχῳ θρασεῖ βρύων.* Ubique notio *referti*, pleni, vel huic similis subest. Quare *περὶ κρατὶ σῷ* referendum ad *τινάσσων*, et *βρύοντα* ad *πολύκ. στέφ. μύρτ.*

331. *ἐγκατακρούων ποδί.* de saltatione. Eurip. Bacch. 145. *ὁ βακχεύς ἅΐσσει δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐριθίζων πλανάτας ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων, τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων.* ibid. 166. *εἰς ὄρος, εἰς ὄρος ἦδομένα δ' ἄρα κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι Βάκχα.* — *ἀκόλαστον φιλοπ. τιμάν, χαρ. πλ. ἔχ. κ. λ.* asyndeton, nam omnia dependent ab *ἐγκατακρούων*. Sed Bentleii emendatio *φιλοπαίγμονά τ' ἐμὰν — χορείαν* locum multo concinniorem facit. vid. not. crit. *ἀκόλαστος* et *φιλοπαίγμων* dicitur *χορεία*, quia pompam Bacchi ducentes sine more iocari solebant omnemque modum ioci exsuperabant, quum ad Cephisi pontem ventum esset. Hinc *γεφυρίζειν* et *γεφυρισμός*. cf. Hesych. I. p. 824. v. *γεφυρίς*. et *γεφυρισταί*. Suid. v. *γεφυρίζων*. Meurs. Eleusin. c. XXVII. p. 83. Sic Lysistr. 398. *τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκόλαστ' ᾄσματα.* Deinde *φιλοπαίγμων τιμά saltatio ludicra in honorem dei*, quae ipsa *τιμά* dicitur non insueta notionum tralatione. — *χαρίτων πλεῖστ. ἔχ. μέρ.* Sic Eurip. Bacch. 411. *ἐκεῖσ' ἄγε με, Βρόμιε, Βρόμιε. ἐκεῖ χάριτες, ἐκεῖ δὲ πόθος, ἐκεῖ Βάκχαισι θέμις ὀργιάζειν.* Hinc Bacchum *χαριτοδότην* dictum esse putant Plut. in M. Anton. p. 926. Vini dulcedinem huic epitheto originem dedisse Eustath. p. 989, 42. docet, ubi exponit Bacchi praedicatum *χάρμα βροτοῖσιν* Il. ξ. 325. *οὗ ἕνεκεν καὶ χαριτοδότης καλεῖται Διόνυσος, ἐξ Ὁμήρου γενομένης καὶ τῷ τοιούτῳ ἐπιθέτῳ ἀρχῆς, ὃς χάρμα βροτοῖς ἐνταῦθα ἔφη τὸν Διόνυσον.* Similiter interpret. schol. Ven. ibid. *διὰ τὸ εὑρεῖν συκῆν καὶ ἄμπελον.* cf. Iacobs. Anthol. III. p. 68. *ἀλλ' ἱλαροῖς Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἡδὺν Ἔρωτα καὶ Βρόμιον.*

μέρος, ἁγνάν, ἱερὰν
ὁσίοις μύσταις χορείαν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς;

ΧΟΡΟΣ.

ἔγειρε φλογέας λαμπά-

335. *ἀγνὴν* C. Rav. Inv. Dind. — 336. *μύσταισι* Rav. Ven. C. Borg. Inv. — 337. *κόρα* Cant. 1. Harl. — 338. *προσέπνευσας* Harl. — 339. Bacchi personam om. Cant. 2.

338. *ὡς ἡδύ μοι.* Xanthias quum primis verbis Cereris honores celebraturus videretur, ex improviso pergit, nares sibi porcinae carnis nidorem percipere. *χοῖροι τῇ Δήμητρι καὶ τῷ Διονύσῳ ἐθύοντο, ὡς λυμαντικοὶ τῶν θεοῖν δωρημάτων.* Schol. (qui ad *χορείων κρεῶν* addit *πνοὴ δηλονότι.* id certe potest subintelligi, vel *ὀσμή.*). Quare Acharn. 729. *χοῖροι μυστικαί.* Pac. 370. *ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς. δεῖ γὰρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.* Unde colligi potest eos tantum, qui sacris initiarentur, porcillum pro sacris faciendis offerre oportuisse.

339. *ἀτρέμ' ἕξεις.* ut *ἡσύχως s. ἡσυχος ἔχειν* vid. nos ad Plut. 126. 360. Ita Avv. 1572. *ἕξεις ἀτρέμας*; in interrog. frequentius *ἔχ' ἀτρέμα.* Avv. 1244. Nubb. 733. Thesmoph. 230. et cum synonymis Avv. 1199. *αὕτη σὺ ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἡσυχος, ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στῆθ'· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.* — *ἤν τι κ. χορδῆς λάβ.* Scholiasta *χορδήν* explicat de *farcimine εἰλητήν.* Similiter usurpatum esse putant Acharn. 1084. ubi *χορδή* inter cibos est, quos poscit Dicaeopolis: *παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.*

340 — 353. *ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ παραπλησίως καθ' ἕκαστον σχεδὸν τῇ τε ποσότητι καὶ ποιότητι τῶν κώλων* (323 — 336) *τῇ στροφῇ.* Schol. Modeste addidit *σχεδόν*, quia anaclasin non iisdem sedibus admissam vidit. Edd. vett. antistropham hanc concinnius et melius exhibent, quam recentt. missis iis, quae a metricis nostri aevi extrinsecus interposita sunt vel, ut praedicant, emendata. Nihilominus v. 340 apud Herm. adversatur 323. cui apud nos respondet, si extremam vocis *φλογέας* per synizesin proferas, quod in huiusmodi vocabulo fieri posse, quis neget?

340. *ἔγειρε φλογ. κ. λ.* Stropha Bacchum invitavit, ut accederet; antistropha eundem salutat quasi adventantem; nam eius effigies praeferebatur. Chorus igitur his verbis primis *συγχόρους* appellat, quod manifestum est ex duobus nobilissimis codd. Rav. et Ven., qui *ἥκει* habent. Iam turbis ceterorum librorum et maioribus interpretum missis nihil de meo adieci nec quidquam suo loco detrusi. Nam quod pro *Ἴακχε* scripsi *Ἴακχος*, quam mutationem lectio Rav. et Ven. postulant, id, si ceterorum licentiam contuleris, leniter factum habebis. Nexus verborum sic evadit simplicissimus *ἔγειρε λαμπάδας, Ἴακχος γὰρ τινάσσων* (scil. *λαμπάδας*) *ἥκει ὡς φωσφ. κ. λ.* h. e. *Tollite fa-*

δας, ἐν χερσὶ γὰρ ἥκει
τινάσσων Ἴακχος
νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·
345 γόνυ πάλλεται γερόντων·
ἀποσείονται δὲ λύπας,
χρονίων τ' ἐτῶν
παλαιοὺς ἐνιαυτούς,
ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.

341. Nos Rav. et Ven. secuti Ἴακχε in Ἴακχος mutavimus, in quibus et ἥκει. ἥκεις cett. libb. quod Herm. et Dind. eiecerunt Ἴακχ' ὦ Ἴακχε, ut in stropha, scribentes. Scholiasta idem se vidisse apud quosdam dicit, sed omisso τινάσσων, non verbo ἥκεις. utrumque ἥκεις et Ἴακχ' ὦ Ἴακχε servat Bekk. contra metrum. Ceterum Ἴακχ' ὦ Ἴακχε, cuius lectionis origo facile potest intelligi, in plurib. codd. est, ut Rav. B. U. Borg. Cant. 1. 2. — 344. φλέγεται Ven. Ma. U. et schol. — 346. ἀποσείονται Rav. Borg. Ven. (?). A. C. Herm. Bekk. Dind. quod strophico versui non respondet nec melius videtur lectione vulgata. *Pes quasi excutit dolores seniles saltando.* Sic certe sententia rotundior, quam si ad ἀποσείονται cogitandum est γέροντες novum subiectum. — 347. χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς. Rav. Ven. (?) Inv. Herm. Dind. Bekk. Both. χρόνους τ' ἐτῶν in pluribus libris vidit schol. — ἀτῶν coni. Dawes. Misc. Crit. p. 233. — 349. τιμῆς Rav. F. C. edd. vett. Inv.

ces, *nam faces manibus vibrans Bacchus incedit.* Nam non solum Bacchum nocturno tempore celebrantes faces ferebant, sed ipsi Bacchi imagini, quae praeferebatur, fax dari solita erat. νύκτωρ δὲ ἐτελεῖτο τὰ μυστήρια, ὧν τῆς τελέτης οὐ μόνον χορευτὴς ἀλλὰ καὶ ἔξαρχος ἦν ὁ Διόνυσος. Cet. cf. Meurs. Eleus. l. 1. Sic Eurip. Bacch. 145. ὁ Βακχεὺς δ' ἔχων πυρσώδη φλόγα πεύκας ἐκ νάρθηκος, αἴσσει κ. λ. et infr. 350. — νυκτέρου τελετῆς. de Eleusiniis ipsis noctu habitis, quibus Bacchus (cf. vers. antec.) quasi praelucebat φωσφόρος ἀστήρ. Nisi idem voluit scholiasta, quum diceret τὸ μυστηριακὸν πῦρ φωσφόρον λέγουσι, siquidem quid voluit, quid cogitaverit, non video. cf. Eurip. Bacch. 210.

345. γόνυ πάλλ. γερ. ut illi senes saltandi cupidi Cadmus et Tiresias ap. Eurip. Bacch. 184 sq. quos significavit Bergl. ποῖ δεῖ χορεύειν; ποῖ καθιστάναι πόδα, καὶ κρᾶτα σεῖσαι πολιόν; ἐξήγου σύ μοι γέρων γέροντι. et 206. ibid. οὐ γὰρ διῄρηχ' ὁ θεός, εἴτε τὸν νέον ἐχρῆν χορεύειν, εἴτε τὸν γεραίτερον, ἀλλ' ἐξ ἁπάντων βούλεται τιμὰς ἔχειν κοινὰς κ. λ. — λύπας χρονίους τ' ἐτῶν κ. λ. comica quaedam amplificatio senilis aetatis et hyperbolica; nam ἐνιαυτός etiam de anno magno adhibetur. Sensus: *excutit pes curas grandaevas et annorum antiqua saecula.* Scholiasta sic: ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ ἡ λέξις (ἐνιαυτός) ἐπὶ διατριβῆς καὶ ἀργίας λέγεται, ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς ὁ μακρὸς καὶ πολλὴν ἔχων διατριβήν. διὸ καὶ τὸ ἑτέων ἐνιαυτοὺς

σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθη-
ρὸν ἕλειον δάπεδον
χοροποιόν, μάκαρ, ἥβαν.

350. *λαμπάσι* E. Bar. C. — *φέγγων* sine codd. Herm. Dind. sed huius lectionis laudem Both. sibi vindicat, qui primum se sub Hotibii nomine olim hoc legendum esse significasse dicit in not. ad hunc vers. Sibi habeat. — 351. *ἔξαγε πάνθηρον* edd. vett. except. Canin. qui fortasse Biseti scholio monitus distincte primus edidit *ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρόν*, ut legitur in codd.; antiquitus vero corruptionem factam esse, patet ex scholio, quod interpretatur *πάνθηρον*, *παντοδαπῶν θηρίων δεκτικόν. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσιν ἐπ' ἀνθηρόν.* — 353. *χαροποιὸν* U. et codd. Br. except. B. D.

ἀντὶ τοῦ διατριβὰς ἐξειλήφασιν. c. Eustath. p. 191. et p. 1384, 63.

350. *σὺ δὲ λαμπ. φλέγων. λάμπων.* Schol. Ergo intransitive positum esse putavit, eademque opinio ceteros impulisse videtur, ut *φέγγων* mallent, quippe quod hanc significationem habeat, quum illud vulgo active ponatur. vid. Blomf. ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 272. Sed notio *flagrandi* et *lucendi* ita sunt vicinae, ut altera facillime alteri cedat. vid. Blomf. l. l. et Eustath. p. 1246, 56; ubi *φλέγειν ἀντὶ τοῦ λάμπειν* notatur. Sic *φέγγος φλέγειν* ap. Sophocl. Aiac. 673., quod protulimus, adiuvat. — *ἔξαγ' ἐπ' ἀνθ.* Bacchum quasi praesentem faciunt sibi ducem, quia ipsius imago choro praeibat. cf. 342.

352. *ἕλειον δάπ.* paludosa Cephisi prata, in quibus *Ῥάριον πεδίον* fuit, ubi mystae choros ducebant, per hoc epitheton innui, Vossius indicavit. — *χοροποιὸν ἥβαν, ἡμᾶς χορευτάς.* Schol. *iuventus, quae choreas ducere amat.* Sic Sophocl. Aiac. 698. *ὦ Πάν, ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ.* — *μάκαρ, ὦ λείπει.* Schol. *μάκαρ ὁ μὴ ὑποκείμενος Κηρὶ ἤγουν θανατοφόρῳ Μοίρᾳ.* Eustath. p. 114, 31 et passim. Quare deorum epitheton perpetuum.

354 sq. Parabaseos genus, de quo vid. Hermann. Elem. Metr. p. 720 sq. Grammaticis ab Herm. citatis adde schol. ad h. l. qui ἔθος γάρ, inquit, *ἐν τῷ ἐπιῤῥήματι χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους. ἓξ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ὀκτωκαίδεκα.* (Hephaest. p. 71. alias ις' legitimos numerat.) *ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, καίτοι δοκῶν εἶναι χοροῦ. ἱστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ διὰ τοὺς ἐν ᾅδου μύστας φαίνεται λέγειν, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ διὰ τοὺς ἐν Ἐλευσῖνι.* De vers. anapaest. tetr. catal. vid. nos ad Plut. 483. Reisig. Coniect. p. 149 — 75. Herm. Elem. Metr. 397 sq.

354. *εὐφημεῖν χρή. favete linguis*, qua formula religiosum silentium iubetur. Ita Eurip. Bacch. 70. *στόμα τ' εὔφημον ἅπας ἐξοσιούσθω. τὰ νομισθέντα γὰρ ἀεὶ Διόνυσον ὑμνήσω.* Thesmoph. 39. *εὔφημος πᾶς ἔστω λεώς, στόμα συγκλείσας.* Callim. H. in Apoll. 17. *εὐφημεῖτ' ἀΐοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.* Nubb. 264. *εὐφημεῖν χρὴ πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ἐπακούειν.* ibid. 297. *ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γ-*

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμη μὴ καθαρεύει,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν μήτ' ἐχόρευσεν,
μήτε Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη,
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει, μὴν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν,

. ἐπίῤῥημα praefig. edd. vett. — ἡμίχορος om. Dind. Both. — ἡμετέροις lb. B. — 355. τὴν γνώμην Cant. 1. Harl. Borg. E. B. Suid. Both. (hic, terum esset κακόφωνον et minus elegans.) — καθαρεύοι codd. plur. et ett. exc. Ven. 2. — 356. μήτ' ἴδε πω Ald. Crat. Ven. 1. 2. Wech. Brub. Raph. Cant. 2. (Lectio haud contemnenda, quamvis hanc forelicis partibus tantum concessam fuisse opinentur. Vindicatur Raauctoritate Thesmoph. 909. Lysistr. 759. 1099.) μήτ' οἶδε πω V. 1. 2. 3. Gel. Port. εἶδε sine πω Cant. 1. Ven. C. οἶδε Ma. Harl. ἦσέ πω Plutarch. — 357. μηδὲ Dind. μὴ δὲ edd. vett. — 358. edd. vett. Rav.

ὧν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς. ac. 426. 1281. etc. — κἀξίστασθαι, ut 370. *et procul este.* Aen. VI. 258.). ἔκας, ἔκας ἔβηλοι ap. Callim. l. l. Ergo propria sua significatione, ut cl. Philoct. 1053. νῦν δέ σοί ν ἐκστήσομαι. *alicui de via re.*

Exspectandum fuit chorum m esse: *qui neque mystarum celebravit, neque Bacchi saitiatus est*, dicit vero (παρ' αν) Μουσῶν pro μυστῶν, et νου pro Διονύσου, ita ut chodem tenorem semel receptum t, sed poeta ipse sub chori a appareret et sub imagine liae, quae orgiis Musarum et ratini comici luxuriosa contimoneret: *procul este profani, ue quid comici sit intelligitis, uid comicae libertati condonant, recte pensitatis.* — ὄργια ῶν, indicant liberiorem comoeum, quasi Musae in comoedia rum similes effrenate iocarenstiva certe comparatio, qua iae licentia Baccharum licenmponitur. Ut enim Bacchaes iocandi rationes superat, ita comoedia ceteris poeseos generibus multo est levior et liberior. — Κρατίνου ταυροφάγου κ. λ. in his laus Cratini magna sed simul castigatio continetur. Nam epitheto ταυροφάγος Baccho, cuius proprie est, comparatur, quo ex opinione mea indicatur audacia Cratini sive comoediae; similem metaphoram, qua homines nimis audaces et ingentes significantur, habet dialectus Saxonum inferiorum, quae vocatur, *Fellenfreter*. Simile quid certe indicat Eustath. p. 1910, 18. καὶ ταύρῳ παρά τε ἄλλοις καὶ Ἀνακρέοντι ἔτι δὲ καὶ παρδάλει ὁ Διόνυσος εἰκάζεται διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἐξοινωθέντας. καθότι μὲν οὖν θυμικὸν ὁ ταῦρος κ. λ. Scholiasta quoque intellexit τὸ τολμηρὸν ἀπὸ τῶν Βακχῶν. τολμηροὺς γὰρ τοὺς Ἀθηναίους διέσυρεν ἐν τοῖς δράμασιν. Sed una Cratini vinolentia castigatur, de qua Pac. 684 sq. — γλώττης βακχεῖα, *linguae Bacchanalia* metaphorice, *oratio Bacchi spiritu concitata, weinbegeisterte Zunge;* quasi per vinum Musa Cratini locuta esset. cf. not. anteced.

358. ἢ βωμολόχοις. *scurrili-*

ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις,
ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν,
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται,
ἢ προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόῤῥητ' ἀποπέμπει

359. καὶ pro ἢ Ma. — μὴ δ' Ald. Iunt. 1. 2. 3. Gel. Can. μή δ' cett. edd. vett. — πολίτης Ma. — 361. ante 360 posuit Rav. — 362. προδίδωσι edd. vett. Rav. — τὰ 'πόῤῥητ' edd. vett. τ' ἀπόῤῥητ' Mon.

ter dicta, quibus ineptos Comicorum vulgarium iocos perstringeret, qui non suo loco fierent. Vocis significationem et originem bene illustrat scholiasta: βωμολόχοις, τοῖς πρὸς χάριν λέγουσι καὶ πρὸς κολακείαν. μετήνεγκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ (τῶν πτωχῶν) τῶν λοχώντων περὶ τοὺς βωμοὺς καὶ βουλομένων τι λαβεῖν. οὗτοι γὰρ ὑπὸ τῶν βωμῶν πολλὰ λιπαροῦσι, κολακεύοντες λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων. Hesych. I. p. 785. βωμολόχος, σκώπτης, πανοῦργος, παρὰ τὸ λοχᾶν εἰς τοὺς βωμούς, ὅ ἐστιν ἐνεδρεύειν. ubi vid. interpretes. cf. infr. 1517. — ἐν καιρῷ, iusto tempore vel suo loco. Sophocl. Oed. Col. 809. ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις. Nam καιρός tempus opportunum. Sophocl. Electr. 75. νῷ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσι μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης. Inde τὰ καίρια.

359. ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ κατ. non intellexit conspirationem nescio quam cum hoste factam, ut vulgo statuunt, sed seditiones civiles quae, quum paullo post Atheniensium potentiam frangerent, quam periculosae essent reipublicae poeta bene animadvertit et cives discordes monitos voluit. — εὔκολος. vid. supr. 82. — ῥιπίζει. proprie *ventilo*, deinde *excito*, *accendo* metaphorice, a ῥιπίς *ventilationis instrumentum*, cuius meminit Acharn. 852. δημῶες, ἐξενέγκατε τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα. coll. Eccles. 842.

361. πόλεως χειμαζομένης. metaphorice: *ubi civitas procellis civilibus perturbata est.* quem usum Valcken. et Monk. ad Eurip. Hippol. 315. indicarunt. cf. et Heind. ad Plat. Theaet. 376 = 170. a. simili usu Eurip. Suppl. 280 (271). πόλις δὲ πρὸς πόλιν ἔπτηξε χειμασθεῖσα. cf. Ion 985. Sophocl. Philoct. 1460. Antig. 391. Oed. Tyr. 101. — προδίδ. φρούριον ἢ ναῦς, videtur universim haec dicere, non de certo castello neque de certo quodam proditore mentionem facere. — τἀπόῤῥητα, τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. Sch. Quidquid, ne Athenas importaretur neve inde exportaretur, vetitum erat, ἀπόῤῥητον dicebatur. Hic imprimis eas res, quae ad naves aedificandas pertinent, dixit: ὅτε πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ἦν ὁ πόλεμος, ἀπόῤῥητα τὰ πρὸς ναυπηγίαν ἐξάγειν. Sch. Et certe Atheniensium multum interfuit, ne sibi bello maritimo occupatis perpetuo illa deessent.

363. ἐξ Αἰγίνης, quia illo tempore Aegina, ab Atheniensibus victa, fuit emporium Atheniense iisdem atque Athenae legibus obstrictum. Thuc. II. 27. Quum igitur Aegina mercaturae furtivae esset aptior, quam Athenae, mercium vetitarum clandestina exportatio ab Atheniensibus illinc facta hostibus profuit. Thorycio certe, qui alunde non accuratius innotuit, tale quid commisisse videtur, ut patet h. l. et infr. 381. Redemerat enim portorium Aeginense, hostibusque illicitas merces exportandi fecerat facultatem. Θωρυκίων ὤν h. e. *quasi alter Thorycio.* Non opus est Bothii correctione Θωρυκίων quam Frischlinum alicubi inveni putat, quia ille verteret *sicut* T.

ξ Αἰγίνης Θωρυκίων ὤν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον,
ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ
πείθει,

3. *Θορυκίων* schol. pro var. lect. atque addunt: *ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν ων μιμούμενος*. Obscurum hoc esse, iam vidit Kust., qui ex Suid. *υκίων* haec adiecit: *οἱ δέ, ὅτι τὸν Θωρακίωνα μιμούμενος, ὃς ἦν ης ταξίαρχος*. Quod Both. iam sub Hotibii nomine coniecit et nuper Ran. iteravit *Θωρυκίων ὡς*, id saltem *Θωρυκίων ὥς* scribendum in *Θεὸν ὥς* et aliis formulis. — *ὤν* om. Rav. — 364. *ἀσκόματα λίνον* Ma. — *πίπταν* Ven. 2. — 365. *ναυσὶ* Rav. edd. vett. — *ν ἀναπείθει*. V. *πείθει τινά* B, *τινὰ πείθων* Ven.

At enim hoc est nihil aliud *Θωρυκίων ὤν*. Ceterum r. lect. — *εἰκοστολό-* uasi *vicesimae ratiocinator;* m *ἀρχώνης τῆς εἰκοστῆς*, rhius iste in portu Atheni- *ρχώνης τῆς πεντηκοστῆς*, Valcken. Diatrib. p. 293. os ad Quaest. de Plut. c. re cf. Boeckh. Staatsh. p. 348 sq. Publicani ubi- le audiebant.

ἀσκώματα. δερμάτιον, ὃ τριήρεσιν ἔχουσιν. Hesych. 74. *ἄσκωμα δὲ ὁ ἱμὰς ὁ τὴν κώπην πρὸς τῷ . Ἄλλως· ὁ τῆς κώπης ὃς ἔχει τὸ ἄσκωμα. κώπης αλμὸς τὸ τρῆμα.* Schol. ad *ἄσκωμα δὲ δερμάτιόν τι, ἷς τριήρεσι χρῶνται, καθ' ἵπη βάλλεται.* Schol. h. l. int hi, ni fallor, *τροποὺς νους* istos, quorum saepius lio ap. Homer. eiusque in- s. v. c. Hom. Od. *δ*. 782. ubi l. Ambros. et Vulg. coll. p. 1584, 42. Quidquid *σκωμα*, e corio certe fa- t, et ad rem navalem perti- — *Ἐπίδαυρος*, Argolica die Napoli di Malvasia di- dversum Aeginam quae sita *ῖται ἐν μυχῷ τοῦ Σαρωνι- που, τοῦ αὐτοῦ κόλπου προκειμένη Αἴγινα.* Eustath. p. 287, 38 sq. coll. Strab. VIII. 6. Quum igitur Epidauros emporium hostile esset haud ignobile, ex hoc loco colligi potest, eos, qui vetitas merces via furtiva exportassent, ex Aegina Epidaurum petere solitos esse vicinam, non Epidaurum Limeram (*πόλιν Λακωνικήν*), quam scholiasta cogitavit.

365. *ἢ χρήματα ταῖς τ. ἀ. ν.* Scholiasta Lysandrum significatnm esse opinatur, qui a Cyro Alcibiade suadente pecuniam acceperit. Persarum pecunia multum omnino valuit, quippe ex qua vulgo penderet victoria, ut Noster monet Plut. 184. Quare Callicratides, qui in Lysandri locum missus erat, magnas in angustias compellebatur, quum Lysander pecuniam Cyro remisisset. Et certe hoc fuit, quod indignationem movere posset, ut etiam Callicratides diceret: *ἀθλιωτάτους εἶναι τοὺς Ἕλληνας, ὅτι βαρβάρους κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου.* Xenoph. H. Gr. p. 260. (ed. Steph.). Quamvis haec ita sint, ut dixi, et ut satis nota, facile succurrant cogitanti, neque tamen huc pertinere videntur, quae ad Spartanos solos pertinerent. Nam Atheniensibus commodo fuit, quod Lysander ingratus patriam neglexit ingratam. Quocirca opinor Aristophanem hic castigasse Atheniensium quosdam, qui Lacedaemoniis

ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ἐπᾴδων
ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει,
κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου·
τούτοις αὐδῶ καὐθις ἀπαυδῶ καὐθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ

366. *ἐπᾴδων* e Ravenn. recepi, idemque in tribus codd., quos accuratius non significavit, se invenisse dixit Brunck. Miror bonitatem huius scripturae tam diu latuisse. Nam edd. vett. et recentt. omnes iterant *ὑπᾴδων*. — 368. *πατρίαις* Elb. — 369. *τούτοισιν ἀπαυδῶ* et in altera versus parte omissis *τὸ τρίτον* edd. vett. *τούτοις ἀπαυδῶ* Rav. Ma. Cant. 2. Harl. *τοῖς δ' ἂν ἀπαυδῶ* coni. Kust. *τοῖσιδ' ἀπαυδῶ* Pors. coni. sed *ὅδε* de iis, qui in antecedentibus accurate sunt significati, vix adhiberi potuit, quare rectius *τοῖσιν ἀπαυδῶ* coni. Bentl. sed illud *τούτοις αὐδῶ*, quod Brunck. primus e Praef. Gellii recepit, et nuper Veneto cod. pro-

pecuniam collocassent ad naves exstruendas, sive lucri caussa, sive quod illis favebant (*Λακωνίζοντες*)· Alcibiadem apertius significasset.

366. *ἢ κατατιλᾷ τ. Ἑκ.* Denuo castigat Cinesiam, de quo supr. 153. Eum enim indicant prima verba *ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων*. Id autem Cinesiam fecisse, scholiasta monet et Ecclesiaz. 330. confirmatur, ubi Blepyrus veste muliebri coloris flavi indutus, quum noctu exiisset ventrem exoneraturus, interrogatur num sit cacatus a Cinesia. Sub *κυκλίοις χοροῖς* intellige *πυῤῥίχην* sive corruptionem moris saltandi a Cinesia factam, de quo supr. 153. *ἐπᾴδων* vero, quod illustrat Xenoph. Memor. II. 6. §. 9 sq., Ravennate confirmatum revocavi optimo sensu: *qui ad Cinesiae morem choros cyclios muliebriter quasi incantando demulcet*. Verborum nexus vere Graecus si invertitur, facilius intelligitur: *ἢ κατατιλῶν τῶν Ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ἐπᾴδει*. Ut enim paullo ante *Θωρυκίων ὤν* et paullo post *ῥήτωρ ὤν*, sic *κατατιλῶν* quasi *alter Cinesias*, qui illud fecit. At vulgata quoque lectio a nemine expedita sic videtur explicanda: Verbum *ὑπᾴδω* habere potest significationem docendi, unde sensus hic oritur: Absit, *qui ad modum eius, qui Hecates statuas percacavit, choros cyclios doceat*. Utraque vero ratione idem fere lusus efficitur: Ut enim supra eos punitos voluit 153, qui Cinesiae genus saltationis discerent, sic hic eos, qui illud docerent, castigavit.

367. *ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρ.* de particulis *εἶτα* et *ἔπειτα* participiis postpositis vid. Herm. ad Nubb. 857. et ad Viger. p. 772. Ceterum hoc versu Agyrrhium significari putant, de quo cf. nos ad Plut. 176. et Quaest. de Plut. aetat. c. II. Scholiasta enim hic et ad Ecclesiaz. 102. narrat, Agyrrhium istum Comicis, a quibus castigatus saepius fuerit, iratum effecisse, ut honorarium publicum, quod pro fabulis scite factis solvi solitum sit, minueretur. Inde singula facile intelliguntur. — *ἀποτρώγει*. proprie *abrodit ἐπὶ αἰόλων* Eustath. 1553, 28. ut Hom. Batrach. 34. *αὐτὰρ ἔμοιγε, ὅσσα παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθος*. Deinde metaphorice *minuit*, ut Vespp. 596. *αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει*. — *ἐν ταῖς πατρ. τελεταῖς ταῖς τοῦ Διον.* in *Dionysiis* h. e. *comoediis, quae tum edebantur*. Similiter paullo ante 356. *ὄργια Μουσῶν*.

369. *τούτοις ἀπαυδῶ*. ad morem sacerdotis, qui in Eleusiniis ter

ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μολπὴν
καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως
εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους
λειμώνων ἐγκρούων

est, mihi omnium deterrimum videtur, quia quod sequitur *καὖθις ὦ* necessario postulat, ut primo quoque loco legatur *ἀπανδῶ*. — *τον* om. edd. vett. *τὸ* ante *τρίτον* om. B. U. Cant. 2. Harl. Borg. ubi *μᾶλλον* praecedit). Ceterum *μάλ'* non pertinet ad verbum, ut ur Pors. Praef. Hecub. p. 61., sed ad *καὖθις τὸ τρίτον iterum ac adeo*. — 372. *δὴ νῦν* vulgo. *νῦν* uncis inclus. Bekk. Rectius *δή* iussit Bentl. quod vere omisit Barr. et e recentt. Dind. Both. Et *δή* facilius addi potuit, quam *νῦν* vel *νυν* encliticum. Nam *νῦν* ett. Inv. Bekk. *νυν* iam Bentl. Sed scholiasta, quum versum hunc t dimetrum acatalectum, utramque particulam tuetur. — 373. *τό-* pro *κόλπους* Harl. Cant. 1. B. *κόλπους τῶν καθ' ᾠδου* Iunt. 1. c. Ma. et marg. Ven. — 374. *καὶ σκώπτων* edd. vett. et codd. plu- *ἀπισκώπτων* prodiit ex Rav. Ven. idemque recep. Inv. Dind. Both.

alta removit profanos. *παρὰ* ροφάντου καὶ δᾳδούχου πρόῤ- Schol. Quare *ἀπανδᾶν* pro ρεύειν Hesych. I. p. 430. — *νχίδας. pervigilia*, ut in- ννυχίζειν 447. *pervigilare*.

Anapaesti spondiaci, de qui- d. Hermann. Elem. Metr. p. t 385. Adhibetur hoc versu- nus, ubi grandior fit oratio et or, nec minus tardi et graves ieri conveniunt, ubi dolor sum- gitur. Utrum monostrophicum men, quod scholiastae visum a antistrophicum, quod nemi- on intelligere putat Both., cer- iciis destitutus discernere non am. Ceterum Bothio non ma- les, quum, quae olim sub Ho- mine de his versibus ut cer- professus esset, ea nuper in mar. missa faceret et versus edales et a prioribus illis s diversos exhiberet. Scho- vero versus neque in edd. vett. potui reperire neque in recentt. Numerat decem versus, quorum 1. 4. 5. et 10. sint dimetri acatalecti; 2 et 6. *ἐφθημιμερεῖς*, 3 et 8. dimetr. brachycat., 7 et 9. trimetr. catal. in syllab. Quos versus simulatque in suis exemplaribus vidit, carmen monostrophicum non potuit non cogitare.

373. conf. 351. 443. 450. — *ἐγκρούων*, cf. 331. *βαίνων εὐρύθμως*. Sch. de saltantibus, qui pedum motibus rhythmum significant. cf. Hom. Od. Θ. 264. — *κἀπισκώπτων*. iocos respicit et dicteria, quibus pompam ducentes abusi sunt in Eleusiniis. cf. not. ad 332. — *ἠρίστηται. ἄριστον γεγένηται τὸ τῆς τελετῆς*. Schol. *Satis pransum est*, ut vertit Bergl. Quamquam non de *prandio*, sed de *coena* universe capiendum esse videtur sive de *sacris epulis* quas cogitavit scholiasta, nisi metaphorica est locutio, qua dicere voluit, *satis superque*

καὐπισκώπτων καὶ παίζων καὶ χλευάζων.
ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως.
ἀλλ' ἔμβα χὤπως ἀρεῖς
τὴν Σώτειραν γενναίως
τῇ φωνῇ μολπάζων,
ἢ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄγε νυν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον βασίλειαν,
Δήμητρα θεάν, ἐπικοσμοῦντες ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Δήμητερ, ἁγνῶν ὀργίων

376 *ἠρίστηται* coni. Brunck. — 377. *χ' ὥπως* Iunt. 2. 3. Crat. Wech. Gel. Can. Brub. Port. Lugd. Amst. *χ' ὅπως* Ven. 1. 2. Raph. *χὥπως* Bekk. *χὤπως* Dind. Both. — 378. *αἰρεῖς* schol. Br. Inv. codd. plur. et edd. vett. plur. *αἴρῃς* Ma. Cant. 1. 2. Port. Lugd. Amst. *αἴρεις* Rav. *αἱρήσεις* Ven. *ἀρεῖς* cum Valck. ad Theocr. I. p. 112. edd. recent. — 380. *σώσει* Ven. — *τὰς* del. Bentl. — 381. *νῦν* Iunt. 3. Canin. Gel. Port. Lugd. Amst. Inv. Both. Bekk. — 382. Nota semichori om. Elb. Iunt. 1. 2. 3. Crat. Wech. Gel. Brub. Dind. *ἡμι. ἢ ἱερεύς* Rav. — 383. *δήμητραν* Ven. — *ζαθέοις* Rav. Elb. *ζαθέαις* cett. libb. rectius ut Eurip. Troad. 1078. — 384. Nota semichori om. Cant. 2. Dind.

praelusum est, veniendum tandem ad rem. — *ἀλλ' ἔμβα. incede.* Sic Ecclesiaz. 478. *ἔμβα, χώρει κ. λ.* Lysistr. 1303. *εἶα μάλ' ἔμβη.* Ion. form. pro *ἔμβηθι.* Eurip. El. 113. 128. — *χὤπως ἀρεῖς. ὑψώσεις τοῖς ἐπαίνοις.* Sch. Est enim *ἀρῶ* futur. verbi *ἀείρω*, de quo Choerob. ap. Etymol. M. *ἀείρω, ὁ μέλλων ἀερῶ· ὁ ἀόριστος ἦειρα. καὶ ἡ μετοχὴ ἀείρας· καὶ κράσει τοῦ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ μακρὰν ἄρας.* vid. Elmsl. ad Eurip. Heraclid. 323. Pors. ad Eurip. Med. 848. Blomf. ad Aeschyl. Pers. 800. Sed rarius induit hoc verbum notionem *celebrandi*, ut Aeschyl. Pers. 553. Ceterum subaudiendum est *ὅρα*, vel simile quid, ut cum schol. vidit Brunck.

378. *τὴν Σώτειραν.* Non Cererem dicit, ad quam deinde transit, neque Proserpinam, quamvis utraque hoc cognomen habeat, sed Minervam, quae *Πολιάς* sive *Πολιοῦχος* cognominata fuit Athenis, utpote urbis et totius quasi Atticae tutrix. cf. Sophocl. Phil. 134. Valck. ad Herod. I. 60. Hesych. v. *Σώτ.* — *σώζειν φήσ' ἐς τ. ὥρας. φησὶ promittit*, ut saepe alias. — *ἐς τὰς ὥρας, in tempus aeternum*, non *in posterum tempus*, ut Kust. et Both. acceperunt, multo minus *in singulos annos*, ut cum Casaub. ad Athen. p. 112. Reisk. voluit. Similiter Nubb. 554. *ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.* coll. Thesmoph. 950. — *κἂν Θωρυκίων.* cf. 363.

382. *ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν. aliam hymnorum speciem.* cf. nos ad Plut. 315. Similiter conditionem, qua quid sit, *ἰδέα* indicat Avv. 992. *Δήμητρος ἴουλοι, ὕμνοι εἰς Δήμη-*

ἄνασσα, συμπαραστάτει,
καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν·
καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι·
καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰ-
πεῖν πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ
τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα νι-
κήσαντα ταινιοῦσθαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄγ' εἶα νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν
παρακαλεῖτε δεῦρο

385 et sq. plurimos contraxit in tetrametros Both. — 388. *παῖξαι* c. Bentl. quia hanc formam putavit solam Atticam. Contrarium do- Grammatici, qui *παῖσαι* Atticum, *παῖξαι* Doricum esse affirmant. vid. ck. ad Phrynich. p. 240. et Moeris: *παῖσαι Ἀττικῶς, παῖξαι Ἑλληνι-* Phrynicho assentitur Eustath. p. 1594, 45 sq. — 389. *γελοῖ' ἅμ'* . 1. 2. Harl. — 390. *πολλὰ δὲ καὶ σπουδαῖα* Rav. Ma. Inv. — *σῆς* om. Cant. 1. — 392. *παύσαντα* Gel. — 393. *τενιοῦσθαι* Rav. 94. Chori nomen praefig. Port. Lugd. Amst. Both. Nulla persona . Ald. Dind. Cant. 1. et codd. plur. — *ἀλλ' εἶα* coni. Bentl. haud , ut Plut. 314. ubi cf. nos. — *νῦν γε καὶ* edd. vett. Br. Inv.

Eustath. 1162, 10. — *κελα-* *τε, ᾄδετε* Eustath. 1710, 64. *utramque* pertinet ad *ἰδέαν* et . — *συμπαραστάτει. ad-* *imul nobis.* cf. nos ad Plut. 322. *πλησίον παραστατεῖν* et *συμ-* *παστατεῖν* Ecclesiaz. 9 et 15. Sophoclem quoque *πέλας* ad- *t* Oed. Tyr. 400., quamvis nu- *lias* ponatur, ut Electr. 917. *nilitari* vocis huius usu, quem *ficavi* ad Plut. 322., vide *field.* ad Aeschyl. Prometh. 266. Sept. contr. Theb. 666. — *σαί τε καὶ χορεῦσαι*, ut 403. Constructio verborum *o* liberior et fere Homerica *με παῖσαι*, omisso *ὥστε*, nisi *ere malis καὶ ἔα με παίζειν.* *9. καὶ πολλὰ μὲν γέλ.* de Plat. leg. VII. 816. *ἄνευ γὰρ* *ων τὰ σπουδαῖα καὶ πάντων τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία μαθεῖν οὐ δυνατόν, εἰ μέλλει τις φρόνι-* *μος ἔσεσθαι.* Galen de usu Part. I. 9. *Σωκράτους Μοῦσα μιγνύει ἀεὶ τὴν σπουδὴν ἐν μέρει παιδιᾶς.* — *ταινιοῦσθαι, στεφανοῦσθαι· ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ στεφάνου.* Sch. *φασκία κεφαλῆς ἀναδετικὴ καὶ στεφανωτική.* Eustath. p. 454, 15. p. 914, 14. p. 1068, 28.

394. *ὡραῖον θεόν. aetate florentem et pulchrum*, qua significatione alias haec vox usurpatur. *καθεύδειν μετὰ παιδίσκης ὡραιοτάτης.* Acharn. 1113. *παιδὸς ὡραίου πατήρ.* Avv. 133. Ita Eurip. Bacch. 43. *Βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῦ Διόννσον κατάγουσαι.* Catull. Epith. Thet. 251. „*At parte ex alia florens volitabat Iacchus.*“ Ovid. Metam. IV. 8. „*Tu puer aeternus et formosissimus.*“ alias *imberbis.* Si-

ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον
τῆσδε τῆς χορείας.

Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
ἥδιστον εὑρών, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν
καὶ δεῖξον ὡς ἄνευ πόνου
πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.
Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με.

σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
κἀπ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον
καὶ τὸ ῥάκος,

399. *ξυνακολούθει* B. Cant. 1. — 400. Versum hunc cum dimidio sequente iunxerunt vett. edd. quo everterunt paroemiacum. — 402. *περαίνεις ὁδόν* Cant. 1. — 403. *μέρος χοροῦ* praef. C. *ἡμίχορος* Iunt. 1. Brub. cum duob. codd. Br. et Cant. utroq. — 404. *κατασχίσω* Rav. — 405. *τόνδε τὸν σανδ.* contra metrum codd. plurim., in quib. Rav. Ven. et edd. vett. Br. Inv. Bekk. *τόνδε* sine articulo Reisig. Coni. p. 183. *τόν τε* Bentl. Elmsl. ad Acharn. 1201. Dind. Both. — *εὐτελίαι* Rav. Ven. — 406. *μὲν τὸ ῥάκος* Canin. *τό γε ῥάκος* Invern. qui nesciit, credo, litera ρ vocalem praecedentem produci.

militer adhibetur altera forma *ὠρικός*, vid. nos ad Plut. 960. Quare alteram significationem, qua *ὠραῖον* esse voluit scholiasta *τὸν κατὰ καιρὸν φαινόμενον Διόνυσον*, alienam puto. — *τὸν ξυνέμπορον*. proprie *socius itineris*, *συνοδοιπόρος* Phot. Lex., tum *cuiusvis necessitatis socius*. Aeschyl. Choeph. 202. *καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τῶδε περιγραφὰ ποδοῖν, αὐτοῦ τ' ἐκείνου, καὶ ξυνεμπόρου τινός*. Sophocl. Philoct. 542. *τόνδε τὸν ξυνέμπορον, ὃς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ*. id. Trachin. 318. *οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;*

398. *Ἴακχε πολυτίμητε κ. λ.* cf. 323 sq. supr. — *συνακολούθει. τοῦτο, ἐπειδὴ εἰς Ἐλευσῖνα ὁδεύουσιν ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ προπέμποντες τὸν Διόνυσον*. Schol. coll. 326. — *ὡς ἄνευ πόνου*. Non pompam indicat, qua ducebatur Bacchus; sed itinera Bacchi, quibus adeo Indos petiisse dicebatur. Nunc vero una lepide significari videtur descensus Bacchi ad inferos. *μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα*. Hom. Od. λ. 157. Bergl. comparat Eurip. Bacch. 194. *ὁ θεὸς ἀμοχθὶ κεῖσε νῦν ἡγήσεται*. — *περαίνεις, τελεῖς, διέρχῃ*. Schol. — *φιλοχορευτά*. Similiter Pan dicitur *φιλόχορος*. Aeschyl. Pers. 454. Minerva ap. Nostrum Thesmoph. 1136. coll. 989. ibid.

404. *κατεσχίσω*. Referendum esse videtur ad vestitum tunc comoediae proprium, nisi consuetudinem cogitavit, qua, qui pompae interessent, vestimentis laceratis indutos fuisse opinantur. Hoc quidem 413 indicatur, ubi et caussa co tudinis apparet. Illud significare

κἄξευρες ὥστ' ἀζημίους
παίζειν τε καὶ χορεύειν.
Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με.

καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης
νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
συμπαιστρίας
χιτωνίου παραῤῥαγέν-
τος τιτθίον προκύψαν.
Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι.

407. ἐξεῦρες Rav. — ἀζημίως C. — 409. συμπρόπομπε Cant. 1. — μου Ma. — 410. Διο. praef. Cant. 2. — τι cum accentu edd. vett. — 411. νῦν δεῖ Iunt. 2. 3. — 413. διαῤῥαγεντος Rav. — 415. Xanth. nomen om. Ald. Iunt. 1. Crat. Ven. 1. 2. Wech. Can. Brub. Raph. — Ex hoc versu duos faciunt Inv. Dind. — Tres trimetros olim facere voluit Hotib., quos deinde missos fecit in ed. (Both.).

detur scholiasta: *ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη. ἔοικε δὲ παρεμφαίνειν ὅτι ἤδη λιτῶς ἐχορηγεῖτο τοῖς ποιηταῖς. ἐπὶ γοῦν τοῦ Καλλίου τούτου φησὶν Ἀριστοτέλης ὅτι σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν τὰ Διονύσια. — ἐπὶ γέλωτι, ut risus excitetur* sive *risus caussa*, ut praepositio *ἐπί* saepius adhibetur. cf. Viger. p. 622. — *κἀπ' εὐτελείᾳ*, choragos castigare videtur, qui sumptibus parcerent. Simile quid indicari videtur iis verbis, quae ex Aristophanis nescio qua fabula deperdita citantur: *σοὶ γὰρ διδόαμεν ἐπ' εὐτελείᾳ τὸν σανδαλίσκον.* ap. Suid. v. *εὐτέλεια.* — *τόνδε σανδαλίσκον, discidisti sandalum unum, hoc videlicet*, Reisigio interprete Coniect. p. 183. Quod mihi cum non satisfaceret, cum Bentl. et Elmsl. praetuli *τόν τε σανδ. καὶ τὸ ῥάκος calceolum et pannuciam dissecuisti* s. *deminuisti.* — *ῥάκος* quid sit, vid. ad Plut. 536. Adde Acharn. 387. *ἀτὰρ τί ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις, ἐσθῆτ' ἐλεεινήν*; cf. et infr. 1060 et 1064. Theocrit. XXVII. 58. *τὠμπέχονον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.*

410. *παραβλέψας τι, paululum transverse tuitus. παραβλέπειν* est: *oculos ex obliquo ad aliquem convertere* Vespp. 497. *ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ*, et Ecclesiaz. 498. deinde: *furtim aliquo oculos dirigere*, ut hoc loco. Eustath. p. 68, 37. *οἱ φύσει τὰς ὄψεις διεστραμμένοι ἢ οἱ στραβοὶ λέγονται παραβλέπειν, ὅθεν καὶ παραβλῶπες ὀνομάζονται.* — *συμπαιστρίας.* Ergo puellae et mulieres pompae interfuerunt, quae, pompa finita, secesserunt, id quod vere fieri videmus infra 445 sq. — *τιτθίον προκύψαν. papillam enitentem* per fenestras tunicae laceratae. *τὸ τριβώνιον γὰρ ὀπὰς εἶχεν οὐκ ὀλίγας* Plut. 711. Non *ἔνδοθεν μαζοί.* Theocr. XXVII. 48.

415. *ἀεί πως*, vide nos ad Plut.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κἄγωγε πρός.

ΧΟΡΟΣ.

βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον;
ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας,
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,

417. δεῖτα Iunt. 1. — κοινῇ edd. vett. — 419. ἑπέτης Rav. — 420. νῦν Ven.

246. Adde Eurip. Hipp. 666. *ἀεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κἀκεῖναι κακαί.* — *φιλακόλουθος.* Haec Xanthias Herculis personae immemor servus lepide interposuit, quum audiisset a choro Bacchum dominum invitari, ut sequeretur. Ergo uterque choro se adiunxit, cuius rhythmos Bacchus 432 adeo recipit. — *μετ' αὐτῆς. τῆς συμπαιστρίας δηλονότι.* Sch. — *κἄγωγε πρός. τοῦτό τινες Διονύσου φασὶ μεταξὺ παρεμβαλόντος λέγειν.* Schol. Unde colligi potest, haec verba in scholiastae exemplaribus non Baccho fuisse tributa. Antecedentia Xanthiae esse, ex praedicato *φιλακόλουθος* patet; quare *κἄγωγε πρός* Bacchi esse debent. De usu praepos. *πρός* adverbiali vid. Plut. 998.

417. *βούλεσθε σκώψωμεν.* vide supra 127. — *Ἀρχέδημον*, qui tunc temporis, anno nimirum belli Peloponn. vigesimo sexto, demagogus fuit potentissimus. Xenoph. Hist. Gr. I. c. 7. §. 1. Athenis quum non natus esset, nunc quidem castigatur, quod nulli phratriae adscriptus fuerit. *ὡς ξένος διαβάλλεται.* Sch. Nam *ἀφρήτορα* esse, turpe habebatur. Hom. Il. *ι*. 63. *φρατρία* autem fuit pars tribus (*φυλῆς*) et quidem tertia, *φατρία κυρίως ἐστὶ τρίτον μέρος φυλῆς* Eustath. p. 239, 28 sq. Schol. Ven. ad Hom. l. l. Quare etiam *τριττύς* idem valet, atque *φρατρία*. Pollux VIII. 111. et Suid. v. *γεννηταί*. Athenienses iam pueri festo Apaturiorum phratriis publice inscribebantur. Suid. v. *ἀπατούρια* et *κοινὸν γραμματεῖον*. Pollux VIII. 107. Etym. M. vv. *ἀπατούρια. κούρειον* et *κουρεῶτις*. Demosth. in Neaeram ed. H. Wolf. a. 1604. p. 870. De phratriis bene disputavit Hüllmann, Anfänge der Griech. Gesch. p. 128 sq. — *ἔφυσε φράτορας*, figura quae dicitur *παρ' ὑπόνοιαν*, quum exspectaretur, chorum dicturum esse *φραστῆρας*, dixit *φράτορας* per lusum literarum, ut Nubb. 700. *Κορίνθιοι* pro *κόρεις*. Proverbium fuisse monet schol. *ἑπτέτης ὢν ὀδόντας οὐκ ἔφυσεν.* unde metaphorae sensum hunc statuit: *λέγει οὖν ὅτι χρονίσας ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἐδυνήθη ἀναγραφῆναι εἰς τοὺς πολίτας. νόμος γὰρ ἦν τοὺς ἐξ ἀλλοδαπῆς Ἀθήνησι κατοικεῖν ἐθέλοντας εἰς πολίτας, ἐνταῦθα χρόνον ὀλίγον διατρίψαντας ἐγγράφεσθαι.* Sunt autem *φραστῆρες* Suida docente *οἱ γνώμονες τῶν ἡλικιῶν ὀδόντες* h. e. *indices aetatis dentes*, vel *dentes anteriores*, ut Palmer. placuit, qui ad loquendum sint utiles, *ἀπὸ τοῦ φράζειν.* Ergo *οἱ πρόσθεν ὀδόντες*, de quibus vid. Plut. 1056.

421. *ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι.* Omnino haec locutio, ut Bergl. vidit, in illo Euripideo niti videtur *τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν*, de quo agetur ad v. 1080 et 1473. Simul vero Athenienses cavillatur quasi

κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.
τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω
ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν
τίλλειν ἑαυτοῦ καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
κἀκόπτετ' ἐγκεκυφώς,
κἄκλαε, κἀκεκράγει
Σεβῖνον, ὅστις ἐστὶν ἀναφλύστιος.

422. κᾄστι edd. vett. κάστιν Dind. non inclinato accentu. — 423. σθένην B. C. Harl. *Κλεισθένους* Ven. Cant. 1. 2. Elb. Monac. Iunt. av. Bekk. — 427. κἄκλαιε edd. vett. — *καὶ κεκράγει* Rav. Ven. *κἀκεκράγη* Cant. 1. — 428. *σεβεῖνον* Rav. *Σεβῖνος* aliq. codd.

tuos nec amplius eos Athenien- qui ante morum integritate ex- erunt. — *τὰ πρῶτα τῆς μοχθηρίας. princeps ne- ae Atheniensis*, inexspectate et be dictum. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δη- ογίας ἢ πολιτείας, εἶπε μο- ίας, χαριέντως πρὸς τὰ κακὰ ὄν.* Schol. At *τὰ πρῶτα* in ro pluralis est *ὁ πρῶτος, ὁ πάνυ.* iger. p. 141. *καὶ κολάκων ἐστὶ πρῶτα primarius.* Lucian. Timo- l. p. 172. Hemst. *Αἰσχίνης ὁ ωνος ἐὼν τῶν Ἑρετριέων τὰ τα.* Herod. VI. 100. *Λάμπων ύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα.* IX. 77. *ὅτι μὲν οὖν φύσει γένει τὰ πρῶτα τῶν πρώτων ῶν καὶ γυναικῶν ἡ γυνὴ περὶ λόγος, οὐκ ἄδηλον οὐδ' ὀλί-* Gorgias ap. Reisk. Or. Gr. p. 92. *Μυκηνίδες ὦ φίλαι πρῶτα κατὰ Πελασγικὸν ἔδος ίων.* Eurip. Or. 1247. coll. Med. vide et Blomfield. ad Aeschyl. 1. Distinguendum esse inter τα ταπρῶτα (adverb.) et τὰ τα (substant.), cum Brunckio is sentiet. Quare in *τοπρῶτον* hyphen admittendum esse, do- n Proleg. ad Aristoph.

τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω, illudit Clisthenem cinaedum, de vid. supr. not. ad 48. Lusus est in singulis fere verbis. Fin- enim Clisthenes in Ceramico ad lerum (*ἐν ταῖς ταφαῖσι* ubi pro patria mortui sepeliebantur) amici Sebini (h. e. hominis, qui eo turpiter utebatur) sedere sibique ob dolorem (non capillos evellere, sed) nates vellere. Cetera quis non intelligit. — *ἐν ταῖς ταφαῖσι, τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον ἀποθανοῦσι δημοσίᾳ τάφους προυτίθεσαν.* Sch. vid. Lysiam Epitaph. passim. — *τίλλειν.* doloris indicium. *ἐξόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας* Hom. Od. κ. 567. *ὥστ' ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷ τάφῳ τότε (τῷδε?) κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους* Lysias l. l. de iis, qui in Ceramico sepulti erant. *τὸ οὖν τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ τετελευτηκότι ἀναγκαίως, ἅμα δὲ εἰς μαλακίαν.* Schol.

428. *Σεβῖνον κ. λ. πέπλασται δὲ αὐτῷ ὥσπερ ὁ Σεβῖνος, οὕτω καὶ ὁ Ἀναφλύστιος· ἀναφλᾶν γὰρ ἔλεγον τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον· ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικῆς Ἀναφλύστιος. καὶ Σεβῖνος ἴσως παρὰ τὸ βινεῖν.* e schol. Sic Ecclesiaz. 978. *ΓΡΑΤΣ. τοῦ δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας; ΝΕΑΝΙΑΣ. Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν'· ἄνθρωπον. ΓΡΑΤΣ. τίνα; ΝΕΑΝΙΑΣ. οὐ τόν σε βινοῦνθ', ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.* Deduxit enim vocem a verbo *ἀναφλᾶν*, de quo Pollux II. 176. *τὸ δὲ ἐπεγείρειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν ἀναφλᾶν καὶ ἀνακλᾶν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ*

καὶ Καλλίαν γέ φασι
τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου
κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν
Πλούτων', ὁπουνθάδ' οἰκεῖ;
ξένω γάρ ἐσμεν, ἀρτίως ἀφιγμένω.
ΧΟΡΟΣ.
μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς,

430. *τουτονὶ τὸν* Rav. Ma. B. Cant. 1. Port. Lugd. Amst. — 431. *κίσθου* edd. vett. *κύθου* corr. Ma. *κύσθου* ex Suid. et codd. reliq. iam correxit Brunck. — *λεοντὴν* edd. ante Port. — 433. *Πλούτων'* cum Dind. et Both. edendum fuit ex auctoritate codd. E. B. et Cant. 1., quamvis cett. codd. et edd. omnes minus Graece exhiberent *Πλούτων*. — In *ὁπουνθάδ'* libb. fluctuant partim aphaeresin pro crasi statuentes, partim crasi facta accentum negligentes (*ὅπου 'νθάδ'*, *ὅπουνθάδ'* etc.).

λέγει. et *ἀναπεφλασμένος* Lysistr. 1099. Pariter et *Σεβῖνος*, ut recte vidit scholiasta, a *βινεῖν* derivavit. *σεβῖνος* quasi *βινῶν σε*, ut Ecclesiaz. l. l.

429. *καὶ Καλλίαν κ. λ. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου* Avv. 283. unde hic lusu literarum *ὁ Ἱπποβίνου*. Nam inde in eo etiam alias cavillatur, ut Ecclesiaz. 810. Quare scholiasta recte *κωμῳδεῖται δέ*, inquit, *καὶ ὁ Καλλίας ὡς σπαθῶν τὴν πατρικὴν οὐσίαν καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς*. Nec minus apte *ἵππος* in compositis a scholiasta capitur *ἐπὶ τοῦ μεγάλου*, ut *βοῦς* similiter usurpatur, de quo vide nos ad Plut. 870. Castigavit igitur Calliam archontem, qui inter primos in theatro sedebat, ut patet ex pronomine *τοῦτον*, quod *δεικτικῶς* sumendum. — *κύσθου λεοντῆν ἐνημμένον, ἐνδεδυμένον*. Schol. Vict. Videtur tamen proprius hic esse verbi usus, ut Eustath. p. 787, 3. docet: *ἐν οἷς τὸ ξσασθαι τοῦ ἀντὶ ἐνάψασθαι εἶπεν ὁ ποιητής. οὐδεὶς γὰρ λέοντος δέρμα ἢ παρδαλῆν ἢ λυκέην ἐνδύεται, ἀλλὰ ἐνάπτονται τὰ τοιαῦτα, ὅ ἐστιν ἀπηώρηνται*. E verbis *κύσθου λεοντῆν* iam patet, verbum *ναυμαχεῖν* hic ad rem obscoenam translatum esse. Proelium enim navale ad Arginusas commissum quum in omnium ore esset, facile potuit metaphorice de re simili usurpari. Huc accedit, quod scholiasta ad v. 502. tradit, Calliam leonina usum esse in bello, ut Herculem.

432. Bacchus quasi synchoreuta factus (cf. supr. v. 415.) lepide metrum chori receptum pergit. — *ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι* formula percontantis, de qua vid. nos ad Plut. 956. Adde Ecclesiaz. 1125. *ἀλλ' ὦ γυναῖκες φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, τὸν ἄνδρ', ὁπουστὶ τῆς ἐμῆς κεκτημένης*. et Quaest. de Pluti indole. — *ἀρτίως ἀφιγμένω, modo, so eben*, ut *νέον* vel *ἄρτι*. Sic Nubb. 1132. *καί μοι τὸν υἱόν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον ἐκεῖνον, εἶφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες*, Pac. 653. *ἴθι νῦν ἄκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. — ἀλλ' ἴσθ' κ. λ.* ita et Plut. 959. *ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη*. Praemittit vero chorus *μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς* h. e. *ne ulterius proficiscere*, ut *μηδέν* pro *μή* positum sit, id quod

μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με,
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

αἴροι' ἂν αὖθις ὦ παῖ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα
ἄλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασιν;

---

36. *μὴ δ'* Ald. Iunt. 1. Ven. 1. 2. Wech. Can. Brub. Raph. *μή δ'* 2. 3. Gel. Lugd. Amst. — *ἐπανέρημε* edd. ante Port. — 438. *αἴ-ἂν* edd. vett. — *αὖθις αὖ γε παῖ τὰ στρώματα* Canin. *αὐθις ὦ ά γε στρώματα* Iunt. 1. *αὖ γε* addunt et reliq. edd. vett. et Cant. *στρώματα* post *παῖ* addunt etiam Rav. et Ma., in marg. vero po- en. addito *δηλονότι*, unde glossema manifestum fit. Quare *αὐθις ῖ τὰ στρώματα*, quod Both. nuper iteravit, non probandum. — *ἀλλ' ἢ* edd. vett. Dind. Bekk. Both. cum codd. paucis *ἄλλ' ἢ* revo- m esse duxi. *τί ἄλλο ἤ* et *οὐδὲν ἄλλο ἤ* formulae nimis frequentes; me movit Valcken. ad Hippol. 932.

. recte observavit ad Eurip. 152. *μηδὲν τόδε λίσσου*. pro- ex eiusd. Andr. 88. *οὐ δῆτα· τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί*. 3. *αἶροι' ἂν αὖθις*, scil. *τρώματα*. quod in libr. aliq. ir versui. cf. not. crit. *λάβοις* Schol. rectius *ἀναλάβοις ἄν*. cit enim sarcinas, quum choro iungeret 415. — *ἀλλ' ἤ*, *nisi*, lgo altera particula abundan- t Vespp. 984. quamvis mihi s videatur *ἄλλ' ἤ* h. e. *ἄλλο* hac et similibus formulis, de s vid. supr. 227. et Viger. p. ot. *τουτὶ τί ἦν* mirantis et abundi est: *quid hoc?* vid. 1094. totum vero: *taedet me nimis iam decantati.* — *Διὸς ινθος* locutio proverbialis, *es ad nauseam iterata expri-* . Nam Bacchus saepe iam ad- us est Xanthiam, ut onus in os reciperet. Sed proverbii, o vid. Erasm. Adag. 198. et non satis compertam originem astae h. l. et ad Pindar. Nem. VII. 155. hanc fere referunt: *παροιμία ἐλέχθη ἐπὶ τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων. τῶν Μεγαρέων ἀποστάντων Κορινθίων (φασὶ γὰρ Μεγαρέας Κορινθίων ἀποίκους), πέμπουσι δὴ πρέσβεις οἱ Κορίνθιοι κατηγορήσοντας Μεγαρέων· οἱ προσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄλλα τε πολλὰ διεξῆλθον, καὶ πολλάκις „δικαίως ἂν στενάξοι ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λάβοι δίκην παρ' αὐτῶν.“ ἐφ' οἷς παροργισθέντες οἱ Μεγαρεῖς τοὺς πρέσβεις λίθοις ἔβαλον, καὶ κατὰ μικρὸν ἐπιβοησάντων τινῶν τοῖς Κορινθίοις, καὶ μάχης γενομένης νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποφυγόντων ἐφαπτόμενοι, κτείνοντες ἅμα παίειν τὸν Διὸς Κόρινθον ἐκέλευον. ὅθεν φησὶν ὁ Δήμων ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἄγαν σεμνυνομένων καὶ δεινῶς ἀπαλλαττόντων τὴν παροιμίαν τετάχθαι.* Occurrit hoc proverbium Ecclesiaz. 828. simili nexu, et ap. Pind. Nem. VII. fin. Ceterum ab hoc nostro loco lusus ille Nubb. 700. (*κόρεις* =

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον, θεᾶς
ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος
παίζοντες οἷς μετουσία
θεοφιλοῦς ἑορτῆς·
ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραις
εἶμι καὶ γυναιξίν,
οὗ παννυχίζουσιν θεᾷ,
φέγγος ἱερὸν οἴσων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόθους

441. Comma, quod vulgo ponunt post θεᾶς, ut κύκλον θεᾶς iungantur, reposui ante θεᾶς, ut ἄλσος θεᾶς iungi possint. — 445. Dionys. nomen praefig. edd. vett. except. Iunt. 1. Ven. 1. — ταῖσι edd. vett. Inv. Bekk. — 447. παννυχίζουσι edd. vett. et codd. plur., in quibus Ven. Ma. Rav. (?) teste Inv. tacente Bekk. — θεαὶ edd. vett. et codd. plur. donec recentt. edd. e Rav. θεᾷ revocarunt. — 449. πολυῤῥόθους e schol. Barocc. et codd. Cant. 1. Harl. revocavi, quia πολυῤῥόδους, quod cett. codd. et edd. omn. habent, propter adiectivum sequens tautologiam efficit. vid. not. — Chor. praefig. edd. vett. exc. Iunt. 1.

Κορίνθιοι), quem huc transferre voluit Both., prorsus alienus videtur, nec ullo verbo indicatur. Cimices enim hostes dormientium et lecti socii esse solent, non in stragulis, quae portantur, interdiu pungunt.

441. χωρεῖτε ἀνὰ κύκλον, pro εἰς κύκλον h. e. *saltate in orbem choream ducentes.* Ita Avv. 1379. τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς; cuius tamen versus constructio tantum huc pertinet, non sensus, qui nostro loco minime convenit. At bene comparari potest Thesmoph. 954. ὅρμα, χώρει κοῦφα ποσίν, ἄγ' ἐς κύκλον, χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας ὕπαγε πᾶσα. Quibus verbis chorea describitur, quae fiebat in orbem consertis manibus saltantium. — ἀνθοφ. ἀν' ἄλσος, vid. supr. 372. — οἷς μετουσία h. e. *οἷς μέτεστι qui participes estis.* Nam pars chori, in qua mulieres et virgines, secedit, ut viri soli remaneant. cf. supr. 410. — θεοφιλοῦς ἑορτῆς, *qua dii delectantur.* — παννυχίζουσιν. cf. supr. 371. — φέγγος. cf. supr. 340. 350.

449. πολυῤῥόθους *multiloquaces*, h. e. in florida prata, quae magno concentu saltantium et canentium resonant. Minus commode interpretatur scholiasta πολυήχους, quod ad tumultuosos rumores facile posset referri. πολύῤῥοθος vero, ut similiter composita, de verbis et cantibus passim adhibetur. Sic Aeschyl. Sept. contra Theb. 7. ὑμνοιθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις. ibid. 271. πρὶν ταχυῤῥόθους λόγους ἱκέσθαι. Pariter ῥόθος de voce ponitur Aeschyl. Pers. 412. Περσίδος γλώσσης ῥόθος. et verbum Aeschyl. Sept. c. Th. 176. Sophocl. Trachin. 263. πολλὰ μὲν λόγ ἐπερῥόθησε. Quare hanc peram quam lectionem alteri πολυῤῥόδους,

λειμῶνας ἀνθεμώδεις,
τὸν ἡμέτερον τρόπον,
τὸν καλλιχορώτατον,
παίζοντες, ὃν ὅλβιαι
Μοῖραι ξυνάγουσιν.
μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν,
ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν

456. *ἱερόν* Rav. Ven. Cant. 1. Harl. et ed. Inv. Ex v. 438 huc esse transscriptum, facile potuit animadverti.

qua nihil aliud nisi quod sequitur *ἀνθεμώδεις* exprimitur, praetuli. — *τὸν ἡμέτερον τρόπον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ἡμ. τρόπον, ὡς ἔθος ἔχομεν παίζοντες.* Schol. — *τὸν καλλιχορ. quocum pulchrae choreae coniunctae esse solent.*

454. *ὃν ὅλβιαι Μ. ξυνάγουσιν. quam choream beatae Parcae iungunt.* Quum e veterum opinione initiati choreas post mortem ducerent apud inferos beati, Parcae, quae vitam hominum finire putabantur, choreas illas quodammodo iungunt. *μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.* Hom. Il. ζ. 488. *ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν.* Sophocl. Oed. Tyr. 713. — *ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν.* cf. nos ad 155. supra. — *περὶ τοὺς ξένους.* quid haec ad initiatos peculiariter spectent, non video. Quae vulgo cum Spanhem. proferunt, ea ad bonos Graecorum mores universe pertinent. Cum Graeci omnes Lacedaemoniis exceptis, tum maxime Athenienses hospitalitate excelluerunt. cf. 147. supr. Nam parochi sive *προξένοι*, qui peregrinos nobiles hospitio exciperent, in omnibus Graeciae civitatibus — videntur, Sparta non excea. cf. Herod. VI. 57. ubi videmus *ξένους* a regibus esse creatos. Sic Spartae aliquando fuit Byzantiorum parochus Clearchus, cf. Xenoph. Hellen. I. 1. §. 25. Boeotorum Pharax. ibid. IV. 5. §. 6. Eleae Spartanorum Xenias. cf. Pausan. III. 8. Argis eorundem Alciphro quidam. cf. Thucyd. V. 59. Plataeae eorumdem Laco. Thucyd. III. 52. In Chio Atheniensium parochus commemoraturHermesilaus. ap. Athen. XIII. c. 8. ed. Casaub. p. 603. Ne multa, hospitalitas non sola fuit Atheniensibus, quamvis prae Lacedaemoniis ea eminerent. Hi enim propter acerbam peregrinorum ejectionem male audiebant. vid. Xenoph. d. rep. Lac. XIV. 4. Perizon. ad Aelian. V. H. XIII. 16, 7. Duker. ad Thucyd. I. 144. et Noster ipse Avv. 1013. *τί δ' ἔστι δεινόν; ΠΕΙ. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατοῦνται.* Athenienses contra peregrinos benigne excepisse et civitate donasse feruntur. cf. Thucyd. I. 2. Strabo IX. p. 393. Sed quid haec ad initiatos? Videtur aliquid latere paullo magis reconditum. Castigata fortasse voluit crudeliter delicta Atheniensium in peregrinos et cives certos quosdam, quae spectatores ut modo commissa noverant. In promptu sunt supplicia ducum, qui apud Arginusas vicerant, de quibus cf. Xenoph. Hellen. p. 264. ed. Steph. et Corinthiorum alioramque, quos Philocles

τρόπον περὶ τοὺς ξένους
460 καὶ τοὺς ἰδιώτας.

459. *περί τε ξένους* edd. vett. ex recentt. Both. Articulo, si *ξένους* universe sumi possit, non opus est; quum tamen aliquid, quod nove factum sit, poetae animo obversaretur, non eiiciendus est. *περί τε τοὺς ξένους* Borg. E. B. *περὶ τοὺς ξένους* Rav. Ven. Ma. C. Cant. 1. Harl. Inv. Dind. Bekk.

bello captos de rupibus praecipitari iussit. cf. Xenoph. ibid. p. 268. Illi sunt *ἰδιῶται* h. e. *πολῖται*, hi *ξένοι*. Ab his quidem sceleribus, qui illa apud inferos dicere finguntur, puri erant.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΑΙΑΚΟΣ. ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ ΔΥΟ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;
πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οὑπιχώριοι;

462. οἱ *'πιχώριοι* edd. vett. Inv. Both. *οὐπιχώριοι* Bekk. craseos signo neglecto.

461. *κόψω*. vid. nos ad Plut. 1094. — *οὐ μὴ διατρίψεις*. De usu negationum *οὐ μή* cum futuro iunctarum earumque sensu iubendi copiose disputavit Elmsl. ad Eurip. Med. 1120. et Suppl. 1066. „Ratio, inquit, huius constructionis talis esse videtur. Nemo nescit *οὐ μενεῖς* cum interrogatione idem significare quod *μένε* vel *μεῖνον*. Nostra enim lingua eo sensu dicitur, *Will you not stay?* Graece vero non solum *οὐ μενεῖς* dicitur, sed etiam *οὐ μὴ μενεῖς* contrario sensu. Hoc enim *μὴ μένε* vel *μὴ μείνῃς* significat. Hoc exemplo facile intelligitur, qua ratione Graeci, qui particulas *οὐ* et *μή* saepe ita coniungunt, ut altera alterius vim non tollat, *οὐ μὴ μενεῖς* eodem sensu dixerint, quo *οὐκ ἄπει, non abibis? μὴ μένειν* enim valet *ἀπιέναι*. Simili ratione Iasonis verba *οὐ μὴ ἀνσμενὴς ἔσει φίλοις* accipienda sunt, quasi dixerit *οὐκ εὐμενὴς φίλοις* etc.“ cf. et Monk. ad Eurip. Hippol. 213. p. 30. Exempla congessit Elmsl. utroque loco. Est igitur *οὐ μὴ διατρίψεις* idem quod *μὴ διάτριβε* vel *μὴ διατρίψῃς*, *ne cunctare* vel *noli cunctari*. Nam *διατρίβειν* absolute dictum significat *μέλλειν morari, cunctari*. Plut. 409. *μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ἕν γέ τι*. coll. 618. ibid. — *ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας*. *γεύεσθαί τινος* est *experiri, aggredi*, quam significationem iam notaverunt grammat. veteres, ut Eustath. p. 1207, 2. et p. 1223, 27. et Hesych. I. p. 823. *γεύεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποπειρᾶσθαι*. Sed locutio videtur esse grandior et tragica. Ita Sophocl. Aiac. 844. *ἴτ' ὦ ταχεῖαι ποινίμοι τ' Ἐρινύες γεύεσθε, μὴ φείδεσθε, πανδήμου στρατοῦ*. Trachin. 1103. *ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην*. coll. Eurip. Herc. 1356. et *τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος* Eurip. Hipp. 659. coll. Hecub. 379. et Sophocl. Antig. 1005. *οἵτε πόνων ἐγεύσαντο* Pind. Nem. VI. 40. Pyth. IX. 61.

464. *τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ'*

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρο
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχω

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῖ, παῖ.

ΑΙΑΚΟΣ.

τίς οὗτος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἡρακλῆς ὁ καρτερός

ΑΙΑΚΟΣ.

ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σὺ
καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον

463. *οὔ. μὴ διατρίψῃς* edd. vett. *διατρίψῃς* quoque leg *γ' ἀλλὰ* Cant. 1. — *γεῦσαι* Ven. Ma. *γεύσῃ* Rav. — *λῆμ'* coniec. Reisk. — 466. *καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σύ ἡμῶν* edd. vett. Inv. et codd. plurim. *ἡμῖν* prodiit ex Cant. Ma. idque tenent merito Dind. Both. Bekk.

ἔχων. verborum quidam lusus, quem interpretes Germani gustasse videntur: *und hab' vom Herakles wie Gestalt, so auch Gehalt*. quamquam hoc multo minus est. *ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς;* Sophocl. Oed. Col. 960. *ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν*. ibid. 877. *λῆμα μὲν πάρεστι τῷδε γ' οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον*. Noster Nubb. 456. coll. infr. 897. 501. 601. — *παῖ, παῖ*. his verbis ianitorem appellans fores pulsat Bacchus. Foribus reclusis (non clausis, ut Beck. opinatur. vide nos ad Plut. 1094.) Aeacus interrogat *τίς οὗτος;* Aeacus igitur fingitur ianitor esse et servus Plutonis, ut apud Lucian. in dial. Menippi etc. Commode comparant Mercurium deorum famulum cum Aeaco, qui Pac. 182. Trygaeum fores pulsantem iisdem fere verbis nec magis humaniter excipit. — *ὦ βδελυρὲ κ. λ.* cf. Pac. 182 sq. De *βδελυρός* vid. Plut. 990. — *ἀπῃξας*, ab *ἀπαΐσσω* melius, quam *ἀπῆξας* ab *ἀπάγω*. vid. Plut. 719. quia *ἀπάγω* in sequentibus continetur et *ἀπαΐσσω* arcu hic vim habet.

470. *νῦν ἔχει μέ* phora ab athletis sumta ficatur, *aliquem totum sublimem*; ut in potesta sit. *ἐκ μεταφορᾶς τῶ ἀντὶ τοῦ μέσος ἐλήφ* Sic Nubb. 1030. *ἐπί γάρ σε μέσον ἔχω λαβα* Acharn. 545. *ἐγὼ γὰρ ἐ* Equitt. 387. *νῦν γὰρ ἐ* — *τοῖα Στυγὸς κ.* rum et locorum, quibus chi praecludi dicitur, d tragicam esse, iam sch derunt. — *μελανοκά τρα. ἐκ μεταφορᾶς ἀνθρώπων, οὓς διὰ αὐτοῖς ἀγριότητα μελ φασίν*. Schol. Euripide dacter dictum esse vide liasta addit, non Aesch Beck. suspicatur. Imag modum pulchri.

ξας ἄγχων κἀποδρὰς ᾤχου λαβών,
ἐγὼφύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
α Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,
χερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
ουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
χιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἢ τὰ σπλάγχνα
σου
ιασπαράξει, πνευμόνων τ' ἀνθάψεται
καρτησία μύραινα· τῷ νεφρῷ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω

9. ἀπῖξας sine iot. subscr. vulgo; adscripsit recte Dind. sic infra δ' ᾤχετ' ἐξώξας. — 470. ἔχε edd. vett. exc. Canin. Brub. Gel. 471. τοῖα neutr. plural. Rav. haud male, ut ad omnia, quae se-r, referatur. — 474. ἔχιδνά γ' Cant. 1. Borg. — ἑκατοντακέφα-ntra metr. edd. vett. Cant. 1. B. — 475. πνευμάτων Ma. πλευμό-dd. vett. Inv. Both. Bekk. schol. qui cum grammaticis veteribus do-ne scripturam Atticam esse. Sed cum recentioris Atticismi esse do-Blomfield. ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 61. et Lobeck. ad Phrynich. ; codices sequi malui, quam praecepta grammaticorum quamvis dia, neque tamen e vero puroque fonte petita. — 477. αὐτοῖσι οισιν Ven. ἐντέκοισιν Ma. ἐντέρεσιν Elb. — ἡματωμένω sine iot. edd. vett. ante Port.

Ἀχερ. τε σκόπ. αἱματ. ruorem stillans, improborum er praecipitia actorum, ut Phil. 1002. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱ-ῶν. Occurrit αἱματοσταγής hyl. Agamemn. 1280. φόνον νίουσιν αἱματοσταγῆ. Eu-pl. 821. προσάγετ' ὦ δυσ-ώμαθ' αἱματοσταγῆ. et hes. (Fragm.) ὀμμάτων δ' ατοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύ-κάτω. Quae verba schol. . citat. — φρουροῦσι. λάττουσί σε εἴργοντες. — ου περίδρομοι κύνες. Ἐριννῦς. Schol. Non no-entum, ut Beck. opinatur, ae orationis imitatio. Nam Euripid. quoque et Sophocl. pellant. Sophocl. Trachin. ᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπό-στεγοι μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες. et Eurip. Electr. 1349. κύνας τάσδ' ἀποφεύγων στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. coll. Orest. 255. Aeschyl. Choeph. 911. Nec mirum, quum et alia monstra *canes* dicerentur ap. poetas, ut Eurip. Herc. fur. 1275. τήν τ' ἀμφίκραν-ον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα Τδραν φονεύσας. et Apollon. Arg. II. 289. Ἁρπυίας μεγάλοιο Διὸς κύνας. Cur Erinnyes canes appellatae sint, Eustath. p. 763, 40. docet διὰ τὸ οἷον ἰχνηλατεῖν, εἶτα καὶ δάκνειν τοὺς κακούργους.

474. Ἔχιδνα θ' ἑκατ. Fingit Aeacus monstrum simile hydrae Lernaeae Herculi, cuius speciem prae se tulit Bacchus, horribile auditu. A capitum enim turba significatur et alias, ut Eurip. Herc. Fur. 1190. ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας. —

διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὗτος, τί δέδρακας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγκέχοδα· κάλει θεόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ καταγέλαστ', οὔκουν ἀναστήσει ταχύ,
πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;

479. ας δ' (sic) Ven. — 480. *ἐγκέκοχα* Elb. — Verba *κά* Xanthiae dat Rav. *κᾆτ' εἶ θεός* et *tamen deum te fers* Reisk quia hanc formulam non intelligeret. — 481. *οὐκ οὖν* Elmsl. a Med. p. 120. — *ἀναστήῃ* Elb. Mon. *ἀναστήσεις* C.

πνευμόνων ἀνθάψεται. in quibus imitatur Sophocl. Trachin. 779. *διώδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο.* — *Ταρτησία μύραινα*, muraena Tartessia saporis grati, qua Graeci imprimis delectabantur: *παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐδοκίμουν μύραιναι ἐκ πορθμοῦ καὶ μύραινα Ταρτησία.* Pollux IV. 10. Quid vero muraena inter monstra nociva et horrenda? Quid? ut risum excitaret. Quum enim praeter exspectationem pro monstro nescio quo terribili, quod Bacchi pulmones discerperet, innocuam proferret muraenam, id ipsum risum audientium captare, interpretes non viderunt. Quare vereor, ne, quae scholiasta de *μύραινα δαίμων φοβερά*, de *Ταρτησία ἀντὶ τοῦ μεγάλη* etc. vendit, somnia sint habenda. Non magis huc pertinet, quod Bergler. de coitu viperae et muraenae dicit, quamvis res sit vera; *Ταρτησία* autem literarum similitudine ad vocem *Tartarum* alludere, eidem concedi potest. — *αὐτοῖσιν ἐντέρ.* de hac constructione eiusque exemplis cf. Elmsl. ad Eurip. Med. 160. p. 109. et nos supr. ad 226.

478. *Γοργόνες Τιθράσιαι.* A pago Attico *Τίθρας* sic dictae esse feruntur, ita tamen ut alludere retur ad vocem *θράσσειν* = *σειν.* Paullo melius scholias *τὸν δῆμον ὡς κακοπράγμο βάλλεσθαι.* Cum Gorgone mulieres appareant propiu mulieres Tithrasias cogitare, fortasse hoc cum Gorgonibu fuit, quod oculorum obtut quasi vinxerunt, vel quod *μανικόν τι καὶ τραγῳδικό* nos ad Plut. 419. Si ita pide adiecit *ἐφ' ἃς ἐγὼ κ.* pe vicinas maxime. Solent Gorgones et mulieres compar pius, ut Aeschyl. Choeph. 1 *ἃ. δμωαὶ γυναῖκες αἵδε Γο δίκην φαιωχίτωνες.* id. Eu *οὗτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γ λέγω.* — *δρομαῖον πόδ μᾶν*, pro *τρέχειν* vel *σ* locutio tragica eaque, ut Euripidea. Parem quidem rum eius superstitum nulla tulit, similem Eurip. Hele (Matth.), ubi *δρομαῖοι πόν* absimile Hecub. 214. *ἔρχετα δῇ ποδός.*

480. Aeacus multa minatu Bacchus vero prae timore exonerat. *ἰδὼν δὲ ὁ Ξανθ τὸν φόβον ἀποπατήσαντα τ νυσον, φησίν' „οὗτος τί κας;“* Schol. — *ἐγκέχο φόβον τινὰ ἔχεσα.* Zon. '

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὡρακιῶ.

ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἰδοὺ λαβέ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πρόσθου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῦστιν; ὦ χρυσοῖ θεοί,

ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;

. ὡρακιῶ spiritu leni scrib. Cant. 1. 2. ut cum quibusdam Eustath. t. infr. — 483. οἶσαι Cant. 1. 2. B. Iunt. 1. — 484. πρόσθου Xan- ibuere maluit Brunck. significatione: *admove tibi*; aut πρόσθες po- i Bacchi esset; utrumque ex coniectura. — ποῦ 'στιν vulgo. ποῦ 'στι χρ. θ. B. — χρησοῖ Ven. 1. 2. χρυση θεα pr. man. Ven. sed suprascr. οι.

espp. 626. ἐγκεχόδασίν μ' οἱ ῦντες καὶ πάνυ σεμνοί. Ex rcipi potest, quid compositum hic de consilio positum va- κάλει θεόν. h. e. *libatio est*: ventris scilicet proluvi- effudit. Variae quidem ex- terpretationes, quarum, quam videtur esse veri simillima. am enim in sacrificiis libatum eclamari solebat: κάλει θεόν. explicationem habet scho- altero loco: ἐπειδὰν γὰρ κοιήσωνται, ὡς ἐκκέχυται, „κάλει θεόν," πρὸς ὃ ται εἰς τοῦτο. cf. et Avv.

ἀλλ' ὡρακιῶ. verbum hoc liasta et Eustath. p. 1535, plicatur per φροντίζω, ὥρα ρα Eustath. et ὡρακιῶ) ἢ ς. Scholiasta insuper addit ὡρακιάσαι γὰρ λέγεται τὸ βου ὠχριάσαι. Moeris vero ν Ἀττικῶς, λειποψυχεῖν Ἑλ- cui assentitur schol. ad 36. additis his ὡρακιᾶν, ὠ- καὶ λειποψυχεῖν. τοιοῦτοι γὰρ ουψυχοῦντες, ὧν τρέπεται ἡ Quia qui animo linquitur utraque notio verbo subesse potest. Eadem significatione de Cratino, ubi eius vinositas castigatur, usurpatum esse putant Pac. l. l. *EPM. τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν; TP. ἀπέθανεν, ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον. EPM. τί παθών; TP. ὅ τι; ὡρακιάσας.*

483. ἀλλ' οἶσε σπογγιάν. Recte monet Bergl. spongiam aquosam intelligi, quia Vespp. 995., ubi etiam aliquis animae deliquium patiatur, exclamaret οἴμοι, ποῦσθ' ὕδωρ; sed aeque monendum fuit, spongiam etiam alteri officio inservire, cui pauperibus λίθοι inserviebant. cf. Plut. 814. Ad abstergendum enim spongia uti solebant. Hom. Od. α. 111. σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας νίζον. Memorabile vero est, Graecos pariter ac nostrates iocatos esse, quasi timidorum cor, ut fortitudinis sedes, locum mutaret et deorsum se recipere. — ὦ χρυσοῖ θεοί. prae ceteris nota est χρυσῆ Ἀφροδίτη, de qua vid. schol. Ven. ad Hom. Il. γ. 64. Deinde Ἔρως ὁ χρυσοκόμας Eurip. Iphig. Aul. 548. Videtur tamen nihil reconditius huic exclamationi inesse; nam apud deos omnia aurea. χρυσοῦν δάπεδον οὐ-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δείσασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγώ;
πῶς δειλός, ὅστις σπογγιὰν ᾔτησά σε;
οὐκ ἂν ἕτερός γ' αὖτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ τί

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·
ἐγὼ δ' ἀνέστην καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀνδρεῖά γ' ὦ Πόσειδον.

485. *δείσας* Rav. B. — 486. *μοι* Vat. — 487. *σὺ θεῶ*
489. *οὐκ ἄν* revocavi e Ven. idem in schol. verbis reperies et co
iam assecutus erat cum Bentl. Scalig. *οὔκουν* cett. codd. et edd. o
ταν ἕτερός γ' Elmsl. Notes on the Aiax of Sophocl. p. 478. *οὐ*
idem ibid. p. 487. — *ταῦτ'* pro *γ' αὖτ'* Ven. Ma. Cant. 2. et edd.
490. *περ* om. Ma. — 491. *πρὸς σέ τ'* Ven. haud male quod sens
tinet; sed *τ'* abundat. — 492. *ἀνδρείας* Rav. *ἀνδρεῖα* Iunt. 1.

ρανοῦ, χρυσεοσάνδαλοι θεοί Eurip. I. I. 1043. etc. — *ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν; λαμβάνει γὰρ ὁ Διόνυσος τὴν χεῖρα τοῦ Ξανθίου, καὶ προστίθησιν εἰς τὸν πρωκτόν. ὁ δὲ τίθησι τὸν σπόγγον εἰς τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ γέλωτος χάριν.* Sch. Unde homo haec comperit? Is videlicet scivit, *καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.*

488. *πῶς δειλός. πῶς δειλός εἰμι ἐγώ, ὅτι ᾔτησά σε σπογγιάν. θαυμάζων δὲ τοῦτο λέγει ὁ Διόνυσος ἑαυτόν· ὅτι οὐκ ἂν ἄλλος ᾔτησέ σε ὦ Ξανθία σπόγγον, ἀλλ' ἐσιώπησεν ἄν. τοῦ γὰρ δειλοῦ τὸ σιωπᾶν οἰκεῖον, οὐ τὸ λαλεῖν.* Schol. — *οὐκ ἂν ἔτ. εἰργάσατ' ἀνήρ.* Sic cum Veneto cod. restitui. Nam *ἄν* particula abesse tantum solet si altera pars enu nis hypotheticae particulam bet, id quod satis notum es Schaef. Melet. p. 55. et Gramm. Gr. §. 508. Sensus *vir idem non fecisset.* Ab om te huic par est, quod sequitu *κειτ' ἄν.* — *ὀσφραινόμ οἱ γὰρ ὑπὸ φόβου ἐκλυόμ σφρήσει τὸν πόνον παύουσι πόνος αὐτοῖς ἐκ καρδίας* Schol. De *ὀσφραίνομαι* vid. Plut. 892 et 893. Est enim et metaphorice *sagire;* utra gnificatione hic capi possit, *sagiens num periculum instaret* ra: *odore se delectans.* — *ἀπ σάμην.* cf. Plut. 814.

492. *ἀνδρεῖά γ' ὦ Π.* Graecum et Aristophanicum.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἶμαι νὴ Δία.
σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων
καὶ τὰς ἀπειλάς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι νυν, ἐπειδὴ λῃματιᾷς κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦγώ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φέρε δὴ ταχέως αὖτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.

493. ἔδδεισας Rav. — 494. τὸν Δί' Cant. 1. — 495. λῃματίας pro var. lect. schol. et Ven. cod. λῃματιᾶς sine iota subscr. Cant. 1. 2. Harl. Ven. 1. 2. Raph. — καὶ ἀνδρεῖος Rav. — 496. γενοῦ 'γώ vulgo. — 497. λεοντῆν Rav. edd. vett. ante Port. — ἀφόσπλαγχνος Elb. — 499. αὐτὸν Rav. — πιστέον Elb. Rav. et Suid. in οὐ γάρ. — 500. Ἡρακλειοξανθίαν B. Cant. 1. Rav. Ma. Ἡρακλειοξανθέαν Ald. Iunt. 1.

Equitt. 607. δεινά γ' ὦ Πόσειδον. Eurip. Iphig. Taur. 619. ἄζηλά γ' ἃ νεᾶνι. coll. 650. ibid. etc. — οἶμαι νὴ Δία. absolute οἶμαι sic usurpatur saepius. Thesmoph. 25. νὴ τὸν Ἡρακλέα, οἶμαί γε. coll. Acharn. 883. Nos: das sollt' ich meinen. — οὐδ' ἐφρόντισα. cf. Plut. 700. — ἴθι. ἀντὶ τοῦ ἄγε. συνομωνυμεῖ γὰρ τὸ δεῦρο, ὃ σημαίνει καὶ τὸ ἄγε. Schol. Sic ἴθι νυν saepe. cf. Pac. 653. 690. 903. etc. — λῃματιᾷς. cf. supra 464. ad quae verba alludit.

497. ἀφοβόσπλαγχνος. vox tragice composita. Nam σπλάγχνα tragicis imprimis Euripidi valent intima praecordia, ut affectuum animi sedes, et animus ipse. Sic Eurip. Hipp. 117. εἴ τίς σ' ὑφ' ἡβης σπλάγχνον ἔντονον (animum violentum) φέρων, μάταια βάζει. id. Med. 215. πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς. infr. 1004. καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ. Sophocl. Aiac. 995. — ἐν τῷ μέρει. vicissim. vid. nos supr. ad 32. — οὐ γὰρ ἀλλά. enimvero. vid. nos supr. ad 58.

500. Ἡρακλειοξανθίαν et κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων, facetum lusum Xanthiae ex iis pete, quae idem supra 464 de Baccho dixit καθ' Ἡρακλ. τὸ σχ. καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. — οὔκ Μελίτης μαστιγίας, scil. ἔσει. h. e. οὐτιδανὸς ἐκ Μελίτης pro Ἡρακλῆς ἐκ Μελίτης. ἡ γὰρ Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια· ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἡρακλέους

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίττης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὦ φίλταθ' ἥκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.
ἡ γὰρ θεός σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως
ἔπεττεν ἄρτους, ἥψε κατερικτῶν χύτρας
ἕτνους δύ' ἢ τρεῖς, βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον,
πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι.

502. *οὐκ* Amst. *οὐκ ἐμελίττης* Rav. — 503. *αἴρωμαι* Ven. Ma 2. et tres Brunck. *αἴρομαι* codd. cett. in quibus Rav. quod tenuit *τάδε* Rav. — 504. *Θε. Περσεφ.* praefig. Cant. 1. 2. — *ἴθι* 505. *σ'* om. Cant. 1. Harl. B. Rav. Ma. — 506. *ὄψει* pro *ἥψε* M. p. 387, 14. — *κατερεικτοῦ* Ma. et Ioann. Diaconus ad Hesiod Herc. 287. ubi tamen *κατερικτοῦ* vidit Blomfield. idque defendit schyl. Pers. ap. v. 544. *κατερηκτῶν* Cant. 1. 2. — 507. *β* Ven. — 508. *δεῦρ' εἴσιθι* Mon. (?) at e Rav. Inv. et Bekk. id ceperunt pro *ἀλλ' εἴσιθι*, quamvis facile esset videre, *δεῦρ'* ex

ἱερὸν ἀλεξικάκου. Schol. *μαστιγίας* vero, ut *mastigia* et *verbero* ap. Plaut. et Terent., de servo nequam, qui perpetuo verbera patitur. Apollonius haud male monuit, ut scholiasta docet, Calliam castigari, qui in pago Melite habitaverit, et quem ut satis notum poeta sic significare potuerit. Nos: *der Taugenichts aus Melite*. Ad quod accedit, ut supra iam Calliam Herculi similem faceret vestitu. v. 431.

504. Proserpinae ancilla adest de Herculis adventu laetans, eumque ad coenam loquaciter et benigne invitat. Quae profert, talia sunt, ut Herculem voracem nimisque edendi cupidum et libidinosum allectare debeant. — *ἥψε κατερικτῶν χύτρας*. h. e. *coxit ollam frugum vel herbarum contritarum plenam*, ut *στιβὰς σχοίνων* Plut. 537. q. l. cf. et Eccles. 845. *χύτρας ἕτνους ἕφουσιν αἱ νεώταται*. Verbum autem *κατερείκω* de mola adhibetur fruges conterente, ut respondere putaret Bergl. *frendo*. Scholiasta fere idem tradit ad *κατερικτῶν* adiicie *κατακεκομμένων ὑσπρίων· λ τὰ σχιζόμενα ὕσπρια, τοὺ μους, τὰ ἐρεικόμενα*. Ita 647. *μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητ ἥτις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμ τερεῖξαι*, ubi scholiasta nota *τερεῖξαι ἀντὶ τοῦ καταθ ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐρεικτὸν ἀξιο νες, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μένων ὑσπρίων*. — *ἕτνου* supra 62, unde patet, hoc genus Herculi in deliciis fui *βοῦν ἀπηνθράκιζε*. *ἀν foculus* sive *batillus carb* Equitt. 777. Inde *ἀνθρακίζει* schol. ad Pac. 1102. per *ποιεῖν* interpretatur, et *κεύειν τὰς μυσαρὰς γυναῖ πυρί*. Lysistr. 740. Quare p. 135, 23. nostrum locum enti explicare licuit *ἀπανθρ* per *ὀπτᾶν*, quamvis propi *carbonibus subiectis aliquid*

508. *κολλάβους*. *τοὺς λέγει τοὺς ἐοικότας τὴν πλά κολλάβοις τῆς κιθάρας*. Sch

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κάλλιστ', ἐπαινῶ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐ μή σ' ἐγὼ
περιόψομ' ἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε, κῷνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἶσιθ' ἅμ' ἐμοί.

dente v. 504 temere huc esse translatum, ut iam monuit Reisig. Coniect. p. 186. De codd. Ven. et Ma. Bekkerus tacet, quasi cum Ravennate consentirent, quod viro tacito vix credi potest. ἴθι pro εἶσιθι Harl. — 509. Ἀπόλλ' οὐ Cant. 1. 2. Mon. Si qua vocum unio, per crasin committenda Ἀπόλλουν. — 510. περιόψομαι ἀπελθόντ' vulgo; cum Dindorf. crasin restitui, quamvis Bothio videretur monstrosa. περιόψομαί γ' ἀπιόντ' coniec. Reisig. — 512. ἔφυγε Iunt. 2. 3.

alius scholiasta ad Pac. 1162. εἶδος ἄρτων. εἰσὶ δὲ μικροὶ ἀρτίσκοι, ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλυβισμένοι, οὓς καθάπαξ ἄρτους οὐκ ἠξίουν καλεῖν. Cui assentiri videtur Eustath. p. 1817, 55 sq., ubi κόλλαβος explicatur κόμμα ἄρτου et a κολούειν deducitur, quod sit κόπτειν. — κάλλιστ', ἐπαινῶ. (ut, quod deinde sequitur, πάνυ καλῶς) formula urbane recusantis, nos: *ich danke schönstens.* Romani: *gratia est* vel *gratiam facio* Plaut. Most. 1083. (ed. Both.) s. V. 2. 9. CA. „*Hic apud nos coenes. Sic face.*" TH. „*Callidamate, dii te ament. De coena facio gratiam.*" CA. „*Quin venis?*" etc. idem Menaech. II. 3. 36. pariter usurpatur *benigne*, ut Horat. Epist. I. 7. 16. Sic infra καλῶς 886, ubi Frischl. false vertit: *perplacet*, quum esset contrarium. Nam Euripides, cuius oratio est, Bacchi monita recusat. Quae cum ita sint, schol. Vict. ad ἐπαινῶ recte adiecit οὐ βούλομαι εἰσελθεῖν. et alius ad 413. παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον „κάλλιστ' ἐπαινῶ."

510. περιόψομ' ἀπελθόντ', h. e. *non te sinam abire*, mea enim plurimum interest, ut maneas. Participium in hoc idiotismo est solenne. vid. Viger. p. 279. Matth. Gramm. Gr. §. 550. 7. Dawes. Misc. Crit. p. 268. Iuvat igitur exempla ex Aristoph. aliquot afferre. Lysistr. 1019. νῦν δ' οὖν οὔ σε περιόψομαι γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. Thesmoph. 698. ἀλλὰ τοῦ μόνου τέκνου με περιόψεσθ' ἀποστερουμένην; Pac. 10. εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιιδεῖν. Ecclesiaz. 869. μή με περιίδῃς διαφθαγέντα. ibid. 1054. μηδαμῶς με περιίδῃς ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδε. ibid. 1068. Acharn. 167. Pariter περιορᾶν Xenoph. Mem. II. 7. 2. III. 9. 8. etc. cf. et Sophocl. Oed. Tyr. 1505. ibique Brunck. — ἐπεί τοι καί. usum harum particularum illustrant Elmsl. ad Eurip. Med. v. 660. p. 181. praeeunte Porson. ad Med. v. 675. His se adiecit Hermann. ad Viger. p. 786. ubi vertit: *nam certe quidem, weil ja doch.* Quibus tamen gradatio, quae huic formulae subesse solet, non satis expressa est. Sic Eurip. Med. l. l. ΜΗ. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ; ΑΓ. μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός. Eurip. Suppl. 889. οὐχὶ τὴν πόλιν ἥχθαιρ' ἐπεί τοι κοὐδὲν αἰτία πόλις κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν. vide exempla ap. Porson. l. l.

511. ἀνέβραττεν. ut infra 553. ἀνάβραστα κρέα. vox de carne pro-

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πάνυ καλῶς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ληρεῖς ἔχων·

οὐ γάρ σ' ἀφήσω. καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι
ἥδ' ἔνδον ἔσθ' ὡραιοτάτη, κὠρχηστρίδες
ἕτεραι δύ' ἢ τρεῖς —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;

513. Verba *ληρεῖς ἔχων· οὐ γάρ σ' ἀφήσω* in codd. Bacc untur. Brunck. cum Scaligero recte vidit, haec ancillae esse, obstrepant alii. Qui quaeso Bacchi animum subire possit, servi bere, ne intret cum ancilla, quum hic recuset intrare? Iam sibi repugnavit, quum diceret *πάνυ καλῶς* esse Xanthiae recus tamen adderet, verbis *ληρεῖς ἔχων* Bacchum eundem Xanthiam velle, ne intraret. Hic quidem rerum et actionum nexui plus quam scribis sciolis. Ex edd. recentt. Brunck. secuti sunt Dind. non Bekk. — 514. *ΘΕΡ.* om. Rav. hinc concludi potest, Ra etiam antecedentia ancillae assignare voluisse, quo Scalig. con matur. — *τέ σοι* Ven. — 515. *μί' ἔνδον* Brunck. coni. idemque et Borg. esse Invern. dicit, quod tamen Bekkero tacente vix est Is enim edidit *ἥδ'*, ut cett. *ἤδη 'νδον* Seidl. et Dind. ex coniect sus superflua. — *κ' ὀρχηστρίδες* Rav. — 516. *πῶς γε λέγεις ὀρχηστρίδες* trib. cum sequentibus ancillae U. Inv. (hic non Rav. ut Bekk. tacens testatur).

prie usurpata, ut docet Eustath. p. 1241, 18. ubi *ἀνάβραστον κρέας παρὰ τὸ βράττειν, ἑκζεστὰ δὲ λάχανα παρὰ τὸ ζέειν.* cf. et Hesych. I. 760. *βράσσει. ζέει.* Sic Acharn. 969. Pac. 1163. *ἀναβράττω κίχλας.* — *ἔφρυγε. ἐτηγάνιζε.* Schol. Vict. Sic Eccles. 844. *τὰ τεμάχη ὀπτίζεται, λαγῶ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται, φρύγεται τραγήματα, χύτρας ἔτνους ἕψουσιν.* — *πάνυ καλῶς.* vid. 509.

513. *ληρεῖς ἔχων.* est iocantis, non morose indignantis: *stultule.* Nos: *du bist ein Närrchen.* Sic Ecclesiaz. 999. *ΓΡΑΤΣ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχε κληρουμένη, μήγώ σ' ἀφήσω. ΝΕ. παραφρονεῖς ὦ γράδιον. ΓΡΑΤΣ. ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ στρώματα.* cf. Lysist. 945. Praeivit Hom ε. 182. *ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐ du Schelm.* non maledicend cando. De formula *ληρεῖς* ctum est ad v. 202. — *αὐ γέ σοι ἥδ' ἔνδον.* ex us minis *ὅδε*, quo ad locum saepissime: *tibicina intus tuum usum pulcherrima.* u dericus frater Gramm. Gr. 12. Sophocl. Aiac. 816. il cf. et Schaefer. Melet. cri Sciendum vero, tibicinas et ces suspectae famae fuis Nubb. 983. Non huc trax mer. Il. ω. 260. *τὰ δ' ἐλέγ τα λέλειπται, ψεῦσταί τ' τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι.* quam vid. Heyn. ad h. vers

516. *πῶς λέγεις;* Q

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη
ἔμελλ' ἀφαιρεῖν χἠ τράπεζ' εἰσῄρετο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς ὀρχηστρίσιν
ταῖς ἔνδον οὔσαις αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.
ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο τὰ σκεύη φέρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπίσχες οὗτος. οὔ τί που σπουδὴν ποιεῖς,

517. ἡ βαλλιῶσαι Bar. — 519. ἔμελλ' e Rav. et Bar. cum k. recepi, ut alias ἐδύνατο. Plut. 668. et ἐμέλλετον 103. ibid. Nam ἤμελλ' cett. codd. et edd. vett. cum recent. reliq. — χ' dd. vett. ab Iunt. 3. — 520. αὐλητρίσιν Ven. Ma. Cant. 2. E . vett. Both. — 521. ἔνδοθεν Elb. Ma. C. — ὅτι pro ὡς Elb. . Ma. C. Bar. Suid. (v. αὐτός). Both. ὅτ' Ven. — 523. οὔ τοι που . edd. vett. ab Iunt. 2. schol. ad Plut. 143. τις — ποιεῖ Ven.

laete admirantis, ut πῶς φῄς; t. 268. Sed una exprimit haec ula diffidentiam eius, cui res ter exspectationem grata nuntur. Ita Aeschyl. Choeph. 755. ς φῄς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω ρέστερον. cf. ibid. 766. Eurip. 478. πῶς φῄς; τίν' εἶπας μῦ- ; αὖθίς μοι φράσον. cf. Oed. r. 746. Eurip. Iphig. Taur. 1317. l. 756. Phoen. 1347. — ἡβυλ- σαι. Deminutivum a verbo , ἐν ἥβῃ εἶναι. Eustath. 1799, ἥβην οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ νεανικῆς ίας τίθενται, ὅθεν καὶ ἡβυλ- ἐπὶ μειρακίσκης κατὰ τὸν κω- ν. Sic Pherecrates ap. Athen. p. 269. κόραι δ' ἀρτίως ἡβυλ- καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι. — ρτι παρατετιλμέναι. λεί- τρίχας. αἱ γὰρ μελλόνυμφοι ται τὰς τρίχας. Sch. Rav. conf. et Zonar. Sic Ecclesiaz. 724. ῥοῖρον ἀποτετιλμέναι. — τε- . cf. Plut. 891.

ἔμελλ' ἀφαιρεῖν. h. e. a eo erat, ut carnes (perco- demeret (de foco). Pariter nos utimur verbo *abnehmen*. Neque notio haec verbi e longinquo petita, sed admodum prope sita. cf. Pac. 553. Quare schol. false interpretatur κόπτειν, ἢ διαιρεῖν, ἢ κλέπτειν. Quasi coquus carnes furari vellet. — εἰσῄρετο, νῦν ἀντὶ τοῦ εἰσεφέρετο. Schol. *Mensa iam est apposita*. Contrarium est ἐξαίρεσθαι, ut Acharn. 1108. — ταῖς ὀρχηστρ. Proserpinam dominam nil curans se venturum esse saltatricibus nuntiat. — ὁ παῖς. τοῦτο τῷ Διονύσῳ λέγει. Sch. De nominativo hoc cf. 40. et Plut. 1097.

523. οὔ τί που. haud infrequens formula interrogandi: *num*. Sic Sophocl. Philoct. 1233. οὔ τί που δοῦναι νοεῖς; Noster Lysistr. 354. οὔ τί που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι; coll. Ecclesiaz. 329. In quibus pronom. indef. τὶ adverbialiter positum esse, facile apparet. Ita enim saepius usurpatur, v. c. Xenoph. Mem. I. 4. 11. II. 1. 3. — σπουδὴν ποιεῖς. *pro serio habes*. Nos fortasse: *du machst doch nicht Ernst daraus, dass ich im*

ὅτιη σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύακα;
οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενος οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δ' ἔστιν; οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ
ἃ δωκας αὐτός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ τάχ' ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

524. *ἡρακλέ' ἐσκεύασα* Rav. *γ' ἐσκεύασα* codd. cett. except. Ven. pariter edd. omn. except. Dind., ubi *Ἡρακλέα 'νεσκεύασα* ex Elmsl. coni. ad Acharn. 385. Particula *γε* omnino parum hic valet, quamvis ferri possit. Qua tamen remota maluerim *Ἡρακλεἀνεσκεύακα* h. e. *Ἡρακλέα ἐνεσκεύακα*. Perfectum autem, quod solus habet Ven., opus esse videtur, ne dicam necessarium. cf. not. — 525. *φλυαρήσῃς* A. D. Cant. 1. Bar. Mon. Ven. Ma. — *ὁ Ξανθία* Ven. 1. Raph. — 526. *γ'* ante *οἴσεις* edd. vett. Both. Inv. et codd. aliq. Particulam hanc abundare nec a metro postulari, iam vidit Br. — 527. *δήπω* Cant. 1. *τί που* Ven. si quidem Bekkerum recte intellexi, qui sub v. 529. e Veneto *τι* pro *δή* citat. — *διανοῇ* Elb. Mon. Iunt. 1. haec sine iot. subscr. — 528. *ἃ 'δωκας* vulgo; *ἅδωκας* Bekk. *ἃ δωκας* Dind. — *ποῶ* Cant. 2. edd. vett. Bekk. Kust. Bergl. de Ven. et Rav. tacent.

Scherz (*παίζων*) *dich als Herakles anzog*. Similiter schol. *ἀληθὲς τοῦτο ἐνόμισας, ὅτι σε παίζων Ἡρακλέα ἐσκεύασα. ἆρα, φησί, νομίζεις σεαυτὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐπεὶ ἐποίησα παίζων σχῆμα παραπλήσιον τοῦ Ἡρακλέους διὰ τὴν λεοντῆν καὶ τὸ ῥόπαλον;*

524. *ἐσκεύακα*. e Veneto recepi solo. Adhuc enim Xanthias vestitu Herculis indutus est. — *φλυαρήσεις ἔχων*. vid. supr. 513. *ληρεῖς ἔχων*. cf. et Elmsl. ad Eurip. Med. p. 272. (ed. Lips.) et ad Suppl. p. 222. not. — *οὐ δήπου*. in interrogatione usurpatur, ubi, qui interrogat, non sperat, illud fore, quod significat. Sic Noster Acharn. 122. *ὀδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;* h. e. *doch wohl nicht Strato?* Avv. 179. *οὐχ οὗτος οὖν δηπούστιν ὀρνίθων πόλος;* Sophocl. Antig. 380. *οὐ δήπου σέ γ' ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις;* Quare interrog. signum omitti nequit. Ceterum *οὔ τί που*, quod Ven. habere videtur, melius convenire videtur, quia iisdem verbis Bacchus interrogaverat. — *ἃ 'δωκας αὐτός*. Tota oratio niti videtur in formula vulgi. Pariter quae sequuntur *οὐ τάχ' ἀλλ' ἤδη ποιῶ*, ubi *τάχα* utraque significatione sumi potest. cf. Viger. p. 447.

529. *ταῦτ' ἐγὼ μαρτ.* hac formula aliorum opem implorare so-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἔσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὖτ'. ἴσως γάρ τοι ποτὲ
ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι.

ΧΟΡΟΣ.

535 ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι
νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας καὶ
πολλὰ περιπεπλευκότος,
μετακυλινδεῖν αὐτὸν αἰεὶ

532. ὃς δοῦλος nescio quis ap. Scalig. — γ' ἔσει A. — 533. ἔχ' αὐτὸν Rav. — γάρτοι Inv. — 534. θέλει C. θέλη Cant. 1. — 535 sq. varie describuntur. cf. not. — 536. καὶ alterum om. Cant. 1. eandem particulam ad versum sequentem trahunt Inv. Both. Bekk. ut esset iambicus versus inter medios trochaicos. — 538. μετακυλίνδειν Rav. — ἀεὶ Cant. 1. Bar. Suid. edd. Dind. Bekk. qui de codd. tacet.

lent, qui iniuriis afficiuntur. Sic sycophanta ap. Nostr. Plut. 929. ὁρᾷς ἃ ποιεῖς; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. et Nubb. 1279. Amynias de quo similiter agitur. Quare hic lepide addit Xanthias τοῖς θεοῖς ἐπιτρέπω, quippe aliis testibus destitutus. — καὶ κενόν. τῆς συνέσεως ἐστερημένον. Suid. v. κενεόν. ubi respicit ad Sophocl. Electr. 403. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή.

533. ἀμέλει. adverbialiter dicitur: *ne cura, fiat, ne dubita.* Ita Acharn. 346. ἀμέλει μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι. Lysistr. 172. ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἡμῖν πείσομεν. — ἔχ' αὐτά. Pro λαβέ, ut saepius alias. — ἴσως γάρ τοί ποτε κ. λ. imitatur Achillem Homericum Il. α. 240. ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν. cf. Plut. 604. — εἰ θεὸς θέλοι. modestiae formula. cf. Plut. 343.

535—556. In versibus his describendis scholiastae et cod. Rav. auctoritatem secutus sum, nisi quod hi ex 544 et 545 ut 555 et 556 utroque loco tetrametrum fecerunt. Pariter distrib. edd. vett. et Inv.; ut nos vero Dind. Id enim perspicuum est, aut dimetros aut tetrametros omnes esse debere. Quare Bekk. et Both. immerito dimetros tetrametris interposuerunt. ἐκ κώλων τροχαικῶν ἰ, ὧν τὰ γ' ς' θ' δίμετρα καταληκτικὰ ἤτοι ἐφθημιμερῆ Εὐριπίδεια, τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα πλὴν τοῦ τελευταίου τετραμέτρου ὄντος καταληκτικοῦ. Schol. Sed hic tetrameter catalecticus utraque sede in dimetros duos dissecandus est, quorum alter sit acatal. alter catal., ut modo monitum.

535. πρὸς ἀνδρός ἐστι. *viro prudenti convenit*, ut infr. 544. δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι. cf. nos ad Plut. 351. coll. Thesmoph. 177. Vespp. 370. Ceterum his verbis chorum in Baccho cavillari, iam scholiasta notavit: ταῦτα δὲ λέγει ὁ χορὸς διὰ τὸν Διόνυσον, ἐπειδὴ οὗτος, ὅτι ἐφοβήθη τὰς τοῦ Αἰακοῦ ἀπειλάς, τὸν Ξανθίαν ἐποίησεν ὡς δεσπότην, ἑαυτὸν δὲ δοῦλον. ὅτε

πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον
μᾶλλον ἢ γεγραμμένην
εἰκόν' ἑστάναι, λαβόνθ' ἓν
σχῆμα. τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
πρὸς τὸ μαλθακώτερον
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι
καὶ φύσει θηραμένους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ
Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν ἐν

539. *μᾶλλον τοῖχον* Br. Both. ex A. — 542. *μεταστρέφειν* A. C. Harl. Cant. 1. prob. Br. *μεταστρέφεσθ' ἀεὶ* Rav. B. Inv. *μεταστρέφεσθαι* edd. vett. ante Br. — 543. *τὸν* Rav. — 546. *ἂν* om. A. Ma. C. *δὴ* pro *ἂν* cum codd. aliq. Cant. 2. et edd. vett. — *γελοῖον* edd. vett. — *ἦ* Ma. — De hac versuum periodo par est dissensus edd. atque supra 535 sq.

δὲ ὁ θεράπων ἀπήγγειλε τῷ Ξανθίᾳ δεῖπνον ὅτι ἡ κόρη καὶ ὄψα ἐποίησε, δεσπότην πάλιν ἑαυτὸν ποιεῖ, τὸν δὲ Ξανθίαν δοῦλον. ἀποδέχεται δὲ τὸν Διόνυσον ὁ χορὸς ὡς μὴ ἐμμένοντα τοῖς αὐτοῖς. — *πολλὰ περιπεπλευκότος.* significat quidem Bacchi itinera, sed simul alludit ad Odysseae initium: *ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη.* — *μετακυλ. αὐτ. αἰεὶ πρὸς κ. λ.* Proverbialem locutionem esse sumptam a navigantibus, qui, ubi alterum navis latus labatur, ad alterum sanum confugiant, iam ante Brunck. notavit schol. *εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται.*

540. *ἢ γεγρ. εἰκόν' ἑστ.* non minus proverbialiter dictum esse videtur, quam quod antecedit. Similiter nostrates: *wie eine Bildsäule* s. *wie ein Oelgötze dastehn*, h. e. immobilem esse vel ita mente perterritum esse, ut quo vertendum sit, ignoretur. Sic Eustath. ad init. Odyss. hunc locum respiciens: *οὐκ ἐφ' ἑνὸς ἑστῶτα οἷα γεγραμμένην εἰκόνα.* Ceterum *γράφειν* hic non habet notionem *inscribendi*, quam Both. cum scholiasta cogitavit, *ὅτι ἀκίνητον τὸ ἐπιγεγραμμένον τῇ εἰκόνι*, sed *pingendi*, ut infr. 936. et Lysistr. 679. *τὰς Ἀμαζόνας σκόπει, ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν.* Quare *εἰκὼν γεγρ.* est *imago picta*, non *inscripta*. — *λαβόνθ' ἓν σχῆμα.* epexegesis antecedentium. Nam *σχῆμα* dicitur de corporis habitu et externa cuiusvis rei specie, ut supr. 464. Hesych. v. *Σχῆμα. πλάσμα. ἱματισμός. διάθεσις.* Sic Plat. Crit. *καὶ τὸ σχῆμα σαυτοῦ μεταλλάξας.* Sophocl. Philoct. 223. *σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει.* Theocr. X. 36.

543. *πρὸς τὸ μαλθακ.* h. e. ad id quod mollius est et homini molli magis arridet. — *Θηραμένους*, significatur hic Theramenes, quasi *ἀμφιδέξιος*, qui temporibus et cuiusvis ingenio obsecutus sit, auram popularem captaturus. Apud Xenoph. Hell. II. 3. 11 sq. triginta tyrannorum iustissimus apparet, qui, quum ceterorum iniurias opprimere vellet, Critiae insidiis interfectus est nefarie. Quare non probo, quod scholiasta dicit, Theramenem meri-

στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατετραμμένος κυνῶν ὀρ-
χηστρίδ', εἶτ' ἤτησεν ἀμίδ', ἐ-
γὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
τοὐρεβίνθοὐδραττόμην· οὗ-
τος δ', ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος,
εἶδε, κἄτ' ἐκ τῆς γνάθου
πὺξ πατάξας μοὐξέκοψε
τοὺς χορούς τοὺς προσθίους;

548. *στρώμασι* sine *ν* parag. edd. vett. et codd. Rav. Ma. — *Μιλησίοισιν* Ma. — 549. *κινῶν* edd. vett. Inv. codd. E. Ma. *φιλῶν* coni. Br. idque verbose commendat. *κυνῶν*, quod ex Bentl. et Pors. coniect. prodiit, confirm. Rav. Ven. si quidem Bekk. taciturnitas testis est. — 550. *εἰ* Ven. — *ἀμίδα* Rav. *ἀμίδ'* cum spir. aspero Cant. 1. 2. edd. vett. idque Atticum esse Eustath. p. 1387, 9. docuit. — 552. *αὐτὸς* pro *οὗτος* Rav. Bar. V. — *αὐτὸς* ante *πανοῦργος* om. Rav. V. Bar. — 555. *μ' ἐξέκοψε* C. Cant. 1. Bar. *μ' οὐκ ἐξέκοψε* Elb.

tam poenam dedisse. At Ranae quo tempore edebantur, eo adhuc fuit homo nefarius, quippe qui efficeret, ut duces, qui apud Arginusas vicerant, capitis damnarentur. Xenoph. Hellen. I. p. 263. ed. Steph. *οἱ οὖν περὶ Θηραμένην παρεσκεύασαν ἀνθρώπους μέλανα ἱμάτια ἔχοντας καὶ ἐν χρῷ κεκαρμένους πολλοὺς ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ, ἵνα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἥκοιεν, ὡς δὴ ξυγγενεῖς ὄντες τῶν ἀπολωλότων. καὶ Καλλίξενον ἔπεισαν ἐν τῇ βουλῇ κατηγορεῖν τῶν στρατιωτῶν* etc. Idque callidi hominis fuit, quod homines bene meritos de republica non ipse accusavit, sed accusatorem subornavit.

548. *στρωμ. Μιλησ.* Stragula et lana Milesia pretiosissima. *ἐν γὰρ Μιλήτῳ καλὴ ἡ τῶν στρωμάτων ἐργασία, καὶ τὰ Μιλήσια στρώματα ποικίλα καὶ ἁπαλὰ καὶ διάφορα. ἐσθῆτές τ' ἐνταῦθα κατεσκευάζοντο ποικίλαι καὶ τάπητες.* Schol. cf. Nostrum Lysistr. 729. Theocr. XV. 128. Demosth. c. Mid. p. 558. (Reisk.). Athen. IX. 486. Virgil. Georg. III. 306. Cic. Verr. I. 34. — *ἀνατετραμμένος. ἀνακεκλιμένος καὶ ἐξηπλωμένος.* Schol. non *involutus*, ut Frischl. vertit, sed *supinus iacens*, ut Kust. notavit. — *κυνῶν*, quod alteri lectioni *κινῶν* ab schol. *συνουσιάζων* explicatae praeferendum est, non solum quod metro respondet sed etiam idem illud urbanius indicat. cf. Pac. 1140. *ἀνθρακίζων τοὐρεβίνθου, τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων, χᾶμα τὴν Θρᾴτταν κυνῶν, τῆς γυναικὸς λουμένης.*

550. *ἀμίδα. τὸ οὐρόδοχον ἀγγεῖον.* Etym. M. Zonar. I. 149. *στάμνιον* Hesych. I. 277. — *ἐρέβινθος cicer*, metaphorice, ut hic, *membrum virile*. cf. Acharn. 766. sic pari metaphora *κριθή* Pac. 930. lusu festivo: *τούτων τῶν θεωμένων οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει. ΤΡΤ. οὐχ αἱ γυναῖκές γ' ἔλαβον; ΟΙΚ. ἀλλ' ἐς ἑσπέραν δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες.* — *πὺξ πατ.* cf. nos ad Plut. 686. — *τοὺς χορούς*, metaphora *chorus dentium*, ut *ἕρκος ὀδόντων* ap. Homer. *vallum dentium*. *τὸ δὲ ὅλον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. Διόνυσος γάρ ἐστιν ὁ τῶν χορῶν προστάτης.* Schol. De lusu, quem extremis verbis signifi-

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ'· ὁ πανοῦργος οὑτοσί,
(550) ὃς εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε
ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

νὴ Δία,
560 ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κακὸν ἥκει τινί.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δώσει τις δίκην.

557. *A.* om. Rav. et hic et infra, quia alteram cauponam nomine Plathanae significat. — ἦλθ' Cant. 1. Harl. Bar. et coni. Reisk. — Post ἦλθ' comma edd. vett. Inv. Dind. — 558. *πανδοχεῖον* Cant. 1. vid. Oudend. ad Thom. M. p. 676. — 559. *κατέφαγεν* codd. plurim. edd. vett. Inv. Bekk. quamvis iam Reisig. Coniect. p. 32. et Herm. Metr. 133. docuissent hanc scripturam metrum pervertere et corrumpere. Quare cum Dind. et Both. ex cod. Venet. restitui *κατέφαγ'*. — *ἡμῖν* Cant. 1. — *πλαθ.* pro *πανδοκ.* B. Rav. et edd. vett. Both. *ἑτέρα πανδοκ.* B. C. et cod. Br. — 561. *εἴκοσι* Rav. — 562. *ἀνημιωβολιαῖα* iunctim edd. vett. Rav. Cant. 1. Harl. cum aliq. al.

cat, merito potest dubitari; sed similitudo, quae metaphoram creavit, non est petita e longinquo. De dentium discrimine vid. nos ad Plut. 1056. et Fr. Iacobsium virum candidum Anthol. Gr. II. p. 303.

557. *οὑτοσί*, scil. *πάρεστι*. — *κακὸν ἥκει τινί*. non est: *mihi* aut *nobis*, ut opinantur, qua constructione pronom. indef. positum sit pro pronom. person. I. vel II. sed: *alicui*. Is vero *aliquis* est Bacchus, qui Herculis personam agit; quare vicissim pariter loquitur Bacchus infr. 605. *ἥκει τῳ κακόν*, quum personam cum Xanthia mutasset. — *ἡμιωβολιαῖα*, adiectiva in *αιος* desinentia indicant mensuras, pretium et pondera; nonnumquam et figuram. De forma vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 541 sq. Scholiasta pretium cogitat: *ἄξιον ἡμίσεος ὀβολοῦ ἓν ἕκαστον*. — *ἀνάβρασια. ζεστά, ἑψημένα*. Schol.

562. *δώσει τις δίκην*. ut paullo ante *ἥκει κακόν τινι*. Laetatur enim Xanthias, quod domino malum praesagire potest, a quo ipse tutus sit. — *τί δαί; quid? Salsamentorum copiam nondum commemoravi*. — *τὸν τυρὸν τὸν χλωρόν. caseum recentem*. cf. Meurs. Lect. Att. III. c. extr. *Recentis* enim notio notioni *viriditatis* est per se cognata, etiamsi cum Eustath. p. 217, 4. mediam quandam *humo*[illegible] utrique interponere nolis: *ἐπεὶ οὐ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρό-*

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ληρεῖς ὦ γύναι

κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

οὐμενοῦν με προσεδόκας,

ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι;

τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν, τάλαν,

ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν.

564. *οὔμενούν με* edd. vett. ante Kust. *οὐ μὲν οὖν* Borg. Bekk. (?) Ven. (?). cf. Plut. 867. — *γε* pro *με* Bar. — 565. *ἔχεις — ἂν γνῶναι* Elmsl. coniect. ap. Acharn. 178. quam Dind. recepit. si sic omnino potuit, minime vero necessario scribendum est. Ad accedit, ut *ἀναγν.* pro *ἀναγνωρίζειν* multo meliorem sensum praeaὖ *γνῶναι* Borg. — 566. Hunc versum cauponae alteri tribuunt av. Ven. Bar. Bekk. Inv. personam cauponae etiam mutant edd. vett. ue minime apte. Nam 565 et 566 eiusdem cauponae esse debent. — *ὃν αὐτὸς αὐτοῖς* Borg. Cod. Br. Reisig. Coniect. p. 147. Both. *ὅνσὺν αὐτοῖσι* edd. vett. A. Cant. 2. (sed hic *αὐτοῖς τοῖς*), non scho-, qui praepositionem explicationis caussa adiecit, quum in his formubesse soleret. vid. not. ad v. 477. *ὃν οὕτως αὐτοῖς* Harl. sed. *οὗτος* plurim. ac nobilissimi, in quibus Ven. Rav. E. Cant. 1. D. C. U. — *τοῖς* om. Rav. A. Harl. edd. vett.

ε ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὀν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐδης φησί. Σοφοκλῆς δὲ ἐν χινίαις (850) χλωρὰν ἄχνην ύων ἔφη. Praeterea sciendum τυρός esse *massam lactis coa*unde caseus manu premitur; ξηρόν, deinde *τυρόεις ἄρτος* πλακοῦς, postquam placentae foraccepit. — *τάλαν.* de *muliere*, dicit hoc ad cauponam. De usu ubitari nequit. Vide exemplum, Both. desiderat, Lysistr. 102. ὗν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ ν, ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάτων Εὐκράτην. Pariter de muliere Ecclesiaz. 124.

568. *αὐτοῖς τοῖς ταλ.* vid. supr. 226. 477. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 109. Reisig. Coniect. p. 146. qui *αὐτὸς* praefert. Ceterum *αὐτὸς αὐτοῖς* tum tantum recte se haberet, si ad *τυρός* referri posset, quum vero pronomen ad Herculem spectaret, *οὗτος* scribendum fuit, id quod libb. plurim. et opt. tenent. — *τάλαροι*, sunt *ταρσοί*, ut Hom. Od. ι. 219. *ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθον.* Quod Theocrit. *ιά* (XI.) 37. dicit *ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.*

κἄπειτ' ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν εἰς μὲ δριμὺ κἀμυκᾶτό γε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τούτου πάνυ τοὔργον, οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

(565) νὴ Δία, τάλαινα.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

νὼ δὲ δείσασαί γέ που
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών.

569. *τ' ἀργύρ.* Ven. 1. 2. Wech. Can. etc. — 570. *εἰς ἐμὲ* Ven. Ma. edd. vett. Inv. contra metrum. cf. Plut. 689. *εἴς με* Dind. (sic praecip. ad Equitt. 292.) Both. Bekk. cum libb. rel. *εἰς μὲ* Suid. idque tenendum. — *κἀπεμυκᾶτο*, B. Cant. 1. Harl. — *με* pro *γε* Cant. 1. — 571. *τοὔργον* edd. vett. Inv. Bekk. — 572. *γ'* om. Ven. Ma. *δ'* pro *γ'* Bar. — 573. Cauponae primae tribuunt Br. Dind. Both. Caupona altera pergit in edd. vett. sed recte codd. Xanthiae haec dant, qui interponit *νὴ Δία* scil. *οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ*. Xanthia omisso, *νὼ δὲ δείσασαι* languerent. — *δείσασα* Bekk. e Rav. (de quo tac. Inv.) et Ven. ut videtur, nam ex Ma. citat *δείσασαι*. — *που* Ven. *πως* coni. Dind. *πω* libb. cett. omn. — 574. *εὐρὺς* Port. Gel. — 575. *ἐξάξας* iota omisso edd. vett. correx. Kust. — *τὰς ψιάθους* recte revocavit Bekk. ut Lysistr.

Idem docet Eustath. p. 1627, 46. *πλέγμά τι εἰς τυρῶν πῆξιν χρήσιμον*. Quare schol. Rav. in *μικροῖς καλαθίοις, ὅπου ὁ τυρός ἐστιν* a vero aberravisse videtur; cratem potius e viminibus factam intellige. — *τἀργύρ. ἐπραττόμην. quum pecuniam exigerem.* Sic *πράττεσθαι* saepe usurpatur. Xenoph. I. 2. §. 5. 7. 6. et I. 6. §. 11. 12. *χρήματα, μισθόν* et *ἀργύριόν τινα πράττεσθαι*. et Noster Thesmoph. 843. *τόκον πράττεσθαι*.

570. *ἔβλεψεν εἰς μὲ δριμύ.* metaphora de aceto sumpta, *acerbe intuitus est in me*, ut Equitt. 629. *νᾶπυ ἔβλεψε*. Quidquid enim sensum aliquem acriter tangit, *δριμύ* dicitur. vid. nos ad Plut. 689. — *κἀμυκᾶτό γε.* verbum hoc proprie adhibetur de boum mugitu; cf. not. ad Plut. 685. deinde transfertur ad sonum gravissimum quemque. De tonitru Nubb. 292. *βροντῆς μυκησαμένης*. cf. Eustath. p. 604, 32 sq. — *οὗτος ὁ τρόπος.* Haec Xanthias dicit non ut malum a se avertat, sed ut malum in Dominum suum convertat, quippe de cuius miseriis se maxime laetari, ubivis palam faciat. — *μαίνεσθαι δοκῶν, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ μαινόμενος ὡς* (lege *ὣς* h. e. furibundi instar) *Ἡρακλῆς καὶ σπῶν τὸ ξίφος. πρὸς τοῦτο οὖν παίζει*. Schol.

574. *κατῆλιψ.* vid. Hesych. h. v. trabes, quibus tectum innititur, nisi simpliciter *τὸ ὑπερῷον* signifi-

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ τοῦτο τούτου τοὔργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλεώνά μοι.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Ὑπέρβολον,
ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

ὦ μιαρὰ φάρυγξ,
ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κύπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.

. ubi nulla lectionis varietas est, nec potest esse. Quare *τοὺς φιά-ς* male editur a Dind. et Both. Callistrato (et Suida?) grammatico tore, cuius scholiasta mentionem facit. Phryn. p. 309. de genere vo- nihil notat. — 576. *ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν* cauponae tribuerunt iam erum quidam, ut scholiasta testatur: *δύναται καὶ ἡ γυνὴ λέγειν ἀντὶ τιμωρήσασθαι.* Si cauponae esse malis, scribendum videtur *ἀλλὰ ν τί δρᾶν*; *At quid nunc faciendum?* — *τούτου τοῦτο* Cant. 1. — . Cauponae priori tribuunt A. B. D. Rav. Cant. 1. 2. in tribus extre- nulla persona praefigitur, ut *ΠΑΝΔ. Α.* pergat, pariter edd. vett. 579. *φάρυξ* Cant. 1. Ven. C.

um *voluit* notum mulierum rece- culum. cf. Eccles. 698. — *ψιά-υς. οἷον καὶ τὰ στρώματα τοῦ δοχείου.* Schol. Stragula e vimi- us confecta, in quibus dormire bant pauperes. cf. Lysistr. 921 Ergo res parvi pretii; eo au- magis ridiculum, quod tam ve- enter rixatur caupona. De *ἐξέ-ῴχετο* cf. 469. supra. — *ἀλλ' ῆν τι δρᾶν.* Recte tribuuntur thiae, qui his verbis cauponas ortatur, ut de Hercule, qui il- fecerit, poenam sumant. — *στάτην Κλέωνα. qui rei icae curam gerit.* vide Plut. 917. cf. et Ecclesiaz. 127. Pac. 667. n et Hyperbolus, qui reipubli- male consuluerunt, iam mortui , quo tempore Ranae editae Thucyd. VIII. 73. Quare le- poeta fingit cauponas horum auxilium petere apud inferos. Saepius utrumque insectatur poeta, illum Equitum fabula, hunc Eupolis Marica, scholiasta teste. De Hyperbolo cf. Acharn. 811. Equitt. 1301. 1360. Nubb. 543. 550. 613. 866. 1048. Vespp. 1007. Pac. 664. 887. 1284. Thesmoph. 840. Ceterum tene, cauponam utramque, quae dicant hic, suae quamque servae imperare ad fores respicientem introque loquentem. Neque enim necesse est immo ne veri simile quidem, cauponas has duas ancillas in scenam comitatas esse, id quod Brunck. opinabatur.

578. *σὺ δέ. tu vero.* alteram ancillam indicant, quae non magis in scena conspicua fuit, quam altera, quae versu antecedente iussa est. Quare parum refert, utra caupona hunc versum pronuntiet; quamvis

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τὰς χόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηγιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.

582. *ἐγὼ δ' ἐς τὸ* B. D. *ἐγὼ δ' εἰς τὸ* C. *δέ γ' εἰς* edd. vett. Bekk. cum codd. suis, ut videtur. Sed his formulis rectius brevior praepositionis forma tribuitur, ut Reisig. docuit Coniect. p. 252. vid. me Prolegom. in Arist. p. XXIV. Quare et in Plut. 1106. incaute *εἰς* reliqui. — Quod schol. Rav. notat, hunc versum a quibusdam Baccho tribui, ei timiditas Bacchi adversatur. Error fortasse inde ortus est, quod caupona altera litera B. significatur. — 583. *φάρυγ'* Ven. — 584. *χόλικας* cum Did. ex Schweigh. ad Athen. VII. p. 540. et Schaef. coni. ad Greg. Cor. p. 550. vide not. infr. *κόλικας* cett. edd. et codd. omn. — 586. *ἐκποιεῖται* Bar. Elb. (in quo *ἔκπον.*) C. Cant. 1. 2. E. et ut antiqua lectio commemoratur a schol. — 587. Aliorum haesitatio me movit, ut conicerem *Ξανθίας εἰ μὴ φίλος* scil. *μοι. nisi me adiuvat Xanthias.* Sed vulgata non est sollicitanda. *εἰ φιλῶ μὴ ξανθίαν* Ma.

ex repetito pronomine *ἐμοί* cum particula *γε* concludi potest, utramque cauponam ancillam suam vocasse. — *γομφίους*, cf. nos ad Plut. 1056. — *τὰ φορτία.* merces indicantur, quae vehuntur. Iam quum cauponae eduliorum mercaturam facere solitae essent, merces hic ipsa edulia esse apparet. Haec cogitasse videtur scholiasta, quum interpretaretur *ψωμούς, κρέα, τυρούς καὶ τἄλλα.* Explicationem nostram adiuvat Acharn. 863. *ἢ φορτί' ἕτερ' ἐντεῦθεν ἐκεῖσ' ἄξεις ἰών;* cf. et Vespp. 1398. 1407. — *ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον.* vid. nos ad Plut. 427. coll. 1106. ibid.

583. *λάρυγξ* rectius, quam *φάρυγξ*, quod Ven. habet. Discrimen vocis utriusque Thom. M. p. 570. *λάρυγξ ἡ τῶν σιτίων εἴσοδος, φάρυγξ ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος.* Aliud discrimen inter *ὁ* et *ἡ φάρυγξ* vide ap. Lobeck. ad Phryn. p. 65. idque adde v. 258. supr. — *χόλικας* sunt boum crassa intestina. Sic Nostr. Babyl. fragm. XX. *ἢ βοιδαρίωντις ἀπέκτεινε ζεῦγος χολίκων ἐπιθυμῶν.* Nostro loco persimilis Pac. 701. *ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἐφθὰς καὶ κρέα.* Occurrit quoque Equitt. 1175. Vespp. 1144. Explicationi huic bene respondet, quod sequitur *ἐκπηγιεῖται* et verbum *κατασπάω* ipsum. Contra vulgatam *κόλικας*, quam scholiasta explicat per *ἄρτους ἢ ἕντερα*, defendere nescio. Nam vox non solum est inusitata, sed etiam varie ap. Thom. M. p. 570. scribitur, et scholiastae explicatio sibi ipsa repugnat. Statuunt enim *κόλικας* esse panes succinericios Br. h. l. et Tittmannus ad Zonar. II. p. 1229. — *ᾧ κατέσπασας. τὸ ᾧ συναπτε οὐ πρὸς*

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· παῦε, παῦε τοῦ λόγου.
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὤν;

. τούτους τοὺς λογους Ven.

τανον, ἀλλὰ πρὸς τὸν λά- Schol. κατασπάω vero est : *glutiendo*, ut Equitt. 715. ol. ἰδίως, inquit, ἐπὶ θηλα- βρεφῶν κατασπᾶν λέγουσι ικειν τὸ γάλα. Nostro loco per κατεβρόχθισας. Ergo erbum commendat χόνικας. ἐπὶ τὸν Κλ. in qua for- ιepositio ἐπί consilium expri- infr. 1414. ἐγὼ κατῆλθον ητήν. h. e. *ut poetam mihi* ιm. Lysistr. 22. ἐφ' ὅ τί ἡμᾶς συγκαλεῖς; coll. 481. id. — ἐκπηνιεῖται, *ex-* Proprie adhibetur de *fila bus* s. *nentibus*. Quare re- ιath. p. 1421, 65. ἐκπηνιεῖ- ὰ τῷ κωμικῷ ἐστι μηρύσε- κατὰ Παυσανίαν ἐξειλήσει. ρ. Hesych. I. 1147. ἐκπη- ἐκμυρίσσεται recte correxit ἐκμηρύσεται. Quare com- hol. ἐκπηνιεῖται. ἃ ἔφαγεν ἐφελκύσει, ἀπὸ τῶν τὴν μηρυομένων εἰς πηνία. do omnia sibi bene respon- leo coriarius intestina, quae ι devoravit, in rhombum re aptissime fingitur. — αλούμενος. ἐγκαλῶν, εἰς ριον ἕλκων, κατηγορῶν αὐ- hol. Vox forensis, *in ius* Sic Nubb. 1259. Vespp. 06. Avv. 1426.

Ξανθ. εἰ μὴ φιλῶ. Post- ιuponae abierunt, Bacchus tandem libere respirans servum alloquitur. Non secum haec Bacchum dicere, ut quidam opinantur, Xanthiae responsum docet. Quod autem dicit εἰ μὴ Ξανθίαν φιλῶ, non εἰ μὴ φιλῶ σε, ὦ Ξανθία, id est benevolentiam familiariter captantis. Schol. recte monet: ἐνταῦθα φοβούμενος ὁ Διόνυσος ὑποκρίνεται φιλίαν πρὸς Ξανθίαν, ἵνα πάλιν Ἡρακλῆς γένηται, καὶ αὐτὸς Ξανθίας κελευσθεὶς ὑπὸ Διονύσου. — οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν, pariter Plut. 1077. ubi vid. nos. τὸν νοῦν h. e. ὃ λέγειν βούλει. De repetitione vocum earundem cf. ibid. — οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρ. ἄν. Sic Sophocl. Phaedr. Fragm. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις. Sed vide de particul. ἄν geminata Elmsl. ad Eurip. Med. p. 275. coll. 143. ibid. Monk. ad Eurip. Hippol. p. 38 et 61. Hermann. ad Viger. p. 817. Loca ap. Nostr. Acharn. 218. Nubb. 1377. Thesm. 196. ap. Sophocl. Electr. 697. Oed. Tyr. 139. 339. 1053. Oed. Col. 780. 977. etc.

590. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμ. κ. τ. λ. Xanthias iisdem verbis, quibus Bacchus supra 531 usus erat, nunc refellit Bacchum, quo una indicaret, se vehementer indignari, et domino acerbiores ferre posse conditiones. ἅπερ πρὸς αὐτὸν ὁ Διόνυσος πρότερον ἔλεγε, ταῦτα λέγει καὶ αὐτὸς εἰρωνευόμενος καὶ παίζων. Schol.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς·
(585) κἂν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι.
ἀλλ' ἦν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
595 πρόῤῥιζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δέχομαι τὸν ὅρκον, κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.

592. *θυμεῖ* Kust. edd. vett. exc. Iunt. 1. *θυμῇ* E. Elb. Bar. — 593. *εἶγε* Ven. *γε τύπτεις μ'* Cant. 2. *εἴ γε τύπτοις μ'* Inv. Br. B. *τύπτεις* C. D. Elb. Cant. 2. *τύπτῃς* (vel iota omisso) Bar. Cant. 1. Suid. in *οἶδ' οἶδα — ἄν γ' εἴποιμ' ἔτι* Ven. Si *ἀντείποιμ' ἔτι* voluit, haud improbanda est lectio, nam verbum *ἀντειπ.* saepe absolute ponitur et *ἔτι* aptissime hic apponitur. — 594. *τουλοιποῦ* iunctim edd. vett. except. Iunt. 1. — *σε* om. Rav. — 596. *κ' Ἀρχέδημος* Lugd. Amst. vitiose, quum *καὶ* non possit elidi. *κ' Ἀρχέδημος* Bekk. in qua scribendi ratione fortasse voluit, ut omissus spiritus lenis sentiri faceret crasin, quae tamen sic exprimi nequit.

— *ἦν σε ἀφέλωμαι*, intell. *τὴν Ἡρακλέους σκευήν*. — *πρόῤῥιξος αὐτός, ἡ γυνὴ κ. λ.* Solemnis Atheniensium iuramenti in iudiciis formula a Spanhem. hic illustrata. Iuraverunt enim, ut non solum ipsi sed una cum uxore et tota familia perirent, si peierassent. Andocid. I. p. 221. *καὶ ἐπεύχεσθε εὐορκοῦντί μοι εἶναι πολλὰ κἀγαθά, ἐπιορκοῦντα δὲ ἐξώλη αὐτὸν εἶναι καὶ γένος*. Demosth. adv. Aristocr. p. 413. *ἐὰν ἐξελεγχθῇ μὴ λέγων ἀληθῆ, τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει.* cf. Demosth. adv. Conon. p. 693. adv. Aphobum III. p. 517. Sed hanc imprecandi formulam noli iusiurandum civium Atheniensium vulgare habere, quod servat Stobaeus Serm. XLI. — *πρόῤῥιζος, radicitus*, metaphora de arboris exstirpatione ducta. Hesych. *πρόῤῥιζον, σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον*. Eustath. p. 838, 8. non satis perspicue sic docet: *τὸ πρόῤῥιζοι οὐ ταὐτὸν τῷ σύῤῥιζοι, ἀλλ' ὥσπερ τὸ πρὸ θυρῶν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἔγγυς ἔξω θυρῶν, οὕτω καὶ τὸ προὸ ῥιζῶν, ἐξ οὗ συνετέθη τὸ πρόῤῥιζον.* Sed utrumque idem est; nam arbor ita exstirpata, ut radices in suis sedibus maneant, non est evulsa *πρόῤῥιζος*. Vox et tragicis usitata: Sophocl. Electr. 765. *τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι πρόῤῥιζον ἔφθαρται γένος*. coll. 510. ibid. Eurip. Hippol. 681. *Ζεύς σε πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί*. Aeschyl. Pers. *δαιμόνων ἰδρύματα πρόῤῥιζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων*. Sic et Herod. VI. 86. *ἐκτέτριπταί τε πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης*. Similis locutio est *πρυμνόθεν* Aeschyl. Sept. c. Th. 71. *cum stirpe*, ut interpretantur.

596. *Ἀρχέδημος ὁ γλάμων*. De Archedemo vid. supr. 418. Cognomen *γλάμων* accepisse fertur vel propter lippitudinem vel propter impuritiam. Sed mirum habet me, quod Neoclides alius rhetor eodem cognomine notatur Ecclesiaz. 254. 398. Quamquam igitur recte vox derivatur a *λημᾶν πλεονασμῷ τοῦ γ* Eustath. p. 1064, 10. de Archedemo tamen et Neo-

ΧΟΡΟΣ.

νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ
τὴν στολὴν εἴληφας, ἥνπερ
εἶχες, ἐξαρχῆς πάλιν
ἀνανεάζειν σ' εἰς τὸν αἰεὶ
καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινόν,
τοῦ θεοῦ μεμνημένον,
ὥπερ εἰκάζεις σεαυτόν.

99. *περ* om. Ven. A. cum quibusd. al. — 600. Comma post *ἐξαρχῆς* t edd. recent. vitiose; non magis apte post *πάλιν* edd. vett. — *ἐξ ἀρ-* cisse Dind. Bekk. — 601. *σαυτὸν ἀεὶ* vel *αἰεὶ* edd. vett. Both. Dind. et plurim. unde mutatione facillima elicui *σ' εἰς τὸν αἰεί*, quod pro se loquitur. Vulgata enim lectio *σαυτὸν αἰεί*, omni sensu destituta, nata videtur ex versu 538 huic nostro parallelo, ubi legitur *αὐτὸν αἰεί*. *ἀνανεάζειν* nihil omnino habent Bar. Rav. Borg. Cant. 1. Harl. Inv. ut versus mutilus sit. *αὖ τὸ λῆμα* Seidler. coniectura assequi vo- quae verba non solum a lectione vulgari nimis differunt, sed etiam perfluum exhibent, quum *ἐξαρχῆς πάλιν* et *ἀνανεάζειν* praecedant, *θις* statim subsequatur. — 602. *αὖτις* Inv. vitiose. — 604. *εἰκάζει* E.

metaphorice dictum malim. — *σὸν ἔργον*. De versibus his, ersibus 535 plane respondent, scholiasta vidit, editores non consentiunt, postquam semel simplicem reliquerunt. Nos m et scholiastae fidem secuti aeque concinnos dedimus at- periores. Verborum priorum indicat scholiasta: *τὸ δὲ νῦν σὸν ἔργον ἐστὶ πάλιν ἀζειν.*

ἐξαρχῆς πάλιν, non se- da sunt, ut quidam fecerunt; ihil frequentius quam adver- synonymorum cumulatio. Sic 21. *ἦν γε πλουτήσωσιν ἐξαρ- λιν.* vid. et not. ad Plut. 618. 56. 863. ibid. etc. — *ἀνα- ειν σ' εἰς τὸν αἰεί. ut cas Hercules perpetuus*, qui uo mutetur in Xanthiam paul- . In quibus ne opus quidem t refugiam ad usum Homeri- *ἓν ἑόντες*, quamvis sine sub- tatim sequatur *τοῦ θεοῦ με-* Nam simpliciter addi potest *εἰς τὸν αἰεὶ Ἡρακλέα.* — *βλέπειν τι.* vide Plut. 324. 420. — *κἀκβα- λεῖς*, pariter usurpatum vide hoc verbum Vespp. 1289. *σκωμμάτιον εἴ ποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.* At verbi simplicis usum similem nemo observavit; nam Aeschyl. Choeph. 566., quem versum infra 642 lauda- tum vides, aliter vulgo explicatur. Quamvis vero ibi verbum simplex dicendi notionem habeat, ut mihi videtur, tamen compositum hic puto praeferendum. — *αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη.* par huic constructio Plut. 5. nam verbum substantivum rarius additur, ut Pac. 368. *νῦν ἀρά μὲ ἅπασ' ἀνάγκης' ἀποθα- νεῖν;* Quare neque *ἔσται* Dawesii probare potui, neque *ἐστί*, quod etiam metro adversatur. Sed *τις* suam hic habet vim, qua obscure indicat necessitatem quandam fore minime suavem. Sic Plut. 344. *ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.* et in contrariam partem *χρη- στόν τι* 613. infr. et alias satis fre- quenter.

εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει
(595) κἀκβαλεῖς τι μαλθακόν,
αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη
τις πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ κακῶς ὦνδρες παραινεῖτ',
ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω ταῦτ'
ἄρτι συννοούμενος.
ὅτι μὲν οὖν, ἢν χρηστὸν ᾖ τι,
(600) ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πει-
ράσεταί μ', εὖ οἶδ' ὅτι.

605. ἁλῶς U. Harl. (hic syllaba ει suprascr.) ἁλώσῃ Bar. Mon. Elb. Ven. Ma. et Br. vitiose. — 606. καὶ βάλῃς Cant. 1. 2. edd. vett. Brunck. καὶ βάλλῃς Ma. καὶ βαλεῖς libb. plurim. in quib. etiam recentt. edd. κἀκβάλῃς cod. Ven. unde corrigendum fuit κἀκβαλεῖς, quod recepi. — 608. 'στι pro τις contra metrum cod. Ven. cum aliq. aliis nescio quibus, et edd. Gel. Port. Lugd. Amst. Kust. Berg. τις om. C. Bar. Rav. (?) Ma. (?). Distincte τις legitur B. D. Cant. 1. 2. edd. vett. usq. ad Port. Inv. Dind. Both. ἀνάγκῃσταί coniec. Dawes. Misc. Crit. p. 237. quod saltem vitium prosodiacum corrigit. — 609. τἀ om. Ven. — 610. ὦνδρες Dind. Bekk. Both. ὦ 'νδρες edd. vett. Inv. — 614. τοῦτ' Rav. Inv. male; non enim unum est, quod ne sibi eripiatur timet. — πάλιν post εὖ οἶδ' ὅτι ponit Bar.

613. μὲν οὖν. *immo*, *certe*. vide nos ad Plut. 911. Xanthias enim Chori extrema verba respicit dicens: immo certo scio, Bacchum me Herculis ornatu denuo privaturum esse, simulac senserit, sibi hoc utile fore. Exemplis ad Plut. l. l. citatis adde Xenoph. Mem. II. 7, 5. III. 6, 11. 8, 4. IV. 6, 10. — εὖ οἶδ' ὅτι. *sat scio* v. *scilicet*. de qua formula vid. Plut. 835. et Herm. ad Viger. p. 269. 755. — βλέποντ' ὀρίγανον. ὁριμύ. τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν. Schol. vid. supr. 570. ὀρίγανος est planta succu et odore acerbo, *amaracus* s. *origanum maiorana* ut vulgo docent Linn. Dictam esse hanc plantam ὀρίγανος, ὅτι χαίρει ὄρεσιν, a γάνος, docet Eustath. 460, 26. cf. Plin. H. N. XX. 67. Theophr. H. Pl. I. 19. Dioscor. II. 33. vid. Billerbeck. Flor. Class. p. 154 sq. Quum tamen plantarum veterum nomina saepe false translata esse constet, thymum hic cogitandum esse velim, qui Atticam patriam habet et ad idem plantarum genus pertinet. Neque temere hoc statui sed nisus versu Eccles. 1030. ubi ὀρίγανος in apparatu funeris adhibetur ut mortuo substernatur. Huc accedit, quod thymus amaraco est multo acerbior. Ceterum ap. Aristoph. ἡ ὀρίγανος gen. fem. dicitur, Eustathius docet ὀρίγανον et neutr. gen. usurpari p. 1148, 26. Immo Etym. h. v. τριγενές esse monet, quamvis ap. Aristoph. θηλυκῶς tantum inveniatur. 618. δεῖν δ' ἔοικεν. intell.

ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω-
μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα
καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.
δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω
620 τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.

ΑΙΑΚΟΣ.

ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον,
(605) ἵνα δῷ δίκην· ἀνύετον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἥκει τῷ κακόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον;

616. *παρέξῳμαντὸν* per crasin, quae, quum numerus in his versibus continuetur, commode potest exprimi. Quare neque hic elisio admittitur, quam Brunck. esse dicit, neque quam vulgo statuunt aphaeresis. Accentus vero primae vocis, quia in arsin cadit, servandus est. cf. nos Prolegom. in Aristoph. p. XVI. — 620. *ψόφον* Ma. Ven. 3. — 623. *οὐ μὴ πρόσιτον; Ξ. εἶεν, μαχεῖ;* particula *καί* omissa Elmsl. ad Eurip. Med. p. 251. idque recepit Dind. p. non maiore editione. — *καὶ μάχει;* cum libb. plur. Bekk. Both. interrogationem omitt. aliq. Coniiciendo frustra se exercet Brunck. et commendat *εἶέν γ'· εἰ μάχει, ὁ Διτ.* Iam scholiastam locus hic vexavit. — *μάχῃ* Elb. schol. Iunt. 1.

ἐμὲ νῦν ἀνδρεῖον παρέχειν καὶ δριμὺ βλέπειν. — *ξυνδεῖτε.* Haec Aeacus nunc reversus duobus lorariis dicit Herculem vincturus. Quod Bergl. dicit, monstra, quae Aeacus vocare se velle supra minatus erat, nunc in scena apparere, fortasse etiam Cleonem et Hyperbolum conspici, id mera coniectura innisum neque affirmare neque negare ausim. — *κυνοκλόπον. τὸν κλέψαντα τὸν Κέρβερον κύνα.* Schol. — *ἥκει τῷ κακόν.* ridicule quidem alter alterius malis gaudet, quam diu in tuto est. Iisdem enim verbis de Baccho usus est Xanthias supra 552, quum ille in angustiis esset. *ὁ Διόνυσος τοῦτο λέγει, ὅπερ περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ Ξανθίας ἀνωτέρω. ἀμέλει δώσει δίκην. ἡσυχῇ δὲ ταῦτα λέγει.*

623. *οὐκ ἐς κόρακας.* mala imprecandi formula, de qua vid. Plut. 390. 600. 778. Haec Xanthiam lorariis ipsum vincturis dicere, ex actionis nexu apparet. — *εἶεν· καὶ μαχεῖ;* h. e. *Esto. Etiam pugnabis?* Haec Aeacus dicit Xanthiae lorariis audacter minato. Nos: *Nun gut. Du willst dich sogar widersetzen? Heran Ditylas!* etc. Nihil novi video in particulae *εἶεν* usu, sed cogitationum nexus est interruptus, qualis esse solet hominis nimis commoti et fere stupefacti. De *εἶεν* vide Viger. p. 238. et Hermann. ibid. 750. eundem in Praefat. ad Eurip. Suppl. p. X. Elmsl. ad Eurip. Heraclid. v. 387. Heind. ad Plat. Euthyd. 363 = 290. c. (ubi de interrogatione admittenda similis disceptatio.). ad Phaed. p. 260 = 117. b. ad Gorg. p. 67 = 466. c. et Lysid. §. 29. qui viri exempla varii

ΑΙΑΚΟΣ.

εἶεν· καὶ μαχεῖ;
ὁ Διτύλας χὠ Σκεβλίας χὠ Παρδόκας
χωρεῖτε δευρὶ καὶ μάχεσθε τουτωΐ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ
κλέπτοντα πρός τ' ἀλλότρια;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ ἀλλ' ὑπερφυᾶ.

ΑΙΑΚΟΣ.

σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά.

624. δ' *ἰτύλας* Ma. Cant. 1. 2. Iunt. 1. Brub. *διτύχας* Rav. — *χὠ* vel *χῳ* vulgo. — *σκεβλύας* Rav. Ven. Cant. 1. 2. Elb. Borg. Ald. Iunt. 2. 3. Gel. — *σπάρδοκας* Ven. — 625. *δεῦρο* Rav. — *τουτωΐ* edd. vett. Dind. — 627. *γ' ἀλλότρια* Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 308. *τἀλλότρια* Brunck. et edd. recentt. cum trib. prim. Inde a Crat. *τ' ἀλλότρια* quod revocavit Both. — *μάλ'* versu perverso codd. multi, in quib. Rav. Ven. Ma. Cant. 1. 2. edd. vett. ex quib. Can. asteriscum apposuit. *μὴ ἀλλ'* a Markl. ad Eurip. Iphig. T. 1010. laudatum iam scholiasta protulit, quamvis id improbaret. Ex edd. recentt. solus Invern. *μάλ'* tenuit. — Verba *μὴ ἀλλ'* (*μάλ'*) *ὑπερφυᾶ* Baccho trib. Ven. — 628. Baccho dant B. D. Ald.

generis congesserunt. — *Διτύλας, Σκεβλ. Παρδ.* Scytharum et Thracum nomina, quibus Athenienses servi vocabantur.

626. figura *παρ' ὑπόνοιαν*. Nam exspectandum fuit Bacchum dicturum esse: *cum caedi, qui nihil commisit;* sed dicit *qui adeo aliena furatus est.* Ironice haec dicta esse a Baccho, qui de servi malis laetaretur, nemo non videt. (Superest vero alia via locum explicandi. Xanthias enim Herculis bene memor se ab lorariis irruentibus defendens clava utitur. Aliquid simile scholiasta sensisse videtur, quum diceret *τὸν Πλούτωνα ἀγανακτοῦντα ἐπὶ τῷ τύπτεσθαι τοὺς ἀκολούθους ὑπὸ τοῦ Ξανθίου.* Quod Baccho quum displiceret indignabunde obiecit, *intolerabile esse, quod hic alios caederet, quum fur esset ipse caedendus.* Id vero monuit, ut Aeacum magis in eum inflammaret. Deinde optime Aeacus addidit: *μὴ ἀλλὰ ὑπερφυᾶ* h. e. *οὐ δεινά ἐστιν, ἀλλὰ ὑπερφυᾶ*, post quae eodem tenore Bacchus perrexit *σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά.* Scholiasta iam in personis distribuendis laboravit.) Quae ex personarum distributione vulgari Bacchi sunt, ironice oportet sumantur omnia, Aeaci autem serio dicta. — *πρός τ' ἀλλότρια.* Sic recte, ut mihi videtur, restituit Both. Nam articulus apud *ἀλλότρια* hic abundat, particula vero desideratur. Apte comparavit Eurip. Or. 604. *σοὶ δὲ τάδε λέγω δράσω τε πρός.* De praepositionis *πρός* usu adverbiali, quo ponatur pro *προσέτι*, vid. nos ad Plut. 998. —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ μὴν νὴ Δία,
εἰ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
630 ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
(615) βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών,
κἂν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ πῶς βασανίζω;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
635 δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,

630. τε καὶ Cant. 1. — 633. κἂν ποτ' ἕλῃς Suid. v. βασανίζειν. — ἀδικοῦντα Rav. — 634. βασανίσω Ven. C. quod Porson. probat ad Eurip. Phoen. 740. βασανιῶ Suid. vv. βασανίζω et κλιμακίζειν. — 635. μαστίγων Ma.

ἐθέλω τεθνηκ. vivorum iuramentum apud inferos. — καί σοι. h. e. χάριν σου. Versui huic aliquid tragici tenoris inest.

632. βασάνιζε. Xanthias non recusat, quin Bacchus servus tormentis tradatur. Nam leges Athen. heris concesserunt, ut servos in quaestionem traderent. cf. Boeckh., Staatshaush. d. Ath. I. p. 199. II. p. 411. Petit. de Legg. Att. p. 440. — ἐν κλίμακι δήσας. Servi enim ad scalam alligebantur, ut commodius castigarentur. Quare Eustath. p. 1669, 29. ὅτι δὲ καὶ κολαστήριος ἦν κλῖμαξ καθὰ καὶ τροχὸς (rota, de qua vid. Cic. Tuscul. V. 9.) ἀναλεκτέον ἐκ τῶν παλαιῶν. Num κλῖμαξ par fuerit σανίδι, quae alias dicitur, dubitari possit. Thesmoph. 930. δῆσον αὐτὸν εἰσάγων ὦ τοξότ' ἐν τῇ σανίδι. 940. ibid. γυμνὸν ἀποδύσαντά με κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην. Equitt. 367. οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ. In constructione verbi schol. inepte laborat: τὸ ἐν πρὸς τὸ δήσας, ἐνδήσας κλίμακι, ἀντὶ τοῦ εἰς κλίμακα δήσας· Ὅμηρος „κάππεσεν ἐν Λήμνῳ" ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Λῆμνον. Quasi non idem Homerus (Od. μ. 196.) iam dixisset πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον. Nam πρός et ἐν cum Dat. apud δέω usus antiquissimus. cf. et Aeschyl. Prometh. 15.

635. ὑστριχίδι. ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιγι. Schol. Idem ceteri grammatici docent: Hesych. ὑστριχίς, μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. Phot. p. 464. ὑστριχὶς καὶ ὕστρηξ ἡ ἐκ τῶν ὑείων τριχῶν μάστιξ. Suid. v. ὑστριχίς eadem fere repetit, sed ὕστριξ quoque habet hac explicatione ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ. eandem formam commemorat Etym. M. Omnes igitur τρίχες et ὗς cogitabant, quamvis non minus commode στρίγγω pro etymo substitui possit, ut sit flagellum quo sues caedantur. — δέρων. h. e. ita verberare aliquem, ut cutis laesa cedat. Similiter nos utimur verbo *gerben* s. *durchgerben*. Eadem significatione positum esse videtur vocabulum hoc et locis aliis nostro similibus, ut Equitt. 370.

στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθείς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον μηδὲ γητείῳ νέῳ.

ΑΙΑΚΟΣ.

δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, ταργύριόν σοι κείσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ δῆτ' ἔμοιγ'. οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.

636. ἐπί τε τὰς edd. vett. ante Br. cum codd. plur. in quibus Cant. 1. 2. Ma. ἔτι δ' ἐς prodiit et Rav. et Ven. ἔτι δ' εἰς iam Suid. legit vv. βασανίζειν et κλιμακίζειν. cf. Dawes. Misc. Crit. p. 238. et Append. p. 463. — 637. τἆλλα Bekk. ut solet. — πρὶν pro πλὴν Rav. — 638. γηθείῳ Port. Lugd. Amst. — 639. κἤν Ven. — 641. μὴ δῆτ' ἐμέ γε, τοῦτον δὲ schol. pro var. lect. et cod. D. ut haec verba Xanthiae sint. — τοῦτον pro οὕτω Ma.

636. στρεβλῶν. vide nos ad Plut. 872. στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τροχοῦ, quod etiam occurrit Lysistrat. 846. — ὄξος ἐγχέων, quod fieri non potuit nisi pedibus suspenso. Quare sub poena, quae verbo στρεβλόω indicatur, tale quid latere opinor. Fortasse etiam hoc poenae genus dominі crudeles tantum minabantur, non exercebant. — πλίνθους ἐπιτιθείς. interpretes vernaculi cogitant *lateres calefactos;* sed satis fuit, suspensos laterum pondere onerari, praesertim pedibus quum suspensi essent. Illius enim moris nullibi deprehendi vestigium. — πάντα τἄλλα πλὴν πράσῳ. h. e. non ludibrii caussa, sed serio flagellandus est. Pueri enim, ut not. Br., porris et aliis se lusus caussa feriebant. Sic etiam schol. βασάνιζε πανταχῶς αὐτόν, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πράσου τύπτουσιν, ἢ τῷ γητείῳ. Ceterum caules hic plantarum intelligi, non ipsa allia et cepas, quae Atheniensium in obsoniis erant, vix opus est, ut dicam.

639. δίκαιος ὁ λόγος, h. e. *aequi bonique dicis.* ut infra 652. Cui non minus aequum se opponit. — κἄν τι πηρώσω κ. λ. Fuit enim, ut perhibent, Atheniensibus lex ista inhumana, ut, qui alicuius servos ad torturam poscerent, domino servi pretium solverent, si ille tormentis mutilaretur. cf. Petit. de Legg. Att. p. 355 = 441. Ergo scholiasta recte interpretatur: ἐὰν βλάψω μέρος τοῦ σώματος τοῦ παιδὸς τύπτων, τὴν τιμὴν λήψῃ. Legem fuisse talem, documento et hic est articulus apud ἀργύριον, nimirum pretium vel eam pecuniam, quam mos constituit.

641. μὴ δῆτ' ἔμοιγε scil. δοτέον ταργύριον. Et quae sequuntur οὕτω δὲ κ. λ. sic intelligo: οὐ κεμένου τοῦ ἀργυρίου vel ἄνευ τοῦ ἀργυρίου βασάνιζε αὐτὸν ἀπαγαγών. Etiam pecuniae isti renuntiat, dummodo Bacchus torqueatur. Ita adverbium οὕτω suum locum habet, ut alias, post participium si illatum est, qui usus satis tritus est. vid. Plut. 317. Similiter usurpatum est οὕτως, ubi vulgo *temere* redditur, ut enim participium ex enuntiatione antecedente cogitando subintelligendum sit. Inde iudicandum de Viger. p. 438. ed. Herm. et Heind. ad Plat. Phaedr. p. 212. §. 73. Eodem fere modo scholiasta interpretatur: οἷον ἄνευ

ΑΙΑΚΟΣ.

αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοὶ κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὥπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μή,
αὐτὸς σεαυτὸν αἰτιῶ.

642. *αὐτόν* Ma. — *σου* Ven. — *ὀφθαλμῶν* Ma. — 643. *ταχέως τὰ σκεύη* Ma. — 645. *ὄντα γ'* Kust. coniec. et Brunck. qui Kustero laudem huius coniecturae invidere videtur. Uterque enim false opinatus est *ἀθάνατος* primam syllabam habere brevem, quae nusquam nisi apud epicos poetas produci possit. *γ' ὄντ'* Cant. 1. — 646. *αὐτὸς σὺ σαυτὸν* edd. vett. Both. et codd. plur. *σν* om. Barr. *αὐτὸς ἑαυτὸν* Borg. Ven. *αὐτὸς σεαυτὸν* recte Vat. U. et nuper Rav. unde edd. Inv. Dind. Bekk. Non enim in subiecto vis est, sed in obiecto: *temet ipsum* non *tute ipse te.*

τιμῆς, οὐδὲν θέλω ὑπὲρ αὐτοῦ. Nam altera explicatio, cuius meminit, inepta est: *τινὲς δὲ „μὴ δῆτ' ἐμέ γε, τοῦτον δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών. αὐτὸν μὲν οὖν.“ εἶναι δὲ καὶ ὅλον τοῦ Ξανθίου.* Quod additur non magis aptum est, quamvis hoc Brunck. arripuerit: *μὴ δῆτ' ἔμοιγε πηρώσῃς αὐτόν, ἀλλ' ἀπαγαγὼν αὐτὸν οὕτως ὡς ἔφην βασάνιζε.*

642. *αὐτοῦ μὲν οὖν.* corrigentis et maiora interponentis sunt: *immo hoc ipso loco, ut fateatur coram te.* — *κατ' ὀφθαλμούς σοι.* nos: *dir in's Gesicht.* Angli, ut Blomf. ad Aeschyl. Choeph. 565. monet, simili formula: *I tell* it *you to your face.* Similes locutiones sunt *κατ' ὄμμα σόν.* Sic Eurip. Or. 282. *εἰ κατ' ὄμματα ἐξιστόρουν νιν.* Bacch. 469. *πότερα δὲ νύκτωρ σ' ἢ κατ' ὄμμ' ἠνάγκασεν.* Sic etiam *κατὰ στόμα*, ut Aeschyl. l. l. et Rhes. 422. *καὶ μέμφομαι σοι καὶ λέγω κατὰ στόμα.* Quod autem nostro loco legitur, idem Aeschyl. Choeph. 566. habet *ἐρεῖ σάφ' ἴσθι καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ*, quod minime est: *in conspectum prodire*, ut Blomfield. et Abresch. voluerunt, sed esse potest *aperte* vel *coram edicere.*

643. *κατάθου τὰ σκεύη. ἀπειλῶν τῷ Διονύσῳ ταῦτά φησι.* Schol. — *ἀγορεύω τινί*, h. e. *alicui, quisquis est.* Occulte enim nec sine vi quadam pronomen τις ad certam personam refertur, ut supra 622. Ergo: *edico alicui* (h. e. tibi), *ne me flagellet quippe immortalem deum.* — *εἰ δὲ μή.* Sic Graeci enuntiatione antecedente animo repetita loqui solent, ubi nos exspectamus *εἰ δὲ* sine *μή*. Dicere enim vult *εἰ δὲ βασανίζεις με*, sed hoc dicit negatione servata, ut explenda sit sententia: *sin autem me non sine plagis esse* sinis. Sic Vespp. 434. *καὶ λάβεσθε τουτουΐ, καὶ μή μεθῆσθε μηδενί· εἰ δὲ μή, ἐν πέδαις ταχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε.* Pac. 380. *ὦ πόνηροι, μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μή, λακήσεται.* Avv. 133. *καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς· εἰ δὲ μή, μή μοι τότε γ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς.* In his enim locis negatio nobis non magis insuete

ΑΙΑΚΟΣ.

λέγεις δὲ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

(630) ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διός,
τοῦτον δὲ δοῦλον.

ΑΙΑΚΟΣ.

ταῦτ' ἀκούεις;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φήμ' ἐγώ.
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος·
650 εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῂς εἶναι θεός,
(635) οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δίκαιος ὁ λόγος· χὤπότερόν γ' ἂν νῷν ἴδῃς

648. τὸν δὲ Mon. Elb. — 652. τύπτῃ Elb. Mon. ut solent. — 653. γ' ἄν Cant. 1. Harl. Borg. C. Rav. Ven. (?). Bekk. Inv. Both. quos secutus sum. γ' omis. edd. vett. et Dind. cum codd. rel. γε omisso ἄν Ma. — ἴδοις edd. vett. Harl. cum aliq. al.

sonat, sed haec vere Graeca sunt. — *αἰτιῶ*. Imperat. 2. pers. *tum tu te ipsum accusa*. Nam *ἐπίσπαστον κακὸν ἕξεις*. Quasi animo poetae obversatum sit illud Homeri Odyss. α. 32. *οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται! οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄλγε' ἔχουσιν.*

646. *λέγεις δὲ τί;* Mirantis sunt, ut *τί λέγεις;* Plut. 143. et *τί φῄς;* 118. ibid. Nubb. 1425. — *ταῦτ' ἀκούεις; τοῦτό φησι τῷ Ξανθίᾳ ἀντὶ τοῦ, ὄντως εἶ δοῦλος;* Schol. Aeac. „Audisne?" Xanth. „Audio." Vossii caussa haec adieci. — *οὐ καὶ σὺ τύπτει; δευτέρου προσώπου, Ἀττικῶς.* Sch. at praesens pro futuro, ut supra 634. — *τύπτει τὰς ἴσας πληγάς.* ex nota ista figura *μανίαν μαίνεσθαι* etc. sed parechesis impropria, quia substantivum non eiusdem originis est atque verbum. vid. Plut. 513. Dicendum fuit *πλήττει πληγάς*.

653. Sequitur nunc lepidissima refutatio illius sententiae, quam Xenophon facit Aristippum Socrati inepte obiicientem Memorab. II. 1. §. 17. *ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶδ' ὅ τι διαφέρει τὸ αὐτὸ δέρμα ἔκοντα ἢ ἄκοντα μαστιγοῦσθαι.* Hic enim discimus, qui volens castigetur, eum non sentire dolores. — *προτιμήσαντά τι τυπτόμενον. cui non pro nihilo est si caedetur.* Nam *προτιμᾶν* est *aliquid curare* vel *non pro nihilo habere*. Quare recte schol. interpretatur: *προτιμήσαντά τι, φροντίσαντα τῶν πληγῶν, κατὰ τοὺς Ἀττικούς, ἢ ἐπιστραφέντα τοῦ δακρῦσαι ἢ ἀποιμῶξαι ἕνεκα.* Sic infr. 671. (654). et Plut. 880. *οὐδὲν προτιμῶ σου. Te nihil curo.* Acharn. 27. *εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται, προτιμῶ' οὐδέν.* cf. Aeschyl. Prometh. 1388.

κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.

ΑΙΑΚΟΣ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ·
χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;

ΑΙΑΚΟΣ.

ῥᾳδίως·
πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καλῶς λέγεις.
ἰδού, σκόπει νυν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.

654. *κλαύσοντα* Rav. Mon. *κλαύσωτα* suprascr. *ν* Cant. 2. — 656. *σὺ* om. Barr. — 657. *ἐς τὸ δίκ.* ex duob. Br. et Barr. recepi, quia brevior forma formulis his adhaerere solet. vid. Prolegom. in Aristoph. p. XXIV. *εἰς* codd. cett. et edd. rec. exc. Both. — 658. Dionyso et Xanthiae trib. Rav. — *καὶ πῶς οὖν* Cant. 1. — 660. *παρακινήσαντ'* edd. vett. B. C. D. Harl. Cant. 2. Ma. et schol. *ἀποκινήσαντ'* Barr. Ven. E. schol. E. Sed *ὑποκινήσαντ'* Suid. Rav. Cant. 1. U. edd. recentt.

ubi Blomf. *προτιμάω pluris facio.* Angl. *make account of.* Hesych. *οὐ προτιμᾷ, οὐκ ἔχει λόγον.* Eurip. Hipp. 48. *τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακόν.* ubi vid. Monk. — *οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ.* h. e. *profecto, omnino.* vid. de hac formul. nos ad Plut. 868. coll. 18. ibid. Non debet commutari haec formula cum altera, quae negatione secunda caret et contrarium significat, Ut nostro loco, Pac. 188. *EPM. πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν; TPT. ἐμοί; μιαρώτατος. EPM. οὔ τοι μὰ τὴν γῆν ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ, εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τί ποτ' ἐστί σοι.* Nubb. 1289. *κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερον λήψεται πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει τὸν σοφιστὴν κ. λ.* ibid. 792. *ἢν δὲ μὴ θέλῃ, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελᾷκ τῆς οἰκίας* cf. et Equitt. 424.

657. *χωρεῖς ἐς τὸ δίκαιον. concedis ad id, quod iustum est,* videtur esse formula forensis sine lite paciscentium, ubi partes sibi ipsae conditiones faciunt. — *ἀποδύεσθε δή.* Ergo et Atheniensibus mos fuit, ut caedendos ante nisi nudarent, superioribus certe vestibus liberarent. — *πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον* scil. *βασανιῶ* vel *τύψω* ex supra laudata formula *τύπτειν πληγήν.* Sed *πληγὴν παρὰ πλ.* est *alternatim,* ut modo Xanthias, modo Bacchus caedatur. Non dissimile est illud Sophocl. Antig. 340. *ἔτος εἰς ἔτος.* nos: *Jahr um Jahr* et hīc *Schlag um Schlag.* — *ἰδού.* vestibus exutus hoc dicit. vid. supr. 483. non

ΑΙΑΚΟΣ.

ἠδὴ πάταξά σ'.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὰ Δί'.

ΑΙΑΚΟΣ.

οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.

(645) ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τονδὶ καὶ πατάξω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πηνίκα;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ δὴ πάταξα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;

661. πατάξας Rav. qui hoc Xanthiae continuat. Idem, quae inferuntur, *οὐ μὰ δί'*, Aeaco dat, *οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς* Xanthiae, *ἀλλ' εἶμι* Aeaco. — *δοκῶ* vel *δοκεῖ* Bentl. — 663. Num *ἐτράπην*, an *ἔτραπον* signif. pass.?

hoc demum dicto vestes exuit, ut Both. opinatur. Fecerat iam, quod iussus erat facere. Rectius igitur Kust. *Ecce factum est, quod iussisti.* Sic infra 1374. Nubb. 256. *ΣΩ. κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. ΣΤΡΕ. ἰδοὺ κάθημαι.* Pac. 1007. *ΤΡΥ. ἀλλ' ἦκειν ἐχρῆν. ΟΙΚ. ἰδοὺ πάρειμι.* Ergo nostro loco *ἰδοὺ ἀπεδυσάμην.* — *ὑποκινήσαντα.* Schol. interpretatur alteram lectionem *παρακινήσαντα, κινηθέντα, σαλευθέντα, ἐκτραπέντα τοῦ καθεστηκότος. ἢ αἰσθανθέντα, παρόσον ὁ αἰσθανόμενος μάστιγος κινεῖται.*

661. *οὐ μὰ Δί'.* Haec Xanthias subito obiicit, eiusque verba aeque celeriter excipiuntur, ita ut commode extremae voces elidantur. — *οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.* scil. *ὑποκινῆσαί σε* vel *αἰσθάνεσθαι.* — *πηνίκα. μὴ αἰσθανόμενος καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος λέγει „πότε μ' ἔτυψας;"* Schol. et recte quidem. Beckius V. C. erravit, quum diceret, hanc quaestionem prodere anxietatem Bacchi de tempore, quo Aeacus verberaturus sit. Is enim verberavit, postquam dixit *πατάξω*. at Bacchus, quamvis verberatus iam esset et plagas sentiret, dolore oppresso interrogat, quando iste verberaturus sit. Ceterum ex hoc loco discimus *πηνίκα* etiam apud Atticos pro *πότε* usurpari, quod Phrynicho duce multi negarunt. cf. Phryn. p. 49. ed. Lobeck. ubi a Lobeck. citatur Demosthen. de Cor. 329, 23. *ἐν τίσιν οὖν καὶ πηνίκα σὺ λαμπρός;* addi posse videtur Aristoph. Fragm. ex incert. comoed. v. *Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται.*

663. *κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;* cum scholiasta vulgo sternutamentum cogitant. Si quis flagellatur ictu subito percussus ore clauso spiritus ductum naribus emittit. Quam spiritus per nares eruptionem subitam nunc dicere videtur sternutationem. Ergo sensus: *Mire! Quomodo ergo non mussitavi!* De usu *εἶτα* adverbii, quod in interrogatione admirationem exprimit, vid. Plut. 45. Ceterum hoc tene, Aeacum excusatione etiam inepta contentum

ΑΙΑΚΟΣ.

οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὔκουν ἀνύσεις τι; ἀτταταῖ.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί τἀτταταῖ;

μῶν ὠδυνήθης;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἐφρόντισα,

ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἄνθρωπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

4. τουτὶ Bar. θ' pro δ' Rav.— 665. Venetum secutus sum, in quo: οὔκ-
ἀνύσεις τι τατταταῖ. *ΑΙΑΚ. τί τατταταῖ;* nisi quod interpunctionem
sui et literam τ prioris exclamationis delevi. Nam hoc extra omnem du-
ionem positum esse debet, ut Aeacus Xanthiae exclamationem nulla qui-
litera mutata, at articulo adiecto repetat. Nam articulus abesse non pot-
Sic infr. 1292. *τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν;* vid. not. Iam lect. va-
adponam, ut, qui velit, melius aliquid enucleare possit: *τι* prius codd. omn.
Ven. — *ἰατταταῖ ΑΙ. τί τἀτταταῖ;* Dind. Bekk. sed hic cum accent.
i. *ἰατταταί ΑΙ. τί δ' ἰατταταί;* cod. Br. Elb. (?) Brunck. ipse, Both.
male hoc, quia sibi constat, quamvis articulus desideretur. *ἰατταταί.*
τί δῆ ταταί; edd. vett. Ma. et al. codd. *ἰατταταί. ΑΙ. τί ταταί;* Bar.
ατταί. ΑΙ. τί ἰατταταί; C. *ἰατταττατταττατταί* (omissis *ΑΙ. τί τἀττα-*
) Rav. eandemque formam sed una syllaba sesquipedaliorem habet Inv.
ατται ἰατταταί. τί ἀτταταί; Borg. — 666. *ὀδυνήθης* Elb. *ὠδυνήθεις* Bar.
667. *γίνεται* edd. vett. Bar. — 668. *πάλι* coniec. Bentl. pariter 574.

, ut verbera pergere possit. — *ουν ἀνύσεις τι;* melius certe
ui Aristophanis convenientius es-
οὔκουν ἀνύσας τι; intellig. *ἀπο-*
άσει. H. e. oratione recta: *Er-*
ubito conare! Invitat enim Aea-
ut verberet; quo facto celeriter
dolore exclamat *ἀτταταῖ.* Nam
om. *τι* participio *ἀνύσας* cum im-
tivo vel interrogatione coniuncto
e adhaeret. cf. Nubb. 1234. *οὔκ-*
ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
τῆς θύρας; coll. 498. ibid.
itt. 118. Vespp. 202. Pac. 275.
non minus Aristophanicum est
um *ἀνύω* in imperativo ponere,
lterius participium secum habe-
at. Sic Plut. 409 (413). *μή νυν*
διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ἔν γέ
τι. Ergo nostrum *οὔκουν ἀνύσεις*
τι; par est isti *ἀλλ' ἄνυε πράττων*
ἔν γέ τι. Est vero *ἀτταταῖ* inter-
iectio dolentis, ut Nubb. 697. ubi
similis librorum dissensio, et So-
phocl. Philoct. 743. qui locus cum
nostro bene potest conferri: *ΦΙΛ. ἆ*
ἆ. ἇ ἇ. ΝΕ. τί ἐστιν; ΦΙ. οὐδὲν
δεινόν. ΝΕ. μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς
παρεστώσης νόσου; κ. λ. Nam
μῶν ὠδυνήθης; quod hic sequitur,
respondet *μῶν ἄλγος ἴσχεις;* etc.

667. Xanthias se doluisse negans,
interiectionem *ἀτταταῖ* interpretatur
ut significationem laetitiae, qua su-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰοὺ ἰού.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἱππέας ὁρῶ.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί δῆτα κλάεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κρομμύων ὀσφραίνομαι.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἐπεὶ προτιμᾷς γ' οὐδέν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδέν μοι μέλει.

669. γ' ὁρῶ Ma. Cant. 2. cum aliq. al. et edd. ant. Brunck. Particula inserta fuit ab aliquo, qui ignorabat extremam vocis ἱππέας syllabam apud Atticos produci, ut Moeris docet p. 204. ἱππέας, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς. — 670. κλαίεις edd. vett. cum iot. subscr. al. — κρομύων Bar. — 671. ἔπειτα pro ἐπεὶ edd. vett. Inv. Both. Ma. cum aliq. al. — τ' pro γ' A. C. γ' om. Ma. Cant. 2. B. C. D. Mon. Bar. Br. Both.

bito perfusus sit, quum cogitaret Herculis festum h. e. suum. Aeaco enim persuadere vult se verum esse Herculem. — Διομείοις. δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Διόμου ἡρωμένου τοῦ Ἡρακλέους. Schol. Diomum Herculi sacra fecisse, dicit Harpocrat. s. v. ἐν Διομείοις Ἡράκλειον. Fortasse alter ex altero emendandus est, ἱερόω cum ἑράω mutato. Quod vero ad nostrum locum attinet, mihi videntur multa in iis obscura, quae afferuntur. Primum me offendit, quod volunt, ut Διόμεια sit nomen pagi Attici, quum Eustath. p. 444. hoc vocabulo festum significari dicat: ἐκ τοῦ Διομενὺς Ζεὺς Διομέως τὰ Διόμεια. Quare vereor, ne interpretes hoc nostro loco decepti false illud statuerint. Equidem puto, Xanthiam doloribus acriter commotum perturbari et risus caussa sic fingi, ut Herculis festum die Iovis festi celebrari dicat. Pariter infra 675 Bacchus versum Ananiae dicit Hipponactis esse. Sin autem credere malis scholiastae et Steph. Byzant. (hic quoque ad nostrum locum respicit), τὰ Διόμεια nomen pagi Attici est, ubi Herculis templum fuit et eius sacra solemnius celebrabantur, quam in ceteris pagis. cf. Meurs. de Pop. Att. p. 28. Hesych. I. 999. Casaub. Anim. p. 464. Etym. M. v. Δίομος. Quis vero Cuzium docuerit, Diomenses in Herculis festo exclamasse ἰαττατταί, reperire non potui.

669. ἱππέας ὁρῶ. quippe qui pueros et mulieres terreant. Theocr. XV. 58. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω ἐκ παιδός. et 51. ibid. ἀδίστα Γοργοῖ, τί

ΑΙΑΚΟΣ.

(655) βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί ἔστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὴν ἄκανθαν ἔξελε.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

675 Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἤλγησεν· οὐκ ἤκουσας;

672. τἄρ' Dind. Elmsl. ad Acharn. 323. γὰρ B. D. Cant. 1. 2. Harl. Ma. γ' ἄρ' edd. vett. Both. βαδιστέον ἄρ' (vel ἄρ omissa particula γὲ) A. C. E. Bar. Rav. Bekk. τ' ἄρ' ut nos Ven. Inv. — 675. Πυθῶν' edd. vett.

γενώμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ ἵπποι τῶ βασιλῆος. Aeque ridicule se Bacchus excusat, atque antea Xanthias. προφάσεις δὲ ἐξευρίσκουσι γελοίως. Schol. Ad vigilias equitum nocturnas alludi cum Conzio Both. opinatus est. — κρομμύων ὀσφραίνομαι. τοῦτο γὰρ συμβαίνει, τὸ δακρύειν ἀκουσίως, τοῖς ὀσφραινομένοις κρομμύων. Schol. Sic cepam lacrimosam dici Colum. X. 123. monuit Both. voc. Billerbeck. Flor. Class. p. 90. Quare Eustath. p. 1061, 4. haud male κρόμμυον deducit παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν τοὺς ὀσφραινομένους. — ἐπεὶ προτιμᾷς γ' οὐδέν; h. e. ergo verbera nihil curas? ἐπεί in interrog. non raro sic usurpatur. Nubb. 678. Lysistr. 258. Cui Bacchus respondet: nihil curo. — βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστίν. cf. Ecclesiaz. 711.

673. οἴμοι. cf. Plut. 932. — τὴν ἄκανθαν ἔξελε. ἐπάρας τὸν πόδα τὴν πτέρναν δείκνυσι. Schol. — τί τὸ πρᾶγμα τουτί; ὡς δυσκρίτως ἔχων τοῦτο λέγει ὁ Αἰακός. Schol. Sed simulat Aeacus, se non intelligere, utrumque nugari. — Ἄπολλον. scil. ἀποτρόπαιε. Plut. 355. 851. Apollinem prae dolore invocat, sed, ne dolorem se exprimere prodat, pergit versum Hipponactis, quem dicit. Quare ὅς που etc. sedatius et tranquillius pronuntiat, quam Ἄπολλον. Nam subito se ipsum corrigit. — ἴαμβον Ἱππώνακτος. ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει, ἐπεὶ οὐχ Ἱππώνακτος ἀλλ' Ἀνανίου. ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀνανίας αὐτῷ· „ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείαν Κλάρον ἵκου καθ' ἱρ', ἢ (τοὺς adde) Σκύθας ἀφίξεαι." Schol. Cui assentior, quia dolore excruciatis accidere solet, ut memoria labantur. cf. supr. 667. Welcker. frustra adversatur Hippon. et Anan. Fragm. p. 77. De Anan. vid. Fabric. Bibl. Gr. II. 104.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.

ΑΙΑΚΟΣ.

μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πόσειδον,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἤλγησέ τις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὃς Αἰγαίου πρῶνας —

678. *τοὺς λαγόνας* Ma. — 680. *ὦ Πόσειδον* Ven. — In versibus his significandis multum argutantur. Quos tres fecit olim nomine Hotibii eos in duos contraxit nuper Both. cf. not. infr. — 681. *πρῶνος* coniec. Kust. asterisco versum not. Both. Verba integra esse, in quibus nihil mutandum sit, docet not. infr. — *ἤλγησέν* Rav. Ma.

678. *τὰς λαγόνας σπόδει. eius ventrem contere flagellando. σποδεῖν* ab Hesych. expl. per *παίειν* (sic ibi legendum pro *σπαίειν*), sed haec significatio est derivata, non propria. Bis ap. Aristoph. occurrit cum *φλᾶν* coniunctum. Nubb. 1358. Pac. 1272. ad cuius notionem prope accedit. cf. Plut. 690. Unde *σποδούμενοι occisi* Aeschyl. Agam. 653. Sept. c. Theb. 809. Non prorsus dissimile est nostrum *stacupen*. Etenim si ap. Aeschyl. l. l. etymo servato est *in pulverem deiicere*, hic quidem loco nostro esse debet aut *pulverem cacdendo excutere*, aut *in pulverem vertere*, quod verbo *φλᾶν* propius est. Fuit vero poena, quam Aeacus de Baccho servo sumsit, durissima veterum, quae quidem adhuc apud nationes barbaras in usu est.

680. In Bacchi verbis nihil altius quaerendum est nec quidquam contra librorum auctoritatem mutandum. Etenim si verba Sophoclis Laocoont. erant, quae scholiasta servat, *Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις* (μεθέπεις) *πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐάνεμον λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων*, Aristophanes Bacchum, quippe animo prorsus perturbatum, fecit false citare et rhythmos perturbare, qui certe breviores fuerunt. Idem iam monui ad 677. Huc accedit, quod verba Xanthiae *ἤλγησέ τις* numeris Sophoclis immixta sunt. Quod de numeris dixi, idem de verborum sensu dictum velim. Nam dolore confectis et desperantibus bene convenit perverse loqui, praesertim quum verbis utantur, quae audientibus aliunde nota sunt. Ego totum locum sic accipio *Ἄπολλον, ὃς Αἰγαίου πρῶνας* — hic plaga accepta conticuit verbum *ἀμφέπεις*, vel *ἔχεις*, vel simile quid; deinde pergit *ἢ γλαυκᾶς μέδεις ἁλὸς ἐν βένθεσιν*. In quibus *μέδω* cum *ἐν* construitur, ut alias, non cum genit., quamvis hic multo frequentior. Nostro loco simile est illud Sophocl. Antig. 1118. de Baccho dictum: *κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγκοίνοις Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις*.

ἢ γλαυκᾶς μέδεις
ἁλὸς ἐν βένθεσιν.

ΑΙΑΚΟΣ.

οὗτοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαί πω μαθεῖν
ὁπότερος ὑμῶν ἐστι θεός. ἀλλ' εἴσιτον.
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται
(670) χἠ Φερρέφατθ', ἅτ' ὄντε κἀκείνῳ θεώ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι καὶ

682. *γλαυκάσης* Cant. 1. Harl. quod Dobr. recte scriptum esse putat *ῆς* pro *γλαυκᾶς*. — *μεδέεις* Ven. — 683. *ἁλός γ'* Cant. 1. Harl. — 684. *οὔ τι* Iunt. 2. 3. Gel. — *δήμητραν* Ma. — 685. *εἴσιτε* Ven. — 686. *ὑμᾶς αὐτὸς* Rav. Inv. contra metr. — 687. *Φερσέφατθ'* edd. recent. *Φερσέφατ'* edd. vett. *φερσέφατ'* Rav. *περσέφασσ'* Cant. 1. Elb. *φερσέφασσ'* Cant. 2. *περσέφασ'* Barr. Mon. C. *περσέφασα* Borg. Quare Venetum secutus sim, docet not. infr. — *ὄντες* Ma. — 689. *πρίν με* edd. vett.

— *Αἰγαίου πρῶνας*. Sunium intelligi maris Aegaei promontorium in Attico littore situm recte notavit iam Kust. *πρών, τόπος ὑψηλός, ἐκ τῆς προϊών μετοχῆς ἀπελεύσει τοῦ ι καὶ κράσει τῶν λοιπῶν φωνηέντων*. ex Eustath. p. 729, 37 sq. quamvis idem ibidem alia quoque etyma esse concesserit, ut *πρηών*, *πρωΐ* et *πρῶσθαι*.

687. *Φερ̣ρ̣έφατθ'*. Proserpinam intelligi, inter omnes constat, de forma dissensio magna est. Iudicandi facultatem praebet Eustath. p. 763, 61. ubi *ἡ δὲ καλλιφωνία*, inquit, *τὸ ἀρκτικὸν δασὺ ἀλλάξασα Περσεφόνην πεποίηκεν, ἢ αὐστοιχος καὶ ἡ Περσέφασσα*. (Primarias enim formas *Φερσεφόνη* et *Φερσέφασσα* fuisse docet.) *ὡς γὰρ παρὰ τὸ φθείρειν καὶ φονεύειν Φθερσεφόνη καὶ εὐφωνότερον Φερσεφόνη καὶ ἔτι ἐμμελέστερον Περσεφόνη, οὕτω παρὰ τὸ αὐτὸ φθείρειν καὶ τὸ φάζειν, ὅ ἐστι φονεύειν, Φθερσέφασσα ἢ κατὰ τὸ κάλλιον Φερσέφασσα καὶ ἔτι λειότερον Περσέφασσα*. coll. p. 1665, 10. Iam etymologia, quam Eustath. accepit, missa, hoc certum est, euphoniae aliquid dandum esse. Quare Veneti scripturam Atticorum ori respondere puto *Φερ̣ρ̣έφαττα* ad similitudinem vocum *θαρσέω* = *θαρ̣ρ̣έω* etc. Sic etiam scrib. Thesmoph. 287. quamvis ibi nulla lect. var. notetur. — *ἅτ' ὄντε*. h. e. *quandoquidem illi ipsi etiam dii sunt*. Qui me melius vos explorabunt. Nam *ἅτε* cum participiis ut *ὡς* caussam indicare, satis notum est. cf. Viger. ed. Herm. p. 34. Matth. Gr. Gr. §. 568.

690. *κἀνταῦθα παράβασίς ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔχει πάντα μέρη τῆς παραβάσεως, ἀλλὰ μόνα τὰ τέσσαρα, τὴν ᾠδήν, τὸ ἐπίρ̣ρ̣ημα, τὴν ἀντῳδήν, τὸ ἀντεπίρ̣ρ̣ημα* Schol. Sunt vero numeri dactylici, choriambico, logaoedico aliisque mixti; strophae et antistrophae a scholiasta

ἦλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς,
(675) τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον,
οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται,
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ
695 δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις
δεινὸν ἐπιβρέμεται
(680) Θρηκία χελιδών,
ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον·

691. *ἐμᾶς ἀοιδᾶς* Barr. Cant. 1. Harl. — 694. *φιλοτιμώτεραι* Barr. — 697. *Θρηϊκία* edd. vett. Borg.

numerantur versus decem, qui sibi respondent. Dind. exhibet novem haud male dispositos, Both. septem. Ceterum parabasis haec res tractat severas totaque versatur in republica corrigenda. — *Μοῦσα.* Musae invocatio, ut infr. 874. Pac. 759. Acharn. 639. Avv. 737. Modo Musas universim invocat, modo singularem sibi fingit, ut Acharn. et Avv. l. l. et infr. 1302. *Μοῦσα Εὐριπίδου.—χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι. choris sacris te sociam adiunge. ἦλθ' ἐμοὶ συνέριθος* Pac. 766. Apud Sophocl. proprie positum accusativum regit, metaphorice vero genitivum Philoct. 1463. *δόξης οὔποτε τῆσδε ἐπιβάντες.* Oed. Col. 188. *εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες.* ut illud sit: *numquam ita fore existimantes.*

692. *τὸν πολὺν — ὄχλον.* Graecorum praesentium turbam significat. — *φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος.* Cleophontis vituperatio, qui Callixenem in accusandis decem ducibus adiuvasse videtur et in seditione, post condemnationem istam orta, interfectus est. vid. Xenoph. Hist. Gr. lib. I. verb. extr. Describitur hic peregrinus ut e Thracibus ortus, similiterque Eurip. Orest. 890. (ed. Matth.) tangi putatur, etsi tectius, si quidem scholiastae credere fas est. Dicitur enim *ἀνὴρ τις ἀθρόγλωσσος, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος* etc. Ad quae schol. adiecit: *θέλει δὲ εἰπεῖν Ἀθηναῖον οὐκ Ἀθηναῖον ὄντα αὐτόν, ἀλλὰ νόθον πολίτην, παρόσον Θρᾷξ ἦν.* Cui schol. Aristoph. h. l. adversatur dicens: *κωμῳδεῖται δὲ ὡς υἱὸς Θρᾴσσης*, quamvis *Θρᾷκα* paullo ante eum dixerit. Etiamsi semibarbarus tantum fuerit, utpote matre Thracia natus, iam hoc sufficiebat poetae, eum ut barbarum castigare, id quod alias in aliis facit. Idem in scholiastae verbis latere videtur: *καὶ Πλάτων (ὁ κωμικὸς) ἐν Κλεοφῶντι δράματι βαρβαρίζουσαν πρὸς αὐτὸν πεποίηκε τὴν μητέρα. καὶ αὐτὴ δὲ Θρᾷσσα ἔλεγετο.* Nam probro fuit, peregrinum esse. Nunc vero Cleophontem perstringit, quia cum aliis suaserat, ut bellum produceretur.

694. *ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν.* h. e. *in cuius orationibus sonat hirundinis Thraciae garrulitas.* Sic supra 93. *χελιδόνων μουσεῖα poetas loquaces* dixit. Hinc barbari *χελιδόνες* dicti esse putantur, quippe quorum garritus intelligi nequeat. Peregrine loquentes fritinnire dicunt, qui eam linguam ignorant. Hesych. v. *χελιδόσι. τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν.* Nicostrat. Stobaei XXXIV. p. 178. Trincav. *εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολύ.* Quare Proclus Pythagoreum aenigma *χελιδόνα μὴ εἰσδέχεσθαι* haud inepte interpretatur: *φλυάρους μὴ εἰσάγειν εἰς τὸν οἶκον, καὶ λάλους.* cf. Plut. Symp. l. VIII. probl. 7. Aeschyl. Agam. 1017. ibi-

κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον
νόμον, ὡς ἀπολεῖται,
κἂν ἴσαι γένωνται.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

) τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
ξυμπαραινεῖν καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ

9. *κελαφύζει* Barr. Rav. Borg. Suid. Both. quae tamen vox ab h. non usurpatur. quare vulgatam lectionem *κελαδεῖ* tenui, quam bb. plur. habent Ven. Ma. Harl. Bekk. vid. not. infr. Fortasse oft duae breves syllabae, pro quibus versus antistroph. unam longam t, id quod in huiusmodi carminibus alias fieri non memini. Hanc incommoditatem, si qua est, tollit Dindorfii sive Seidleri *κρίζει*, le questu lugubri adhibetur Avv. 1521. cf. et Hesych. h. v. — 700. :το Suid. (v. *ἴσαι ψῆφοι* et *ὡς ἀπόλοιτο*) idem edidit Both. — *Ἐκίβημα* praefig. Rav. idem insuper add. ad *HMIX.* edd. vett. *ασις* Kib. *HMIX.* om. Cant. 1. 2. Dind. Schol. hic notat: *τὸ τοιοῦτο ράβασις καλεῖται, ὅπερ ἔλεγον ἐπιστρέφοντες πρὸς τοὺς θεωμένους. ὁ τρόπος ὅταν καταλιπὼν τὰ ἐξῆς τοῦ δράματος ὁ ποιητὴς λεύῃ τοῖς θεωμένοις ἢ ἄλλο τι ἐκτὸς λέγῃ τῆς ὑποθέσεως.* — Rav. — 703. *συμπαραινεῖν* Berg. Br. Inv. — *πρῶτον μὲν οὖν τρῶτα οὖν* Cant. 1.

lomf. — *ἀμφιλάλοις*. h. *iguis, ancipitibus*. Dolose enim ide locutus est.

ἀηδόνιον νόμον. h. e. *lugubrem*; quia luscinia Ityn ueri ferebatur. cf. Avv. 211.

Θρηνεῖς, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν κρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη δισλεσιν κ. λ. Fingitur autem on lamentari, quia se periciat, etiamsi aequalia forent a. Unde merito colligunt, ic temporis Cleophontis caus i coeptam esse. *κελαδεῖν* voetae familiarem eam ob causui, quod de hirundine legi. 775. *ὅταν ἠρινὰ μὲν φωδὼν ἐζομένη κελαδῇ.* — *κἂν γένωνται. αἱ ψῆφοι δηαὶ λευκαὶ καὶ αἱ μέλαιναι. λικῶς δὲ εἶπεν· ὅτὰν γὰρ ἑνωνται αἱ ψῆφοι, ἀπολύεατηγορούμενος.* Schol. Vult igitur poeta: Cleophon sentit se interitum evitare non posse, etiamsi a iudicibus capitis crimine absolveretur. Recteque vaticinatus est; nam non solum Cleophon sed etiam eius adiutores misere perierunt. cf. Xenoph. Hell. p. 265. ed. H. Steph.

702 sq. versus trochaici tetram. cat., de quibus vid. Reisig. Coniect. cap. IV. p. 127 — 48. et Herm. Elem. doct. metr. II. c. VII. p. 81 sq. — *ἱερὸν χορόν*. constabat enim ex initiatis. — *ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας*, intell. *ἀλλήλοις*. *conciliare cives civibus*. Scholiasta plus vidit: *ἐξισῶσαι τ. πολ. τουτέστιν ἐντίμους ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας. τοιαύτη γὰρ κατάστασις ἐνεστήκει, καθ' ἣν ἐφυγαδεύθησάν τινες τῶν πολιτῶν καὶ ἄτιμοι ἐγένοντο.* Exaequandi notio ubique huic voci subest, ut ap. Sophocl. Oed. Tyr. 408. 425. 1507.

ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας καὶφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε
(690) αἰτίαν ἐκθεῖσι λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι κἀντὶ δούλων δεσπότας.

705. κἄν τις Borg. — ἐξήμαρτεν Rav. — τι om. Barr. — 706. ὀλισθοῦσι omisso ν paragog. edd. vett. exc. Canin. — 707. λύσαι edd. vett. χῦσαι Elb. — τὰς προτέρας Borg. — 708. εἶναι ἐν plene E. Barr. εἶναι 'ν coni. Brunck. prob. Pors. εἶν' om. A. et aliq. lib. — μηδὲν Cant. 2. — totum vers. om. Elb.

Electr. 738. 1194. et παρισόω ap. Nostr. Vespp. 565. — κἀφελεῖν τὰ δείματα. Postquam enim duces, qui apud Arginusas vicerant, capitis damnati sunt, multi bonorum sibi timebant. Idem sensisse videtur scholiasta alter, qui ἴσως ἐντανῦθα, inquit, περὶ τῶν δ' λέγει στρατηγῶν, οἷον καὶ εἴ τις ἥμαρτε σφαλείς, ἀπολογησάσθω κατακληθείς. Huic quoque consilio post parebant Athenienses, ut Xenoph. Hell. p. 265. tradit. καὶ οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον μετέμελε τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐψηφίσαντο, οἵτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν προβολὰς αὐτῶν εἶναι κ. λ.

705. Phrynichum belli ducem, acerrimus qui fuerit Alcibiadi inimicus, intelligi, recte monet schol. ad Lysistr. 313. Cuius partes quum multi nobilium secuti essent, factum est, ut eos secum in perniciem traheret. cf. Thucyd. VIII. 50 sq. Clam enim cum Astyocho Spartanorum duce egerat et proditor deprehensus, ut quadringentis respublica committeretur, effecerat. Iam vero chorus hic suadet, ut iis, qui Phrynichi partes secuti essent, facultas fiat se defendendi. De quatuor Phrynichis Ch. D. Beck. vocat Sluiter. Lect. Andoc. p. 117. Scholiasta enim h. l. incertus est, utrum Phrynichus Comicus an belli dux intelligendus sit. — παλαίσμασιν. locutio metaphorica a luctatoribus sumpta, qua proprie significatur artificium luctatorum, quod isti supplantandi superandique adversarii caussa comminiscuntur. cf. Ael. V. H. II. 6. Ergo hic intellige *callida Phrynichi consilia*. cf. infr. 877. Xenoph. Mem. II. 1. 14.

706. ἐγγενέσθαι, pro ἐξεῖναι h. e. *licet, facultas est*. Sic Aesch. H. Steph. cit. ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν. — ὀλισθοῦσι. metaphorice, ut antea πάλαισμα. Proprie significat *labi in loco lubrico*. Sic Hom. Il. φ. 774. ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θεὼν, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων. *Cadere*. Sophocl. Electr. 746. κἀξ ἀντύγων ὤλισθε. Nostro autem loco intelliguntur, qui Phrynichum secuti peccarunt. — λῦσαι τὰς πρότ. ἁμαρτίας, *peccata prius Phrynicho duce commissa remittere*. — ἄτιμον μηδέν' εἶναι. Nam ἀτιμία durissima erat ap. Athenienses poena, qua civitate, qui peccaverant, privabantur. Poena haec fuit periurio, perfidiae in bello, abiectioni clypei etc. cf. Koepke, Gesetzgeb. der Griech. p. 416. Vult igitur poeta, *ut, qui infamia notati essent, iis fama integra restitueretur*.

κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
πρὸς δέ, τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ
χοἱ πατέρες ἐναυμάχησαν καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες συγγενεῖς κτησώμεθα,
καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυναυμαχῇ.

711. τοῦτ' edd. vett. Inv. codd. Rav. Borg. non vitiosum est, quamsequatur *μόνα γὰρ αὐτά*. Nam haud raro singul. num. hoc pron. plural. uitur, et contra. *τότ'* pro *ταῦτ'* Ma. *ταῦτ'* Ven. A. et edd. rec. — om. Mon. — 712. *ταῦτα* Ven. — 713. *ἡμᾶς* Elb. Cant. 2. — *ἡμῶν* . Ma. Elb. (?) — 714. *προσήκουσι* edd. vett. etiam Can. *προσήκοσιν* . — *καὶ* pro *χοἱ* Ven. Ma. — 715. *συμφορὰν* Barr. Mon. — *αἰτουῦς* Rav. — 716. *φύσιν* Venet. — 717. *ἔκοντας* C. — *ξυγγενεῖς* edd. . et codd. plurim. *συγγ.* ex solo Barr. notavit Pors. cf. Prolegom. ristoph. p. XXIV. supra.

09. De servis iure civitatis donavid. supr. 33. Neque hanc ob sam vituperat Athenienses, ut sequentibus patet. — *Πλαταιᾶς* is. plur. *ἀντὶ τοῦ Πλαταιέας*. ol. Plataeensium enim ducentos, quum Plataeae obsidione cinctae nt, Athenas se contulerant Ol. civitate donati sunt, ut Athesibus fere pares haberentur. cf. cyd. III. 20. sq. — *κοὐδὲ ιμι ἂν φάσκειν ταῦτα οὐ καλῶς ἔχειν*. — *μόνα αὐτά*. pro *τοῦτ' αὐτό*. hoc u. vid. Plut. 463. not. — *πρὸς* absolute dictum esse, et *τούτοις* re mascul. ad *οἳ μεθ' ὑμῶν* inere, iam recte vidit Berglerus. enim anacoluthon, quod dicitur, ergendum fuit: *τοῖς δὲ πολλὰ ναυμαχήσασι μὴ λῦσαι μίαν ρτίαν, αἰσχρόν ἐστιν*. At in onis cursu convertit se ad cotionem. Sed pro *ἁμαρτία* pruer posuit *συμφορά*, quasi rerum litione et adversa fortuna decepti fuissent, non sua culpa deliquissent. — *οἱ προσήκουσιν γένει*. unde simpliciter *οἱ προσήκοντες cognati, necessarii*.

716. *ὦ σοφώτατοι φύσει*. in utramque partem sumi potest; continet enim vituperium et laudem. Athenienses dicit, quamvis a natura boni sint, se tamen a malis hominibus pati corrumpi. — *πάντας ἀνθρώπους*. huc refer *ὅστις*. Ergo non omnes homines, ut cum Beck. Both. reddit, sed *omnes, qui pugnae navali interfuerint*. Nec fere quisquam Athenis tunc temporis fuit, qui aut ipse in pugna aliqua navali pugnasset, aut aliquem e sua familia pugnatorem numerasset. Saepe enim illo tempore mari pugnatum est. — *κἀπιτίμους*. h. e. *ab infamia liberos*. cf. 708. Sic Lysias Or. XIX. p. 295. *ἐξαιτούμεθα μὴ ἡμᾶς ἀντὶ μὲν ἐπιτίμων ἀτίμους ποιήσητε*. cf. Avv. 766. coll. Petit. Legg. Att. p. 679. et Reisk. Ind. Demosth. v. *ἄτιμος*.

εἰ δὲ ταῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνυνούμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.

ΧΟΡΟΣ.

(705) εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος
ἢ τρόπον, ὅστις ἔτ' οἰμώξεται,

719. ταῦτ' cum codd. plur. Br. Dind. Both. Nam quod τοῦθ' in B. et ταῦθ' in C. legitur, scribarum est. At ταῦτ' prodiit denuo e Rav. Ven. Ma. per Bekk. idemque est in edd. vett. — ὀγκωσόμεθα Elb. Cant. 1. 2. contra metr. — 721. τότ' edd. vett. Kust. V. Cant. 2. (?) ποτ' D. Cant. 1. Bar. — 722. ἔγωγ' Cant. 1. Harl. — βίον om. Bekk. βίαν pro βίον Cant. 2. — Sub hoc versu Bekk. citat ὀρθὸς e Rav., quod tamen in textu quoque legitur. — 723. καὶ τρόπον Cant. 1. Harl.

719. εἰ δὲ ταῦτ' ὀγκωσόμεσθα. h. e. *sin autem hac in re morose superbimus.* ἐὰν δὲ ὡς μεγάλα ἁμαρτήματα μὴ θελήσωμεν ἀνεῖναι τοῖς συμμαχήσασιν, ὑπερφρονήσωμεν, ἀλαζονευθῶμεν, μεγαλαυχήσωμεν. Schol. cf. Vespp. 1024. ἀρθεὶς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθείς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα. Eurip. Hecub. 623. ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἥκομεν φρονήματος τοῦ πρὶν στερέντες· εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα, ὁ μέν τις ἡμῶν πλούσιος ἐν δώμασιν, ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος. — καὶ ἀποσεμνυνούμεθα τὴν πόλιν. *si fastidiosi sumus quod attinet ius civitatis.* h. e. in iure civitatis donando. — καὶ ταῦτ' ἔχοντες. scil. τὴν πόλιν, aut absolute ἔχοντες dictum est, ut in formulis κακῶς ἔχειν etc., *dum nos sumus in ulnis fluctuum (civilium).* Sic Eurip. Bacch. 89. ἔχουσ' ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαισι. ubi. vid. Elmsl. — κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Scholiasta docente imitatus est Aeschylum fab. incert. ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. cf. Aeschyl. Choeph. 579. ubi Blomf. Stanleio duce confert Eurip. Or. 1371. et Abresch. Prometh. 1055. πετραία ἀγκάλη. quod schol. reddit per ἀπόῤῥηγμα καὶ κοίλωμα τῆς πέτρας. Nostro loco metaphoricam esse significationem, vix opus est moneatur. *Dum nos tumultu bellico prorsus oppressi tenemur.*

722. Antistropha, quae quod sensum et metrum attinet, stropham 690 sq. continuat. Ut ibi Cleophon castigatur, ita hic Cligenes. Similiter sibi respondent carminis strophici partes alias, quamvis disiunctae. cf. Avv. 1470. 1553. 1692. — εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν. h. e. εἰ δύναμαι κρίνειν. Schol. idemque docet, sumpta haec esse ex Ionis Phoenice vel Oeneo, ubi fuerit εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, πολιῆται. Tragicum certe tenorem imitatur. Similiter chorus exorditur ap. Sophocl. Electr. 472. εἰ μηχὼ παράφρων μάντις ἔφυν etc. et Oed. Tyr. 1086. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις etc. Quid vero ὀρθός εἰμι cum infinit.? Ita et δίκαιός εἰμι adhibetur; cf. Nubb. 1265. 1416. — οἰμώξεται, τιμωρηθήναι ὀφείλει. Schol. *qui plorabit* v. *qui periturus est.* ex mala imprecandi formulis. vid. Plut. 58. — πολύν. σύναπτε εἰς τὸ χρόνον. Schol. Est quidem nimis a substantivo suo remotum, sed hoc ferendum, quia quae interposita sunt, arcte cohaerent.

οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος ὁ
νῦν ἐνοχλῶν Κλειγένης ὁ μικρός,
ὁ πονηρότατος βαλανεὺς ὁπόσοι
κρατοῦσι κυκησιτέφρου
ψευδολίτρου κονίας
καὶ Κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· ἰδὼν δὲ τάδ' οὐκ

724. γ' οὗτος Br. Inv. Elb. οὗτός γ' edd. vett. B. D. E. Cant. 2. 5. *Κλεισθένης* Barr. Cant. 1. — 728. *ψευδονίτρου* Suid. codd. plur. vett. Inv. Dind. Both. Cum Bekk. *ψευδολ.* recepi ex Rav. et Ven. que formam Atticam esse docent (ut *πλεύμων* pro *πνεύμων* supr.) Eustath. p. 483, 8. Pollux VII. 39. Moeris p. 245. Photius p. 167. orius p. 148. Phrynich. p. 305. ed. Lobeck. — *τε κονίας* edd. vett. Harl. Cant. 1. — 729. *κνμωλίας* Barr. — 730. *διατρίψει* Elb. τρίψει Barr. — *εἰδὼς* pro *ἰδὼν* Bekk. cum codd. et edd. praeter m. *ἰδὼν* ex coniect. Bentl. rec. cum Dind. et Both. Quum enim minus distincte dictum esse viderent, explicationis caussa adiecerunt . Synizesis autem, quam vulgata *ἐνδιατρίψει εἰδὼς* postulat, vix t ferri. Quare, ut numerus servetur, aut cum Bentl. *ἰδών*, aut Seidl. *ὁρῶν* scribendum est, alterum quod litteras attinet, alterum si i consultum volueris. — *τάδε* Rav.

4. ὁ πίθηκος. *pusillus et de-is.* De hoc convicio vid. Hein- ad Horat. Satir. p. 210 sq. . ad Avv. 439. epitheton hoc et- e moribus explicat: *πίθηκον δὲ ν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον.* cf. et n. 120. coll. Eccles. 1072. Inde *πίθηκος* infr. 1083. — Κλει- ς. aliunde non notus, nisi quod . de eo notat: *φαίνεται δὲ ὁ ένης περὶ τὰ πολιτικά. καὶ πλουσίων μέν ἐστι, ξένος δὲ βάρβαρος οὗτος.* Sed vereor, aec extrema verba Cleophontis a dicta sint. Quare et hoc in- m est, cur hic notatus sit a co.

5. ὁπόσοι, cum *πονηρότατος* o *πάντων* iunge. Sciendum ve- t, balneatores malae famae , ut cum scortis componantur. quitt. extrem. *πόρναισι καὶ βα- σι διακεκραγέναι.* — κυκη- φρου κ. τ. λ. *ταῦτα τοιαῦτα καθάρματά ἐστιν, οἷς οἱ λουόμενοι χρῶνται τῶν βαλανέων πωλούντων. γίγνεται δὲ κυκησίτεφρον ἀπὸ τοῦ κυκῶ τὸ ταράσσω καὶ τοῦ τέφρα.* Schol. Haud male scholiasta lusum poetae notat, qui interpretes recentiores latebat; nimirum *κρατοῦσι* adhibitum esse propter *Κιμωλίας γῆς.* Haec enim dicit: *ὥσπερ εἴ ἔλεγε, πονηρότατός ἐστι πάσης τῆς γῆς, ὁπόσης οἱ βαλανεῖς κρατοῦσι, Κιμωλίας καὶ τέφρας καὶ τοιαύτης λοιπῆς.*

730. *ἰδὼν δὲ τάδ'.* Sensus: *quia scit se omnibus odio esse, pacem non optat.* Pariter *videre* Romani usurpare solent. Cic. Rosc. Am. c. 19. *omnes vident, qua de caussa huic inimicus venias.* Sed aliquid altius latere videtur, obscurum quod nobis est Cligenem ignorantibus. Quae scholiasta monet, parum proficiunt: *οὐκ ἄοπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλον ἀεὶ φέρει, μήποτε καὶ*

εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κἀ-
(715) ποδυθῇ μεθύων ἄ-
νευ ξύλου βαδίζων.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
735 ταὐτὸν ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
(720) οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,

731. κ' εἰρηνικὸς Elb. — 732. κἄνευ B. D. Mon. Cant. 2. — 733. ξύλων suprascr. ον. Ma. — 734. ἀντεπίῤῥημα praef. Rav. — γ' om. C. Barr. Cant. 1. Harl. — 735. τε post ἐς om. Ven. — κακούς Cant. 1. 2. — κοὐ 'γαθούς Duk. coniec. — 736. εἴς τε C. Barr. Port. Lugd. Amst. — τε om. Rav.

ἀποδυθῇ· πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσιν. διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιῄει, δι' ἧς ἠμύνετο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ. Sed summum quod tractatur hoc esse videtur: Estote pacis amantes, quam non oderunt nisi homines improbi. — ἵνα μή. κ. λ. haec sic intellige: *ne vestibus privetur, si quando ebrius baculo amisso incedat.*

734. De argumento huius antepirrhematis scholiasta haec habet: τὸ αὐτὸ πέπονθεν ἡ πόλις εἰς τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον νόμισμα. ὥσπερ γὰρ τῷ παλαιῷ νομίσματι οὐ χρώμεθα καλῷ ὄντι, ἀλλὰ τῷ καινῷ κακῷ ὄντι, οὕτω καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἀνθρώποις οὐ χρώμεθα καλοῖς οὖσι, τοῖς δὲ νῦν στρατηγοῖς κακοῖς οὖσι συγχρώμεθα. Comparatio hominum et nummorum improborum alias quoque deprehenditur ap. Nostr. Acharn. 491. Plut. 862. — ἔς τε τῶν πολ. de hoc praepos. εἰς usu vid. Matth. Gr. Gr. §. 578. significat, *quod attinet ad.* Sic Xen. Mem. II. 1. 19. πῶς οὐκ οἴεσθαι χρὴ τούτους καὶ πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα. Plat. Lys. p. 210. b. εἰς μὲν ταῦτα, ἃ ὃν φρόνιμοι γενώμεθα, ἅπαντες ἡμῖν ἐπιτρέψουσιν. coll. III. 5. 1. ibid. et Eurip. Med. 534. ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας. quod Elmsl. expl. ἕνεκα γάμων.

736. χρυσίον. *aurum signatum*; sic etiam ἀργύριον et χαλκίον. Unde apparet de nummis Atheniensium aureis agi, quorum nullus nobis superest, quamvis septuagies mille diversi Graecorum et Romanorum innotuerint. cf. Wachler. Lehrb. der Gesch. p. 51. et Eckhel. Doctr. num. vet. II. 206. ubi opinatur, Aristophanem hic καινῷ χρυσίῳ ironice dixisse et grammaticos errare, qui de aureis nummis Atheniensium locuti sint. — οὐ κεκιβδηλευμένοις. ἀντὶ τοῦ οὐ κακούργοις, οὐ κεκαπηλευμένοις, ἀλλὰ καθαροῖς. Schol. et quod schol. ad Plut. 859. addit ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσόν, πλείονα δὲ χαλκόν. Copiose de hac voce agit Eustath. p. 1462, 38 sq. ὅτι δὲ καὶ τὸ κίβδηλον ἀπὸ Χίας ἱστορίας εἴληπται ὡς οἱονεὶ χίβδηλον, οἱ ἐτυμολόγοι δηλοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ καιρὸς ὅτε Ἀθηναῖοι προσεῖχον τοῖς Χίοις, ὥστε καὶ θύοντες ηὔχοντο ἀγαθὰ γενέσθαι αὐτοῖς καὶ τοῖς Χίοις. ἔπεσε δέ ποτε αὐτοῖς καὶ ἄλλως τὰ τῆς τύχης, καὶ ἐμισοῦντο ὑπὸ Ἀθηναίων οἱ Χῖοι. ὅτε καὶ τοῦ χαράγματος ὅσον ἄχρειον ἦν ἐν Ἀθήναις, χιάζοντες οἱ πολῖται τουτέστι

ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ,
χρώμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις,
χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι, τῷ κακίστῳ κόμματι,
τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους καὶ καλούς τε κἀγαθούς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ,

738. δοκεῖν Ven. — 739. ὀρθοῖς suprascr. ὣς Cant. 1. — κοπειῶσι . — 740. βαρβάροις ἁπανταχοῦ D. Mon. cod. Br. Br. ipse, Both. ἀροις πανταχοῦ C. Ven. Barr. — 744. καὶ ante δικαίους om. — καὶ ante καλούς om. Iunt. 1. Cant. 1. Harl. — 745. γραφέντας — χοροῖσι Barr.

στοιχεῖον ἐντυπούμενοι, ἐσηντο οὕτως τὴν κέρματος φαντα. αἰνιττόμενοι ὡς οὕτως ἀλλονται καὶ τοὺς Χίους ὧν κατὸ χ̄. καὶ ὠνομάζετο τὸ τον νόμισμα, κίβδηλον Ἰωνιρον, ὡς οἱονεὶ χίδηλον, ὅ δηλούμενον διὰ τοῦ χ̄, πλεοντος τοῦ βῆτα, διὰ φωνῆς ν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀλυβδήσασα Ἀνκόφρονι καὶ ἐν ἑτέροις πολ- Quamvis haec etymologia paulartificiosior, una tamen est et ficationem satis clare exponit. gitur τὸ κίβδηλον adulterinum διὰ τοῦ χ̄ δηλούμενον.

38. καλλίστοις. non artem ficat, qua nummi pulchre excusi sed bonitatem internam, ut el. l. l. p. 211. docet. Minime excellunt signis eleganter extis. — κεκωδωνισμένοις. ιμασμένοις, ἐκλελεγμένοις ἀῶς, ἐξητασμένοις. Schol. Mosq. pra 79. — τοῖς πονηροῖς ίοις. τοῖς ἀδοκίμοις καὶ μενοις χαλκῷ. Sch. Recte, non aeneos intellige, quamvis et ntelligi posse idem schol. moδύναται δ' ἂν καὶ τὸ χαλλέγειν. ἐπὶ γὰρ Καλλίου χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη. Hemsterh. ad Polluc. IX. 6. 92. recte monet χαλκία imprimis dicta esse aureos nummos, quibus plurimum aeris admixtum fuisset.

742. χθές τε καὶ πρώην. locutio proverbialis, qua res nuperrimae cum contemptu indicantur. Id quidem iam alii observarunt, ut Gatak. ad Marc. Antonin. X. 7., at obliti sunt dicere, formulam hanc ortam esse ex Hom. Iliad. β. 303. χθιζά τε καὶ πρωΐζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο. ubi tempus novem annorum significatur quasi nuperrimum. Sic Demosth. de Corona t. II. p. 270. ὀψὲ γάρ ποτε, ὀψὲ λέγω, χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην ἅμα Ἀθηναῖος καὶ ῥήτωρ γέγονεν. idem c. Leochar. p. 1093. t. II. τὸν πρώην καὶ χθὲς ἐγγραφέντα. cf. Sophocl. Antig. 457. οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξοτοῦφάνη. — τῷ κακίστῳ κόμματι. cf. Plut. 859. πονηροῦ κόμματος. — καλούς τε κἀγαθούς. de hac locutione frequentissima, qua homo animo et corpore sano indicatur, locus classicus valere potest Xenoph. Memor. II. 6. 30.

προυξολοῦμεν, τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένοις καὶ π
(730) καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν εἰς ἅπαντα χρώμ
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις προτοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.
750 ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ 'νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τ

746. *προυσελοῦμεν* Rav. Dind. Bekk. Both. et ex coniect. B Aeschyl. Prometh. 447. *προσελοῦμεν* codd. et edd. cett. omn. c asp. Br. *προστελοῦμεν* coni. Reisk. *προυξελῶμεν* coni. Grot. Bentl. *προσηλοῦμεν* coni. Bergl. *προυγελοῦμεν* ex Stob. et He tant. Ex quibus coniecturis sola Grot. *προυξελῶμεν* placet, q et haec non satis nexui sententiarum apta est. Maiorem certe bet, quod nos dedimus *προυξολοῦμεν* idque Raven. lectio adiuv literae Σ et Ξ omnium facillime commutantur sibique maxime sun De sensu vid. not. infr. pos. — 749. *φαρμάκοισιν* Ven. — *'νόητοι* vulgo.

746. *προυξολοῦμεν* vel *προυξελῶμεν* scribendum fuit ex coniectura, quia altera lectio *προσελοῦμεν* metro adversatur, altera Ravennatis solius *προυσελοῦμεν* in prima syllaba nec potest explicari nec aliqua verisimilitudinis specie defendi; ut taceam, neutram sensum bonum praebere. Dicere enim vult: *nos bonos viros perdimus, deinde malis utimur.* Quibus verbis denuo reprehendit indignam mortem ducum istorum, qui apud Arginusas viceraut. Utriusque vero vocis usus satis tritus est nec flagitat commendandi facultatem. Sic Vespp. 1229. *φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾶν.* Scholiastae explicant vulgatam *προσελοῦμεν· ὑβρίζομεν, ἀτιμάζομεν.* quibus consentit schol. Aeschyl. Prometh. 835. Quod vero alius scholiasta nostro loco adiecit: *ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν*, id opinionem excitare possit, eum legisse *προυξελῶμεν* vel *προυξολοῦμεν.* — *χαλκοῖς.* h. e. *ἀνθρώποις πονηροῦ κόμματος*, de quibus modo dictum est. — *πυῤῥίαις.* *ἀντὶ τοῦ δούλοις, ὧν ὁ μὲν πυῤῥὸς ἦν τὴν κόμην (Πυῤῥίας), ὁ δὲ ξανθὸς (Ξανθίας)*, e Sch. Nam non solum a gente sumebantur nomina servorum, *rio, Syrus* etc., sed etiam a colore.

747. *καὶ πονηροῖς κ νηρῶν.* intell. *οὖσι* quod ditur, modo omittitur. Sic 336. *ΑΛ. μὰ Δί' ἐπεὶ κἀγ ρός εἰμι. ΧΟ. ἐὰν δὲ μὴ ὑπείκῃ, λέγ' ὅτι κἀκ πονηρ* 185. ibid. et Theocr. X *ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶ μεναι. — φαρμακοῖσι θάρμασι.* Schol. Recte. que vox de hominibus a qui pro salute rei publicae bantur. De quo ritu egi 450. Sic Noster Equitt. 1402. ap. Stob. Floril. Grot. p. 1 *δ' ὅποι τύχοιμεν, στρατε αἱρούμενοι καθάρματα στρ* Schol. nostr. loco addit: *φαύλους καὶ παρὰ τῆς φύσ βουλευομένους εἰς ἀπαλλα χμοῦ ἢ λιμοῦ ἤ τινος τῶν των ἔθνον, οὓς ἐκάλουν ματα.* Erant autem isti homines nequam et deformes. l. l. — *εἰκῇ.* h. e. *nullo*

750. *μεταβαλόντες τρόπους.* Sic Plut. 36. et ap. Stob. Serm. IV. cit. Ber *ἐμοὶ πείθεσθε πάντως, μετα*

χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ εὔλογον· κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου, ἢν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

. τον encliticum Brunck. auctore Inv. Both. idemque voluisse vi- kk. qui τοῦ ex Rav. citat pro var. lect. At τινὸς hic plane abun- iculus vero saepe sic ponitur. cf. Thesmoph. 456. non πλεονάζων ccusativo, de quo vid. Elmsl. ad Eurip. Suppl. 316. et Iphig. 171. — γὰρ τοῦ Stob.

τρόπους. — χρῆσθε τοῖς ὄσιν. Lusus verborum. — τορθώσασι γάρ, intell. logον ἔσται. De κατορθόω e gerere, cui opponitur θαι, utrumque metaphorice rigere et titubare, vide nos 346 ubi: ἢν μὲν κατορθώ- εὖ πράττειν εὖ, ἢν δὲ ν, ἐπιτετρίφθαι τοπαρά- nc vero dicit: si rem bene , laudi vobis erit, sin male it, honeste saltem occumbe- : enim metaphorica locutio τοῦ ξύλου exprimit ducta rbio ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύ- ἀπάγξασθαι. h. e. se ex bono ligno suspendere, quippe quod non frangatur, si semel suspendio perire cupis. De sententia recte laudatur Eurip. Iphig. Taur. 321. Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα κάλλιστ', ἔχου μοι, φάσγανον σπάσας χερί. Sic recte interpungit Elmsl. ad ὅπως θαν. supplete σκόπει. Ita plane Noster Equitt. 80. κράτιστον οὖν νῶν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα. Pariter nostrum locum schol. interpr. βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν τι, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν.

ΑΙΑΚΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΑΙΑΚΟΣ.

Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ
ὁ δεσπότης σου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;

ΑΙΑΚΟΣ.

τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς,
ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.

754. *Οἰκέτης Αἰακοῦ* pro Aeaco C. *Δουλ. Αἰ.* Barr. et aliq. al. — 755. *γὰρ* om. Barr. — 756. *βίνειν* Br. Inv. — 757. *ἐξελέγξαντ'* edd. vett. Berg. Kust. cod. Ma. schol. nec prorsus contemnendum, immo active *τὸ δὲ μὴ τὸν δεσπότην πατάξαι σ' ἐξελέγξαντα* concinnius et fortius dictum esse mihi videtur. *δὴ* pro *μὴ* Rav. — 758. *γ' ὢν* Cant. 2.

754. Aeacus et Xanthias secundum servorum nequam mores ficti postquam de suis artibus quaedam confabulati sunt, quid in aedibus Plutonis a Tragicis paretur, produnt. — *νὴ τὸν Δ. τ. σωτ.* cf. Plut. 874. Per hunc deum obtestatur, quod Xanthiam salvum conservavit, quum esset dignissimus, qui puniretur. — *πίνειν καὶ βινεῖν.* verborum lusus; *humoris et amoris peritus. der sich versteht auf Wein und Weib.* Non dissimilem literarum lusum affectasse videtur Avv. 559. *ἥνπερ δ' ἐπίωσ', ἐπιβάλλειν σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλήν, ἵνα βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.*

757. *τὸ δὲ μὴ πατάξαι.* vide de hoc infinitivo nos ad Plut. 589. Vulgo accipiunt ellipsin, ut supplendum sit *θαυμάζω.* Schol. h. l. alii aliter. — *ᾤμωξε μεντᾶν. plorasset utique.* Quod quidem aptius dicitur hic, quam *ᾤμωξε μεντᾶν ploraret certe adhuc.* Nititur enim haec locutio in imprecandi formula. cf. Plut. 58. *Actum cum eo fuit, si istud fecisset.* — *εὐθύς,* ut nostrum *gleich.* Fortasse: *das war ja gleich ein schönes Sklavenstückchen.* Pertinet enim ad *τοῦτο*: sin ad *πεποίηκας*, valet *modo.* Sub *τοῦτο* vero schol. intelligit *τὸ λοιδορεῖν τὸν δεσπότην ἀπόντα.*

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὤμωξε μεντᾶν.

ΑΙΑΚΟΣ.

τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

χαίρεις, ἱκετεύω;

ΑΙΑΚΟΣ.

μὴ ἀλλ' ἐποπτεύειν δοκῶ,
ὅταν καταράσωμαι λάθρᾳ τῷ δεσπότῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δὲ τονθορύζων, ἡνίκ' ἂν πληγὰς λαβὼν
πολλὰς ἀπίῃς θύραζε;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ τόθ' ἥδομαι.

759. *οἴμωξε* Rav. Ven. Ma. cum codd. plur. edd. vett. Kust. *ὤμωξε* rs. Dind. Both. Elmsl. (ad Eurip. Med. v. 31.). *οἴμωξε* D. Mon. Inv. ol. Pog. *ὤμωξε* recte Brunck. Bekk. — 760. *πεποίηκεν* C. — *ποεῖν* n. quod Bekk. praeter consuetudinem non recepit. — 761. *ἱκετεύων* nt. 2. — *μᾶλλ'* (h. e. *μὴ ἀλλ'* in crasi) Rav. et schol. *μάλ'* A. Ven. r. Ma. E. Cant. 1. *μάλα γ'* Cant. 2. Inv. edd. vett. et schol. pro var. t. *μάλιστ'* Borg. — 762. *δεσπότῃ μου* Barr. *τὸν δεσπότην* Borg. — 3. *τί δαὶ* Ven. Ma. — *τονθυρίζων* Barr. *τονθορίζων* Cant. 1. — 764. *τόθ'* pro *τόθ'* Rav. Dind. — *ἀπῇς* Cant. 1. 2. idemque cum iot. subscr. d. vett.

761. *μὴ ἀλλ' ἐποπτεύειν ικῶ. ὅταν, φησί, λάθρᾳ καταωμαι τῷ δεσπότῃ, λίαν οὕτως ομαι ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποεύειν καὶ ἑορτάζειν. τὸ δὲ μᾶλλ' ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά, οἷῳ τρόλέγομεν, οὐχ οἷον ἥδομαι, ἀλλ' ρήδομαι.* Schol. Sciendum enim summum mysteriorum gradum uisse epoptam, ut verbum *ἐποεύειν* usurpari posset pro *summo* o vel *summa voluptate frui.* mmemorantur enim in Eleusiniis φάντης, δᾳδοῦχοι, κήρυκες, ται, ἐπόπται. cf. Plut. Alcib. c. — *ὅταν καταράσωμαι λ.* . h. e. *si mihi facultas fit dum clam exsecrandi.* Cum *τονθορύζειν* quoque coniunctum occurrit Vespp. 614. quod schol. nostro loco interpretatur *ψιθυρίζειν, ῥῆμα γογγύζειν, ἢ λάθρα φθέγγεσθαι, ὑποτρέμειν, τὰ χείλη κινεῖν.* Eustath. p. 1095, 19. comparat hoc verbum cum *τονθολυγεῖν*, quod indicaret murmur prosilientis aquae. Et certe inde metaphora ducta esse videtur. cf. et Acharn. 653. — *τόθ' ἥδομαι.* Neque prorsus contemnendum *τοῦθ' ἥδομαι* ex analogia *χαρὰν ἥδεσθαι*, ut Acharn. init. *τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος*, quamvis dat. et partic. magis convenirent. Supplendum enim *ἥδομαι τονθορύζων.*

765. *πολλὰ πράττων.* de *in-*

ΞΑΝΘΙΑΣ.

765 τί δὲ πολλὰ πράττων;

ΑΙΑΚΟΣ.

ὡς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὀμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν

(750) ἆττ' ἂν λαλῶσι;

ΑΙΑΚΟΣ.

μὴ ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δὲ τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;

767. ὅταν pro ἆττ' ἂν Ven. Ma. E. edd. vett. Kust. — μάλα γε πλεῖν Borg. Cant. 2. (in quo πλὴν) Ven. Ma. (in quo πλῆν) Cant. 1. Harl. (in quib. γε om.) edd. vett. καὶ μάλα πλεῖν Inv. ex utroque cod. (Rav. et Borg.) A. U. Kust. Both. decepti v. 103. supr. ubi alia orationis forma. At de Rav. lectione dubitandum est, quum Bekk. post Inverniz. enotaret μᾶλλα, de quo vide nos ad 761. — 768. τί δαὶ Ven. Ma. — λαλῶν Elb.

tempestiva curiositate, ut supra 223. et Pac. 1023. Sic τἀλλότρια πράττειν et πολυπραγμονεῖν, de quibus vid. Plut. 910. — ὀμόγνιὲ Ζεῦ. In obtestationibus pro necessitate, quae obtestato cum eo fuisset, coram quo dixisset, Iovem cognominatum esse, schol. ad Eurip. Hec. 342. (Matth.) his verbis docet: *Οἱ ἱκετεύοντες ἱκέσιον Δία προέτεινον, οἱ δὲ συνοικοῦντες ἑφέστιον, οἱ δὲ φίλοι φίλιον, οἱ δ' ἐν μιᾷ τάξει καὶ συμμορίᾳ καταλεγόμενοι ἑταιρεῖον, οἱ δὲ ξένοι ξένιον, οἱ δ' ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες ὅρκιον, οἱ δὲ ἀδελφοὶ ὁμόγνιον.* Ergo conservus hic quasi ad confratrem dicit, cui quod ad mores attinet est simillimus. Quare schol. h. l. recte monet: *τὴν ὁμοιότητα θαυμάζων λέγει ὀμόγνιε Ζεῦ, οἷον ὦ ὁμοιότητος.* — παρακούων. *οὐχ ὡς ἡμεῖς εἰώθαμεν λέγειν, καταφρονῶν τῶν λεγομένων παρὰ τῶν δεσποτῶν, ἀλλ' ἴσως τὸ λάθρα ἐπακροώμενος· ἔνθεν καὶ ὠτακουστὰς οἱ Ἀττικοί φασιν.* Schol. Quod scholiastā dubitanter pronuntiat, id certe hic valet: *verba heri clam aucupari.*

767. *μὴ ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.* de forma orat. vid. 761. *Prae gaudio non apud me sum* vel *insanio*, ex hyperbola comica pro *gaudio efferor.* Ita Eurip. Cycl. 463. (Bergl. cit.) *ἰοὺ ἰού· γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν.* In Aeaci responsis est apta quaedam gradatio. — τοῖς θύραζε. τοῖς ἐκτός. Schol. vel τοῖς ἔξω *ad alienos homines.* Nam θύραζε iam apud Homer. Od. ε. 410. universe dicitur ἔκβασις οὔπη φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. Ceterum adverbia huiusmodi cum substantivis vel articulo coniuncta pendent ab verbo. Ut hic a καταλαλῶν, ita Eurip. Taur. 1410. σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν τύχας.

769. κἀκμιαίνομαι. οὕτως ἔλεγον τὸ ἀποσπερματίζειν, ὡς οἱ ὀνειρώττοντες. τοῦτο οὖν φησιν, ὅτι ἥδομαι ὡσανεὶ ἀποσπερματίζων. Schol. cf. Galen. Lexic. Hippocrat. h. v. Brunckius vertit: ege-

ΑΙΑΚΟΣ.

ἐγώ;
μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν,
καὶ δὸς κύσαι καὐτὸς κύσον, καί μοι φράσον,
πρὸς Διός, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας —
τίς οὗτος οὖνδον ἐστὶ θόρυβος ἢ βοὴ
χὠ λοιδορησμός;

ΑΙΑΚΟΣ.

Αἰσχύλου κεὐριπίδου.

769. *τουτοῖ κἀκμαίνομαι* coni. Reisk. *κἀκμολύνομαι* Ven. — 771. *ὀὶ φράσον* Brunck. Inv. Borg. — *κῦσαι* et *κῦσον* Rav. — 772. Post *μαστιγίας* comma edd. omn. habent, quasi quae sequuntur uno tenore his cohaereant. vid. not. — 773. *οὔνδόν ἐστι* Bekk. *οὐνδὸν* C. *ὁ ν* Kust. *ὁ "νδον* codd. Br. — *ἐστιν ὁ θορ.* Ma. C. — *καὶ* pro *χῇ* Rav. *χ' ἡ* Inv. Borg. *χ' ἡ* edd. vett. *χῇ* Dind. Both. *χῇ* Bekk. — In *χὠ* similis varietas libb. atque in *χῇ*'. — *κΕὐριπίδου* Bekk. *κεὐριπ.* Cant. 1. *καὶ εὐριπίδου* Barf. — *λοιδορισμός* Port. Lugd. Amst. Kust.

non gaudeo modo, quando hoc , sed mehercule semen etiam ere mihi videor. Sed una no- est similitudo vocum *μαίνο- et ἐκμαίνομαι*, in quibus gra- nem commisit. — *ἔμβαλέ τὴν δεξιάν*, amica salutatio, ocet Eustath. p. 1398, 43 sq. *τὸ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἅπτεσθαι, καὶ νῦν πολλοῖς τῶν ἐθνῶν ρριάζει, δεῖγμα φιλοφροσύνης σφαλέστατον. ὅθεν καὶ δεξιοῦ- μέχρι νῦν τὸ φιλοφρονεῖσθαι αι. ἀμέλει ἐν τοῖς ἑξῆς* (Od. 2.) *τοῦ Ἀντινόου παιγνιωδῶς ινου τῆς τοῦ Τηλεμάχου δε- ἐξέσπασε τὴν χεῖρα* (ibid. 321.) *ηλέμαχος μετὰ θυμοῦ, μὴ ἀνα- ενος τὸ τίμιον παίξεσθαι. καὶ ιεὺς δὲ λαβὼν ἐπὶ καρπῷ χεῖ- Ἰριάμου δεξιτερὴν* (Il. ω. 671.), *ν τι κακὸν τὸν πολέμιον γέ- α διατίθεται. λαιᾷ μέντοι χειρὶ ἑξῆν ἅπτεσθαι ἀλλήλων τοὺς μένους κ. λ.* Praeter loca ex citata cf. Sophocl. Trachin. Oed. Col. 1130. *καί μοι χέρ' ὦναξ δεξιὰν ὄρεξον, ὡς ψαύσω, φιλήσω τ' εἰ θέμις τὸ σὸν κάρα.* Noster infr. 788. Vespp. 554.

772. *ὁμομαστιγίας*. hic est interruptio sermonis, ut iam scholiasta significat editoribus attentior: *στικτέον δὲ ἐπὶ τῷ μαστιγίας· μέλλων γὰρ αὐτοῦ πυνθάνεσθαι περί τινος πράγματος δουλικοῦ, σιωπᾷ ἀκούσας ἔνδον γενομένου θορύβου, περὶ οὗ καὶ ἐξῆς πυνθάνεται. οὐ γὰρ ὀρκίζει αὐτὸν κατὰ Διός; ἵνα εἴπῃ αὐτῷ περὶ τῆς ἔνδον βοῆς.* Hoc certe monuit acute; addere potuit, quod pronomen *τίς* novam interrogationem eamque rectam incipit. De love *ὁμομαστιγίας* cognominato aliud scholion haec monet: *ὥσπερ φαμὲν ἑταιρεῖος Ζεὺς καὶ ὁμόγνιος καὶ ἱκήσιος καὶ ξένιος καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ δούλιος, ὁ τῶν δούλων ἔφορος· ἐπεὶ δὲ οἱ δοῦλοι μάστιξιν ὑπόκεινται καὶ πληγαῖς, διὰ τοῦτο ὁμομαστιγίας εἶπεν.* Ergo ludit in Iovis cognom. *δούλιος*.

774. *λοιδορησμός* contra Thom. M. p. 581. hoc loco defendi

ΞΑΝΘΙΑΣ.

775 ἆ.

ΑΙΑΚΟΣ.

πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκίνηται, μέγα,
ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πάνυ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

(760) ἐκ τοῦ;

ΑΙΑΚΟΣ.

νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος
ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὅσαι μεγάλαι καὶ δεξιαί,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων

775. ἀ pro ἆ Rav. ὦ pro ἆ B. — Reliqua pars versus in libris varie turbatur, quod πρᾶγμα bis positum neglexerunt. Distincte bis positum est πρᾶγμα in codd. U. Elb. Cant. 1. 2. Harl. Borg. Rav. Ma. Ven. γὰρ pro primo μέγα legitur Ald. Iunt. 1. 2. 3. Crat. Can. Lugd. Amst. Br. σφόδρα pro primo μέγα C. Borg. (in quo etiam γὰρ praeponitur). primum μέγα vel γὰρ om. Ven. πρᾶγμα alterum om. Kust. versumque fecit quinque pedum, qualem quaed. edd. vett. exhibent. — Personae quoque variant. ἀ πρᾶγμα πρᾶγμα Xanthiae dat U. totum versum eidem dat C. Xanthiam om. Rav. — Secutus sum Rav. Inv. Dind. Bekk. Both. — 776. τοῖσι νεκροῖς Ma. νεκροῖς Mon. Elb. — πάνυ πολλὴ Barr. — 778. ὁπόσαι Brunck. e codd. suis; idemque Ven. a Bekk. collat. — 779. συντέχνων Bekk. et edd. ant. Br. ξυντ. confirmatur codd. E. Barr. Cant. 1.

potest et Atticis vindicari. cf. de hoc vocum genere Lobeck. Parerg. ad Phrynich. p. 511. et Bergl. ad Alciphr. p. 87.=p. 121. ed. Wagn.—πρᾶγμα, πρᾶγμα κ. λ. sic Rav. unde ceterarum lectionum origo facile intelligitur. Iteratae voces cum quadam vi usurpantur. Sic plane Avv. 1723. μεγάλαι, μεγάλαι κατέχουσι τύχαι. cf. nos ad Plut. 344. 1077. ubi qui aliquid reconditum se scire simulant, similiter loquuntur. — νόμος — κείμενος. verbum de legibus proprie dictum. cf. Plut. 911. Transfert vero hanc legem ad inferos ab Atheniensibus quasi petitam, apud quos saltem valebat, τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν καὶ προεδρίαν. Quare recte notat schol., ταῦτα μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ ἐθῶν εἰς τὰ καθ' ᾅδου. — ἀπὸ τῶν τεχνῶν. h. e. *artis opc.* hoc sensu: qui eo, quod artem suam optime exercuit, praestantissimus est. Pertinet enim ad ἄριστον. Similiter Aeschyl. Agam. 1620. Ὀρφεὺς γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ. h. e. *vocis opc.* Ita enim praepositio ἀπό adhibetur, ut significet, *aliquid alicunde proficisci.* Sic Xenoph. Mem. II. 7. 9. ἡ ἀπ' εὐεργεσιῶν χάρις h. e. benevolentia a beneficiis excitata, vel quae propter beneficia debetur.

781. Πλούτωνος ἐξῆς. ἀντὶ

σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν
θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μανθάνω.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δῆτα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;

ΑΙΑΚΟΣ.

ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην.

781. Post ἑξῆς comma Bekk. Dind. tria puncta Both. lineolam Inv. nificare enim his signis voluerunt, orationem esse interruptam. At la est sermonis interruptio, sed verborum nexus hic: *σίτησιν λαμβάνειν θρόνον τε ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος*, ut genitiv. dependeat ab ἑξῆς non *θρόνον*. Vid. not. infr. — 782. ἕως ἂν ἀφίκοιτο Ven. Tum certe *ἵκηται* ponendum, quod ad hunc locum non quadraret. cf. Reisig. Conj. p. 63. — 783. τότε δὴ Cant. 1. Barr. — 784. τοῦτο Ven.

ἐγγὺς τοῦ θρόνου τοῦ Πλούτωνος. Schol. *sedem ut habeat Plutonis proximam. Gleich nach dem Pluto sitzen*, v. *ihm zunächst.* Non: *eidem cum Plutone solium habeat*, id fere indicat Frischlini versio: *Plutonis deinceps insideat.* Fuit *τραγῳδικὸς θρόνος.* 785. Nam ς praepositionis loco cum genit. struitur et significat *prope.* Sic rip. Iphig. Aul. 627. *ἑξῆς κάθησο μοῦ ποδὸς τέκνον.* Cum dati iunctum deprehenditur eodem sen- ap. Nostr. Lysistr. 633. — *τί τα τουτὶ τεθορύβ. Αἰσχ. e. quid tandem fuit, quod nunc chylum exturbaret?* utpote homi- severum ac fere morosum, qui non patitur iniuriam inferri. 85. *τὸν τραγῳδικὸν θρόν.* Sella tragicorum optimo con- ad similitudinem throni ficta videtur, quo Sophistarum principes donari soliti sunt, ut docet pluribus Spanh. h. l. Sic Philostr. d. Vit. Soph. 1. p. 526. *προῦστη* (Lollianus Ephesius) *τοῦ Ἀθήνησι θρόνου πρῶτος.* ibid. p. 617. de Philisco Thessalo *τοῦ δὲ Ἀθήνησι θρόνου προῦστη ἐτῶν ἑπτά.* — *ἐπεδείκνυτο.* Adhibetur hoc verbum de iis, qui artis vel virtutis specimen edunt ostentationis caussa. Ergo hoc loco est: *tragoedias suas docuit ostentationis caussa.* Xenoph. Mem. II. 1. 21. *καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους, ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται.* cf. Plat. Hipp. mai. p. 282. c. Spectatores fabularum Euripidi apud inferos dati docent, eius tragoedias omni cultu exutas descivisse ab sublimitate Aeschylea ad vitae humilioris sordes. — *οἱ δ' ἀχρῳώμενοι*, ut *οἱ θεώμενοι*, cf. supr. 2. et Plut. 794.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νυνὶ δὲ τίς;

ΑΙΑΚΟΣ.

(770) ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖς βαλαντιητόμοις
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι καὶ τοιχωρύχοις,
790 ὅπερ ἔστ' ἐν Ἅιδου πλῆθος· οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν
(775) ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον·
κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ᾧ' Αἰσχύλος καθῆστο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κοὐκ ἐβάλλετο;

786. νῦν Ma. — 787. ὅτε δὲ Cant. 1. Harl. — κατῆλθεν Cant. 2. edd. vett. — 788. τοῖσι pro altero τοῖς Inv. Both. Bekk. Br. Harl. et codd. Bekk. (?). — βαλαντιοτόμοις Rav. Ven. Mon. Barr. βαλλαντιοτόμοις Ma. — 789. τοῖς Ma. Cant. 1. — 791. λογισμῶν Bar. et schol. pro var. lect. — 794. ἐκβάλλετο Rav. Fortasse scribendum κἀξεβάλλετο, ut enim Xanthias Aeaci orationem exciperet et eodem tenore pergeret hoc sensu: Aeac. „Continuo superbe affectavit sedem Aeschyli.“ Xanth. „et statim inde deturbatus est.“ Orationis forma satis trita.

791. ἀντιλογιῶν. disputationes, in quibus sententiae in utramquae partem acute diiudicantur. Hinc ἀντιλογικός is, qui hanc artem disputandi optime callet, qualis ex Socratis disciplina evasit Pheidippides Nubb. 1155. Pariter verbum adhibetur infr. 877. Vituperat igitur Euripidis diverbia, quae Sophistarum disputationibus saepe essent simillima. — λυγισμῶν. Locutio metaphorica de saltatoribus usurpata, de quibus legitur Vespp. 1487. Etymon vocis λύγος *vitex* statuitur Eustath. p. 834, 37. et 1638, 13. cuius *flexibilitas* caussa fuit, ut saltatorum flexiones turpes pedum laterumque motus varii inde significarentur. ἐκ δὲ τοιούτου λύγου καὶ τὸ λυγίζειν καὶ οἱ κωμῳδούμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί, et altero loco: λύγου δὲ πάντως παράγωγον καὶ τὸ λυγίζειν καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ λυγισμός. ἐξ οὗ τέτραπται καὶ κατὰ τὰς ὀρχήσεις. οὐ χρῆσις παρὰ τῷ κωμικῷ. Extrema verba ad deperditam fabulam pertinere videntur. Iam vero hoc nostro loco incertus sum, utrum chori rhythmos molliores ad pyrrhicham Cinesiae, quam supra 153 vituperavit, fictos, an sententiarum flexus et artificia sophistices castigaverit. Ad chori saltationes spectare, ex adiecto στροφῶν conjici possit. Ex duobus enim substantivis alterum haud raro adiectivi vice fungitur, ut passim notavi. Scholiasta vero monet Didymum λογισμούς accepisse τὰς συνδέσεις τοῦ λόγου. Spanhem. metaphoram e palaestra sumptam esse voluit, ubi λυγίζειν dicti essent, qui ictus ad-

ΑΙΑΚΟΣ.

μὰ Δί' ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν,
ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὁ τῶν πανούργων;

ΑΙΑΚΟΣ.

νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;

ΑΙΑΚΟΣ.

ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;

796. ἂν εἴη Cant. 1. Harl. — 797. νὴ Δία om. Barr. Quum tamen eodem libro νὴ Δία ante κοὐκ ἐβάλλετο 794 esse Porson notaret, ec obtestandi formula hinc illuc translata esse videtur.

sarii celeri capitis, laterum vel oris inflexione effugissent. Si athletis vox usurpata est, ad eos dem non minus commode transri potuit, quam ad saltatores, inde minime est petita. De isque usurpata significat flexioet mobilitatem nimiam.

92. ὑπερεμάνησαν. ἀντὶ τοῦ ἐχάρησαν. διαβάλλει δὲ Εὐριην ἐνταῦθα ὡς λίαν πανοῦργ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς δράειν ἐπιτηδεύοντα. Schol. — αατον. Ergo ex istiusmodi horum iudicio, quibus parem habet, pariter atque illi iudicaverit. cf. de hoc Euripidis praedica1409 infr. — κοὐκ ἐβάλλετο, οις δηλονότι. εἶτα οὐκ ἐλιθοβαο, φησί, ποιήσας. Schol. cf. mub. ad Athen. VI. 11. p. 240. Tangi putant Atheniensium moi, malos poetas, quando fabulas uissent, lapidibus iactis solliciti.

97. ὁ τῶν πανούργων. intell. δῆμος. Indignatur enim, quod facultas palmam poetis tribuendi hominibus eiusmodi fuerit. Fortasse Athenis quoque homines minime periti artis inter iudices sedere solehant. — οὐράνιόν γ' ὅσον. intell. ἀνεβόα. ut θαυμαστὸν ὅσον *mirum quantum*, cf. Viger. p. 128. n. 78. cf. infr. 1133. Ergo ι *clamor qui sidera tangit*, h. e. *late sonans*. πολὺ καὶ μεγάλως ἀνεβόησαν. Sch. καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει. Hom. Od. IX. 20. et passim. Noster Vespp. 1492. σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων. 1530. ibid. ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. — ὥσπερ ἐνθάδε. δείκνυσιν ὡς πρὸς τὸ θέατρον. μιγνύει δὲ τὰ ἐνθάδε τοῖς ἐκεῖ· νῦν γὰρ οὐ καθ' ᾅδου φησίν. Schol. quo duce Bergl. notat Aeacum haec dicere quasi oblitum se esse apud inferos. Hic enim est Aristophanis mos, ut personas ex scena spectatores faciat hortari; sive nunc scena est apud inferos, sive apud exteros, spectatores Athenienses ubivis prope sunt. Quare in rebus eiusmodi non est haerendum.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα καὶ κρίσιν
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κἄπειτα πῶς;
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;

ΑΙΑΚΟΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,
κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου·
νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,

802. Interrogationis signum post πῶς sola Raph. habet, nec hoc fortuito positum esse videtur, ut ex responso percipi potest. — 803. καὶ om. Barr. — 805. κατῆλθεν κἀνέβαλλε Rav. κἀνέβαλλε etiam Barr. — 807. κλειδημήδης Barr.

801. ἀγῶνα ποιεῖν καὶ κρίσιν. fingit inferos imitari mores Atheniensium, apud quos iudices constituti erant, qui de fabulis editis iudicia ferrent. cf. Avv. 445. ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, quod esse notant: omnium iudicum suffragiis victoriam adipisci. Comoediarum iudices quinque fuisse, tradit Suid. v. ἐν πέντε κριτῶν γούνασι. Quae formula, ut obiter dicam, ad Homericam illam ἐν θεῶν γούνασι facta esse videtur. cf. Aeschin. de f. leg. p. 307. — κἀνέβαλε τὴν δεξιάν. cf. supr. 770.

806. κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν. de Aeschylo haec accipienda esse, verborum nexus et linguae usus docent. Nam et ὑποχωρεῖν rectius vel unice de eo tantum usurpari potest, qui id, quod cedendum est, possidet, et κἀκεῖνος, quum ἐκεῖνος antecedat, novum subiectum introducit. Quare errant, qui h. l. de Sophocle Aeschylo thronum cedente cogitant, ut Kust. Brunck. Lessing. Vit. Soph. p. 61. Quod Bohtz dissert. de Aristoph. Ranis dicit, Aeschylum his verbis Sophocli non totum thronum, sed locum modo in throno iuxta se permisisse, id nec veri est simile nec potest ostendi. Aeschylus surrexit, quum Sophocles ad inferos venisset, eique thronum cedere voluit, quem Sophocles modestus, ut fingitur, recusavit. Nam ὑπό in verbo ὑποχωρεῖν non est ex *aliqua parte*, ut Bohtz l. l. dicit, sed, si quid exprimit, est *tacite, clam*. vid. nos ad Plut. 698. 994. At bene illustrat Bohtz l. l. Aristophanis iudicium de tribus tragicorum principibus, *Aeschylum quasi unicum Augustum imperasse*, qui post sibi Sophoclem cooptasset Caesarem, Euripidem vero iniustae potestatis usurpatorem apparere, qui plebe concitanda emergere voluisset.

807. ἔμελλεν. ὁ Σοφκλ. nam versus antecedens facit quasi parenthesin. — Κλειδημίδης. homo aliunde non notus, de quo schol. haec profert: Καλλίστρατος, ὅτι ἴσως Σοφοκλέους υἱὸς οὗτος, Ἀπολλώνιος δέ, ὅτι Σοφοκλέους ὑποκριτής. τοῦτο δὲ πόθεν, σκέψασθε, διαβάλλει δὲ καὶ Κλειδημίδην ὡς κακόξενον. Hoc extremum ad fabulam deperditam spectare videtur; nam hic nullum inhospitalitatis indicium. Ceterum recte notat Welck., in eo quoque Sophoclis modestiam exprimi, quod non ipse, sed alius

ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἔξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί χρῆμ'; ἄρ' ἔσται;

ΑΙΑΚΟΣ.

νὴ Δί', ὀλίγον ὕστερον
καὶνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινηθήσεται.
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται.

810. *διαγωνιεῖσθαι ἔφασκε* Leid. *διαγωνιεῖσθἄφασκε* in crasi for- e praeferendum. — *γ'* om. Ven. Rav. Cant. 1. 2. Harl. Elb. Mon. — 811. *τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται;* vulgo. *τὸ χρῆμ' ἄρ' ἔσται;* Bekk. e . Quamvis hoc ferri possit, levior tamen et praestantior videtur mu- interpunctionis, quam recepi, aut mutatio accentus in pron. *τὶ*, quam unius codicis auctoritate textus constitutio. cf. not. infr. pos. — *γ'* ρον Ven. — 812. *νῦν* pro *δὴ* Ma. — 813. *κριθήσεται* Poll. Etym. (v. *τάλαντον*). *σταθμηθήσεται* Cant. 1. *σταθμιθήσεται* Harl. quos sse passiv. med. fut. usus offendit.

consilium denuntiavit. — *ἔφε- ς. ὁ μαχομένων τινῶν παρα- ημενος καὶ μέλλων τῷ νενικη- μαχήσασθαι.* Schol. Recte. Sic n dicitur *subsidiarius* s. *tertiari-* qui adest, ut cum victore con- iatur ad novum certamen. Adest bocles, ut, si forte Euripides rit, cum eo novum certamen sub- palmam victoriae huic ereptu- cf. Suid. et Hesych. v. *ἔφε-* ς. et Albert. ad Hesych. l. l. 09. *ἔξειν κατὰ χώραν. suo se mansurum* s. *tranquillum se rum.* cf. nos ad Plut. 363. — *δὲ μή. formula fixa*, ut etiam ἄν, ubi *ἦν δὲ μή* exspectatur, ratur. Sic Plut. 466. et locis ibi tis. Nam *ἦν δὲ μή* Aristophanes ibet, ubi verbum addit. — *πε- τῆς τέχνης. de arte sua.* nam νη de artibus bonis; quare *τέ- ς ἔχοντες* sunt poetae, pictores, uarii etc. cf. Xen. Mem. III. 10. 1. 11. *τί χρῆμ'; ἄρ' ἔσται;* h. Quid rei est? Num fiet? Ponitur *τί χρῆμα;* ut *τί χρέος;* Eu- Heracl. 96. Quo Elmsl. expl. Anglice: *What is the matter?* cf. 646. ibid. Eurip. Cycl. 99. Hecub. 956. ubi fortasse sic scribendum: *τί χρῆμ'; ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δώ- μων πόδα.* „Quid rei est? Nam me arcessivisti.“ Noster locus fortasse etiam sic expediri possit, ut scriba- tur *τὶ χρῆμ' ἄρ' ἔσται;* Nam pronomen *τὶς*, *ecquis*, indefin. nonnumquam in initio poni, Hermann. ostendit ad Viger. p. 730. et de emend. rat. Graec. gramm. p. 95. ut Aeschyl. Choeph. 642. *τὶς ἔνδον; ecquis intus?* Lectio Rav., quam Bekk. re- cepit, *τὸ χρῆμ' ἄρ' ἔσται;* non prorsus contemnenda videtur; meli- or certe est, quam script. vulg. *τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται*, quod, quum re- sponso repugnet, neminem offendisse miror. *τὸ χρῆμα* universe nonnum- quam usurpatur. Ecclesiaz. 148. 1164.

813. *μουσική. de poesi* vel *facultate poetica*, ut Acharn. 817. *ὠκύτατος ἄγαν τὴν μουσικήν. poeta ex- temporaneus.* Ampliorem enim *ἡ μου- σική* apud Graecos complectitur no- tionem, ut Equitt. 188. a schol. re- cte accipiatur pro *ἡ ἐγκύκλιος παι-*

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ κανόνας ἐξοίσουσι, καὶ πήχεις ἐπῶν,
καὶ πλαίσια, ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε,
καὶ διαμέτρους καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας.

814. *τί δαὶ* Ven. Ma, Barr. — *μιαγωγήσουσι* Rav. — 816. *καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε* sic sine ulla interpunctione vulgo, ut nullo sensu *πλαίσια* cum *ξύμπηκτα* iungerent. cf. not. infr. pos. *ξύμπυκτα* Ven. C. D. Cant. 2. *σύμπυκτα* Ma. *ξύμπτυκτα* Barr. E. Pollux X. 148. *σύμπτυχα* Rav. — *πλαίσι' εἰ* vel *πλαίσι' οἷς* coni. Seidler. — *πλινθεύουσι* Ven. Barr. — *τε* pro *γε* Ven. Rav.

δεία orbis disciplinarum, vel eruditio artium liberalium disciplina parta. *μουσική* significat 1. artem musicam. 2. poesin vulgo cum arte musica coniunctam. 3. artes liberales et studia humanitatis. cf. I. D. Körner. Brevis de vocabuli *μουσική* ap. Plat. vi et potest. disputatio. Olsnac. 1827. — *σταθμήσεται*. Futur. medium pass., cuius usus passivus Atticis maxime placuit. Vide Hemsterh. ad Thom. M. p. 852. Monk. ad Eurip. Hippol. v. 1458. qui commode usum quattuor futurorum passiva significatione exponit. — *μειαγωγήσουσι*. *μεῖον* dicebatur victima, quam tertio die apaturiorum (*κουρεώτις*) ad sacrificium patres afferebant pro filiis inter *φράτορας* recipiendis. Cuius victimae pondus quum constitutum esset et lance exploraretur, *μειαγωγεῖν* usurpabatur sensu *victimae pondus explorandi*, deinde universe *ponderandi*, ita tamen, ut ridiculi aliquid una indicaret. Cur victima ista *μεῖον* dicta sit, scholiasta de hac re verbosissimus hanc caussam affert: *ὅτε δὲ ἐντεθεῖη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν περισατῶτες ἐβόων „μεῖον, μεῖον τοῦτο,“ δῆλον ὅτι ἔλαττόν ἐστι. παρὰ τοῦτο οὖν λέγει καὶ μειαγωγεῖν τὴν τραγῳδίαν, τουτέστι πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσιν. μειαγωγὸς δὲ ἐλέγετο ὁ προαγαγὼν τὸ ἱερεῖον.* Eandem vocis explicationem exhibent Phot. Lex. p. 186. 187. Harpocr. v. *μεῖον* et *μειαγωγός*. cf. Meurs. Gr. Fer. in *Ἀπατούρια*. et Petit. Legg. Att. p. 224. Notionem *minus ponderandi* promit Henr. Steph. Thes. V. p. 1429. deceptus Synes. sententia.

815. Aeacus rem ridicule auget: tragoedias non solum ponderabunt, sed etiam metabuntur ad amussim cubitu et pollice. — *κανόνας*. *Regulae* ad dimetiendum. De instrumentis metandi vid. Valcken. ad Hippol. p. 218. 219. *κανών* (regula) et *διαβήτης* (circinus) Arv. 1002. Plat. Phileb. 34. *κανὼν* et *στάθμη* Xenoph. Agesil. p. 78. (ed. Hutch.) Sophocl. Hippod. s. fragm. ap. Athen. p. 564. Ceterum nostro loco *κανόνας* ut *πήχεις* pertinet ad *ἐπῶν* h. e. *regulae et cubitus ad dimetienda verba*. — *πλαίσιον*, quod scriptores historici de *agmine quadrato* usurpant, nunc adhibitum est pro instrumento, quo, ut videtur, vel rei mensura cubica explorabatur, vel lateres formabantur. Sed locus hic, ut vulgo scriptus

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.

ΑΙΑΚΟΣ.

820 ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα;

ΑΙΑΚΟΣ.

τοῦτ' ἦν δύσκολον·

820. ἔβλεψε δ' οὖν Rav. Inv. Dind. ἔβλεψεν οὖν edd. vett. ἔκλεψε γοῦν Cant. 1. 2. Harl. ut nos A. B. C. D. Cant. 1. 2. Harl. Bar. Suid. v. ταυρηδόν. — 821. Punctum post ταῦτα edd. vett. exc. Can. Raph. Port.

fuit, sensum commodum non praebebat, qui me rectius interpungente non potest esse obscurus. Sciendum autem est, id quod Elmsl. ad Eurip. Iphig. Taur. 448. iam monuit Prisciano duce, γέ particulam pro γάρ poni apud Atticos. Sensus igitur est: *adportabunt etiam quadrantalia, nam verba crasse composita* (ξύμπηκτα) *formabunt.* Quod vulgo scribunt πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε, id aut nihil est, aut perverse dictum. Cetera instrumenta iam parata sunt, hoc demum formabunt. Quid hoc? Quid sibi vult versio vulgo vendita: *quadrata compactilia formabunt instar laterum?* Quod me non intelligere, ingenue fateor. Poeta vero lepida metaphora iam hic significat, quomodo rem acturi sint tragici. Cf. Euripidis lusus infr. 1282 sq. (ed. Bekk.). Ad ξύμπηκτα suppl. ἐπη.

816. διάμετρος, ἡ ἐν τῷ κύκλῳ κέντρον τέμνουσα μέσον γραμμή. διαβήτης. σταφύλη· ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσιν ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου τιθέμενον. Schol. σταφύλη μὲν τεκτονικὸν σκεῦος βαρυτόνως. Eustath. p. 906, 56. — σφήν, cuneus, quo proprie finduntur ligna aut lapides. Hoc loco metaphorice cuneus, quo verba sesquipedalia et sententiae grandes scindantur. — ἦπου. admirationem loquentis indicat. vid. Elmsl. ad Eurip. Heracl. 56. et loca ibi laud. — βαρέως Αἰσχ. φέρ. Aeschylus moleste tulit, quod singula verba perpendenda sint, quippe qui fabulae argumentum et actionum nexus finesque pluris faceret.

820. ἔβλεψε ταυρηδόν. cf. supra ad 570. et de ingenio Aeschyli 784. Comparatur nostro loco Plat. Phaed. p. 117. ubi de Socrate, accepto cicutae poculo: καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἤπιος, οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ' ὥσπερ εἰώθει ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ergo, ut hic, de *vultu immoto* et *tranquillo*, quo fortitudo exprimi solet, cuius imago taurus est. Sed nostro loco non solum fortitudo et constantia, sed etiam ira significari videtur et feritas, ut Eustath. p. 881, 19. docet ταυρηδὸν ἐπίρρημα παρὰ τῷ κωμικῷ ἀντὶ τοῦ ἀγρίως. et p. 259, 18. ἐξ οὗ καὶ ταυρηδὸν ἐμβλέπειν τὸ θυμικῶς ἐντρανίζειν· et schol. nostr. l. τοιοῦτος γὰρ τῷ σχήματι ὀργιζόμενος ὁ Αἰσχύλος. — σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἄπορ. ut supra 799. ὀλίγον τὸ χρηστόν κ. λ.

σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.

ΑΙΑΚΟΣ.

λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν· εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.

823. Sic versus recte scribitur A. C. U. Rav. et Ven. Ma., ut videtur, nam nulla inde notata est diversitas a Bekk. ita et Reisig. Coni. p. 135. probante edd. Dind. Both. Bekk. *Ἀθηναίοισι συνέβαινεν* vel *Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν* vett. edd. Br. Inv. codd. B. Borg. Cant. 1. 2. Elb. et Elmsl. ad Eurip. Suppl. v. 158. — *οὐδὲ γὰρ* in initio vers. maluit Both. — 824. *πολλοὺς γὰρ ἴσως* Ven. — 825. *τἄλλ'* Bekk. ut solet.—

823. *οὔτε γὰρ Ἀθην. συνέβ.* *Aeschylo cum Atheniensibus non conveniebat. ὡς φαύλων περὶ τὰς ἀποκρίσεις ὄντων οὐκ ἐστοίχησεν.* Sch. — *λῆρον. nugae.* cf. Plut. 585. Perstringit Atheniensium perversitatem in diiudicandis fabulis. Lysistr. 860. *ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν.* Sensus nostri loci: *Praeterea nihil nisi nugas agi censebat in diiudicandis poetarum ingeniis.* — *ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπόται. ὅταν γὰρ οἱ δεσπόται σπουδάζωσι θᾶττον τι ἀπαρτισθῆναι, ἐπιπλήττουσι τοὺς δούλους, ἵνα θᾶττον ἐνεργῶσιν.* Schol. Dicere igitur voluit Aeacus: *quando gravius aliquid heri moliuntur, nos servi plorabimus.*

830. Chorus auguratur, quales Aeschylus et Euripides in certamine parato futuri sint, utriusque ingenium et mores acute significans. Ceterum poeta hoc loco grandem et ponderosam Aeschyli orationem affectat. — *ἐριβρεμέτας. magno cum fragore tonans.* Iovis epitheton ap. Hesiod. ut *ὑψιβρεμέτης* ap. Hesiod. et Hom. et *ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης* ap. Hom. Nunc ad Aeschylum transfertur ob vim verborum, qua praecellit. *πρὸς τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες.* Schol.

831. Constructio haec: *ἡνίκ' ἂν ἴδῃ ἀντιτέχνου θήγοντος ὀδόντα ὀξύλαλον.* Construitur enim *ἰδεῖν* cum genitivo participii. Sic Sophocl. Trachin. 394. *δίδαξον, ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ.* Xenoph. Memor. I. 1. 11. *οὐδεὶς δὲ πώποτε Σωκράτους οὐδὲν ἀσεβὲς οὐδὲ ἀνόσιον οὔτε πράττοντος εἶδεν οὔτε λέγοντος ἤκουσεν.* Plat. Rep. p. 212. cf. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1080. Seidler. ad Sophocl. Trachin. 393. Quod ad locutionem metaphoricam attinet, scholiasta notat: *ἀπὸ μεταφορᾶς εἶπε τῶν χοίρων, οἱ ὅταν εἰς μάχην παρασκευάζωνται, τοῦτο ποιοῦσιν.* Sic Lysistr. 1256. *ἁμὲ δ' αὖ Λεωνίδας ἄγεν, ᾇπερ τὼς κάπρως θάγοντας οἰῶ τὸν ὀδόντα.* Ubi videmus *ὀδόντα* in singulari num. cum plurali etiam subiecti coniunctum. Il. λ. 415. *ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν.* Unde coniici potest, singularem numerum huius vocis metaphorae adhaerere, quamvis Eustath. p. 942, 56. *θήγειν δὲ ὀδόντας ἐν τῷ θυμοῦσθαι ἴδιον μάλιστα συός.* ut Hom. Il. ν. 474. *αὐτὰρ ὀδόντας θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.* — *μανίας ὕπο. prae ira.*

ἀλλ' εἰσίωμεν· ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ὅπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει,
ἡνίκ' ἂν ὀξύλαλόν περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντα
ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὕπο δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.
ἔσται δ' ἱππολόφων τε λόγων κορυθαιόλα νείκη,

828. γ' om. Ven. — 830. Edd. vett. et codd. has quattuor chori pe- os in breviores dissecant versus, quos e recentt. edd. solus Inv. ite- t Rav. auct. ut unaquaeque periodus constaret septem versibus. Me- m dispositionem versuum iam scholiasta significavit, quem quidem ick. et Invern. dicunt hominem recentioris aetatis. Sive antiquus hic , sive recentior, eius verba saltem auctoritate antiqua nituntur: *μεσ ῖνται μέντοι καὶ κατὰ δύο δακτυλικοὺς ἑξαμέτρους, καὶ ἕνα πεντά- ον, καὶ ἕνα τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.* Non enim dicit, ver- ic describi posse ex sua sententia, sed a quibusdam vere sic describi. accedit, quod hi versus tanta cum diligentia elaborati sunt, ut syl- syllabae respondeat. — *ἕλξει* coni. Reisk. — 831. *ὀξύλαλον* et *ὀδόν-* Bekk. quae quomodo construi possint non video. *ὀξυλάλου — ὀδόντας* *ντιτέχνου* Dind. Both. minus apte, quum *θήγοντος* praeterea accedat. *ντα* codd. plurimi et optimi habent, in quibus Rav. Ven. Cant. 1. . Ma. et recte, quamvis Brunckius Berglerum stulte fecisse dixerit, hoc probaverat. Nam hiatus hac sede, si qui est, neminem offen- potest. — *παρίδῃ* Ven. *περιίδῃ* Ma. — 832. *ἀντίτεχνον* Cant. 1. gloss. *τοῦ Εὐριπ.* — 834. *ὑψιλόφων* B. E. edd. vett. Inv. Dind. . — *μήκη* pro *νείκη* Salmas. in Solin. p. 735.

34. *ἱππολόφων*, ad quod le- vulgata *ὑψιλόφων* est glossa. *a cristata, audacter ficta.* Non est, ut hic voci *ἵππος* in com- is notio magni concedatur, quam em alias habet, et quae cogna- *βοῦς* tribuitur, Plut. 870.; at totam sententiam viget meta- a a bellicoso heroum adspectu pta. — *κορυθαιόλα. κορυ- όλος* (Hectoris epithet. Hom. Il. 16.) *παροξύνεται μὲν ὑπὸ τῶν αιῶν, δηλοῖ δὲ τὸν ἔχοντα αἰό- κόρυθα, ἤγουν ποικίλην περι- κεφαλαίαν, ἢ τὸν εὐκίνητον ἐν πολέμοις παρὰ τὸ αἰόλον τὸ ταχύ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ αἰόλλω τὸ κινῶ γί- γνεται, ἵνα εἴῃ κορυθαιόλος ὁ αἰό- λος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, ὡς ἀπὸ τῆς κόρυθος τὸ πᾶν εἰπεῖν.* Eu- stath. p. 352, 28 sq. Eadem fere repetunt schol. Venet. ad Il. *β.* 816. et Apoll. Soph. p. 412. ed. Toll. Er- go non solum *celeres* contentiones sed etiam *multifidas* indicat *multige- neresque.*

835. *σχινδαλάμων τε παρα-*

σχινδαλάμων τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
(820) ῥήματ' ἰπποβάμονα.
φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίτην,

835. *σκινδαλμῶν* Rav. A. C. Suid. edd. vett. Relsig. Coniect. p. 28. *σκινδαλαμῶν* Ven. Ma. Cant. 2. *σκινδαλάμων* B. D. Cant. 1. Harl. Beni. *σχινδαλμῶν* Br. Inv. In vocis initio *σχινδ.* Moer. p. 360. vulgo sequuntur, qui docet *ἐν τῷ χ Ἀττικῶς ἐν τῷ κ Ἑλληνικῶς* scribi. Quum omnes codices in *κ* consentiant, de Moer. auctoritate merito dubitari possit; at forma quadrisyllaba hic necessaria est. — *σμιλεύματ' ἔργων* Ma. — 838. *χαίτην*, quod Rav. Mon. Suid. soli praebent, cum Dindorfio tenui; *χαίτεν* libb. cett. omn. Dialectus in hoc metro non est Dorica (*ἀνελισσομένη γλῶσσα* 843. etc.), nam *ἐριβρεμέτας* et *ἰπποβάμων* sunt formae lyricis partibus propriae et fixae.

ξόνια, ut Nubb. 131. *λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι.* ubi schol. addit: *λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας. λεπτὰ γὰρ καὶ ἰσχνὰ τὰ τῶν λόγων ζητήματα. σκινδαλμοὺς δὲ* (sic enim vulgo scribitur) *λεπτολογίας, ἀπὸ τῆς σκίσεως τῶν καλάμων.* (etymon videtur potius esse *σχίζω scindo.*) *ἐξήγησις δὲ καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν λόγων οἱ σκινδαλμοί· ἰδίως γὰρ σκινδαλμοὺς καλοῦμεν τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξέσματα.* Ergo intellexit *subtiles argutias.* — *παραξόνια. κινδυνώδη, ἀπὸ τοῦ ἄξονος· ἀεὶ γὰρ τὸ μέρος τοῦτο κινδυνεύει.* Schol. Ergo *audacter dicta*, quae loquenti pericula conflare possunt. Quae Bothio arrisit imago Aeschyli curru invecti et Euripidis quasi pedisequi, eam quivis auctori relinquet. — *σμιλεύματά τ' ἔργων. τὰ ἐκβαλλόμενα ἀπὸ σμίλης* (Thesm. 779.). *ἀντὶ τοῦ διαγλύματα, ἐρεθίσματα.* Schol. Ergo proprie segmen scalpro amputatum, ut apud sutores segmina corii, apud lignatores et carpentarios *πελέκημα*, apud ferrarios *ῥίνημα*, apud alios *ξύσμα*, et quisquiliae cuiusvis generis suum nomen habent. Quare voci subest notio *minuti* et *supervacanei*, nec non *subtilitatis*.

836. *φρενοτέκτονος. τοῦ ἐκ τῆς αὐτοῦ φρενὸς τεκταινομένου καὶ συντιθέντος Αἰσχύλου. ταῦτα δὲ λέγει, ἐπειδὴ τοιούτοις ὀνόμασιν Αἰσχύλος ἐκέχρητο κτύπον ἀποτελοῦσι. τὸ δὲ ἑξῆς· φωτὸς ἀμυνομένου τὰ ἰπποβάμονα ῥήματα τοῦ φρενοτέκτονος ἀνδρός, τουτέστι τοῦ Αἰσχύλου.* Schol. Unde *φρενοτέκτων* significatur Aeschylus, qui, quae fingit, suo quasi ingenio fabricatur, non aliunde sumit. Similiter de se ipso praedicat infr. 884. (ed. Bekk.). — *ῥήματ' ἰπποβάμονα.* metaphora, qua grandilas et vis exprimitur. Nos: *hochtrabende Worte.* Sic ipse Aeschyl. Prometh. 806. *τὸν μυννῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἰπποβάμονα.* et Suppl. 262. *ἰπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις.* Sophocl. Trach. 1097. *ἰπποβάμων στρατός.*

838. *φρίξας δ' αὐτοκ. λ. εἰς ἓν συνήγαγεν ὁμοῦ ἀμφοτέρας τὰς Ὁμηρικὰς εἰκόνας, τήν τε ἐπὶ τοῦ λέοντος ἐν τῷ λασιαύχενα χαίταν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ συός.* Schol. Aper et leo fortitudinis intrepidae imago. Obversabatur animo poetae Hom. Od. τ. 445. *ὁ δὲ* (σῦς) *ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο, φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.* et Il. ν. 471. *ὡς ὅτε τις σῦς*

δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἦσει
ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι·
ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη

). ξυνέχων B. D. Elb. — βρυχόμενος Barr. Cant. 1. Inv. — ἦσει ει Inv. οἴσει Cant. 1. — Ad ἦσει addunt πέμψει in contextu B. 840. πιναξιδὸν Cant. 1. Harl. — 842. δὲ Ma.

ἀλκὶ πεποιθώς, φρίσσει δέ ν ὕπερθεν· ὀφθαλμὼ δ' τυρὶ λάμπετον, αὐτὰρ ὀδόν- τι. ubi Eustath. p. 942, 55. um locum respiciens notat: ρρίσσει νῶτον ὕπερθεν, οἱ Ὁμηρον φρίσσει φασὶ λο- ον soli leoni est λασιαύχην m apro et tauro, ut Hom. n Mercur. 224. οὐδέ τί κεν λασιαύχενος ἔλπομαι εἶναι. ἐπισκύνιον ξυνάγων. rontem. Fortasse huc spectat ustath. p. 1098, 62. tradit: ιον δέ ἐστι, κατὰ τοὺς πα- ελπεῖν, ἐπιδέρμιον, ὃ ἐπι- τοῖς τῶν λεόντων ὀφθαλ- ὰ καλύπτει αὐτοὺς προνοίᾳ , οὐ τοσοῦτον διὰ θυμὸν ίζεται τὸ θηρίον, ὅ ἐστιν α, ὅσον ἵνα μὴ βλέπων τὰ τόμενα βέλη δειλαίνηται. naque notio ad nostrum lo- adrat. Ex Eustathio scholia- l. illustrari potest: ἐπισκύ- ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέ- ι δέρμα. coll. Eustath. p. 5. — βρυχώμενος. τὸ θαι ἐπὶ λέοντος, δηλοῖ δὲ χύφωνον. Eustath. p. 1901, — γομφοπαγῆ. sesquipe- rba, ut 837. πολυσύνθετα, καὶ ἦχον ποιοῦντα. Schol. κηδὸν ἀποσπῶν. ἤγουν ανίδων. Eustath. p. 633, 29. , 14. ἀποσπῶν τὰ ῥήματα πίνακας ἀπὸ πλοίων. πινα- ἢ αἱ μεγάλαι σανίδες τῶν Schol. — γηγενεῖ φυ- ι. spiritu vel anhelitu gi- Metaphorice quoque, sed tque hic, dicuntur Sophistae γηγενεῖς Nubb. 843. quia opiniones de diis vulgares evertere conarentur. Non armis igitur ferreis contra deos pugnabant sed argutiae telis, utrique vero θεόμαχοι. Schol. interpretatur: μεγάλῳ, ὥστε σεισμοὺς ποιεῖν. ἀρχαία γὰρ ὑπόνοια τὸ ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν. Sed hoc videtur alte petitum; propius adest metaphora a ventis ducta. Sic Ζέφυρος γίγας ap. Aeschyl. Agam. 674. Nam venti erant terrigenae ex Titanum sanguine orti. Tellus ferebatur peperisse Κρεῖον, cui Εὐρυβίη tulisset Ἀστραῖον· Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους, Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον, καὶ Νότον. sec. Hesiod.

842. Euripidis descriptio. — στοματουργός. ore opus suum conficiens, minus curans animum ingeniique vires interiores. Opponitur Aeschylo φρενοτέκτονι. — ἐπῶν βασανίστρια. quae verba singula aestimat perpendens, iisque vim poeticam inesse opinatur. 818. κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας. — λίσπη γλῶσσα. λίσπος ap. Eustath. p. 1088, 34. redditur per ἰσχνός, quod de pronuntiatione adhibetur, ut ἰσχνότης opponitur τῷ πλατειασμῷ. Ergo lingula imbecillis ac tenuis, quae verba Aeschylea (839 — 41) effari nequeat. Quod vulgo de hac vote tradunt, ad λισσός potius pertinet, quam ad λίσπος, ut Ruhnk. ad Tim. p. 175. Piers. ad Moer. p. 245. — ἀνελισσομένη. h. e. se expediens, quum lingua inhabilis in verbis sesquipedalibus pronuntiandis se ex-

γλῶσσ', ἀνελισσομένη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινούς,
ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολὺν πόνον.

843. *ἀνελισσομένα* Cant. 1. — 844. *δαιομένα* Cant. 1. — 845. Inter *πνευμόνων* et *πλευμόνων* codd. fere divisi; hoc cum aliis habent Rav. Ven. et inde Bekk. Si supra 475. in diverbiis altera forma valuit, hinc non sequitur, ut hic eadem locum habeat.

cruciet. — *κινοῦσα χαλινούς*, non *frena*, ut vulgo accipiunt, sed *maxillas*, quippe quae nunc essent movendae et distrahendae, si quidem verba Aeschylea emittere vellent. Nam *χαλινοί* dicuntur etiam aut genarum quaedam partes, aut maxillae ipsae, ut docet Pollux: *τὰ ἐκατέρωθεν αὐτῶν ἐπὶ τὰς γνάθους καταλήγοντα*. Immo dentes appellat *χαλινούς* Nicand. Ther. 233. cf. Henr. Steph. Thes. Gr. L. T. IV. p. 371. c. *φθονερούς*. *fastidiosas maxillas*, immo *contumaces*, quae insuetum officium late patendi recusant.

844. *ῥήματα δαιομένη*. verba Aeschyli dissecans et subtiliter distinguens eorum compagem. *διαμερίζουσα, διαιροῦσα, κατατέμνουσα τὰ Αἰσχύλου ῥήματα*. Schol. — *καταλεπτολογήσει*. *subtiliter examinando destruet*. Vis enim praepositionis *κατά* urgenda est. Nos, si assequi velimus mentem Aristophanis, fortasse: *wird die Worte des Aeschylus niederspitzfindeln*. aliud est, quod comparant *διαλεπτολογεῖν*, Nubb. 1479. — *πνευμόνων πολὺν πόνον*. *πόνος* de re, *quae labore parta est*, ut alias haud raro usurpatur. Sic de infante Euripid. Phoeniss. 30. *ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδῖνων πόνον μαστοῖς ὑφεῖτο καὶ πόσιν πείθει τιθεῖν*. Orest. 1565. (Matth.) *τιτρόνων πόνος* de aedificii suggrundiis. Aeschyl. Pers. 757. *πολὺς πλούτου πόνος*. Nunc nostro loco *ῥήματα γομφοκαγῆ καὶ ἐκποβάμονα* dicuntur *πνευμόνων πολὺς πόνος* h. e. quae Euripides eloqui non potest nisi magna cum intentione pulmonum. Id fortasse voluit etiam scholiasta, quum scriberet: *τὰ γὰρ τοιαῦτα ῥήματα μετὰ πολλοῦ ἐξέρχονται πόνου*.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ. ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει.
(830) κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
850 ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἑτερατεύετο.

846. *οὐ κἂν* edd. vett. exc. Can. Gel. — *μεθείμην*, quod iam Dawes. Misc. Crit. p. 238 suasit, confirmatur codd. A. C. E. Ven. Leid. Barr. schol. cf. Pors. ad Eurip. Med. 730. *μεθείην* cett. codd. omn. quod ex edd. recentt. sol. Invern. tenuit, cuius auctoritas in his rebus grammaticis parum valet. — 847. *κρεῖττον* pr. m. Barr. — 848. Punctum in fine versus vulgo; interrogat. signum cum Beck. praetuli. — 849. *ὅπερ* Ven. — 850. *τραγῳδίαις* Barr. — *ἑτεραπεύετο* Elb.

846. Prodeunt in scenam Euripides, Aeschylus et Bacchus, et quidem Euripides iam rixans cum Bacchо, quum iussus esset de throno tragico decedere. — *οὐκ ἂν μεθείμην. haud unquam a throno desistam.* construct. verb. vid. Plut. 42. 75. — *αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου; ὃν λέγει, ὡς οὐ παραχωρήσει σοι τοῦ θρόνου, φάσκων εἶναί σου κρείττων.* Schol. — *ἀποσεμνυνεῖται. σεμνῶς ἑαυτὸν σχηματίσει. ἀπονοεῖται σιωπῶν. σεμνότητος γὰρ ἕνεκα ἐπὶ πολὺ ἐσιώπα Αἰσχύλος. silentium simulans in aliis maiestatis suae opinionem excitare vult.* Simul ludificatur personas taciturnas, quas Aeschylus introduxit et diu tacentes adesse in scena fecit. Obversabatur fortasse poetae animo imago Troum et Graecorum ad pugnam exeuntium Homer. Il. γ. 2 sq. *Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὣς· οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί.* Sic nostro loco Euripides loquax et rixosus, Aeschylus ex altera parte taciturnus incedunt.

850. *ἑτερατεύετο.* Hoc verbum a schol. ad Vespp. 625. explicatur *ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ἀληθὲς*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

(835) ἐγῷδα τοῦτον καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριωπόν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα,
855 ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.

851. *μέγα* Rav. Borg. Mon. Barr. et ed. Inv. contra metr. — *ἀγριωπὸν* Cant. 1. Mon. (ubi *ἀγριοπὸν*) Gell. 1. 15. et pro Suid. *ἀγριοποιὸν* vel *ἀγριωποιὸν* cett. libb. omn. — 854. *ἀχαλ* Ma. — *ἀθύρωτον* Rav. Suid. (v. *ἀγριωπόν*). Grammat. in Bek ecd. p. 352. edd. Inv. Dind. Both. Bekk. *ἀπύλωτον* cett. codd. o Eustath. l. infra laud. Nec habebant recentt. edd., quod hoc illi ponerent. Quod Invern. dicit *ἀπύλωτον* ex interpretatione vocis manasse, id apte inverti potest. — 855. *κομποφακελορήμονα* Rav

μηδὲ ὑγιὲς λέγειν. Sed haec significatio est ex propria deducta. *τέρας portentum, praestigiae.* Hinc *τερατεύεσθαι praestigias facere.* Illudit miras istas personas, quae nimis diu silent, quamvis magnum illud silentium saepe plus efficiat et animos spectatorum percutiat, quam garrulitas Euripidea. Ergo sensus est: *imitabitur personas a se taciturnas fictas in tragoediis, ut maiestatis nescio cuius speciem prae se ferat.* — *ὦ δαιμόνιε.* cf. not. ad 44. supr.

853. *ἀγριωπόν. ἀγριόφθαλμον.* Gl. Cant. 1. ex quo codice lectio recepta est. Optima Aeschyli imago. Sic Eurip. Bacch. 540. (Elmsl.) *ὃν Ἐχίων ἐφύτευσε χθόνιος, ἀγριωπὸν τέρας, οὐ φῶτα βρότειον, φύνιον δ' ὥστε γίγαντα ἀντίπαλον θεοῖς.* et Herc. fur. 899. *ὁ δ' ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων.* Quod vulgo habent *ἀγριοποιόν* apte oppositum esse videtur *τῷ πτωχοποιῷ* 858. et 862. idque a schol. recte explic. *ἀγρίους εἰσάγοντα καὶ ὠμοὺς τοὺς ἥρωας.* et certe Aeschylo optime convenit; sed hoc loco non quaeritur, quales heroes induxerit, quaeritur qualis ipse sit, qui nunc cum Euripide velit congredi. Is vero dicit, *Aeschyli faciem quidem esse torvam ribilem eiusque verba audaci na, ipsum vero minime ter* Imprimis vero tenendum est, pidem Aeschylo obiicere ex speciem et quae personam e tinent, Aeschylum vero E artis vitia. Observa, quaeso usque imaginem hic depicta poetae consilium. — *αὐθαδ μον. arrogans*, proprie s *placens*, si quidem etymolog stath. p. 539, 8. vera est: *ἔστιν ἀρέσκειν, δασύνεται, λοῖ καὶ ἡ αὐθάδεια, νοουμ οἷον αὐτοαρέσκεια.* Hinc Prometh. 965. *αὐθάδισμα* a schol. expl. *κόμπασμα.* ibid. *αὐθάδης γνάθος.*

854. *ἀχάλινον.* hoc e elegit respiciens nobilem ist tentiam Eurip. Bacch. 385. *νων στομάτων ἀνόμου τ' σύνας τὸ τέλος δυστυχία.* q sus Favorinus ap. Gellium 15. dicit non de iis tantu accipi debere, qui impia aut dicerent; sed vel maxime d nibus quoque posse dici st immodica blaterantibus; quo gua tam prodiga infrenisque fluat semper et aestuet collu borum teterrima: cuius gener

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἆληθες; ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη
καὶ πτωχοποιὲ καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη;
ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὖτ' ἐρεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῦ' Αἰσχύλε,

7. *σὺ δή μοι* Borg. — 859. *ταῦτ'* edd. vett. ant. Br. Cant. 1. al. libb. — *παῦσ'* male Inv. Both. Bekk. cum codd. plur. et edd. *παῦ'* scribendum est cum Ven. U. Leid. Nam *παῦσαι* elidi vix

Graecis significantissimo vo- *κατάγλωσσοι* appellantur. Sic ip. Fragm. Menal. XX. 4. *ἔχουσι στόματα.* cf. Elmsl. cit. ad Eurip. Bacch. l. l. *ύλωτον. ἀθυρόγλωττον,* *ινθον.* Eustath. p. 723, 52. trum locum respiciens: *ἔστι* *ι καὶ θύρα γλώττης, ἣν ὁ* *ν οἷα στόμαρχος ἀθυρόγλωσ-* *εται παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπι-* *φασι γλώσσῃ, ἢ παρὰ τὸ* *ν ἠγουν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν.* . p. 1627, 5. *οἱ δὲ γραμ-* *ἀπύλωτον ἀντὶ τοῦ ἀνεω-* *καὶ πύλην μὴ ἔχων, μὴ* *ωγούμενον μηδὲ κρατού-*

ἀπεριλάλητον. Scholia- ve explicat: *οἷον οὐκ εἰδύ-* *ῖν,* probante Bothio. Sed re- assive: qui a me garriente on potest, ut Euripides ipse tus garrulum esse fateatur. et fortius fortasse scribere- *ριλάκητος,* qui linguae so- ici nequit. — *κομποφα-* *ῥήμονα. βαρυῤῥήμονα,* *καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέ-* *φάκελοι γὰρ βαρέα καὶ συν-* *α φορτία τῶν ξύλων.* Sch. vocis partem Eustath. p. sic expl. *τὸν κτύπον, ὃν* *ος ἀποτελεῖ θήγων ὀδόντα,* *ἐπιτυχῶς ὀνοματοποιήσας* *εἶπεν. ἐντεῦθεν δὲ κατὰ* *ρὰν καὶ ἐπὶ φλυαρίας ἀλα-* *ὁ κόμπος καὶ τὸ κομπά-* *ζειν καὶ τὸ κομπεῖν λέγεται.* coll. 1602, 13. *δηλοῖ καὶ κόμπος ἠχόν τινα ὀρχηστικόν.* Indicat igitur epitheton hoc eum, qui *verba crepitantia et stridentia iactat*, vel qui *fasciculum* (*φακέλους*) *verborum superbe crepitantium emittit.*

856. *ἆληθες.* vid. Plut. 425. coll. 123. ibid. Addendum est, quod Thom. M. p. 34. monet: *ἆληθες κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβάνεται, — ὦ παῖ τῆς ἀρουρ. θεοῦ. ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπίδης, Ἀλέξανδρός φησιν. εἴρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ* (Fragm. inc. CXCIX. an ex Telepho? Musgr.) „*ἆληθες; ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ.*" Quae verba ap. Euripidem nescio quis ad Achillem Thetidis filium dixisse videtur, ea nunc poeta in illum ipsum convertit, quia eius mater leguminum venditrix fuisse Aristophane auctore credatur; num recte an false, incertum est. Pariter eum cavillatur Thesmoph. 387. coll. 457. ibid. — *σὺ δή με ταῦτ'.* suppl. *λέγεις*, non *οἶσθα*, ut Both. opinatur. Sic plene Acharn. 568. *ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὤν;* cf. de hac ellips. Schäfer. ad Bos. p. 633. — *στωμυλιοσυλλεκτάδης. ὁ στωμύλματα συλλέγων.* cf. 92. supr. *πολυλογίας συνάγων.* Schol.

858. *πτωχοποιέ. ὁ τὸν Τήλεφον τὸν βασιλέα Μυσῶν πτωχὸν ποιήσας.* Schol. in quo etiam per-

καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ δῆτα, πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς
τὸν χωλοποιόν, οἷος ὢν θρασύνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἄρν', ἄρνα μέλαιναν παῖδες ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.

860. *Θερμήνῃ* Mon. *Θερμήνης* Cant. 2. Harl. *Θερμαίνης* Barr. Cant. 1. *Θερμένης* Iunt. 2. 3. Gel. („*νης κότῳ* om. Rav." sic cit. Bekk.). — 861. *ἀποφῆναι* Ma. *ἀποφήνω* edd. vett. exc. Brub. — 862. *χολοποιὸν* Ma. ed. Br. *κωλοποιὸν* ed. Inv. utrumque vitiose. — 863. *ἄρνα ἄρνα μέλανα* Rav.

stringitur Euripides ap. Nost. Acharn. 406 sq. Nubb. 911. *καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων.* Telephus enim rex ab Euripide introducebatur in scenam pannis vestitus et quasi mendicus pera oneratus; sed sermones habebat artificiose et ornate compositos. — *ῥακιοσυῤῥαπτάδη. ὃ τὰ ῥάκη συῤῥάπτων καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς, ἢ ὃ τὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν συλλέγων καὶ οἰκεῖα ἑαυτοῦ λογιζόμενος.* Schol. Quod primo loco posuit schol. huc spectat. cf. Acharn. l. l. — *ἀλλ' οὔ τι χαίρων. non impune.* Sic Acharn. 537. *ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.* coll. Vespp. 186. Plut. 64. Sophocl. Oed. R. 363.

860. *πρὸς ὀργὴν* adverbialiter: *iracunde*, ut infr. 872. (856. Bekk.) 996. (Bekk.). De hac locutione schol. ad Sophocl. Electr. 371. sic: *μηδὲν πρὸς ὀργήν· ἀντὶ τοῦ ὀργίλως, καὶ πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ βιαίως· καὶ πρὸς εὐσέβειαν, ἀντὶ τοῦ εὐσεβῶς· καὶ πρὸς ἀλήθειαν ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς· καὶ πολλὰ ἕτερα λέγεται οὕτως ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.* — *σπλάγχνα, praecordia* et *irae sedes*, ut infr. 1004. *θυμοῦμαι καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ.* Sed nostro loco oratio iusto plenior et fere Aeschylea. — *οὐ δῆτα.* suppl. *παύσομαι.* cetera in attractione sunt perspicua: *πρὶν ἂν σαφῶς ἀποφήνω, οἷος οὗτος ὁ χωλοπ. ἐστιν, ὃς οὕτω δυνατὸς εἶναι θρασύνεται.* Nam in *οἷος* latet per attractionem *τοιοῦτος*, ut Herod. I. 31. *ἐμακάριζον τὴν μητέρα, οἷων τέκνων ἐκύρησε.* h. e. *quod tam praeclaros filios habuit.* Hom. Od. σ. 389. *ἃ δεῖλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακόν, οἷ' ἀγορεύεις.* h. e. *quod tam audacia libere garris.* — *τὸν χωλοποιόν. διὰ τοὺς τρεῖς, Βελλεροφόντην, Φιλοκτήτην, Τήλεφον.* cf. Acharn. l. l.

863. *ἄρνα μέλαιναν.* lepidissime rem agit Bacchus, qui agnum poscit victimam procellis erupturis, quasi Aeschylus tempestatis instar minetur. *τοιαῦτα γὰρ ἔθυον τῷ Τυφῶνι, ὁπότε στροβιλώδης ἐκινήθη ἄνεμος· τῶν γὰρ τοιούτων οὗτός ἐστιν ἔφορος.* Schol. Bergl. citat Virg. Aen. III. 120. „*Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.*" quamquam hoc vix ad Graecos transferri potest, quum illud sacrificium potius ab Homero petierit, qui Telluri et diis inferis nigras oves fecit immolari Od. κ. 525 sq. Il. γ. 103. Sed agnus niger tempestati et procellis instantibus immo-

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὦ κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας,
γάμους δ' ἀνοσίους εἰσφέρων εἰς τὴν τέχνην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν δ', ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι

865. *συλλέγων* edd. vett. — 866. *ἐσφέρων ἐς* Barr. Br. Inv. *συμων εἰς* Borg. — 868. *δ'* prodiit e Rav. et recept. est ab edd. reit. exc. Both. quem fortasse particulae positura offendit; quamvis et s post plures voces collocata deprehendatur. vid. Elmsl. ad Eurip. ch. v. 165. Seidler. ad Eurip. Troad. 831. nos ad Plut. — 869. γε Rav. — *σαυτὸν* Bar. Cant. 1. — *ἐκ ποδῶν* iunctim edd. pleraevett. in quib. Canin. — 870. *ἵνα μ' ἐν* (h. e. *μὴ ἐν*) Invern. cinum e Rav. an Borg. incertum est. De Rav. Bekk. tacet. Cuiuscumlibri scriptura est, interpretis idonei esse videtur. cf. not. infr. pos.

atur, ut earum pericula avertetur. — *τυφῶς γὰρ ἐκβ. πασ κ. tempestas insurgit nimbis et ndine fervens.* Sic Sophocl. An- 417. *καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς ῥωῖς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ς, πίμπλησι πεδίον κ. λ.* cf. bb. 335.

65. *ὦ κρητικὰς μονῳδίας.* lligi videntur cantica, non a ro, sed ab una persona recitata cum saltationis genere, quod ήτας dicebatur, coniuncta. Vitutur igitur Euripides, quod uni onae tribuit, quae choro esse ebant. De voce *Κρήτας* Eustath. 166, 47 sq. haec tradit: *Κρησὶ κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐπιχώρια ε κυβιστᾶν καὶ ἡ ὄρχησις, ὡς Ὅμηρος οἶδε, καὶ περιήδοντο πάλαι τὰ Κρητικὰ ἐμμελῆ ὑήματα. ὁ δὲ τρόπος ἐκαλεῖτο τας, ὡς ἂν εἴποι τις Κρητικὸς καὶ ἔστι Δωρικὸν τοὔνομα.* a congessit scholiasta, quae e huc spectant, neque Euripimnia vitio vertenda sunt. — *ους δ' ἀνοσίους.* vereor, ne Sophocles quoque erubuerit 'ob Oedipum. Tangitur vero hic Macareus in Eurip. Aeolo, qui sororem Canacen in matrimonium duxit, ut Nubb. 1352. *ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει ἀ'δελφὸς ὠλεξίκακε τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.* Cum sorore *ὁμοπατρίᾳ* connubium quidem licitum fuit, non cum sorore uterina s. *ὁμομητρίᾳ.* Pet. Leg. Att. p. 440. Ex Aeolo cit. Athen. X. p. 444. *Μακαρεὺς ἔρωτι τῶν ὁμοσπόρων μιᾶς πληγείς.*

867. *ὦ πολυτίμητε.* Quo deorum epitheto (cf. 323. supr. coll. 398.) exprimit poeta, quanti Aeschylum fecerit. Haud incommode Bruncknius Bacchum comparat cum Nestore Achilli et Agamemnoni concordiam suadente Hom. Il. α. 275. — *ἀπὸ τῶν χαλαζῶν.* apte sic significat Aeschyli verba et sententias, quae grandinis instar proruunt.

870. *ἵνα μὴ κεφαλαίῳ.* videtur dictum esse pro *ἐν κεφαλαίῳ* proprie *summatim*, ut vere occurrit. cf. Henr. Steph. Thes. II. 157. c. adhibetur enim de eo, qui rem

θενῶν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
(855) σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως
ἔλεγχ', ἐλέγχου· λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.
875 σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,

871. *θείνων* Ma. Ald. Iunt. 1. *θένων* cett. libb. omn. exc. Dind. qui recte *θενῶν* (aor. 2.) edidit auctore Blomfield. Edinburgh Review fasc. XXXVIII. p. 484. Brevius rem eandem tractat Blomf. ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 378. not. crit. ad quem locum aditus est facilior. Blomfieldio obsecutus sum, postquam vidi Elmsleium ad Eurip. Heracl. 272. eius opinionem scite probantem. — *ἐκχέῃς* coniec. Dind. Quomodo hoc cum ceteris enuntiationis verbis cohaereat, non video. — 872. *πράως* Mon. — 873. *ἔλεγχ' ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ* B. *ἔλεγχ' ἐλέγχους* Port. Lugd. Amst. — *οὐ θέμις* pro *οὐ πρέπει* E. Cant. 1. Harl. U. Bar. ed. Dind. Difficile est discernere, utra lectio per se sit praestantior. Nam *θέμις ἐστί*, quamvis vulgo valeat *iustum est*, nonnumquam tamen ponitur pro *decorum est*, ut Nubb. 295. *κεἰ θέμις ἐστίν, νυνί γ' ἤδη, κεἰ μὴ θέμις ἐστί, χεσέω.* Usitatius vero Aristophani est *πρέπει* et *πρεπῶδες ἐστιν*, ut Plut. 793. *οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβαλεῖν.* coll. 789. adeoque *πρέπει* pro *θέμις ἐστὶν* Plut. 937. His expositis me excusatum puto, quod codd. plurim. auctoritati obtemperare malui. — 875. *ἐμπρισθεὶς* Cant. 1. sed gloss. *καυθείς*. — 876. Num *ὑποδύομαι*? an *ἀναδαίομαι*?

breviter absolvit nec longus est, ira incensis bene convenit. *Ne tibi rem paucis absolvens prae ira caput feriens Telephum excutiat.* Auxilio vocare possim lectionem Ravennatis *ἵνα μ' ἐν* (h. e. *μὴ 'ν*), si a Bekkero confirmata esset. Vulgo vero iungunt *κεφαλαίῳ ῥήματι* ut sit *vocabulo grandi*, quod tamen sine exemplo dictum est, quum ubivis *κεφάλαιον* substantive usurpatum occurrat. Huc accedit, quod *κεφαλαῖον ῥῆμα*, quod nihil aliud est, quam verbum summum, postquam verba Aeschylea *grandines* dixit, valde frigeat et *ῥῆμα* sine praedicato multo maiorem vim habeat. — *ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον*: dixit *παρ' ὑπόνοιαν*, quum exspectaretur *ἐγκέφαλον*. At enim Telephus est ex cerebro Euripidis natus, quasi Minerva ex capite Iovis. Ergo: *cerebrum, quod Telephos gignere solet*, h. e. *ut Telephorum obliviscaris*, vel *amplius fingere nequeas*. — *ἔλεγχ', ἐλέγχου·* h. e. *ἔλεγχ' αὐτοῦ, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ*. Schol. quae interpretatio lectionem cod. B. creasse videtur. Locutio, ut totus tenor docet, nititur fortasse in proverbio.

874. *ὥσπερ ἀρτοπώλιδας*. mulieres maledicae, ut *λεκιθοπώλιδες* mulieres olitariae, de quibus vid. nos ad Plut. 423. vel quod Homerus dicit *γρηῒ καμινοῖ ἴσος* Od. σ. 27. — *ὥσπερ πρῖνος*. ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψόφον ποιεῖ.

) δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ νὴ Δία τὸν Πηλέα γε, καὶ τὸν Αἴολον,
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ' Αἰσχύλε.

7. *δάκνω* Cant. 1. — *τοῦτο* Rav. B. Elb. — 879. *γε* om. Ma. *γε* Ven. edd. vett. Sed *καί γε* formulis enumerandi adhaerere so- *αἴολον* Rav. — 880. *μᾶλλον τόν*, quod Inv. e Rav. citat, non atur Bekk. coll. Num fuit in Borg.? — 881. *σὺ δὲ τί* Rav. Ma.) *δέ γε τί* Cant. 1. Harl. *τί δαὶ σύ* Ven. haud male; nam pariter 50. — Ad hunc versum Bekk. citat etiam e Ven. *τίη*, quod for- d v. 883. pertinet pro *τί δαί*;

ὁ πρῖνος τῶν πάνυ κατα- ἔστιν. Schol. Arati 1047. . 315.) Fertur enim *πρῖνος* se (cf. Voss. ad Virg. Ec- I. 1. Billerbeck. Flor. Class.), imiliter atque *iuniperus* inu- pitat. — *κοὐκ ἀναδύο-* plus est quam *φεύγω*; est *χωρῶ*. Proprie *emergo*, ut e mari prodeunte, contra- *ταδύεσθαι*. Subest igitur ci nostro loco: *certaminime bducam*. Mallem vero *ὑπο-*, quod certe significantius vel *ἀναδαίομαι*, quod ante- *ἐμπρησθείς* responderet.

δάκνειν, δακνεῖσθαι. opula, ut paullo ante 873 *ἐλέγχου*. Infinitivi dependent *μός εἰμι*. Ceterum in *δάκνω* ora ab *animalibus mordaci-* upta, non a gallis pugnanti- t cum Bergl. Anglis vicino Sic *δάκος bestia mordax*, nf. ad Aeschyl. Sept. c. Theb. hoeph. 523. Prom. 603. Val- ad Euripid. Hippol. 646. 35. Monk. ad Eurip. Hip- 81. *δάκνω pungo, acerbis* is *sollicito, ἔπη παραξικάρδια* quam metaphoram copiose il- lustrat Gataker. ad M. Anton. XI. 18. p. 403. cf. Eurip. Iphig. Aul. 385. 689. Nostrum Equitt. 494. Vespp. 253. coll. 374. ibid. Acharn. 1. Nubb. 1351. — *τἄπη, τὰ μέλη κ. λ.* pertinent hi accusativi ad *δάκνειν* et *δάκνεσθαι*. *τὰ ἔπη* ea pars fabulae est, in qua perso- nae confabulantur, *diverbia*, *τὰ μέλη* opponuntur *τοῖς ἔπεσι* ut *cantica*. *τὰ νεῦρα* appositionem faciunt ad *μέλη*, *nervos tragoediae*, in quibus summa vis inest, *τὰ κυριώτα- τα*. Sic iambic. trimet. dicitur *ἔπος* Thesmoph. 412. coll. 53. Ut Cicero *nervos belli pecuniam*, et *vecti- galia nervos reipublicae* dicit, idem- que vocabulum de vi et robore ora- tionis usurpatur (Orat. III. 21.), ita ex Aeschin. et Demosth. Henr. Steph. Thes. II. p. 1044. c. citat *τὰ νεῦρα πολέμου* et *τὰ νεῦρα πραγμάτων* pro *τὰ χρήματα* dic- tum. cf. Eustath. p. 309, 44. et 457, 38. — *Πηλέα κ. λ.* fabulae Euripidis deperditae eaeque, ut vi- detur, vitiose compositae aut ob fi- ctiones ineptas vituperatae, quas Comicus Tragicum sibi invisum nunc commemorare iocose facit; in qui- bus iterum Telephus ut pessime fi- cta fabula praeter ceteras notatur.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

(865) ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε·
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀ᾽γὼν νῷν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαί;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
885 τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ᾽ ἕξει λέγειν.
ὅμως δ᾽ ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρή.

882. *μὲν ἄν* coniec. Brunck. quod recep. sol. Inv. — 883. *ἄγων* libb. plurim. in quibus edd. vett. ant. Br. codd. Rav. Ven. *ὠγὼν* Ma. Vat. coni. Dawes. Misc. Cr. p. 239. Bentl. ed. Inv. Et certe articulus necessarius est sed crasi Attica scribi debebat *ἀ᾽γών*, ut habent Dind. Both. Bekk. — *τιή* pro *τί δαί* edd. vett. et cum aliq. codd. Ven. (? cf. 881.). *ὁτιή* Elb. — 884. *ὁτιὴ* edd. vett. cum codd. aliquot. *ὅτ᾽ ἡ* Ven. *ὅθ᾽ ἡ* coniec. Dawes. Misc. Cr. p. 238. *ὅτι ἡ* distincte praebent Rav. Ma. A. C. U. Borg. — 886. *δ᾽* om. edd. vett. — *σὺ* Rav.

882. *ἐβουλόμην μὲν οὐκ.* in qua formula esse possit particula *ἄν*, quam, *μέν* omisso, Bruncius hic posuit. Sed videtur discriminis aliquid esse, utrum ponatur, nec ne. *ἐβουλόμην* est: *volebam quidem, sed consilium res eo perducta mutavit; ἐβουλόμην ἄν* vero: *animus meus a certamine abhorret, sed* etc. Aliter Herm. ad Aristoph. Nubb. 1344. quamvis ex eius quoque praeceptis *ἄν* hic delendum sit, certe deleri possit. cf. Matth. Gr. Gr. §. 509. — *ὅτι ἡ ποίησις κ. λ.* Hunc versum bene illustrant schol. h. l. *ἐκεῖ τὰ Αἰσχύλου ἐψηφίσαντο διδάσκειν. κομπῶδες δὲ τοῦτο ἔφη· τῶν γὰρ δυνατῶν καὶ μετὰ θάνατον ᾄδονται τὰ ποιήματα.* et ad Acharn. 10. *τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρὰ Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ καὶ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκετο.* Idem testatur scriptor Vit. Aeschyl. — *τούτῳ δὲ συντέθνηκεν. συναποθανοῦσα πάρεστιν ἐνθάδε ἐν ᾅδου ἡ ποίησις, καὶ ἕξει αὐτὴν ξύμμαχον.* Schol. Quibus una significavit, gloriam Aeschylo superstitem fore, Euripidis fabulas mox perituras, utpote cum ipso emortuas. Canendi quidem facultas et dulcedo cum poeta moritur, ut Mosch. Idyll. III. 11. *ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.* Ubi moror querentis genuit hyperbolen.

887. *λιβανωτὸν δεῦρό τις δότω.* Haec non dicit conversus ad spectatores, ut Beck. opinator, sed pronomen *τὶς* in hac formula solennis ad servos vel alios homines domesticos pertinet. Ita Plut. 1191. *ἀλλ᾽ ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας.* h. e. *τῶν ἐνδοθέν τις*, ut 961. et 227. ibid. Nostro loco Kust. bene comparat Vespp. 860. *ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω καὶ μυρρίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν, ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.* coll. Thesmoph. 37. Imitatur vero Bacchus agonothetas; sacrificari vult Musis, ut ipsi adsint in certamine iudicando. — *μουσικώτατα.* ex poesis

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἀγναὶ
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖς τε παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,

887. *νῦν* Gel. Port. Lugd. Amst. Kust. — *λιβανὸν* Ma. — 889. *τον* B. — 890. *προσάσατε* edd. vett. *ἐπάσατε* Ma. D. E. Cant. 1. Harl. Elb. Vict. *ὑπάσατε* confirm. A. B. C. Ven. Rav. Etym. M. p. , 4. — 891. *ὦ* om. edd. vett. Cant. habent plurim. in quib. codd. k. Rav. Ven. Ma. — 894. *στρεβλοῖσί τε παλ.* edd. vett. ante Brunck. ut metro mederetur sustulit *τε*, quamvis, hac particula fere necessa- servata, medelam invenire potuisset, si mutasset *στρεβλοῖσι*. Nihilominus nckium secuti sunt Inv. Dind. Both. Bekk. *τε* om. A. C. Cant. 1. Harl. . De Ven. et Ma. tacet Bekk. At cett. codd. omn. particulam tuentur.

ibus strenue s. *peritissime*. cf. r. 813. — *ὑμεῖς δέ. πρὸς τὸν* ὸν *ταῦτα λέγει*. Sch. — *ὑπά- τε. ἴσον τῷ προσάσατε, ὡς ὑ- ραμμός τις ὤν*. Schol. Sic etiam m. M. v. *ὑπογραμμός*. cf. 366. 91. Versus dactylici, quos clau- 899 troch. dim. hypercat. in dis. men monostroph. Codices plur. um edd. vett. Inv. breviores ex- nt versus numero XIII, quos aesticos vocavit scholiasta, for- quia exclamatione *ὦ* omissa ien exordiri vidisset *Διὸς ἐν- κ. λ.* in suo libro. — *ὦ Διὸς ἔα παρθένοι*. Hymnus ad as Hom. Il. *α*. 491. Similiter i exordiuntur etiam ubi ad res iores se accingunt. Sic Hom. Il. 485. *ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πα- τέ τε, ἴστε τε πάντα*, quod lu- atur auctor Batrachom. 1. — *τολόγους φρένας*. h. e. *nia rerum argutissimarum ple-* Sic *λεπτολογεῖν καὶ στενολε- περὶ καπνοῦ* Nubb. 319. *ὦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν*. ibid. 154. Fortasse etiam Avv. 318. *ἄνδρε γὰρ λεπτῷ λογι- στὰ δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ*. si lectio ibi sincera est. — *καθορᾶτε*. aut *desuper observate*, aut *cognoscite*, *perspicite*, ut Nubb. 325.

893. *ἀνδρῶν γνωμοτύπων*. *ingeniosorum*, *sollertium*, qui quasi cogitationes fabricantur. *ἄνδρες ἀλφησταί* Homeri, *ἦγουν εὑρετικοὶ καὶ ἐπινοητικοὶ διὰ τὴν περὶ τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας εὕρεσιν*. Eustath. passim et schol. Ambros. ad Od. *α*. 349. Quare schol. nostr. l. apte *γνωμοτύπων, τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούντων*. et Hesych. I. p. 844. *γνωμοτυπία, γνωμολογία ἀκριβής*. cf. Diog. Laërt. l. II. init. Pariter haec vox vel vocabula ab ea derivata occurrunt de rhetore Equitt. 1376. de poeta Thesmoph. 55. et *γνωμότυποι μέριμναι* Nubb. 940. h. e. curae, quae cogitationum fabricatoribus creantur.

894. *ὀξυμερίμνοις — στρε- βλοῖς τε παλαίσμασι. τοῖς μετὰ*

ἦλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν
δεινοτάτοιν στομάτοιν πορίσασθαι
ῥεύματα καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας
ὅδε μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,

896. *πορίσασθε* codd. plurim. in quib. Ma. *πορίσασθαι* e Rav. et Ven. cum Dind. Bekk. tenendum fuit. — 897. *ῥήματα* libb. omn. *ῥεύματα* coniectura assecutus sum. — *καὶ* om. edd. vett. ant. Br. et codd. Mon. Cant. 2. habent Rav. Ven. Ma. A. B. C. D. Cant. 1. Harl. U. Bar. Borg. — 898. *ἄγων ὅδε σοφίας μ.* edd. vett. ant. Br. Cant. 2. *σοφίας ἄγων ὅδε* Cant. 1. *ἄγων σοφίας ὅδε* Rav. Ven. Ma. A. B. C. D. Harl. Bar. et edd. recentt. — 900. *τἀ 'πη* Iunt. 2. 3. Gel. Port.

σκέψεως εὑρισκομένοις καὶ ἀσαφέσι. Schol. Sed haec corrigenda sunt *καὶ ἀφανέσι* ex Suid. v. *στρεβλ. παλ.*, non *καίπερ ἀσαφέσι*, ut Both. opinatur. Hoc enim non magis conveniret, quam simplex *καί*. Ac primum *ὀξυμέριμνος* explicandum est ex significatione vocis *μέριμνα*, qua usurpatur de Sophistis, ut significet *curiose excogitatum* et pro ambiguitate comica *acrumnose excogitatum*. Sic Nubb. 1386. *γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις σύνειμι καὶ μερίμναις.* et 102. ibid. *μεριμνοφροντισταί.* Hinc intelligi potest, *ὀξυμέρ.* esse *id quod celeriter et tamen subtiliter excogitatur; στρεβλοῖς* vero metaphorice *dolosum, callidum* significat, ut opponatur *τῷ ἁπλῷ* quod *simplex* non flexuosum est. Proprie enim *στρεβλός* dicitur *tortuosum, curvum*, ut Thesmoph. 516. et *καρκίνοι λοξοβάται, στρεβλοί.* Batrach. 297. — *πάλαισμα.* vide quae not. ad 705. supra.

896. *πορίσασθαι ῥήματα καὶ παραπρ.* Sic vulgo scribunt, cui explicationem subiicit schol. hanc: *τὰ μὲν ῥήματα πρὸς τὸν Αἰσχύλον, τὰ δὲ παραπρίσματα πρὸς τὸν Εὐριπίδην λεπτολογοῦντα.* Vertunt: *verba et subtilem scobem versuum.* Quae me non intelligere, fateor. Quare Aristophanem scripsisse puto *ῥεύματα flumen* vel potius *impetus verborum* s. *versuum.* Vox ipsa propria et metaphorica significatione usurpatur ab Aeschylo et Sophocle. Metaphora omnibus populis usitata a natura ipsa quasi gignitur. Vocis *ῥεῦμα* unum tantum exemplum protulit Steph. Thes. III. 680. ex Aristid. hoc: *ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ.* Contra et fluvio tribuitur *στόμα*, ut *ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο.* Hom. Od. ε. 444. Sic *ῥέειν πολὺς κατά τινος*, de quo vid. Steph. l. l. p. 679. c. et *ῥεῖν* de telis et lapidibus. cf. Eustath. p. 896, 43. Num in *παραπρίσματα* aliquid simile quaerendum sit, dubito. Stephanus Thes. III. 554. f. Hieroclem veterinarium medicum *παραπρίσματα* vocasse dicit *concretos humores in suris equorum*: *παραπρίσματα*, inquit, *λέγεται μελικηρίδες, ὑπό τινων δὲ ὑδατίδες, ἅτινα γίνεται ἐν τοῖς κυνόποσιν ἢ σουροῖς λεγομένοις.* Quae notio si Atheniensibus quoque trita fuit, acerba certe esset Euripidis vituperatio.

εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καλῶς.

ἕτεροι γάρ εἰσιν οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μάλα.

903. καὶ δὴ σὺ λιβανωτὸν λαβών secundo et quarto pede depravato v. Bar. Inv. ἐπίθες καὶ σὺ sine δή B. Suid. qui καλῶς versui praemisit omisso λαβών. ἴθι νυν ἐπίθες δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν. ETP. καλῶς. ingenio suo edidit Dind. coll. 887. et 906. Indidem vero contrarium excludi posse puto; sunt enim hae formulae sibi nimis vicinae. Nostrum tum cett. libb. omn. defendunt. — 904. θεοὶ Ven. A. Br. De qua . vid. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 343. — 905. σου Rav. Bekk. — om. Mon. Elb.

01. Δήμητερ. παρόσον Ἐλευ- ος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν, τι ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἐτελεῖτο δράματα τοῦ Αἰσχύλου. ἔστι δὲ το ἔπος Αἰσχύλου. Schol. Idem lit scriptor Vit. Aeschyl. Ex ali- Aeschyli fabula versum hunc , ut schol. dicit, Beck. quoque iatur; sed ignorant, unde sit. it vero poeta Aeschylum his verdeclarare, se antiquae religioet deorum patriorum esse cul- m, ἐνόμιζεν οὓς ἡ πόλις ἐνόμιθεούς, ut opponatur Euripidi, cum Sophistis καινὰ δαιμόνια φερεν. — εἶναί με. dependet itivus e verbo enuntiationis ecedentis repetito, εὔχομαι, ut . vid. nos ad Plut. 346. ΒΑ. ἀνύσας ὅ τι φῄς ποτε. ΧΡ. μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράτ- ἀεί. — καλῶς. ὅτι καὶ νῦν καλῶς ἐπὶ παραιτήσει. ἀποστρεενος δὲ καὶ παραιτούμενος ὁ ιπίδης λέγει τὸ καλῶς. Schol. nos supr. 513.

04. οἷσιν εὔχομαι θεοῖς. δὴ Σωκρατικὸς ὢν καινὰ δαιμόνια ἔπλασσεν. Schol. cf. Xenoph. Memor. I. 1. ubi eadem pars accusationis Socratis primaria numeratur. coll. Apol. Plat. conferunt Thesmoph. 450. νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς. Eurip. Troad. 894. (Seidl.) = 877. (Matth.) ὦ γῆς ὄχημα, κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν, ὅστις ποτ' εἶ σὺ δυστόπαστος εἰδέναι, Ζεύς, εἴτ' ἀνάγκη φύσεος, εἴτε νοὺς βροτῶν, προσηυξάμην σε. MEN. τί δ' ἔστιν, εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας θεῶν; (ad quod respicit Nubb. 265.) Cyclop. 316. ὁ πλοῦτος ἀνθρωπίσκε τοῖς σοφοῖς θεός· τά τ' ἄλλα κόμποι καὶ λόγων εὐμορφίαι. 334. ibid. ἀγὼ οὔ τινι θύω πλὴν ἐμοί, θεοῖσι δ' οὔ, καὶ τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇδε δαιμόνων; coll. 355. ibid. Hecub. 483. ὦ Ζεῦ τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾶν; ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος, τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν; Orest. 407. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποτ' εἰσὶν

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι νυν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

(890) αἰθήρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώττης στρόφιγ
καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.

ΧΟΡΟΣ.

910 καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν

906. *ἴθι δὴ* Rav. Ven. Inv. Bekk. *ἴθι νῦν* male Gel. Pc Amst. *ἴθι νυν* libb. cett. — 908. *ξύνεσις* edd. vett. Br. et co *ξύνεσι* correxit Dawes. Misc. Crit. p. 239. probavit Pors. Phoen. 187. confirm. Cant. 1. Rav. recep. Dind. Inv. Both. Be *καὶ* pro altero *καὶ* Br. Bentl. priori *καὶ* omisso. — 909. *ἂν* 2. Rav. — *ἅπτομαι* Rav. Bar. (hic *ω* suprascr.).

οἱ θεοί. Elmsl. ad Bacch. 996. Sed vide nos in Prolegom. ad Ran. de fabulae huius ingenio ac consilio. — *τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς*. ambiguitas quaedam comica hic notatur, qua non solum deos Euripidi *peculiares*, sed etiam *plebeios* poeta significasset. Dicam potius *humiles* ac *sordidos*, cf. Xenoph. Mem. III. 12. 1. coll. Pac. 735. Adhibuit vero hanc vocem ut cognatam *τῷ ἴδιος*, quo antea usus erat. — *κόμμα καινόν*. vid. nos ad Plut. 859.

907. *αἰθήρ κ. λ.* recensus deorum, quos Euripides coluit, aliquot novis a Comico fortasse auctorum. Sed Aetherem deum Socrates quoque invocat Nubb. 265. conferunt et Eurip. Fragm. incert. *ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰέρα. τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν*. cf. nos Prolegom. ad Ran. — *ἐμὸν βόσκημα*. Sic de nubibus Nubb. 330. *οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς*. — *γλώττης στρόφιγξ. ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτὸν καὶ πανουργεύεσθαι*. Schol. Non *linguae versatilis volubilitas*, ut vulgo accipiunt, sed *linguae cardo* s. *vertibulum*, quasi dii, quos invocat, eius linguam in loquendo circumagant. Sic iam interpretatus est Steph. Thes. III. 10 a vero longe abfuit. D *linguae vertibulum* deum qui linguam circumagat e bilitatem efficiat. Ceteru liviscendum est, poetam h ad morem Euripidis finge huic subdere. Similiter facit Socratem Nubb. 42 *δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θε πλὴν ἄπερ ἡμεῖς, τὸ χ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴ τρία ταυτί*; Sophistarum certe trinitas!

908. *μυκτῆρες ὀσφ τελούντων τῶν μυκτήρω φωνήν*. Schol. Deos Euri auget, ut eum rideat. Fo solum vocis caussa nares Sophistarum numerat, propter sonum quendam quem isti affectabant, u loqui solerent. Quamvis coniectura innisum sit, no est Atheniensium aures t cis modulos diligenter not tus est Demosthenes inde, Menelaus et Ulysses iam ro indidem significati. — dependet a supplendo *εὖ* 902. *εἶναί με*.

910. Versus trochaici di talecti et catalectici, in q

παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι
τινὰ λόγων ἐπιμέλειαν.
ἔπιτε δαΐαν ὁδόν!
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται,
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν,
οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν

. ἐμμέλειαν libb. omn. except. Dind. qui hanc vocem eiecit. ἐπιμέ-
dedi metri et sensus caussa ex coniect. — 913. ἔπιτε D. Canin.
Dind. idem confirmatur gloss. ἐπέλθετε, quae exstat D. C. ἐπί τε
ett. omn. — 917. μὲν οὖν Ma. — 918. λέξαι Rav. Inv. Bekk.
Ven. et Ma. tacet.

(παρατέλευτος) locum ha-
nometer. Scholiasta eos re-
e significavit, editores recentt.
arunt. Initium numeris con-
ullo liberioribus incipiens a
, qui mihi videtur trochaeus
us. In toto carmine nihil mu-
isi 912 ἐμμέλειαν in ἐπιμέ-
idque non solum metrum, sed
sensus flagitabat. Atque hoc
plane respondet versibus
990. Bekk.) sq. et est anti-
cum.

λόγων ἐπιμέλειαν. Cho-
n audire vult subtiles disputa-
quas paullo post habent Tra-
γων ἐμμέλειαν, quod vulgo
commodum sensum non prae-
holiasta iam haerebat, quum
καταχρηστικῶς νῦν τὴν
ίαν. κυρίως δὲ ἡ μετὰ μέ-
ρχησις τραγική. οἱ δέ, ἡ
ήσεις ὑπόρχησις. Quorum ni-
spectat. Alii si notant λόγ.
αν esse scitos atque elegan-
mones, explicant ἐπιμέλειαν,
μέλειαν. — ἔπιτε δαΐαν
h. e. accingite vos ad rati-
ortiter pugnandi, vel accin-
s ad rationem scite rem ge-
Nam δάϊος ab Eustath. pas-
δαΐφρων. Schol. Ambros. ad
519. Schol. vulg. ad Od. α.
hol. Aristoph. h. l. deducitur
a δαῆναι, ut sit φρόνιμος, συνετός, ἔμπειρος, quamvis alteri *hostilitatis* significationi non desint defensores. cf. Buttm. Lexilog. P. 1. qui δαΐς *pugna* pro etymo accipiunt. Et haec extrema significatio certe plurimis locis observatur, ut infr. 1020. πᾶς τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι. Quam si praeferre quis velit, lectio vulgata videtur melior ἐπί τε h. e. *et praeterea*, ne chorus adhortetur ad hostilitatem, sed ut hanc futuram esse auguretur. De praepositionum usu adverbiali vid. supra 417. coll. 619. nosque ad Plut. 998. — ὁδόν. *rationem*. de hac significat. vide nos ad Plut. 502.

914. γλ. ἠγρίωται. h. e. *ira exasperari coepit*. Sic Sophocl. Philoct. 1321. σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχει, ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων, στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος. Quem locum Suid. affert v. ἠγρίωσαι adiiciens ἀντὶ τοῦ ἐσκλήρυνσαι. — λῆμα. cf. 464. 501. 601. Nubb. 456. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ' οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον. — οὐδ' ἀκίνητοι φρένες. h. e. *et mentes vigiles*, quae adversariorum vitia observant. Sic Eurip. Iphig. Aul. 15. ἔτι δ' ἡσυχία τῇδε κατ' Αὐλιν, καὶ ἀκίνητοι φυλακαὶ τειχέων. h. e. *custodes negligentes*. — προσδο-

καὶ κατερῥινημένον,
920 (900) τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα
συσκεδᾶν πολ-
λὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ' ὅπως ἐρεῖτον

919. κατεῤῥινησμένον Iunt. 2. 3. Gel. κατερινισμένον Bar. κατεῤῥινισμένον Cant. 1. — 920. τόνδ' edd. vett. ἀνασπῶν τ' Ald. Iunt. 2. — 922. πολλὰς om. Ma. — 924. ἐρεῖτε Bar.

κᾶν. ἔθος τοῖς ποιηταῖς προλέγειν ἃ εἰς τὸ ἑξῆς λέγειν μέλλουσι. κἀντανῦθα οὖν οὗτος τοῦτο ποιεῖ. Sch.

919. κατεῤῥιννημένον. de Euripide dictum est. Vulgo explicatur schol. duce ἐξεσμένον. ῥίνη γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ ῥινοῦσιν. vel statuunt notionem *compacti*, *firmi*, quasi de Aeschylo dicatur, qui ipse vocem sic usurpaverit. Mihi aliter videtur. Eustath. p. 998, 29. et 1822, 43. verbo ῥινάω tribuit notionem *decipiendi*, *fallendi*, τοῦ ἐξαπατᾶν. ἐνταῦθα δὲ ἐπισημαντέον ὡς ἀπὸ τῶν ῥινῶν δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν δι' ὀσφρήσεως ἀπατωμένων ἢ καὶ ἀπατώντων. ἡ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως καὶ παρὰ Παυσανίᾳ, ὃς φησιν ὅτι ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν. Atque hac significatione apte iungitur cum ἀσπεῖον, et convenit Euripidis ingenio alias ab poeta significato. cf. v. c. supr. 842 sq. et al. — τὸν δ'. ἦγουν Αἰσχύλον. — ἀνασπῶντα. οὐ μόνον ἐπὶ φυτῶν τὸ ἀνασπᾶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τό· λόγους ἀνέσπα, ᾧ ὅμοιον καὶ τό· ὀφρῦς ἀνασπᾶν. Eustath. p. 679, 61. Quod adieci, ut metaphora a poeta servata observaretur. Nam quod sequitur: — αὐτοπρέμνοις, ex eadem metaphora explicandum est, qua ut ἀνασπᾶν de arboribus dicitur. Quare in scholiis et ab Hesych. h. v. pro explicatione apponitur πρόῤῥιζος et αὐτόῤῥιζος. Ergo est αὐτόκαρπος *sua sponte proveniens*, *nativus*, ut intelligantur verba Aeschyli, huic *nativa* et *propria*, quae e forti animo nata ipsa sint natura fortia, non ut Euripidis verba τοῦ στρυφνοσυλλεκτάδου. Metaphora quoque patitur cogitari verba, quae notiones integras, genuinas et perfectas complectantur, non vagas nec incerti coloris. cf. propriam significationem similium vocum Homer. Il. ι 541.

923. ἀλινδήθρας ἐπῶν. *palaestras verborum* h. e. *artificiose structa verba*, quibus Aeschyli *verba nativa* sunt opposita (λόγοις αὐτόκαρπος). Hanc explicationem veram Eustath. p. 382, 35 sq. interpretibus subministrare potuit, qui docente ἀλινδήθρα est κονίστρα, in qua athletae artibus vincunt et excitatione. Comparari potest Cic. Brut. 9. „*Demetrius Phalereus successit eis senibus, adolescens eruditissimus ille quidem horum omnium, sed non tam armis institutus quam palaestra.*“ et Orat. I. 15. „*Nitidum quoddam genus est verborum et laetum, sed palaestrae magis et olei* (h. e. aptius magis umbratili scholarum disputationi), *quam huius civilis turbae et fori.*“ Vulgares explicationes nostri loci, quarum altera ἀλιδήθρα nostri pro συναγωγή, πλοκή, altera pro *globo*, ut Both. et Voss., in nexum verborum minime quadrant. Iam tertius loci brevem explicationem hanc

ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας μήθ' οἵ' ἂν ἄλλος εἴποι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μην ἐμαυτὸν μέν γε τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω, τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ δή γ' ἕνα τινὰ καθῖσεν ἐγκαλύψας,

925. εἶπη Ven. — 926. μέν om. Rav. Ven. καὶ pro γε Ven. Bar. — 927. τοῖς Bar. — ἐξελίγξω Iunt. 2. 3. Gel. Port. Lugd. Amst. 930. Textum nostrum habent edd. vett. codd. plur. Kust. et Reisig. quod quidam aut τινὰ 'κάθισεν aut, ut Reisig., τιν' ἐκάθισεν scri-. Mira ceterorum libb. varietas: μὲν γὰρ ἕνα τινὰ κάθισεν A. C. 1. Both. (ap. quem καθῖσεν). μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν Bekk. ' ἂν e Ven. ut videtur.). μὲν γὰρ ἕνα γέ τινα καθῖσεν Dind. Pors. καθεῖσεν habet.). μὲν γὰρ δῆθ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν Brunck. Inv. ex B. (ubi plene δῆτα). μὲν ἕνα τινὰ κάθισεν Borg. γὰρ δῆθ' Ven. γὰρ δὴ 'να τινὰ καθεῖσεν Dawes. Misc. Cr. p. 209. De forma κα-ν vid. Thucyd. Bekk. VI. 66. VII. 82. = Vol. II. p. 419. III. p. 129.

e: *alterum verbis pro forti sua* ura *partis irruentem dissipatu-* esse *verbosas alterius palac-*. h. e. disputationes quas in histarum umbraculis didicit.

925. ἀστεῖα. vid. Plut. 1147. — όνας. *figmenta*. Fortasse illu-ειλῶ ἄψυχον Eurip. Med. 1131. int *figmenta inania* intelligen- — μωρούς λαβών. Multa e ad artificium poetae universe inent, tractata invenies in Pro-m. ad hanc fab. Quare obiter itum velim, Euripidem ab Ari-hane hic et in sequentibus ita oductum esse, ut Aeschylo vitio at, quae laudi vertenda fuerunt. s enim μωρούς nunc dicit, ii homines simplices nondum cor-i Sophistarum artibus; ergo ex ipidis opinione tantum stulti. — νίχῳ. De Phrynicho Athenii-, Thespidis discipulo, quem erilus et Aeschylus exceperunt m tragicam exculturi, vid. nos a ad v. 13. Fabric. Bibl. Gr. l. Dissert. Phalar. p. 235. eius-Opuscul. p. 296. Burette in Memoir. de l'Acad. des Inscr. vol. XIII. p. 275. Valcken. ad Herod. VI. 21. Inter eius natum et Aeschyli intercedunt anni XII. Scholiasta h. l. notat: τοῦτον δὲ ἐπαινοῦσιν εἰς τὴν μελοποιΐαν, νυνὶ δὲ ὡς ἀφελοῦς ὄντος αὐτοῦ μνημονεύει ὁ Ἀριστοφάνης. Scilicet homo bonus oblitus est Euripidem loqui, non Aristophanem, qui illius ingenium depingit.

930. δή γ'. Reisigio auctore retinui, qui has particulas defendit Coniect. p. 230. Brunckio etiam hic probatas. — ἐγκαλύψας. ὡς αὐτοῦ εἰσφέροντος ἐν δράμασί τινα κεκαλυμμένον. ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν δράματι ἐπιγραφομένῳ Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις. Schol. Idem valet de Nioba in fabula eiusdem nominis. Silentium istarum personarum vere tragicum nunc quidem vituperatur ab Euripide, non ab Aristophane, cuius iudicium in Bacchi verbis inest: ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ κ.λ. Mirum vero est, quod quidam opinati

(910) Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί·

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

935 ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
(915) οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.

931. *τινὰ* Rav. cf. de hoc versu Elmsl. Review of Pors. Hecub. p. 85. et Herm. Metr. p. 147. — 933. *δῆτα γ'* Cant. — *γ'* om. Rav. Ven. Ma. Cant. 2. Bar. — *ἤρηδεν* Elb. *εἴρηκεν* (sed mut. rub. in *ἤρειδεν* et gl. *σφοδρῶς διεξῄει*) Cant. 1. — 934. *ἂν* om. Ma. Cant. 1. *ἂν ξυνεχῶς* Cant. 2. — *οἶδ'* edd. vett. except. Can.

sunt, personas istas per totum drama tacuisse, quum ipse Euripides rem in nimium augens 933 aperte significasset, eas tacitas adfuisse, dum chorus cecinisset. — *πρόσχημα τῆς τραγῳδίας. spectra tragoediae, tragische Gespenster.* Opponuntur enim haud raro *τὸ πρόσχημα* et *τὸ ἀληθές*. vid. H. Steph. Thes. I. 1355. d. Vossius vertit *Prunkbilder*, probante Both. ut intelligantur personae, quae ostentationis tantum caussa prodeant in scenam, *κωφὰ πρόσωπα*. Similiter interpretatus est Spanh. — *γρύζοντες*. vid. Plut. 17. 450. 594. — *οὐδὲ τουτί*. Quod Plut. 17. dicit *ἀποκρινόμενος τοπαράπαν οὐδὲ γρύ*. Scholiasta e gestibus locutionem explicat: *εἰκὸς αὐτὸν ἀπρακτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ οὐδὲ τουτί*. Sed qua ratione digitis hoc exprimi possit, non docuit.

933. *ἤρειδεν. κυρίως τὸ ἐρεῖσαι τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ βολῆς*. Schol. Ven. ad Il. *π*. 108. Hinc metaphorice *trudere*, *invehi* in aliquem, ut Nubb. 550. cf. Hesych. voc. *ἤρειδε. κρημνοὺς ἐρείδων* Equitt. 628. h. e. magna contentione *vibrans* rupes. Quum vero *ἐρείδειν γυναῖκα* dicatur *ἀντὶ τοῦ βινεῖν*, cf. Ecclesiaz. 616. Thesmoph. 488. coll. Eustath. p. 1570, 3. ambiguitas quaedam locutioni accedit, qua chorus carminibus canticis abuti eaque quasi pessumdare dicitur et quasi vitiare. — *ὁρμάθους*. vid. nos ad Plut. 761. — *οἱ λαλοῦντες. qui garriunt, aliena loquuntur.* cf. supr. 91. Intelligit vero Euripidis personas, quae nonnumquam intempestive philosophantur. Similiter usurpatur *λαλιά* infr. 1067. Nubb. 921. et *λαλητικός* Equitt. 1378. — *ὁ δεῖνα; ὅτι ἐπιδείξεως· δείκνυσι γὰρ τὸν Αἰσχύλον παρόντα*. Schol. Sic *τίς* de homine certo adeoque praesente supra occurrebat 552. 622.

938. *ὑπ' ἀλαζονείας pro studio fallendi* (vulgo: *ex arrogantia*). Verbum, cui hoc substantivum cognatum est, diserte exponitur *ψεύδεσθαι* a schol. ad v. 280. supra. Pariter Etymol. M. p. 55, 42. et Eustath. p. 1381, 60. et 1783, 38. *ἀλαζών* explic. *φέναξ* et *ἀπα-*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἡλίθιος γὰρ ἦσθα,
σαφ' ἴσθι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθοῖτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη τι φθέγξεται· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῆει.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ παμπόνηρος, οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ.
τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς;

936. γ' ἄρ' coni. Bentl. ἄρ' coni. Elmsl. in Edinb. Review fasc. XVII. p. 86. ed. Lips. p. 269. — 937. δαὶ Rav. Ma. — ἔδρασεν . — 938. καθῆτο edd. vett. Cant. 1. — 939. τι φθέγξεται cum l. et Bekk. recepi e Rav. et Ven. τί φθέγξοιτο Ma. τί φθέγξαιτο Cant. 1. φθέγξαιτο δή (τι omisso) edd. vett. Inv. Both. Br. φθέγ- ό τι U. — 940. ὦ schol. Gl. Cant. 2. Dind. Both. ὠ Bekk. cum cett.

, Quare et nostro loco Bacchus ondet οἷ' ἐφενακιζόμην ὑπ' ῦ. Euripides igitur Aeschylum sat, quod vana fingat et cum qua- prudentiae simulatione nugetur. ιήει. ἀνύοιτο ἄν, εἰς τέλος ἦλθεν. Schol. Nimium conten- Niobe enim, ut a scriptore Vit. h. traditur, usque ad tertiam lae partem (ἕως τρίτου μέρους) at. Quare cum Spanhem. qui- verbo δίειμι tribuunt notionem endi.

O. ὦ παμπόνηρος. ἢ ἐγώ, ὑτός νόει. καὶ πρὸς μὲν τὸν ῦσον, ὦ παμπόνηρος ἐγώ, ὁ εἰς τα πονηρευόμενος καὶ πάντα ίζων, οἷα ἐφενακιζόμην ὑπ' ῦ ἐπὶ τούτῳ· πρὸς δὲ τὸν ύλον, στίξον εἰς τὸ παμπόνη- καὶ τὸ ὦ ἀντὶ τοῦ φεῦ· ὦ τόνηρος ὑπάρχει αὐτός, ταῦτα ρευόμενος εἰς ἀπάτην τῶν ῶν. Schol. Extrema explicatio est et quid ὑπ' ἀλαζον. sit, rat. Sic ἀλιτρός usurpatur Hom. Od. ε. 182. quae vox cum ἀλαξών eiusdem originis esse videtur. — σκορδινᾷ. οὕτως ἔλεγον τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, σκορδινᾶσθαι. τινὲς δὲ περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅταν χασμῶδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰ μέλη. Sch. h. l. cui schol. ad Acharn. 30. addit: οἱ γὰρ ἀπὸ πληθωρίας τῶν σκορόδων ἐμοῦντες διὰ τὴν δριμύτητα μᾶλλον σπῶνται. σκορδινᾶσθαι οὖν ἐστὶ τὸ ἀνακλᾶσθαι μετὰ χάσμης. Eaque interpretatio adiuvatur Acharn. l. l. στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι. coll. Vespp. 642. et schol. ibid. eadem docentem. Quod gl. Cant. 1. nostro l. dicit: σκορδινᾷ, δριμύτατα βλέπεις. δριμέα γὰρ τὰ σκόροδα, videtur e nexu sententiarum petita explicatio huic soli versui apta, sed per se veri non similis, quamvis supra ex eadem analogia legeretur ὀρίγανον βλέπειν. 602. — ἦδη μεσοίη. cf. Elmsl. ad Eurip. Med. v. 59.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
κἄπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δεινὰ ἄττα μορμορωπά,
ἀγνῶτα τοῖς θεωμένοις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οἴμοι τάλας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

σιώπα.

941. ὅτ' edd. vett. vitiose, quia ὅτι non eliditur, ὅτε vero locum habere nequit. ὅτι prodiit ex A. B. C. D. E. Cant. 1. 2. Rav. Ven. Ma. — 942. καὶ ante τὸ om. Cant. 1. — 943. ἂν om. Ma. — 944. δείνατε A. δεινὰ ἄττα edd. vett. δεινὰ ἄττα καὶ Cant. 2. — μορμυρωπά Rav. Ma. μορμυρωπά Ven. — 945. ἄγνωτα Dind. ex Herodiani auctoritate, de quo schol. h. l. ἀπὸ τοῦ ἀγνῶτος· οὐ γὰρ παρασχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνὼς εἰς οὐδέτερον γένος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός. Ubi de accentu nullum apparet iudicium, quod tulit Lobeck. ad Soph. Aiac. p. 274. Quum tamen Herodianus saepe morose obtrectari videatur cum ceterorum grammaticorum auctoritati tum Aristarcho, librorum auctoritati non solum hic sed etiam alias alteram formam unice exhibentium parendum esse duxi.

943. βόεια. μεγάλα καὶ κτύπου πλέα. cf. not. ad Plut. 870. Adde schol. ad Sophocl. Aiac. 232. ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ βοῦς. et quod Lexic. Sophocl. cit. v. ἱππομανής. εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, ὡς θυμὸν ἱππογνώμονα, τὸν μεγάλης γνώμης· καὶ βούπαις κ. λ. — ὀφρῦς ἔχοντα. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. Schol. Personificatio audacter facta, quasi ῥήματα σκυθρωπάζοντα sive ὑπόδρα ἰδόντα. cf. Plut. 752. Lysistr. 8. Vespp. 135. — καὶ λόφους. ut supra 834. ἱππόλοφοι λόγοι. — μορμορωπά. καταπληκτικά, φοβερά. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης. Schol. recte. Sic Theocr. XV. 39. οὐκ ἄξω τυ, τέκνον· μορμώ· δάκνει ἵππος. Xenoph. Hell. IV. p. 307, 21. ed. Steph. ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τοὺς πελταστάς, ὥσπερ μορμόνας τινὰς θάρια. cf. Pors. ad Eurip. Hec. 1179. Eustath. 1234, 54. et 1719, 57. coll. Acharn 557. et Pac. 466. et schol. utroque loco. Quare recte vertitur *terriculamenta* h. l.

947. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρου κ. λ. Ergo haec ἀσαφῶς εἰρημένα. Quare non vituperatur, quod nescio quo usus sit voce Σκαμάνδρου, ut cum schol. vulgo opinantur. Ubi enim nomen Scamandri ap. Aeschyl. occurrit, necessarium est, ut Agam. 520. Choeph. 360. Eumen. 401. Vituperatur, ni fallor, quod Scamandro fluvio metaphorice usus est numero plurali pro *flumine*, ut ἔνθα ἐκραγήσονται ποταμοὶ πυρὸς κ. λ. Prometh. 368. Similiter fortasse alicubi dixit σκάμανδροι πυρός, ut

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἓν —

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ π' ἀσπίδων ἐπ-
όντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδι' ἦν.

δ' ἂν om. Rav. — οὐδ' ἂν ἓν coniec. Pors. Praef. ad Eurip. VI. Hiatus hic tantum in Plut. occurrit. vid. nos de aet. Plut. oniectura Porsoni non improbabilis, ut iam monuit Dind. b. — ' ἀσπ. (sic) Cant. 2. ἢ 'π' vulgo, 'π' litera quasi pensili. — πεαίτους Rav. γρυπείτους Bar. γρυπαιέτας Elb. — 949. ῥᾴδι' iit e Ven. Rav. U. rec. Both. Bekk. prob. Herm. Metr. p. 147. coniectura assecutus erat Pors. Praef. ad Eurip. p. XIV. ῥᾴδιον aestus loco illicito vulgo legebatur, quod tenet Inv. quamvis iam iussisset ἦν deleri. Atque ῥᾴδιον deleto ἦν probant contra Elmsl. Review of Pors. Hecub. p. 85. (= 267. ed. Lips.). Reiect. p. 99. idemque recep. Dind. a. b. Et certe ῥᾴδιον sine upplendum sit ἐστί, melius hic dici videtur; dummodo libb. msc. te niteretur.

iid. — τάφρους. *aggeria*, quibus loca muniri so- igitur voce, ut aliis voca- militaris, metaphorice usus etur Aeschylus. Similiter h. e. *a quo cavendum* Prometh. 802. τοιοῦτο τοῦτο φρούριον λέγω. Alile saltem significare vide- Τάφρους scribendum sit, ne fluvius nescio quis fuit. s sit: *eius verba sunt quasi erni Graecis hominibus in-*

γρυπαιέτους. ἐπίσημα ἀλλόκοτα. εἰώθασι γὰρ ἐν εἰς τὰς ἀσπίδας αἰετούς. st enim avis monstrosa et ex aquilarum gryphumque ixta. In clypeis enim signa posita pingi solebant, quinunc comparat fictiones Aeschyli. Quare non opus est, ut haec vox in Aeschyli tragoediis quaeratur, ut quidam fecerunt. — ῥήμαθ' ἱππόκρημνα. Voces ἵππος et βοῦς in compositis significationem *nimii* et *insolentiae* habere, iam alias monui. cf. 943. Intelligit igitur verba *nimis audacter composita*. Num Aeschylus eadem voce usus sit, parum hic refert, usum esse in Glauco, docuit Spanh. e schol. ad Pind. Pyth. I. 152. Bergl. intelligit *verba fragorem edentia, instar saxorum ex alto praecipitio devolutorum*, ad quam explicationem confirmandam adducit Nubb. 1348. (1371) ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς, ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν. Ubi tamen κρημνοποιός nihil aliud est, nisi *audacter fingens*, sive *verborum grandium audax fabricator*.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τοὺς θεούς, ἔγωγ' οὖν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα,
(930) τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σημεῖον ἐν ταῖς ναυσίν, ὠμαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ὤμην Ἔρυξιν εἶναι.

951. ἱππαλεκτρύω coniec. Pors. metri caussa, ut antecedente versu, plausumque Monkii tulit ad Eurip. Hippol. v. 377. p. 50. Sed velim ut hanc formam, omni analogia destitutam, a Graeco homine, ne dicam ab Attico, usurpari potuisse ostenderit. Rectius in hoc verbo cum Hermanno Metr. p. 147. synizesis statuitur, nisi eandem licentiam habere potuit, atque nomina propria. Anapaestum probat Reisig. Coniect. p. 99. — 952. οὖν ex coni. Markl. ad Eurip. Suppl. 109. edidit Brunck. pro ἐν, quod omn. libb. habent, quibus add. Rav. Ven. Ma. — ὦ 'μαθέστατ' vulgo. ὠμαθέστατ' Dind. ὠμαθέστ' (sic) Rav. μαθέστατε Elb.

950. ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτός. tenore tragico. Ridet enim Aristophanes, quod iam ab aliis notatum est, versum Eurip. Hippol. 377. ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ θνητῶν ἐφρόντισ' ἢ διέφθαρται βίος. Tectius in iisdem verbis lusum quaesivisse putatur Equitt. 1287. — τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα. animal aeque monstrosum atque γρυπαίετος 948., quod, ut Aeschylus ipse addit, insigne navis alicuius fuit. Hoc igitur vocabulo usus est, et quidem in Myrmidonibus, ut schol. ad Pac. 1177. (1143. Bekk.) affirmat: ὅτι τοῦ παρ' Αἰσχύλῳ πολλάκις κληθέντος ἱππαλεκτρυόνος, ὃν ἀεὶ κωμῳδοῦσιν, ἐν Μυρμίδοσι μέμνηται, ut Equitt. l. l. et Avv. 800. Sed mirum est, quod scholiasta dicit, ἱππαλεκτρυόνα re vera esse animal marinum, unumque id genus a quodam interfectum esse, qui scholiastae aetate illud monstrum spectaculi caussa in conspectu omnium posuerit (πᾶσι νεκρὸν δείξας).

952. σημεῖον. παράσημον τῆς νεώς. Insigne navis prorae impositum, aut dei alicuius effigies aut animantis, cuius nomen deinde navis ipsa accepit, ut τράγοι, κριοί, ap. Virgilium *Centaurus*, *Pistris*, et ἰσχάδες, παράσημον τῶν Ἀθηναίων. Athen. XIV. vide de insignib. nav. Ruhnk. Opusc. Lugd. 1807. p. 257. — Ἔρυξιν. οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀηδὴς διαβάλλεται. Schol. Homo aliunde non notus. Ex nostro verum loco, ubi cum ἱππαλεκτρυόνι componitur, apparet, eum deformem et facie ridicula fuisse. Quid poetam praeterea incitaverit, ut eum risui populi traderet, incertum est. — θεοῖσιν ἐχθρέ. *dis invise;* quoad deos patrios Euripides contemsit novosque finxit. cf. 904 sq. supr. — τραγελάφους. animal hirci et cervi figuram mixtam habens monstrosam; non verum istud animal, si quod fuit, de quo Plin. H. N. VIII. 33. „*Eadem est specie, barba tantum et armorum villo distans, quem tragelaphon vocant, non alibi quam iuxta Phasin amnem nascens.*“ cf. Arist. H. A. II. 1. 28. Athen. XI. p. 497. ubi etiam pocula hoc nomine (τραγέλαφοι) commemorantur, for-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σὺ δ' ὦ θεοῖσιν ἐχθρέ, ποῖ' ἄττ' ἐστὶν ἅττ' ἐποίεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σύ,
ἃ'ν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν·
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τοπρῶτον εὐθύς

954. κολοκτρυόνα Rav. — 955. ποῖά γ' ἐστὶν A. Rav. U. Bar. . 1. Kust. Br. Inv. Both. ποῖά τ' ἐστὶν Ven. ἄττ' utroque loco edd. Borg. ἄτ' Ma. ποῖ' ἄττ' ἐστὶν ἅττ' ut nos cum cett. libb. . Bekk. — 956. οὐχ ἱπαλεκτρυόνας γε μὰ Δί', οὐ τραγ. cum on. Dind. a. b. prob. Seidl. οὐχὶ μὰ Δί' ἱππαλεκτρυόνας γ', οὐ . Reisig. Coniect. p. 99. Mutandum aliquid esse putarunt anapaesti a, quamvis codd. omn. consentiant in lectione, quam servavi. οὐ λάφους Bar. sol. οὐχ ἱπαλεκτρυόνας μὰ Δία, καὶ τραγελάφους l. Review of Pors. Hecub. p. 85. (= 267. ed. Lips.) ut Sophocl. r. 689. ubi cum negatione similiter componitur καί. — 957. αὐτοῖσι ἴ'ν τοῖσι Ma. τοῖς Bar. — παραπετάσμασι omisso ν Rav. edd. vett. Canin. — 958. πρῶτον μὲν εὐθύς omisso τό U. D. Mon. Elb. 2. Ma. Canin. τοπρῶτον μὲν εὐθὺς edd. vett. exc. Can. Particu- λὲν deleri iussit Dawes. Misc. Cr. p. 173. σοῦ πρῶτον εὐθύς Cant. . C. τὸ πρῶτον Dind. Bekk. cetera nobiscum. — παρὰ σοῦ τὴν ν εὐθύς Rav. omisso τοπρῶτον. — ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβον ab init. Ma. Ven. U.

sic dicta, quia figuras eius- caelatas repraesentarent. '. παραπετάσματα Μη- l. Aulaea sive tapetia Medica iisque monstrosis figuris e- obsita. ἐκεῖθεν (ἀπὸ τοῦ κα- άννυμι) γέγονε καὶ τὸ καττα- μα, ὅπερ ὁ κωμικὸς παρα- μα λέγει, δυνάμενον ὡς εἰκὸς ναι καὶ περιπέτασμα. Eustath. 32. Quare id genus tapetes re Persici vocantur Athen. V. 7. cf. Martial VIII. 28. Plaut. . I. 2. 14. Böttiger Vasenge- I. 3. 105. — ἴσχναν α. h. tilentam (tragoediam) *feci*, s. t *tumescere desineret*. Sic Ae- Prometh. 380. ἐάν τις ἐν καὶ- μαλθάσσῃ κέαρ, καὶ μὴ σφρι- γῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. cf. 842 sq. supr. Astute vero Aristophanes rem ita instituit, ut Euripides ipse, quae vitiose fecerat, ea sibi in meriti loco poneret. — ἐπυλλίοις. ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. ὡς δὲ βρέφος βρεφύλλιον καὶ εἶδος εἰδύλλιον, οὕτω καὶ ἔπος ἐπύλλιον. Sch. Non solum verba minuta sive vocu- las intellige, sed etiam rhythmos im- becillliores, leviores et magis enervatos. — περιπάτοις. *ambulacrum*, deinde *disputatio* quasi *ambulatoria*. Nam non solum, qui inde nominati sunt, Peripatetici, sed ceteri etiam philosophi deambulantes disputationes suas habere solebant, ut Protagoras Plat. Protag. 315. b. quem discipuli ambulantem attente

οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
960 ἴσχναν μὲν πρώτιστον αὐτὴν καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον
(940) ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς·
εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον,
965 ἀλλ' ὀὐξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς
(945) τοῦ δράματος.

959. καὶ om. Bar. — 960. ἴσχανα Cant. 1. Zonar. II. p. 1129. Suid. v. ἴσχανα. idem rectius v. πτισσάνη cod. Oxon. — 961. τευτλίοισι μικροῖς Ma. Cant. 1. 2. cum al. et edd. vett. λευκοῖς prodiit ex U. Bar. Ven. Rav. Borg. Suid. v. ἴσχανα. — 962. ἀπ' ἠθῶν edd. vett. Cant. 1. Suid (v. πτισσάνη) et schol. pro var. lect. defend. Lessing. Obss. Critt. p. 125. ed. Reichenbach. ἀπήθων Ven. ἀπανθῶν Bar. — 964. ὅτι inctim edd. vett. ant. Port. — 965. τοι pro μοι τὸ Ma. μέντοι B. D. Mon Cant. 1. 2. — εἶπ' ἄν recte repositum est ex Rav. et Ven. a Bekk. et Inv. voluit enim dicere, illud pro rerum conditione factum esse, non semper. vid. Herm. ad Viger. p. 785. εἶπεν omissa particula ἄν cett. codd. et edd. omn.

et decore comitantur. Quare recte a schol. h. l. et infr. 971. περίπατος redditur διατριβή.— τευτλίοισι. Recte interpretatus Spanh. qui auct. Sotion. Geopon. XII. 15. (T. III. p. 873. ed. Niclas) ostendit, *betae succum*, *quidquid tumesceret*, *curare*, opinionem fuisse. Sed simul his verbis continetur obscura notatio matris Euripidis, quippe quae mulier herbaria fuisse credatur, ut supra 856. et Acharn. 478. σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος. Ceterum betae feruntur tres species, τεῦτλον μέλα *beta vulgaris*, τεῦτλον λευκόν *beta cicla*, et τεῦτλον ἄγριον s. λειμώνιον *beta maritima* s. *pratensis*. cf. Dioscorid. II. 49. IV. 16. Plin. H. N. XIX. 8.

962. χυλὸν διδούς, οὐκ ἀπὸ πτισάνης, ἀλλ' ἀπὸ βιβλίων. e schol. Locutio metaphorica e re medica sumpta; ergo παρ' ὑπόνοιαν, cum adiiceret στωμυλμάτων. cf. 857. στωμυλιοσυλλεκτάδης. Artificiosum sane remedium tumoris Euripidique probatum. Una perstringitur Euripides, quod ubivis philosophi et heminis nimis docti speciem praeferre tulit in tragoediis. — μονῳδίαις, γυμνάσμασι μονῳδικοῖς. Schol. quod ambigue expositum est. cf. supra 865. ubi κρητικαὶ μονῳδίαι perstringebantur, ut infr. 1326. ubi Aeschylus Euripidis monodiarum rationem recenset. Ceterum, quod facile intelligitur, Euripides hic vituperatur quod monodias nimis frequenter admisit, non quod omnino eas admisit. — Κηφισοφῶντα μιγνύς. ὅτι ἐδόκει δοῦλος ἂν συμπονεῖν αὐτῷ ὁ Κηφισοφῶν καὶ μέλισα τὰ μέλη. (Quod manifeste significatur infr. 1448. ed. Bekk.) ὃν καὶ συνεῖναι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ κωμῳδοῦσιν. (cf. 1404.) Schol.

964. οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον. h. e. *non intempestive irruens blaterabam*. Nam ἐμπίπτειν de subitis irruentibus haud raro usurpatur e metaphora a pugnantibus vel impetum facientibus petita, ἐμπίπτειν προμάχοις. Possit etiam suppleri εἰς λόγους, quod aeque latine dicitur in

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κρεῖττον γὰρ ἦν σοι νὴ Δί' ἢ τὸ σαυτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν,
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης, χἡ παρθένος, χἡ γραῦς ἄν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

εἶτα δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

966. *κρεῖττον γὰρ ἦν κ. λ.* rectius tribuit Baccho Brunckius auct. B. quam Aeschylo, cuius sunt in edd. ant. et Dind. Aeschylus qui- paullo ante eandem ob caussam invectus est in Euripidem, sed illud severe. Haec scurrilis ludificatio Baccho melius convenit. Consentiunt, Bekk. tacite testatur, Rav. Ven. et Ma. — 968. *ἔλεγον* Bar. — in et *χἡ* vulgaris dissensio librorum (*χὠ, χὠ, χ' ᾧ, χ'ὁ*). — 970. *τα χρῆν* edd. vett. *χρὴ ταῦτα* Ma. *οὐκ ἀποθανεῖν σε δεῖ ταῦτα ταῦτα* A.) *τολμῶντα* A. C. *σε χρῆν ταῦτα* B. *ταῦτ' ἐχρῆν* prodiit Rav. Ven. Mon. D. Cant. 1.

nonem incidere. Ea vero explica- hanc fere sententiam efficit: *non ere de rebus locutus sum, in quas deram.* Hoc vero idem est, quod ba praecedentia indicant. Quare n alteram praeferendam duxi: *ie personae non temere in scenam dcunt dicturae, quidquid in buc- veniat; sed* (*ὁ ἐξιών*) *persona dit, quae, antequam actio ex- iatur, exponat quae spectatores ri sint, naturam fabulae et per- rum mores enarrans.* Ergo pro- s Euripidis tangit. At voce *γένος φύσις*, vel alia rem accuratius ificante, usus est, ut Baccho fa- atem faceret genus Euripidis de- irridendi. *ὅτι δυσγενὴς ᾧ Εὐρι- ης.* Sch. — *ἀπὸ τῶν πρώτων ν. τῶν ἰαμβείων. ἔπη γὰρ καὶ ἃ καλοῦσιν.* Schol. vide not. ad supr. — *ἀργόν. ὥσπερ σὺ Νιόβην καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐποίη- μηδὲν λέγοντας.* Schol.

968. *ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χὠ δοῦλος. ἀντὶ τοῦ τὰ αὐτά. καὶ εἰς τοῦτο δὲ κωμῳδεῖται ὁ Εὐριπίδης, ὅτι διαφόροις τοῖς προσώποις ἀνοικείους λόγους περιτίθησιν.* Schol. Euripides enim vituperatus est merito, quod morum, qui personis essent, nulla habita ratione omnes fere eodem tenore loquentes fecisset. cf. Acharn. 404. 553. — *ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα. ταῦτα* cohaeret cum *τολμῶντα*, ut schol. notat: *ταῦτα, τὸ τοὺς δούλους τοῖς δεσπόταις ἰσοτίμους* (potius *ὁμοίους τὴν φύσιν*) *ποιεῖν. Quum auderes servos heris similes fingere.* — *μὰ τὸν Ἀπόλλω.* et ceterae id genus obtestandi formulae sine negatione *οὐ* ab Aristophane non adhibentur, nisi aut personae respondeatur, quae cum negatione aliqua interrogaverat, ut h. l., aut ipsam obtestandi formulam particula adversantis excipiat vel enuntiatio certe aliqua cum negatione. vid. Reisig. Coniect. p. 106.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπολλῶ'

(950) δημοκρατικὸν γὰρ αὖτ' ἔδρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτο μὲν ἔασον ὠτάν.

οὔ σοι γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

φημὶ κἀγώ.

ὡς πρὶν διδάξαι γ' ὤφελες μέσος διαῤῥαγῆναι.

971. τουτὶ tres codd. Br. Cant. 2. edd. vett. τοῦτο praebent A. B. D. Cant. 1. Rav. Ven. Ma. τοῦτο μὲν οὖν C. — ὦ 'τᾶν edd. vett. Dind. Both. ὠ τάν Bekk. Inv. — 972. οὔ σοι Dind. edd. vett. — 973. τούτους λαβεῖν Ven. τουτοισὶ λαλεῖν ἔδειξα Suid. v. γωνία. — 974. μέσον Ma.

971. *δημοκρατικὸν γὰρ αὖτ' ἔδρων.* Similiter Plut. 721. Aesculapius dicitur *φιλόπολις*, quod Neoclidae demagogi oculos magis hebetaverat. — *ὠτάν.* cf. Plut. 66. — *οὔ σοι γάρ ἐστι περ. κάλλιστα.* h. e. *non admodum decorum tibi est de hac re disputare.* Monet Bacchus, ne Euripides de rei publicae studio mentionem faciat. Unde coniicio Euripidem aut ipsum aliquando deliquisse, aut ut regiae potestatis suasorem in tragoediis vituperari. v. c. Androm. 470. *οὐδὲ γὰρ ἐν πόλεσι δίπτυχοι τυραννίδες μιᾶς ἀμείνονες φέρειν· ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει καὶ στάσις πολίταις.* et passim, ut quasi Homericum illud *εἷς κοίρανος ἔστω* commendaret. Simile quid certe nunc ei probro verti videtur. — *τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα.* h. e. *ex tragoediis meis Athenienses artificia dicendi didicerunt.* vide de hac re Quintil. Inst. Or. X. 1. quem locum Both. adtulit: „Illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparent, utiliorem longe Euripidem fore. Namque is et in sermone (quod ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior) magis accedit oratoris generi, et sententiis densus, et in iis, quae a sapientibus tradita sunt, paene ipsis par, et in dicendo et respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diserti, comparandus." Quod vero Euripidem iterum fecit se laudantem, quum eandem ob caussam potius reprehendendus esset, id eo acerbiorem lusum repraesentat, quod Euripides ipse Phaedram illud, quod nunc ab ipso laudatur, vituperantem introduxit Hippol. 488. *τοῦτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας δόμους τ' ἀπόλλυσ' οἱ καλοὶ λίαν λόγοι. οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.*

974. *ὡς ὤφελες διαῤῥ.* Aeschylus enim cum Aristophane dicendi artem, qua populus pro arbitrio dicentis duceretur, rei publicae habuit perniciosissimam. De positura vocis ὡς cf. Matth. Gr. Gr. §. 513. — *λεπτῶν κανόνων εἰσβολάς.* intell. *ἐδίδαξα.* h. e. *docui regulas subtiliter blaterandi.* Metaphora ex architectura sumpta. Sic Eurip. Hecub. 598. *τοῦτο δ' ἦν τις*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λεπτῶν τε κανόνων εἰσβολάς, ἐπῶν τε γωνιασμούς,
νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν,
κἀχὐποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

φημὶ κἀγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι
ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην· ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτούς,

975. τε om. Ma. — ἐσβολὰς edd. vett. Br. Inv. Both. et codd. plur. 3. Suid. Bar. Rav. Ven. Ma. (siquidem Bekk. taciturnitati credere t) Bekk. Dind. — 977. κάχ' ὑποτοπεῖσθαι divisim scriptum B. D. Cant. 1. Rav. Ven. Ma. Br. Inv. Dind. Bekk. Both. schol. pro var. κᾆθ' ὑποτοπεῖσθαι A. C. εἶθ' ὑποτοπεῖσθαι Bar. Suid. v. καχυπ. var. lect. καθυποτοπεῖσθαι coniec. in not. Br. — 979. γ' om. Ven. pro γ' ἂν Elb. — 980. ἐκομπαλάκουν Rav.

μάθῃ, οἷδεν τό γ' αἰσχρόν, κα- τοῦ καλοῦ μαθών. ad quod ol. μαθὼν τοῦ καλοῦ τὸν κα- α. — ἐπῶν γωνιασμούς. γιασμούς, ἁπάτας. Schol. Recte llexit scholiasta normas, ad quas va acute et subtiliter collocari sint, ut auditores decipiant. Sin indicat versus, ut 967 monitum , intelligi debet ars rhythmos ar- iosiores condendi, quae tamen xu huius loci aliena est, quam- interpretes recentiores eam hic taverint. — καχυποτοπεῖ- αι. ἀντὶ τοῦ κακὰ ὑπονοεῖν, ἐὰν εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται. Schol. positum hoc tenendum fuit, non m quod analogiam servat, ut κα- οπτος ex Plat. Re. P. III. Arist. t. II. κακάγγελος Aesch. Agam. Soph. Ant. 1286. Eurip. Phoen. ., sed etiam quod verba ante- ntia sine obiecto posita sunt. Polluc. II. 57. Etym. M. p. 762, Phot. p. 113. Suid. h. v. De sen- Plat. Gorg. p. 454. c. ἵνα μὴ ἐθι- ἐθα ὑπονοοῦντες προαρπάζειν ἀλλήλων τὰ λεγόμενα. Andocid. de Myster. Reisk. p. 5. ὑμῶν δέομαι, μήτε μοι ἀντιδίκους καταστῆναι, μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα, μήτε ῥήματα θηρεύειν. cf. Heind. ad Plat. Gorg. l. l. et Phaed. 231.

978. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων. quod scilicet praeter tragoediae naturam fecit, quae qualis sit et esse debeat ex Aristotelis ingenio, praeclare significavit Hermann. ad Aristot. Poet. — ἐξ ὧν ἂν ἐξηλεγχ. quapropter reprehendi possem. non: reprehensus fuissem, ut vulgo vertunt. cf. Matth. Gr. Gr. §. 590. — οὗτοι ἤλεγχον. δεικτικῶς, ut 973. Quasi spectatorum caussa illud fecisset, qui res e vita communi sumptas, quibus quotidie interessent, melius iudicare possent. — οὐκ ἐκομπολάκουν. κενοὺς οὐκ ἐποίουν ψόφους, οὐκ ἔλεγον κομπώδη ὡς Αἰσχύλος. Schol. vid. 959. 947. 920. etc. — ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας. οὐ τὴν σωφροσύνην αὐτῶν ἀφειλόμην, ἀπὸ τοῦ φρονεῖν καὶ συνεῖναι τὸ λεγό-

Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοῦ γ' ἑκατέρου μαθητάς.
τουτουμενὶ Φορμίσιος Μεγαινετός θ' ὁ Μάγνης,

983. τε pro δὲ Rav. Ven. Inv. Bekk. qui ex sol. Ma. δὲ notat. — γ' om. Rav. Mon. Borg. — ἑκατέρους A. B. C. Brunck. Both. qui scilicet non meminerunt, hos genitivos pronomina arctius denotare. Compara constructionem pronom. αὐτός ap. Hermann. De Pronom. αὐτός p. 55. ἑκατέρων Borg. — 984. τούτου μὲν Φορμ. A. C. Ma. Bar. duo Flor. Suid. bis. τούτου μὲν ὁ Φ. B. D. Cant. 2. Flor. quatt. Elb. τούτου μὲν γὰρ un. Flor. τούτου μὲν οὖν edd. vett. Brunck. Inv. Both. τούτου μεν Bekk. ex Rav. et Ven. unde cum Dind. per hyphen scripsi τουτουμενὶ. — μανὴς Rav. Ven. Μάνης cum libb. plur. edd. vett. Inv. Bekk. Both. Μάγνης exstat in A. et ap. schol. et Suid. cf. not. infra pos.

μενον ἀποσπάσας αὐτούς. Schol. — οὐδ' ἐξέπληττον. Et verum hoc. Quamvis vero, id quod minime ingenio tragoediae adversatur, Aeschylus nonnumquam terrorem et horrorem moveret, ut in Eumenidibus, neque tamen in eo sensum decori laesit, ut Euripides, Polymestorem oculis effossis in scenam taedio spectantium producens.

982. Κύκνους. haud dubie aut persona tragica, aut fabulae alicuius inscriptio, ut Μέμνονας. Scholiasta duos Cycnos commemorat incertus, uter ab Aeschylo in scenam productus sit: ὅτι δύο Κύκνοι ἐγένοντο, ὁ μὲν Ἄρεος υἱὸς ὁ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθείς, ὡς ἐν τῇ Ἀσπίδι Ἡσιόδος, ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ὁ ὑπ' Ἀχιλλέως, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. De priore Eustath. p. 254, 46. notat: ὁ Κύκνος, ὃν ὁ μῦθός φησιν ὑπὸ Ἄρεος ὀρνιθωθῆναι. cf. Hygin. fab. 157. Ovid. Metamorph. XII. 72. — Μέμνων. Memnonis ad Troiam adventus et pugna cum Achille ac caedes inter res Iliacas post Iliadem celebre fuit argumentum, quod non solum a poetis cyclicis, sed etiam tragicis tractatum est. Nam praeter Aeschylum Sophocles quoque tragoediam eiusdem nominis scripsit, ut tradit auctor argumenti Aiac. cf. de Memnone Heynii Excurs. ad Virgil. Aen. I. 489. qui Memnonis fata in Sophoclis fabula, quae Aethiopes inscripta fuit, tractata esse opinatur. — κωδωνοφαλαροπώλους. κώδωνας ἐν τοῖς φαλάροις καὶ γαλινοῖς τῶν ἵππων ἔχοντας. Schol. Quorum verborum versionem Kusteri explicationem vulgo vendunt: *habentes equos, ex quorum phaleris tintinnabula dependent.* Ego interpretor aut: *qui quasi equi tintinnabulorum ex phaleris dependentium strepitu terrent.* Sic Eurip. Rhes. 301 sq. ἀφῶ δὲ Ῥῆσον, ὥστε δαίμονα, ἐστὼς ἐν ἱππείοισι Θρηκίοις ὄχοις. Γοργὸ δ', ὡς ἐπ' αἰγίδος θεᾶς, χαλκῇ μετώποις ἱππικοῖσι πρόσδετος πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον. coll. 383. ibid. aut: *qui quasi equi sonis terrificis assuefacti flagrantur*, h. e. *omnes terrores flocci faciunt.* Tintinnabula enim fuisse equis terricula eorumque sonitu equos exploratos esse, num strepitus pugnae ferre possent, docuit Blomf. ad Aeschyl. Sept. c. Theb. v. 382. p. 142.

983. Apte Bergl. comparat Alciphr. I. ep. 34. σύγκρινον εἰ βούλει Ἀσπασίαν τὴν ἑταίραν καὶ Σωκράτην τὸν σοφιστήν, καὶ ὁπότερος ἄμεινον ἐπαίδευσεν ἄνδρας, λόγισαι· τῆς μὲν γὰρ ὄψει μαθητὴν Περικλέα, τοῦ δὲ Κριτίαν. — Φορμίσιος. h. e. *homines, Phormisio similes.* Αἶδυμος δέ φησιν ὅτι Φορμίσιος δραστικὸς ἦν καὶ τὴν κόμην τρέφων καὶ φορβερὸς δοκῶν εἶναι. διὸ καὶ Αἰσχύλον μαθητὴν φησιν

σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται,
ὅ) οὑμοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς εἰς τὰ πάντα,

85. σαρκασμοπιτυοκάμπαι Ven. — 986. οὑ'μὸς Rav. Suid. v. κομ- Inv. Dind. Pluralem cett. libb. omnes, qui tantum in scriptura μοὶ οἱ ἐμοὶ et ἐμοὶ sine articulo etc.) dissentiunt. οὑμοὶ Bekk. co- omissa, ut solet. — 987. ἐς Br. Inv. Dind. Both. Bar.

εἶναι. βαθὺς δὲ ἦν καὶ καθίει τώγωνα. καμῳδεῖται δὲ εἰς ὀκίαν. Schol. καὶ οὗτος δα- ν. Schol. Eccles. 97. Describi- gitur homo facie terrifica; e itiarum nexu et epitheto se- e coniici potest eum quoque sum fuisse et magniloquum. — κίνετος. ὅτι οὐ πάντως βάρ- , ἀλλ' ἀναίσθητος καὶ οὐκ ης. αὐθάδης δὲ οὗτος καὶ τῶν ηγιώντων ἐστὶ καὶ θρασύς. Quod eius praedicatum atti- Magnesium hominem significari non servum, quamvis altera Μάνης nomen servile exhibe- Nam neque hic locus patitur em servili animo cogitari, ne- uripides, quippe servilium mo- ctor, Aeschylum sic merito po- erstringere. Huc accedit, ut asta affirmet, Megaenetum au- fuisse et ducis exercitus di- em affectasse.

. σαλπιγγολογχυπηνά- h. e. *qui tubis, hastis, bar- formidabiles sunt.* σάλπιγγας ίγχας καὶ ὑπήνας ἔχοντες. τοῦ- εἰς τὸν Φορμίσιον ἀποτείνει. Similiter κωδωνοφαλαρόπω- aullo ante. — σαρκασμοπι- άμπται. In hoc verbo nugan- choliastae et interpretes recen- Significat: *hominum vexato- eque crudelcs ac Sinnis Pityo- ta.* De hoc Sinni Pityocampta rch. in Thes. c. VIII. haec tra- ν δ' Ἰσθμῷ Σίννιν τὸν πι- άμπτην ᾧ τρόπῳ πολλοὺς ει τούτῳ διέφθειρεν αὐτὸν ὁ ύς. de allo latrone cui Sciro nomen fuit c. 9. ibid. Σκίρωνα δὲ πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀνεῖλε ῥίψας κατὰ τῶν πετρῶν, ὡς μὲν ὁ πολὺς λόγος, ληστεύοντα τοὺς παριόντας· ὡς δ' ἔνιοι λέγουσιν, ὕβρει καὶ τρυφῇ προστείνοντα τῷ ποδὲ τοῖς ξένοις καὶ κελεύοντα νίπτειν, εἶτα λακτίζοντα καὶ ἀπωθοῦντα νίπτον- τας εἰς τὴν θάλασσαν. Ergo isti la- trones non solum interfecerunt eos, quos ceperant, sed etiam cum irrisu crudeli cruciabant. Atheniensibus nomina istorum praedonum notissima fuisse, quum ex aliorum latronum historiis famosis colligi potest, tum maxime inde patet, quod eorum co- gnomina ad ipsos significandos adhi- bentur et Xenoph. Mem. II. 1. 14. breviter dicere potuit: τοὺς γὰρ ξέ- νους ἐξ οὗ τε Σίννις καὶ ὁ Σκεί- ρων καὶ ὁ Προκρούστης ἀπέθανον οὐδεὶς ἔτι ἀδικεῖ. Ubi Προκρούστης cognomen est Damastae latronis, quo significatus est, quia quos ceperat extendendo cruciasset. De quo Plut. l. l. c. XI. Δαμάστην ἐν Ἐρινεῷ τὸν Προκρούστην (ἀνεῖλε Θησεύς) ἀναγ- κάσας αὐτὸν ἀπισοῦν τοῖς κλιντῆρ- σιν, ὥσπερ τοὺς ξένους ἐκεῖνος. Cognomen Sinnis vertit Ovid. Me- tam. VII. 441. „*Sinnis, qui poterat curvare trabes et agebat ab alto ad terram late sparsuras corpora pinus.*“

986. Κλειτοφῶν. Theramenis similem fuisse, vel ex hoc loco in- telligi potest, ut iam scholiasta recte monuit: Κλειτοφῶντα ὡς πανοῦρ- γον καὶ παλίμβολον καὶ παραπλή- σιον τῷ Θηραμένει ἀποδεικνύναι βούλεται. — Θηραμένης. vide supr. not. ad 545. (541.). — κομ-

ὃς ἦν κακοῖς [που] περιπέσῃ, καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

990 (970) τοιαῦτα μεντούγὼ φρονεῖν
τούτοισιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν

988. *που* om. Ven. — 989. *Κεῖος*, quod Dind. et Both. ex Eustath. p. 1397, 41. et p. 1462, 45. receperunt, confirmatur Veneto cod. a Bekk. collato. *Κῖος* Bekk. cum cett. codd. et edd. omnibus. — 990. Ex his dimetris Both. fecit tetrametros; quod quidem nullius artis, at magnae audaciae fuit. — *μέντοι σωφρονεῖν* Rav. Ven. Inv. Bekk. *μέντοι 'γὼ φρονεῖν* cum cett. codd. Ma. et edd. vett. *μὲν τοὐγὼ* Both. quod nihil est. (Num ex *τοι ἐγὼ* an ex *τὸ ἐγώ*?). Crasin recte restituit Dind. nisi quod duos accentus posuit *μέντοὐγὼ*. cf. nos in Prolegom. p. XV. XVIII sq.

ψός. πιθανὸς καὶ ἀστεῖος (εὔχαρις). Schol. h. l. et ad Nubb. 639. *περίλαλος, πανοῦργος, ἀπατητικός, τεχνικός* recte addit schol. ad Avv. 195. De Euripide ipso, quum muliebri vesti indutus mulierum concioni se immiscere vellet Thesmoph. 93. *τὸ πρᾶγμα κομψὸν καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου*. ubi schol. monet: *ἀεὶ γὰρ τὸν Εὐριπίδην ὡς πανοῦργον διαβάλλει*.

989. *οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος*. non solum *παρ' ὑπόνοιαν* dictum est, sed una aut in patriam aut aliquem casum Theramenis, qui ad Ceam pertinebat, lepide spectat. Locutio certe ex astragalorum lusu explicanda esse videtur, ut alter scholiasta h. l. et Eustath. p. 1397, 41 sq. et 1462, 45 sq. notaverunt. Felicissimus iactus fuit *Κῷος*, infelicissimus *Χῖος*. De tesserarum et astragalorum ludo vide me Commentar. in Hom. Od. *α*. 107. Ergo sensus nostri loci est: *etiamsi Theramenni tesserae male iactae sunt, sive etiamsi de eo actum est; tamen callide, ut est Theramenis, scit iactum corrigere, sive se ex laqueis periculi expedire*. Aristophani certe dicendum fuit *οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῷος*, sed ut Nubb. *κόρεις* dixit *Κορινθίους* aliosque similes literarum lusus admisit, sic etiam *Κῷον* dicere potuit *Κεῖον*, ut simul aliquid tangeret, quod Atheniensibus risum movit, nobis obscurum est. Interpretes vero de nostro loco non consentiunt. Quidam cum Beckio et scholiasta Didymi auctoritate locutionem proverbialem accipiunt, qua homo versatilis ingenii, qui tempori serviat, significetur. Ex hac parte Theramenes satis iam descriptus est, isque ex nostra etiam interpretatione manet. Proverbium vero a Didymo venditum eiusdem esse videtur inventum. Melior certe explicatio exstat ap. Heindorf. ad Plat. p. 577. petita ex Ceorum et Chiorum moribus, ex qua nostro loco Theramenis malitia notaretur. Ceorum enim civitas clara fuit ob morum probitatem severitatemque institutorum et universam reipublicae administrationem. cf. Böckh. in Plat. Min. et Legg. p. 109. Chii contra erant homines perditissimi. cf. Aristoph. Pac. 171. Plutarch. Lacon. Apophtheg. p. 232. Ex qua quidem explicatione acerba vituperatio proficiscitur Theramenis, at iocus et lepida cavillatio prorsus interficiuntur.

990. Euripidem facit gloriari, quod

ἅπαντα καὶ διειδέναι
τά τ' ἄλλα καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτοῦ,
κἀνασκοπεῖν „Πῶς τοῦτ' ἔχει;"
„Ποῦ μοι τοδί;" „Τίς τοῦτ' ἔλαβε;"
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
νὴ τοὺς θεούς, νῦν γοῦν Ἀθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν

996. ἄμῦνον Bar. — πρὸ τοῦ Dind. Bekk. — 997. κἀναποσκοπεῖν — ἔχεις Inv. quod ex eius libris non fluxit, ut opinatur Both. cum . Nam Inv. ex utroque libro notat ἔχει. De Rav. quidem errat, unde Bekk. enotavit. — 998. τόδ' pro τοῦτ' maluit Bentl. — ἔλαβεν Bekk. (tacite. Num e Rav. et Ven.?) Quum numeri continuentur, gogicum ν̄ locum habere non potest, nisi a metro flagitatur. — . πᾶς Suid. ἅπαντας τις Cant. 1. pr. m. cf. Elmsl. ad Eur. Med. 67.

nienses, quum res domesticas in oediis tractasset, circa eas fe- t versutiores ac prudentiores. si hoc Tragici esset. — εἰσημάμην. h. e. *ut novum aliquid uabam his* (Atheniensibus) vel *ebam*. Sic Xenoph. Memorab. . 10. μὴ οὖν ὄκνει ταῦτα εἰσηθαι αὐταῖς ἃ σοί τε λυσιτελήσει ίναις· καί, ὡς εἰκός, ἡδέως κούσονται. Plat. Lachet. §. 6. γήσατο οὖν τις ἡμῖν καὶ τοῦτο ιάθημα ὅτι καλὸν εἴη τῷ νέῳ εῖν ἐν ὅπλοις μάχεσθαι. Isocrat. gyr. c. 45. περὶ τοῦ πολέμου γείσθαι καὶ συμβουλεύειν. — οἰκίας οἰκεῖν. προσέχειν ἰκίᾳ καὶ μηκέτι πολεμεῖν. Schol. si dicere voluisset: Feci ut Athees res curarent domesticas et ierent esse pugnatores Marathoo Vide, quanto immutabilius gemuliebre Ecclesiaz. 221 sq.

7. πῶς τοῦτ' ἔχει; cavillatanquam in his percontandi forantiquitus usitatis prudentiae vel cardo philosophiae vertanAtque haec adeo vilioribus mis paullo post auget Bacchus. tophanem his formulis locutiones Euripideas certas quasdam notasse, non credibile est, quamvis scholiasta infra τὸ τρυβλ. περυσ. τέθνηκέ μοι Euripidis locutionem esse significaret. Interrogatiunculae id genus cum πῶς et ποῦ satis frequenter in Eurip. fabulis occurrunt, quas ut vitae communi proprias a cothurno alienas esse fortasse iudicavit; eas saltem notavit μικροπρεπείας δείγματα scholiasta, et μικροπρεπείας ῥήματα Suid. h. vv.

1000. ἅπας τις. pro quo usitatius est πᾶς τις, ut infr. 1020. cf. Elmsl. ad Eurip. Med. v. 548. qui loca cit. — εἰσιών, εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν. Sic saepissime hoc verbum nudum adhibetur. Plut. 231. 955. 1085. 1165. — κέκραγε. *increpare servos solet;* nam indignationem clamantis vel morositatem hoc verbum saepe exprimit, ut Plut. 424. Equitt. 672. 1013. Vespp. 692. — μαινίς et μαίνη piscis marinus, qui, ut Eustath. p. 87, 31. tradit, Hecatae sacrificari solebat, quae μανίας caussa esse credebatur. Maena piscis etiam in salsamentis habebatur. Pers. Sat. III. cf. et, quem Br. cit., Camus ad Arist. H. A. t. II.

(980) κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας
ζητεῖ τε „Ποῦστιν ἡ χύτρα;“
„Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος;“ „Τὸ τρυβλίον
1005 τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι·“
(985) „Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν;“
„Τίς τῆς ἐλᾶς παρέτραγεν;“

1001. *ἐκέκραγε* Suid. (v. *μικροπρεπείας ῥήματα* Pors. cit. Ms.) Unde malim *ἐνέκραγε*, quod certe est significantius verbo simplici. — 1002. *ζητεῖτε* Suid. in vv. *ποῦστι μ' ἡ.* idemque legi iussit Reisk. — *ποῦ 'στιν* vulgo. — 1003. *ἀπεδήδοκε* omisso *ν* edd. vett. — 1004. *τρύβλιον* edd. vett. (ut Plut. 1105.) Cant. 2. — 1005. *περισυνὸν* Rav. — *τέθνηκ' ἐμοί* Br. Inv. — 1006. *ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθεσινόν* edd. vett. Bekk. Ven. Ma. et al. contra metr. *ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεσινόν* B. D. Cant. 2. Br. Inv. *σκορόδιον* sine *μοι* Bentl. *σκόρον* Rav. *χθιζινόν* Dind. Both. ut nos. Hanc enim formam Atticam esse contra Phrynich. alii docent. vid. Lobeck. ad Phryn. p. 323. et Herm. Metr. p. 504. qui hanc formam Vespp. 281. restituit metri caussa. Et certe in formis vocis eiusdem variis diiudicandis numerus et metri lex plus valent, quam grammaticorum veterum vulgo dissentientium vaga auctoritas. Hic vero noli oblivisci, ex plurimorum auctoritate *χθιζινὸς* Atticum esse, non *χθεσινός*. Quid Eustath. p. 225. in fin. voluerit, quum *χθεσινὸν* tribueret *τοῖς παλαιοῖς*, incertum est. Nam qui huic *οἱ παλαιοὶ* sint, parum constat. — 1007. *ἐλαίας* Bar. Cant. 1. et aliq. al. *ἐλάας* plurimi libb. *ἐλᾶς* dedi cum Ael. Dionys. ap. Eustath. p. 1944, 8. — *παρέτραγε* omisso *ν* edd. vett.

p. 494. Ceterum *ἀπεδήδοκεν* e vocibus plebis esse videtur. — *τέθνηκέ μοι. ἀντὶ τοῦ κέκλασται, ἀπώλετο. πρὸς τὰς λέξεις Εὐριπίδου.* Schol. Unde concludi potest, Euripidem verbum *θνήσκω* de re inanimata alicubi usurpasse, nisi locutiones lusit huic similes *τέθνηκ' ἔγωγε πρὶν θανεῖν κακῶν ὕπο.* Hecub. 429.

1007. *τίς τῆς ἐλάας. ἐλάα δὲ ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας· καταχρηστικῶς δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται.* Schol. Certius illud testatur Eustath. p. 949, 50. et p. 1944, 8. nimirum sic dici apud Atticos fructum, non arborem. Immo extremo loco monet, *ἐλᾶς διασυλλάβως* ex Aelii Dionysii doctrina Atticum fuisse, quae forma nostro loco aptissima videtur reponenda. — *κεχηνότες Μαμμάκυθοι. stolide hiantes s. aperto ore stupentes.* Sic *χαίνω* saepius adhibetur, indidemque explicandum *Κεχηναῖοι* Equitt. 1260. *hiantes Athenienses. Μαμμάκυθος* et *Μελιτίδης* in iis vocabulis recensentur, quibus apud Graecos significabantur *homines stolidi* ac *stupidi*. cf. Eustath. p. 1669, 45 sq. ubi similis significatione esse referuntur *σάννας, Κόροιβος, Μαργίτης (ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν ὃ ἐστι μωραίνειν), Ἀμφιστίδης*, qui cum *Μαμμάκ.* et *Μελιτ. διαβόητος ἐπὶ μωρίᾳ* fuisse fertur. adduntur *Πολύμωρος, Μόρυχος* (de quo proverbium *μωρότερος Μορύχου*), *Βουταλίων*. Sed

τέως δ' ἀβελτερώτατοι,
κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι καθῆντο.

ΧΟΡΟΣ.

τάδε μὲν λεύσσεις φαιδιμάχιλ-
λεῦ· σὺ δὲ τί φέριστε δὴ πρὸς

1008. δ' om. Rav. Borg. — ἀβελτερώτεροι edd. vett. et codd. plur. ερώτατοι confirmatur Rav. Ven. E. Borg. et Suid. tribus locis rec. Dind. Both. Bekk. — 1009. μαμάκουθοι Rav. Cant. 2. μαμμάκουlibb. plur. Eustath. μαμμάκυθοι confirm. Hesych. Phot. Themist. 3. ed. Harduin. Suid. (Ms. cit. Pors. v. μῶροι.) edd. vett. usque rischl. idemque exhibet cod. Ven. a Bekk. collat. Quare recte recep. Dind. Both. Bekk. — 1010. καὶ ante Μελ. addunt codd. aliq. omitrecte Rav. Ven. Ma. A. C. E. Cant. 1. Borg. Bar. U. Suid. trib. — Μελητίδαι Dind. Bekk. sine libris, qui constanter scribunt Μεκι, hisque accedunt Eustath. p. 1669. Suid. Lucian. Amor. c. 53. si Brunck. de secundae syllabae quantitate Kustero recte adversein hoc nomine proprio, vel huic pari, lis nulla potest esse. Unde et Bekk. Μελητ. sumserint, non comperi; cur scripserint, liquet. άθηνται Suid. quod tamen ob vocem τέως hic poni non potuit. — sq. Respondent haec versibus 910 sq. supr. Anapaestus hic incipiens rochaeo semanto eo facilius excusabitur, quum translati sint anapaeeschyli. — λεύσεις Rav. Ven. Ma. A. B. C. D. Crat. Ven. 1. 2. n. Canin. Raph. Port. Lugd. Amst. Recte Eustath. 64, 12. ὅτι μὲν ο τὸ λιθάσω δι' ἑνὸς γράφεται σ νόμῳ μέλλοντος, λεύσσω δὲ τὸ ο ἐν δυσὶ προφέρεται σσ καὶ πρὸς διαστολὴν ἐκείνου καὶ ὡς ἐνε, εἰ καὶ ἄλλως οὐδέ ποτε πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται δίφθογγος τούτου καὶ πλὴν τοῦ κρείσσων. — φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ vulgo; metrum m syllabam flagitabat, quam crasis a nobis restituta creat. — 1012. m. Rav. Ma. cum al. codd. et edd. vett. Inv. Both. τί om. Rav. δ' Cant. 1. φέρε τί Elb. — φέρε libb. omn. φέριστε metri caussa concf. not. infra pos. — 1013. μόνον om. Ven. μόνος Rav.

um stolidissimus fuit post Mara Melitides, de quo Eustath. haec tradit: ὁ Μελιτίδης ἀεῖν μὴ ἐπίστασθαι λέγεται εἰ μέχρι τῶν πέντε, καὶ ἀγνοεῖν ὁποτέρου τῶν γονέων ἀποῤῥεῖη, καὶ νύμφης μὴ ἅψασθαι, βούμενος τὴν πρὸς μητέρα διαν. Alia horum nominum videsse propria, ut Μελιτίδης, ficta, ut Μαμμάκυθος, quo sicari videtur infans qui in gremio matris se condit ibi refugium quaerens (a μάμμα et κεύθω derivatum). Haec infantis timidi imago iam ab Homero depicta est Il. ζ. 467. ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς. Si Melitidas nomen a terra originem traxit; Abderitas, Misnienses aliosque affines habet.

1011. τάδε μὲν λεύσσεις. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὕτη Μυρμιδόνων

ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας
1015 ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαιῶν·
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
(995) ἀλλ' ὅπως ὦ γεννάδα
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,

1015. ἐλαῶν A. C. E. Bar. Ven. Ma. Br. Inv. Dind. Bekk. Both. ἐλαιῶν ex plur. codd. et edd. vett. revocavi, non metri caussa, quod Kusterum movebat, sed quod hic arbor significatur, non fructus. Hoc enim discrimen veteres observarunt; vide nos ad 1007. ubi altera forma recte se habet. — 1016. κατηγόρηκέ σου Bar. — 1018. ἀντιλέξῃς Elb. Mon. Cant. 1. Ven. Ma. Suid. v. ἱστίοις et λεῖον.

Αἰσχύλου. Schol. Plus indidem citat Harpocrat. v. προπεπωκότες: ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος· τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους, οὓς προπέπωκας εἴσω κλισίας. Lepide igitur Aeschyli verbis in ipsum Aeschylum usus est chorus. Ut enim Achilles apud Aeschylum monetur, ut cladem, cuius auctor fuerit, animadvertat, sic nunc Aeschylus monetur, ut animadvertat, quam turpiter victus sit. Nondum quidem victus erat, quum certamen vix coeptum esset, sed poeta facit chorum pro rei praesenti conditione iudicaturum, qua verbosa Euripidis ars victrix esse videbatur. — φαιδιμάχιλλεῦ. ab Homero (Il. IX. 434.) in Aeschyli Myrmidones, inde huc translatum. Quum totus orationis color Homericus appareat φέριστε, quod pro φέρε posui, non potest vituperari, quippe quo etiam Sophocles ὁ φιλόμηρος uteretur Oed. Tyr. 1149. — ὅπως μή. scil. ὅρα. vid. de hac ellipsi nos ad Plut. 322.

1015. ἐκτὸς τῶν ἐλαιῶν. h. e. *extra terminum iusti.* Metaphora ducta est ex certamine equestri, quod habebatur in hippodromo, ubi ad finem decursionis plantatae erant oleae. Qui equo scohibere non poterant extra terminum (ἐκτὸς ἐλαιῶν) vagabantur, vid. Fr. Iacobsium V. C. ad Anthol. IX. p. 139. ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου (ἐπ' ἄκρου ἱπποδρόμου) οὗ ἐτελεῖτο ὁ δρόμος ἐλαῖαι στιχηδὸν ἵστανται, οὖσαι κατάντημα τοῦ δρόμου, καὶ οὐδεὶς ἐπέκεινα τούτων ἐχώρει. ὅστις οὖν πέρα τοῦ δέοντος ἔπραττέ τι, ἔλεγον ὡς ἐκτὸς τῶν ἐλαιῶν φέρεται. ἐπεκράτησε δὲ εἰς παροιμίαν. — πρὸς ὀργήν. *iracunde.* Adverbialiter, ut supr. 860. — ἀλλὰ συστείλας. *vocabulum nauticum; ἱστία συστ. vela contrahere,* unde metaphora, ἑαυτόν, vel συστέλλεσθαι *se cohibere.* Atque in metaphora semel recepta sibi constans fuit, quum primum adderet ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοις, de quo schol. haec habet: τοῦτο δὲ εἴρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἳ ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ τούτου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος. χαλῶντες δὲ ἤδη κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρόσω τοῦ πλοῦ. ἄκροισι δὲ τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον. Similiter Eurip. Med. 510. δεῖ μ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν στόμαργον γλωσσαλγίαν. h. e. *oportet me ad modum boni gubernatoris vela contrahere, ut linguae tuae loquacis pruriginem subterfugiam.* Praeterea multae de re navali petitae meta-

ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοις,
εἶτα μᾶλλον μᾶλλον αἴξεις,
καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ
πνεῦμα λεῖον
καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.

1020. *ἱστίοις* cod. Ma. Suid. schol. Dind. Both. postquam Bentl. cribi iussit. *ἱστίοισι* cett. libb. omn. — Bekkerus fortasse nescius hos is fecit homoeoteleutos:

ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν,
εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις,
καὶ φυλάξεις.

uvis hoc non praeter morem Aristophanis esset, hic tamen neque ia apparet, cur tales versus choro tribuisset, nec qui sic scribit contatem cum carmine superiore (910 sq.) servare potest, quae certe ervanda. — 1021. *μᾶλλον* semel tantum C. Suid. v. *λεῖον*. — *ἄξῃς* . 2. *ἄξεις* codd. cett. et edd. omn. *εἴξεις* coniec. Seidler. *ᾄξεις* vel ς conieci equidem idque ab Aristophane vere profectum esse, facile t ostendi. Nam *ἀΐσσω* in aoristo et futuro saepe cum iisdem tempo- verbi *ἄγω* commutatur, cf. not. crit. ad Plut. 917. et supra ad v. , quia haec utriusque verbi tempora sibi admodum sunt similia. Sed formam praeferrem, incertus eram; si aoristi participium *ἀνάξας* itur Plut. 719., non una probatum est futurum, quamquam de huius scriptura magna et fere inexplicabilis est dissensio. Non solum trium (*ἀΐσσω*) sed etiam disyllabum (*αἴσσω*) in choris deprehendi, dit Elmsl. ad Eurip. Suppl. v. 962. utrumque Atticum iudicans, contra n. ad Eurip. Hec. 31. coll. Elmsl. ad Eurip. Iphig. Aul. 12. et inprimis cch. 147. ubi et tertia forma *ᾄσσω* probatur (*ἄττω*?) et de notione agitur. Verbum vero hoc nostro loco medetur commodumque sensum hunc: *Deinde magis magisque insurges.* Nam chorus hortatur ut in praesens tempus caute agat, deinde vero iterum impetum faciat. 22. verba *ἡνίκ' ἂν — λάβῃς* in unum versum (tetr.) contraxerunt Both.

e Atheniensibus erant familiaf. Equitt. 430. Iacobs. ad AnIX. p. 139.

3. *πνεῦμα λεῖον*. metaphoconcinnior, quod *πνεῦμα* de ira tumido capi potest, ut *κότον* Aeschyl. Choeph. 31. *μένος* et *θυμὸν* Eumen. 838. Sophocl. Electr. 610. Eurip. Bacch. 620. Ergo nostro loco idem sensus subest, atque Equitt. 439. *τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται. ventus minus vehemens fit s. minuitur vehementia irae;* fit quasi malacia. Quare bene comparat Lobeck. ad Aiac. p. 320. Philostr. Vit. Soph. II. p. 564. *τὸ μὲν πνεῦμα οὐ σφοδρόν, ἀλλὰ λεῖον*

ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δεξιότητος καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν

1028. *αὐτὸν* pro *τοῦτον* Rav. Borg. Inv. contra metr. — *φάσκειν* Elb. Mon. — *δ'* om. Ma. — *ἐμὲ* Bar. — 1029. *δεῖ* pro *χρὴ* Rav. E. Bar. Inv. Unde *δεῖ* venerit, versum praecedentem consideranti apparebit. — 1030. *βελτίστους* Ven. Ma. — *ποοῦμεν* edd. vett. ante Port. quod Bekk. praeter consuetudinem non recepit. *τ' ἐποιοῦμεν* Cant. 1.

καὶ καθεστηκός. Adde Equitt. 862. *ὅταν μὲν ἡ λίμνη κατασῇ*. de lacu tranquillo: *ἐν εὐδίᾳ εἶναι*, ut schol. ibi notat.

1025. Introducitur nunc Aeschylus virtutes suas depicturus, id quod antea fecerat Euripides. Hic illud iam apte instituit poeta, quod Euripidi versus trochaicos tribuit, Aeschylo autem anapaestos illis multo graviores. — *πυργώσας. αὐξήσας καὶ μεγάλα εἰπών*. Schol. Sic *πυργοῦν* saepe apud Tragicos significat *μεγαλύνειν*. vid. Elmsl. ad Eurip. Bacch. v. 294. Med. v. 513. Blomf. ad Aesch. Pers. 197. Anthol. Gr. III. XXV. 28. Iacobs. II. 110. Sic Noster Equitt. 733. *ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας ἔπεσιν μεγάλοις*. — *τραγικὸν λῆρον, παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ τέχνην*. Schol. respexit scil. Equitt. l. l. Et recte scholiasta, quamvis Blomf. Praefat. ad Aeschyl. Pers. p. VI. negasset. Poeta enim sub chori persona iocatur, non serio rem agit. — *τὸν κρουνὸν ἀφίει*. h. e. non: *rivum emittere*, ut vulgo vertunt, sed: *torrentem bullientem* h. e. *torrentem verborum* s. *verba stridentia emittere*. *ὅτι κρουνοὶ αἱ τῶν χειμάῤῥων ἀρχαί, παρὰ τὸ κρότῳ ἢ κρουσμῷ νάειν ἤγουν ῥέειν*. Eustath. p. 497, 12. 28. coll. 1263, 50. *οἱ μέν φασι τοὺς κρουνοὺς λέγειν παρὰ τὸ λίαν ῥέειν*. Ulpian. ad III. Olynth. *κρουνὸς δὲ τὸ ὕδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον*. Schol. ad Equitt. 89. Hinc per metaphoram varie usurpatur, ut Eurip. Hec. 568. Sophocl. Trachin. 14.

1027. *τῇ ξυντυχίᾳ*. h. e. *propter congressum* s. *colloquium*. Suid. interpr. quae notio substantivi rarior ex usu verbi frequentiore petenda est. cf. 196. supr. Ceterum ipsum Aeschylum Suppl. 93. hac voce sic usum esse notant, quo tamen loco libri variant. — *τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ*. cf. supr. 860. — *εἰ πρὸς τοῦτον*. nihil supplendum est, quod quidam opinati sunt; sed *εἰ* dependet a verbis *τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ*, pariterque se habet, at-

τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τεθνάναι· μὴ τοῦτον ἐρώτα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σκέψαι τοίνυν, οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,

1031. *πόλεσι* edd. vett. Rav. — *ταῦτ'* Rav. *τοῦτο* Ma. — *οὖν* om. Ma. 1032. *μοχθηροὺς* Rav. *μοχθηροτέρους* Ven. — *ἀπέφηνας* pro *ἀπέδειξας* Elb. quod ex gloss. illuc venit. — 1033. *ἐρῶτα* Iunt. 1. 2. at. Ven. 1. 2. Wech. Gel. Raph. non Ald. Iunt. 3. Can. Port. etc. 1034. *τοίνυν γ'* edd. vett. Cant. 1. 2. B. *γ'* om. A. C. D. Bar. n. Rav. Ven. Ma.

e cum *θαυμάζω* constructum. ussa huius constructionis haec est, d verba eiusmodi perturbationem quam aut commotionem animi in- ant. Sic *δέδοικα, εἰ* et aliae si- es locutiones occurrunt. vid. Rei- . Coniect. p. 180. — *τίνος νεκα.* ut Plut. 1174. sed de iptura vide not. ad Plut. 325. — *ξιότητος.* intell. *οὕνεκα. ob scenicae peritiam* vel omnino *ar- tragicam*, qua argumentum fa- ae scite persequitur *ποιητὴς δε-* . 71. supr. Nam *δεξιότης* per- tam alicuius artis cognitionem in- at. Nam et Cleon iste suam ar- callebat: Equitt. 716. *καὶ νὴ ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς ναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν στενόν.*

1032. *ἀλλ' ἐκ χρηστῶν κ. λ.* τὶ τοῦ *ἀπὸ καλῶν κακοὺς ἐποίη- . μοχθηροτάτους δὲ ἀντὶ τοῦ χίστους.* Schol. Quae vocum si- ficationes satis tritae sunt. Vide Indic. Graec. in Plut. Ceterum in eandem partem Euripides vituperatur ab Aristotel. Poet. 25. — *ἀπέδειξας.* h. e. *ἐποίησας, ἀπέφηνας.* ut saepe alias. cf. Plut. 127. 210. 470. Vespp. 1478. — *τεθνάναι. οὐδὲ τοῦτο συκοφαντητέον, ὅτι νεκρὸν λέγει τεθνάναι· ἴσως γὰρ πρὸς τὸ γελοῖον ἐπιτηδεύεται. γελοίου οὖν χάριν εἶπεν· ἤδη γὰρ ἀπέθανεν.* Schol. Locutio non est urgenda; nam disputaturi pacisci solent mortem eius, qui victus erit. cf. Plut. 476 sq. *τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, ἐάν γ' ἁλῷς;* et paullo post: *ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;*

1035. *τετραπήχεις. homines statura excelsa, procera, proceritatem vulgarem excedentes.* Quam proceritatis mensuram habuerint veteres, disci potest ex Herod. VII. 117. ubi traditur, virum maximum e Xerxis copiis nondum *πέντε πήχεις* explevisse. *ἐν Ἀκάνθῳ δὲ ἐόντος Ξέρξεω συνήνεικε ὑπὸ νούσου ἀποθανεῖν Ἀρταχαίην, δόκιμον ἐ-*

μηδ' ἀγοραίους, μηδὲ κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους,
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
(1015) καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.

1036. *μήτ'* — *μήτε* edd. vett. et codd. plurim. in quib. et Ven. Ma. correctum ex Bar. et Rav.

όντα παρὰ Ξέρξῃ, καὶ γένος Ἀχαιμενίδην, μεγάθεί τε μέγιστον ἐόντα Περσέων· ἀπὸ γὰρ πέντε πηχέων βασιλῆων ἀπέλιπε τέσσερας δακτύλους. Gigantum corpora *δεκαπήχη* fuisse tradit Pausan. I. p. 86. et VI. p. 463. quibus tamen maiorem proceritatem, quippe *πηχέων εἴκοσιν ἑπτά*, tribuit Hom. Od. λ. 311. et quidem quum decem annos nati essent. cf. Eustath. ad h. l. Sed haec pertinent ad fabulas, ut *ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς* Theocr. XV. 17. ad iocos festivos. Recte vero Noster Vespp. 553. *ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις.* quae mensura non quidem iustam excedit magnitudinem, at vulgarem; designat enim heroas, quales Homerus sibi finxisse putatur, maiores nimirum quam *οἱ νῦν*, quos alias Noster amat *Μαραθωνομάχους*. Non igitur opus est, ut cum Spanhem. ad Philistaeum gigantem confugias I. Sam. 17. 4. — *διαδρασιπολίτας. ἀντὶ τοῦ δειλούς, ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.* Schol. *διαδρασιπολίτης, ὁ διαδιδράσκων τὰς τῆς πόλεως ὑπουργίας καὶ μὴ βουλόμενος ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καιροῖς παρεῖναι πατρίδι.* Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 34, 20. Henr. Steph. Thes. I. p. 1052. e. putat, vocem hanc ab Aristophane factam esse; videtur potius vocabulum populi, quo *cives perfidos* notaret. Nam *διαδιδράσκειν* nihil aliud est quam *διαφεύγειν*, cf. Hesych. h. v. Ergo *cives* intellexit *dubiae fidei, qui patriam periculis obrutam descrere soleant, imprimis militiam subterfugientes.* Sic verbum hoc usurpatur Acharnn. 576. *νεανίας δ' οἵους σὺ διαδεδρακότας.* et *ὑποδραμών* Equitt. 739.

1036. *ἀγοραίους. subrostranos. ἀγοραῖος ἀνὴρ ἐπὶ σκώμματος λέγεται.* Eustath. p. 192, 13. *ὁ ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένος.* vid. Casaub. ad Theophr. Char. VI. Sic Equitt. 217. *τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά, φωνὴ μιαρά, γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ.* 293. ibid. *ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.* 181. ibid. *ὁτιὴ πόνηρος κἀξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς.* 632. ibid. *ἄγε δή, Σκίταλοι καὶ Φένακες, ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγώ, νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε φωνήν τ' ἀναιδῆ.* Pac. 733. *ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις, οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν οὐδὲ γυναῖκας.* Notavit igitur homines istos subrostranos, quales rhetores fuerunt, qui in foro versabantur, homines nequam et impudentes, ut etiam Plat. Protag. p. 347. c. *φαῦλος* et *ἀγοραῖος* coniungere posset. *ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ἐδήλους ἀναίδειαν, ἥπερ μόνη προστατεῖ τῶν ῥητόρων.*

1037. *πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας.* cf. not. ad 1023. Imitatur quidem in his locutionibus Aeschylum, sed audacius, quam ille verba coniungit. Apud Aeschylum quidem occurrunt *Ἄρην πνέειν* Agam. 366. 1206. *κότον πνέειν* Choeph. 31. 939. *μένος πνέειν* Eumen. 838. et Sophocl. Electr. 610. sed *δόρυ πνέειν* etc. comice ficta sunt. Ergo

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ'
ἐπιτρίψει.

ΔΙ. καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.

1039. *καὶ — κακόν·* Euripidi dant, reliquum versum Baccho Rav. vett. ant. Brunck. Totum versum Baccho A. Bekk. Both., Euripidi Cant. 1. E. Alii aliter personas mutant. Pariter variant libb. in sequente. Quo in libb. dissensu attente observandum est, quid ex verbis statuendum sit. Ut nos Dind. b. non a. — *γὰρ* pro *αὖ* Bar. 1. — *ἐπιτρίψεις* Ven. *ἐπιτρέψει* Ma. — 1040. *καὶ τί σὺ* Rav. Dind. Bekk. *καὶ σὺ τί* rectius cett. libb. omn. quia pronomen *σύ* re solet, ut supra 881. *καὶ σὺ τί δὴ* et in fine *ἐδίδαξας* edd. vett. Br. cf. Reisig. Coniect. p. 129. — *ἀνδρείους* pro *γενναίους* edd. Borg. — *ἐξέδειξας* Ven. — 1041. Euripidi continuat Rav.

ies significare voluit specie bel-
, quorum oculi quasi hastas
ntur, sive potius qui hastas
t. Ut vero Romani dicunt *spi-*
aliquid pro *affectare aliquid*
anhelare, ut *scelus anhelare*,
raeci in formulis supra lauda-
em significasse putandi sunt.
vit Homerus in *μένεα πνείον-*
ἰχαιοί. cf. et Equitt. 435. *πνέ-*
υκοφαντίας. — *καὶ πήλη-*
καὶ κνημῖδας. quae omnia
ent ad armaturam gravem.
ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ
δοῦρε. et *ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί*.
eschyl. Sept. c. Th. 673. *φέρ'*
ἄχος κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ
ὸν προβλήματα. — *καὶ θυ-*
ς ἑπταβοείους. metaphora
est ab Aiacis clypeo Hom. Il.
23. quo Aiax ipse significari
, ut Ovid. Met. XIII. 2. „*cly-*
dominus septemplicis Aiax.“
θυμ. ἑπταβ., ut Horat. Carm.
9. *Illi robur et aes triplex cir-*
ctus erat. Quare recte schol.
ἑπταβ. ἀντὶ τοῦ μεγάλους,
ιεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος Αἴαντος.

39. *καὶ δὴ χωρεῖ κ. λ.* h. e.
o hoc malum increbrescit vel
acrius erumpit. comparant Nubb. 896. *αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν*. quod in simili rerum nexu dicitur. Sed puto Aristophanem sic scripsisse: *ΔΙΟΝ. καὶ δὴ χωρεῖ τῳδί τι κακόν. ΕΤΡ. κραναποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει*. Bacchus enim timet Euripidi. Similiter supra 552. *κακὸν ἥκει τινί*. et 605. *ἥκει τῳ κακόν*. — *κρανοποιῶν. κράνη καὶ λόφους διηγούμενος ἀφανιεῖ με τῷ πατάγῳ τῶν ὀνομάτων*. Schol. Vocula *αὖ* cohaeret cum *κρανοποιῶν*, quo sensu cum verbo *λέγειν* componi solet. Eurip. Med. 638. *τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν*. coll. Orest. 788. Rhes. 874. estque saepius *indignabunde pergentis*, ut *autem*.

1041. *Αἰσχύλε λέξον κ. λ.* Haec si Baccho intercessori optime conveniunt, qui Aeschylum indignabunde tacentem vel torve tuentem adhortatur, quae antecedunt Euripidi tribuenda sunt. Utrumque versum eidem personae dari, ut Dind. fecit, orationis forma vetat. — *αὐθαδῶς σεμνυνόμενος*. vid. supr. 832. 837. (numeri unc. incl.) et ibi not. — *τοὺς ἑπτ' ἐπὶ*

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

δρᾶμα ποιήσας Ἄρεως μεστόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖον;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοὺς ἕπτ' ἐπὶ Θήβας·

(1020) ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας

1042. ἄρεος Ma. edd. vett. Br. Inv. Both. Ἄρεως Rav. Ven. Bekk. Dind. — ποῖον Euripidi dant edd. vett. — 1043. ἄν om. Mon. — 1044. μέντοι coniec. Reisig. Coniect. p. 300. sed σοὶ εἴργασται vere Graecum est et subiecto necessariam vim tribuit. — κάκ' εἴργασται Mon.

Θήβας. De qua fabula similiter iudicare Gorgiam ap. Plutarch. Symp. VII. 9. 10. p. 715. indicavit Spanh. καὶ οὐχ ὡς Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μέγιστον Ἄρεως εἶναι τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. — πᾶς τις. cf. supr. 1000. (979. B.) et de δάϊος εἶναι 913. (895. B.)

1044. Θηβαίους γὰρ πεποίηκας. δῆλον ὡς οὐ φίλων ὄντων τοῖς Ἀθηναίοις τῶν Θηβαίων, ἀλλὰ διαφερομένων. Schol. Recte quidem haec notat; sed iocandi cardo in eo vertitur, quod Bacchus Thebanos, qui fuerunt in Aeschyli fabula, cum Thebanis Aeschyli aetatis commutat. Nam Thebani, quales erant tempore belli Persici, utpote praeter alios μηδίζοντες, non solum Atheniensibus, sed omnibus Graecis erant invisi. Herodot. VII. 233. οἱ δὲ Θηβαῖοι, ὡς εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσέων γινόμενα τὰ πρήγματα, χεῖράς τε προέτεινον καὶ ἦισαν ἄσσον τῶν βαρβάρων, λέγοντες τὸν ἀληθέστατον τῶν λόγων ὡς „καὶ μηδίζουσι, καὶ γῆν τε καὶ ὕδωρ ἐν πρώτοισι ἔδοσαν βασιλέϊ, ὑπὸ δὲ ἀναγκαίης ἐχόμενοι ἐς Θερμοπύλας ἀπικοίατο“ κ. λ. Hos Thebanos Aeschylus neque fortes finxit, neque potuit fingere. Nunc vero tanguntur Thebani cum Spartanis Atheniensium inimicis coniuncti ab initio belli Peloponnesiaci. Quare etiam missa facit, quae obiecit Bacchus, et occasionem sibi oblatam arripit Atheniense ob neglectum rei militaris studium vituperandi. — ἀλλ' ὑμῖν αὖτ'. ὑμῖν ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις μιμήσασθαι καὶ ἀσκεῖν τὰ πολεμικά. Schol. — ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ'. intell. ἐπὶ τὸ ἀσκεῖν τὰ πολεμικά. Quare schol. recte adiecit contrarium: ἀλλ' εἰς ἐγκλήσεις καὶ δικολαφίας. κατηγορεῖ δὲ Ἀθηναίων ἐντεῦθεν.

1047. εἶτα διδάξας Πέρσας. Scholiasta ad v. 1044. significavit anachronismum: οἱ Πέρσαι πρότερον δεδιδαγμένοι εἰσίν, εἶτα οἱ ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας· νῦν δὲ τὸ ὕστερον προτέρως εἶπεν. Spanhemius scholiastae errorem imputavit, Aristophanis fidem pluris faciens. Ac primum quidem notum est, adverbia εἶτα et μετατοῦτο in rebus enumerandis adhiberi nulla temporis ratione habita, ut plerumque nihil aliud indicent, quam *porro*. Similiter iu-

ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὕνεκα τύπτου.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ' ὑμῖν αὖτ' ἐξῆν ἀσκεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.
εἶτα διδάξας Πέρσας μετατοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα
νικᾶν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

1045. *ἕνεκα* Rav. Ven. Ma. Cant. 1. Bar. — 1046. *αὖτ'* Ven. *τοῦ-πάπεσθε* Rav. (non — *σθαι*, ut Inv. not.). *τοῦτ' ἐτρέπεσθε* Elb. — *μετὰ τοῦτ'* vulgo. Quod Reisig. ad *δρᾶμα ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.* refert, ita ut mera fabularum enumeratio sit propter argumenti similitudinem, temporis ratione habita. — *τοὺς* ante *Πέρσας* et in fine *ἐδίδαξα* vett. Inv. At articulum recte om. Cant. 1. Bar. Ven. Rav. Ma. Quum quoque articulum omitteret et tamen retineret *ἐδίδαξα*, versum devit: sed haud dubie *τοὺς* scribere voluit, nam sub textu notavit om. M. R. V. — *ἐδίδαξα* omn. codd. et edd. vett. *ἐξεδίδαξα* ded. ei. Porson. Praef. ad Eurip. Hecub. defend. Blomf. ad Aeschyl. v. 670. not. crit. Hermann. Metr. p. 398. Reisig. Coniect. p. 149. Dind. Both. — 1048. *ἀεὶ* B. C. D. E. Bar. Cant. 1. 2. Iunt. 3. Bekk. (hic tacite). Bene quidem scio, Porsonum Praef. ad Hecub. docuisse *ἀεί* Atticum esse, non *αἰεί*, eique editorum recentiorum plurobsecutos esse, ut Elmsl. Dind. Bekk. Neque me fugit, Elmsleium urip. Suppl. v. 82. doctrinae Porsoni novum argumentum adiecisse; ritas tamen, qua nituntur, mihi videtur imbecillior, quam quae omnem giam evertere possit. Ab Homero enim triplex huius vocis forma *αἰεί* et *αἰέν*) proseminata et auribus Graecorum probata est, quamut sibi admodum similes, tantum duas *ἀεί* et *αἰεί* reciperent Attici. enim *ἀεί* in exitu trimetri iambici occurrat, necessario primam brehabet. Quare ubi prima longa est, *αἰεί* scribi debet. Hic vero non , ne quis mihi obiiciat *κλάειν*, et si quae sunt similes voces. Haec primam ubivis longam habet. Quare in hac vocula scribenda non sobrorum auctoritas sed etiam metri lex semper respicienda esse vi-

t Reisig. Coniect. p. 224. nisi hic *μετὰ τοῦτο* ad fabulam c. Theb. refert. Equidem loic interpretor: *Porro edita fa-Persis indidem eos docui vinhostes cupidos esse.* Aeschyli tragoediarum seriem ex ordine chronologico hanc fecit Blomfield. Praef. ad Aeschyl. Pers. p. XV. Supplices, Persae, Prometheus, Septem contra Thebas, Agamemnon, Choephori, Eumenides.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἀκούσας περὶ Δαρειογενοῦς τεθνεῶτος

ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὠδὶ ξυγκρούσας εἶπεν ἰαυοῖ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν· σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς,

1049. *ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθνεῶτος.* Sic libri plurimi, nisi quod *ἐχάριν* Rav. *ἡνίκα* Borg. (non Rav. ut Inv. false notavit) et *τοῦ* ante *τεθνεῶτος* edd. vett. habent. *ἡνίκ' ἀπηγγέλθη* C. et margo Florentini unius, quod receperunt Dind. Both. Versum depravatum esse, metrum et sensus docent. Brunck. coniecit: *ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἐπήκουσ' ἂν περὶ Δαρείου τεθνεῶτος.* Quum in textu aliquid esse debeat, quod sententiarum nexui respondeat, locum ex fabula, quam spectat, sanare conatus sum. Vulgata quoque lectio, si participium *ἀκούσας* tenetur, ferri potest: *ἀκούσας περὶ Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος.* Tunc spectat hic locus ad eam partem Persarum fabulae, in qua chorus Darium ab inferis excitat ab Atossa iussus 630 sq. quamvis ibi interiectiones fere omnes desiderantur exc. *αἴ* v. 678. — 1050. *δ'* om. Rav. — *συγκρούσας* Bar. Bekk. tacite. Unde concludi potest, sic legi Rav. Ven. Ma. — 1051. *γὰρ* om. Bar. *γ' ἄρ'* Br. Inv. — *χρὴ ἄνδρας* Elb. Mon.

1049. Locus difficilior, qui interpretes merito vexavit. Mirum fuit, quod e lectione vulgata hic Bacchus dicit, in fabula Persis Darii mortem nuntiari, seque laetatum esse, quum hoc audiret. Deinde offendit, quod chorus Persarum nusquam usus est exclamatione *ἰαυοῖ*. Equidem Aeschyli fabula denuo perlecta et cum sententiarum nexu, qui hic est, diligenter comparata, loco nostro medelam reperisse mihi videor, quae non solum metro, sed etiam, quod pluris facio, sensui consulit. Primum pro *Δαρείου τοῦ*, ut edd. vett. habent, *Δαρειογενοῦς* scripsi, quo nomine Xerxes in initio Persarum significatur. Deinde restituendum erat *ἀκούσας*, quod cum *χορὸς δὲ* coniungendum est, ut particula *δέ* docet. Denique *ἰαυοῖ* est exclamatio laetantium, ut scholiasta h. l. diserte dicit. Iam sensus nostri loci hic est aptissimus: *Laetabar, quum chorus, quamvis Xerxis interitum comperisset, tamen manibus sublatis subito iubilarct iauoe.* Chorus enim Persarum saepe exclamat *ὀά, οἴ* prae dolore; has interiectiones nunc Bacchus fingitur accepisse pro interiectionibus laetantium *ἰαυοῖ*. *ὀά* enim, ut schol. ad Persas docet, est *θρήνημα Περσικόν*, ergo barbara vox, quae Graeco homini laete sonare potuit. Et quum chorus manus sustulisset prae dolore, ut pectora et capita plangeret, etiam hos gestus interpretatus est gaudii. *ὀά* ap. Aesch. l. l. inde a v. 576. *οἴ* ad finem fabulae frequentatur. His expositis de ceterorum interpretum opinionibus facile potest iudicari. Inconsulto igitur Blomfield. interiectionem *ἰαυοῖ* choro Aeschyl. 670. etc. tribuit, quippe quae ibi non quaerenda esset. Scholiasta nostro loco de hac voce, *οὔτε ὁ χορός*, inquit, *τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης.* Frustra

ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων
τ' ἀπέχεσθαι·
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων καὶ χρησμούς·
Ἡσίοδος δὲ
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος
Ὅμηρος

53. γὰρ om. Mon. γὰρ τὰς Bar. — 1055. τῆς pro γῆς Cant. 1.

um Berglero quidam ad Per-
lteram editionem confugerunt.
haec fabula iterum edita es-
tur, haec altera editio nec
umenti novi tractatio, nec,
Darii mortem descripsit. cf.
Praef. ad Aeschyl. Pers.
q.

. τελετάς. intelligit myste-
supra 368. τελεταὶ Διονύ-
poll. I. 3. 2. εὗρε δὲ Ὀρφεὺς
Διονύσου μυστήρια. Demosth.
og. II. p. 772. ed. Reisk. ὁ
ωτάτας ἡμῖν τελετὰς κατα-
Ὀρφεύς. Eurip. Rhes. 943.
ίων τε τῶν ἀποῤῥήτων φω-
ιξεν Ὀρφεύς. Bergl. cit. cf.
ad Plat. Phaed. p. 61. Pro-
tiatio mysteriorum mai. dice-
ελετή. — φόνων γ' ἀπέχ.
ede abstineremus. — Μου-
δ' ἐξακέσεις τε νόσ.
δὲ παραλύσεις καὶ τελετὰς
θαρμοὺς συντέθεικεν. ὁ δὲ
λῆς χρησμολόγον αὐτόν φη-
chol. Plantarum virtutes do-
uae morbis medentur. Incli-
rbam eius tradunt *polion*, de
. Passow. Musaeos, Einleit.
qui etiam oracula Musaei col-
. 61 sq. — Ἡσίοδος. in
quod inscribitur ἔργα καὶ
. Schol. notat ὡς πρώτου ὄν-
ιόδου μέμνηται. Falsum hoc
dicere voluit, Hesiodum Ho-
riorem fuisse. Fortasse vero
significare voluit, Hesiodum
agriculturam docuisse.

1055. ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος. quem igitur admiratur ut Aeschylum πολυτίμητον appellatum. 867. supr. — πλὴν τοῦθ' ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε. h. e. *nisi quod bene docuit acies, fortitudinem et quomodo viri arma induant.* Ceterum χρηστά adverbialiter accipiendum esse puto, non obiective ab ἐδίδαξε dependens, ut vulgo statuunt. In τοῦθ' omnes libri consentiunt; quare audacter fecerunt, qui τοῦδ' substituerunt, quod regi volunt a praecedente ἀπό. Non necesse est ut genitivus ponatur, sive τοῦτο nominativum habes sive accusativum. Est autem accusativus, qui cum ὅτι coniunctionem efficit, et πλήν adverbium valet, ut alias v. c. Plut. 199. πλὴν ὅτι h. e. *nisi quod*, quod extra interrogationem expressum sonaret: ἀπὸ τούτου γὰρ μόνον ἔσχε κλέος, ὅτι ἐδίδαξε κ. λ. Quare etiam interpunctio post ἐδίδαξε fuit delenda. — ὁπλίσεις ἀνδρῶν. hoc substantivum actionem indicat. Docuit artem arma induendi. Bacchus vero nimis hoc urget iocandi caussa. Notum enim est, quam curiosus sit Homerus indicaturus, quo ordine heroes arma induant et exuant. Quo accuratius igitur Homerus illud docuit, eo stultius fuit, opinatur Bacchus, quod Pantacles cristam galeae capiti iam impositae adiicere voluisset. διαβάλλει τὸν Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι. μέμνηται δὲ τούτου καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει „Παντακλέης σκαιός.“ Schol.

ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦθ' ὅτι
χρήστ' ἐδίδαξε
τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε
(1035) ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίχ'
ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ'
ἐπιδήσειν.

1056. *τιμὴν ἔσχε καὶ κλέος* Ven. Ma. A. B. C. D. Cant. 2. Elb. Mon. — *ἔσχε* omisso *ν* Rav. Ma. cum libb. plur. et edd. antiq. — *τοῦθ'* ex coniect. Bentl. ed. Dind. Both. Bekk. *τοῦθ'* codd. omn. cum Rav. Ven. et Ma. a Bekk. denuo coll. Atque vulgata haec recte se habet, quia remotum *ἀπό* huc non spectat, neque *πλήν* genit. requirit. — 1057. Euripidem pro Baccho habent Rav. Bar. Cant. 1. 2. — 1059. *ἔμελλ'* Bar. Elb. h. l. contra metr.

1059. *τὸ κράνος πρῶτον. δέον ἐπιδήσαντα τὸν λόφον πρῶτον τὸ κράνος περιθέσθαι· καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνει τοῦτο· κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν* (add. *ἵππουριν·*) *δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.* (Hom. Il. γ. 337.) Schol. Ad *ἔπεμπεν* intellige *πομπήν*, ut Acharn. 236. Avv. 849. Quae pompa fuerit, non indicatur, sed ei praefuit Pantacles armatus, qui pompam adornavit.— *Λάμαχος ἥρως. οὗτος ἄριστος ἦν τὰ πολεμικά. ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αἰσχύλου καὶ Ἀριστοφάνους στρατηγὸς Ἀθηναίων. μέμνηται δὲ τούτου καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν.* Schol. Memorabile est, Lamachum, quamdiu in vivis fuit, ab Aristophane ubivis perstringi ut belli nimis cupidum. Sic eum cavillatur in Acharnensibus et Pace. *Λάμαχον τὸν φιλοπόλεμον ἀεὶ διαβάλλει.* Auct. hypothes. II. ad Pac. ap. Bekk. Mortuus vero laudatur homo praeclarus. Sic Thesmoph. 841. ubi scholiasta notat: *ἐπαινεῖ τὸν Λάμαχον νῦν· ἤδη γὰρ ἐτεθνήκει ἐν Σικελίᾳ τετάρτῳ ἔτει πρότερον.* Unde apparet, Lamachum mortuum esse 416. a. Ch. n. nam Thesmophoriazusas docuit Ol. XCII, 1. = 412. a. Ch. n. Pacem Ol. XC, 1. Quare et nunc quasi Lamachi manes placat.

1061. *ὅθεν. ἤγουν ἐκ τοῦ Ὁμήρου.* Schol. Pro *ἀφ' οὗ*, ut saepissime alias. Sic *unde*, *inde* etc. Latini quoque pro relat. pronom. cum praepos. usurpant. — *ἀπομαξαμένη. ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν σπόγγῳ ἢ τινι τοιούτῳ σώματός τινος ἰκμάδα ἀφαιρουμένων, καὶ τοῦτο νοτίδος πληρούντων, ὥσπερ ἦν ἐκεῖνο τὸ σῶμα πρότερον διάβροχον.* Schol. Vict. Metaphoram quidem significavit, sed quod huc spectat rectius et distinctius Eustathius p. 1857, 11 sq. docet: *πολύχρηστον ῥῆμα τὸ μάσσειν, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν ἀπομάσσειν μὲν τὸ ἁπλῶς ἀποσπογγίζειν, ἀναμάσσειν δὲ τὸ ἄνω ποιεῖν τοῦτο περὶ κεφαλήν. ἐκμάσσειν δὲ καὶ ἐκμάσεσθαι καὶ τὸ ἀποσπογγίζειν μέν, μάλιστα δὲ τὸ ἔκτινος τύπον αἴρειν τινά· ὅθεν καὶ ἐκμαγεῖον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀποτύπωμα, σφραγίς, εἰκών. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔκμαγμα, ὡς ὁ Κωμικός.* Respexit Eustathius ad Thesmoph. 514. *Λέων, λέων σοι*

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

60 ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·
ὅθεν ἡ μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν,
Πατρόκλων, Τεύκρων θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
40) ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.

1060. *γε* pro *τοι* Rav. *τε* Ven. *τὸ* Elb. — *κ' ἀγαθοὺς* Rav. Ven. Bar. *κἀγαθοὺς* Cant. 1. et Invern. (qui idem in Rav. esse opinaba-, Hoepfn. et Beck. frustra probantibus. Tritae quidem sunt formulae *οἱ κἀγαθοί, πολλοὶ καὶ δυνατοί, πολλοὶ καὶ σεμνοί*, quod Romani imitati sunt, ut Horat. Sat. II. 3. 9. *atqui voltus erat multa et lara minantis.* Nihilominus *καί* saepe omittitur, ut Ecclesiaz. 435. *' ἀγαθὰ λέγων.* Acharn. 631. *φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθά.* accedit, quod nostro loco *κἀγαθοὺς* metrum interficit. — 1061. *άκις* Rav. Inv. — 1062. *Θυμολεόντων* Canin. Port. Kust. Brunck. n. — 1063. *ἀντεκταίνειν* Ma. *αὐτὸν* Iunt. 2. 3. Ven. 2. Gel. Port.

εν αὐτέκμαγμα σόν. h. e. *vera mago.* Posuit igitur Aristopha- *ἀπομαξαμένη* pro *ἐκμαξαμένη*, etaphora potius petita sit ab figlina, nec aliud quid verbum significet quam *materiem*, *ex aliquid fingendum est*, *quaere-* eschylus ergo hoc vult: exem- virorum fortium, quos finxi, Homerum quaerenda sunt; is primas imaginum lineas suppe- it. Sic apud Athen. VIII. p. suas tragoedias dixit *τεμάχη λων δείπνων Ὁμήρου.*

62. *Πατρόκλων κ. λ.* h. e. *s fuerunt Patroclus et Teucer.* ligit heroas Homericos, ad quo- exemplum suos finxerit. Quo- non opus est Patroclum et rum in fabulis Aeschyli deper- investigare, ut Welcker. Tri- des Aeschyl. fecit, qui alterum it ad Nereides, alterum in trilogiam de Aiace. — *θυμολεόντων*, non *Θυμολεόντων*, ut quidam ediderunt; sed adiectivum quo Homerus Il. *η.* 228. Achillem ornat, ubi Eustath. p. 678, 63. notat: *θυμολέων δὲ ἢ ὁ ψυχικὴν προθυμίαν ἔχων λέοντος, ἢ ὁ θυμὸν ἀγήνορα ἔχων κατὰ λέοντα, ἢ ὁ μὴ φύσει λέων, ἀλλὰ θυμῷ, τουτέστιν οἴκοθεν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τοιοῦτος.* Errant, qui opinantur esse nomen proprium ab Aeschylo fictum; quia nomina ficta post Aeschylum demum recipi coepta sunt; errant quoque, qui ducem Graecorum istum nobilem Timoleontem significari putant, quum hic esset homo aetatis recentioris et ipsius nomen aliter sonaret. — *ἀντεκτείνειν*, *ὁμοιοῦν*, *ἐξισοῦν.* Schol. Nam *ἀντί* in compositis etiam aequalitatem significat; ut *ἀντίθεος* (pro *ἰσόθεος*), *ἀντάξιος* etc. vid. Viger. p. 578. ed. Herm.

ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας οὐδὲ Σθενεβοίας,
οὐδὲ τόδ' οἶδ' ἤντιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

1065. *οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἤντιν' ἐρῶσαν πώποτ'* correxit Pors. ad Eurip. Hecub. 732. adiuvantt. Rav. (Bekk. tacite testante) Ven. Ma. nisi quod hi duo *εἰς* pro *οὐδεὶς* habent, ut cett. codd. plur. idem recep. Dind. Both. Bekk. *οὐδ' οἶδ' εἰς ἥν τιν' ἂν ἐρῶσαν πώποτ'* edd. vett. exc. Can. Gel. *ἐρῶσαν ἐγὼ πώποτ'* A. C. U. Brunck. Kust. *οὐδ' εὖ οἶδ' εἶθ' ἤντιν' ἐρῶσαν* coni. Bentl. *ἐρῶσαν 'γὼ* (sic) Inv. idque a se restitutum esse gloriatur. *Οὐδ' οἶδ' εἰ ἥν τιν' ἂν ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα* Canin. Gel. Caninius, qui huius lectionis auctor esse videtur, bonum saltem nexum sententiarum effecit, et haud scio an meliorem, quam qui ex Porsoni scriptura proficiscitur. *οἶδα* et *οἶδε* cum apostropho multos errores genuit alias; vid. Plut. 119. Durus sane nostro loco est transitus a prima persona ad tertiam, nec Aeschylo sui ipsius admiratori, ut introducitur, aliorumque iudicia contemnenti convenire videtur, ut ad alios provocet. Quare puto poetam scripsisse aut *οὐδὲ τόδ' οἶδ' εἴ τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα*, aut quod in textum recepi. Et certe Euripidis verba *οὐδὲν Ἀφροδίτης σοι ἦν* postulant, ut Aeschylus tale quid antea dixisset. Sic enim Aeschylus dicere voluit, se nescire, num quando mulierem amantem finxerit; Euripides vero interpretatur, quasi Aeschylus dixerit, se nescire num quando mulieris alicuius amorem in se excitaverit, ad quae respondet: *profecto, parum amabilis eras.* — 1066. *οὐδὲ γὰρ ἦν* Rav. Inv. Dind. Bekk. *οὐ γὰρ ἐπῆν* cett. libb. omn. cum Ven. Ma. et recte se habet hoc, ut docet, quod sequitur: *μηδέ γ' ἐπείη.* — *σοι* om. Cant. 1. *μηδέν σοι* Bar. false, quia *οὐ* antecedit; sed ortum est haud dubie ex Aeschyli *μηδέ.*

1064. *οὐ Φαίδρας. δρᾶμα Εὐριπίδου.* Schol. Intelligit enim Hippolytum Euripidis, quae fabula etiam in cod. Florent. inscribitur Phaedra. Errorem Valcken. notavit Diatrib. p. 16. Sophoclis fabula fuit Phaedra, quae quum valde nobilitata esset, factum est ut aliquando sub Phaedrae nomine citarentur, quae essent ex Hippolyto. Factum etiam est, ut scholiastae nobiles fabularum personas ut fabularum nomina proferrent. Sic schol. ad Plut. 635. (639. Dind.) Electram Euripidis vocat, quum vocare vellet eius Orestem. cf. Valck. l. l. et ad Hippol. pag. 216. — *Σθενεβοίας. Σθενέβοια δέ, ἣν Ὅμηρος Ἀντειαν λέγει, ἥτις ἠράσθη τοῦ Βελλεροφόντου.* (Pariter schol. Ven. ad Il. ζ. 160. *ὅτι Ὅμηρος Ἀντειαν, οἱ δὲ νεώτεροι Σθενέβοιαν.*) Sch. Steneboea sive Antea, quum a Bellerophonte repudiata esset eiusque amorem frustra sibi conciliare studuisset, hunc quasi adulterii com-

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μηδέγ' ἐπείη.
ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοὖπικαθῆτο,
(5) ὥστε γε καὐτόν σε κατώπέβαλεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή.

1067. *πολλοῦ πολλὴ 'πικαθῆτο* Cant. 1. haud male, quia adverbium s praecedit, ut Equitt. 819., et lenior crasis fit *πολλήπικαθῆτο*. i Bar. Florent. unus. *πολλοῦ γ'* Cant. 2. Mon. Elb. — *'πικαθοῖτο* ett. Br. Inv. Bekk. (tacite hic. Ergo ex Rav. Ven. Ma.) et codd. Ion. cum al. *'πικαθῆτο* Cant. 2. Bar. Flor. quatuor. (quorum quilene *ἐπικαθῆτο*.) Dind. Both. — *σοῖς* Rav. — 1068. *κατουνέβαλεν* (sine *ν* ephelc.) E. *κατ' οὖν ἔβαλεν* A. Ven. Leid. U. Bar. (in *κάτ'*) Br. Inv. Dind. Both. Bekk. per tmesin, quam ab Aristophane pudiatam esse ostendit Reisig. Coniect. p. 211. Me tamen non tmesis it, sed frigida vocis *οὖν* positura. *κάτω 'νέβαλεν* edd. vett. exc. bi *κατώνέβαλεν. κατώνέβαλεν* (sic) Ma. In his vera lectio latere r mutato *N* in *Π*, ut scribatur *κατώπέβαλεν* h. e. *κάτω ἀπέβαλεν*, cum contemtu dictum est: *ut te ipsum perderet et huc in orcum et.* Nam notionem perdendi *ἀποβάλλειν* passim induit, ut Eccle-111. *κάτω γ' ἔβαλεν* coniec. Valck. ad Eurip. Hippol. 934. — *τοι* ar. — *τοι δεῖ* Cant. 2.

di cupidum callide criminata ud Proetum maritum. Histo-stat ap. Hom. Il. ξ. 155 sq. 5. False de hoc versu, ut vul-iptus est, cum Spanhem. iu-videntur. „Mirum, ait Spanh., ci ab Aeschylo, aut illi hic a o tribui: quasi nesciret, se amantem adduxisse in sce-ulierem. Idem tamen in Aga-ne Clytaemnestram, regis il-gum uxorem, quum adulteram, ariti etiam caedis cum adul-ius auctore consciam tradit; ie est illius dramatis argu-n.“ At in Aeschyli fabula amo-gisthi et Clytaemnestrae non tur, potius remoti sunt et fabulam, ut Agamemnonis cae-ionis studio paretur. Hoc est infra dicit 1051. *ἀλλ' ἀπο-ειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ν.* At de ambiguo sensu no-ci vide not. crit. — *Ἀφρο-δίτης οὐδέν σοι.* ambigue dictum est, nam metaphorice intelligi posse videtur: *tibi nihil gratiae inerat.* quamvis haec metaphora apud recentiores demum frequentari coepta est. At Euripid. ipse Bacch. 233. *λέγουσι δ' ὡς τις εἰσελήλυθε ξένος ὅσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων.* Aeschyl. Agam. 408. *ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἐῤῥεῖ πᾶσ' Ἀφροδίτα.* h. e. *perit omnis gratia* s. *venustas.* Hinc Lucian. Scyth. *Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει.* et Eustath. p. 353, 11. *Ἀφροδίτης δὲ υἱὸς ὁ Αἰνείας μυθολογεῖται ὡς ἡδὺς καὶ ἐπέραστος καί, ὡς εἰπεῖν, ἐπαφρόδιτος καὶ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχων.* Aeschylus vero et Bacchus propriam significationem urgent.

1067. *πολλὴ πολλοὖπικαθῆτο. πολλή* pro *δυνατή*, ut schol. ad Eurip. Hippol. 1. explicat, quem versum Aristophanes respexisse vi-

ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν ἃ μαὶ Σθενέβοιαι;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας κώνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

1069. *ἐποίησ'* Cant. 1. *ἐποίοις* (sic) Cant. 2. — *ἐπλήγεις* Bar. — Post *αὐτός* comma edd. vett. ante Port. — 1070. *αἱ 'μαὶ* codd. plurim. et edd. omn. exc. Dind. Bekk. crasin *ἃ'μαὶ* restituit Elmsl. Praefat. ad Sophocl. Oed. Tyr. p. IX. *ἐμαὶ* (suprascr. *αἱ*) Rav. *αἱ μὲ* Elb. — 1071. *γενναίους* Rav. edd. vett. *γενναίους καὶ γενναίας* Iunt. 2. 3. Gel. Port. — *ἐνέπεισας* Cant. 1. — 1072. *πίνειν* edd. vett. ante Br. et codd. plurim. in quibus et Rav. Ven. Ma. *πιεῖν* ex A. et U. recte correx. Br. et Kust. — *σοὺς* om. Ven.

detur: *πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος θεὰ κέκλημαι Κύπρις.* Eandem significationem Monk. recte defendit a Valckenario, qui *σεμνή, τιμία* interpretatur, quum saltem pro *πλείστη* capiendum esset, quem usum notavit Blomf. ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 5. Quod nostro loco additur *πολλοῦ*, id adverbialiter positum est pro *λίαν nimis*. Sic Equitt. 819. *πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.* qui locus adversatur Schäfero ad Bos. 548. de tempore interpretanti. Rectius igitur Bergl. et Duk. ad Equitt. l. l. *nimium* vel *valde* explicant, comparantes Nubb. 915. (905. Bekk.) *θρασὺς εἶ πολλοῦ.* — *κατὼπέβαλεν.* h. e. *κατὰ γῆς κάτω σε ἀπέβαλεν.* Quamvis notio *κατὰ γῆς* iure abesset, quia apud inferos ipsos agatur, adverbium tamen (*κάτω*) in lectione nuper vulgata aegre desideratur. In hac notione exprimenda Graeci fere nimis sunt curiosi. Sic Herod. VIII. 53. *οἱ μὲν ἐρρίπτεον ἑωυτοὺς κατὰ τοῦ τείχεος κάτω.* et Noster Plut. 238. *κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω.* Quare velim, ut crasis *κατὼν ἔβαλεν* (h. e. *κάτω οὖν*), quam libri quidam offerunt, exemplo probari possit, quamvis hoc ambiguum esset et pro *κάτω ἐνέβαλεν* sumi posset, quod perverse dictum quivis haberet. Non immerito Aeschylum hunc fontem infortunii Euripidis significare, Thom. Mag. in Eurip. Vit. innuit: *φωράσας δὲ τὸν αὐτοῦ ὑποκριτὴν Κηφισοφῶντα ἐπὶ τῇ γυναικὶ καὶ τὴν ἐντεῦθεν μὴ φέρων αἰσχύνην σκωπτόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν ἀφεὶς τὴν Ἀθήνησι διατριβὴν εἰς Μακεδονίαν ἀπῆρε παρὰ τὸν βασιλέα Ἀρχέλαον.* cf. supr. 963.

1069. *ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας.* διπλῶς νοητέον, ἢ ὅτι τὰς τῶν ἄλλων μοιχεύων γυναῖκας καὶ αὐτὸς ὑφ' ἑτέρων τοιαῦτα πέπονθας, ἢ ἃ ἐποίεις περὶ τὰς ἑτέρας, λέγω δὴ Φαίδραν καὶ Σθενέβοιαν, μοιχευομένας αὐτὰς λέγων, τούτοις ἐπλήγης, ἀντὶ τοῦ καὶ αὐ-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

(1050) πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μὰ Δί' ἀλλ' ὄντ'· ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ποιητήν,

1075 καὶ μὴ παράγειν μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν

1073. *πρότερον* Elb. *πότερα δ'* Cant. 1. — *δ'* om. Ma. — *τοιοῦτον* Rav. Ven. Ma. Cant. 1. 2. edd. vett. — 1074. *τὸν πονηρὸν* Bar. — *γε* om. Rav. — 1075. *μὴ δὲ* edd. vett. *μήτε* Rav.

τὸς τὴν γυναῖκα μεμοίχευσαι. Sch. Recte hoc ambigue et lepide dictum interpretatus est; nam *ποιεῖν* de poetis notione *fingendi* satis tritum est. — *ἀνέπεισας.* h. e. *permovisti*, non: *permotas finxisti*, ut Both. vertit, qui haec ad personas Euripidis spectare putabat, quum aliae mulieres, quae istorum exempla imitatae sunt, intelligantur necesse sit. Significat enim poeta, quid detrimenti societas humana ex Euripidis fabulis ceperit.

1072. *κώνεια. ὅτι πληθυντικῶς εἶπε κώνεια ἕνεκα τοῦ πολλὰς εἶναι· ἦν δὲ καὶ ἑνικῶς εἰπεῖν. τάχα μέντοι μᾶλλον πρὸς τὸ περὶ γυναικῶν ἱστορούμενον· πολλαὶ γὰρ τὴν Σθενέβοιαν μιμησάμεναι πιοῦσαι κώνειον ἐτελεύτησαν.* Schol. Berglerus putat, hoc a Comico ironice dici; quia non verisimile sit, adulteras ad modum Stheneboeae Euripidis sibi mortem conscivisse pudore ductas. Sed verba Aeschyli, utpote cum indignatione quadam prolata, ironiam hanc vix admittunt. Accedit, ut propter *αἰσχυνθεῖσας* alius sensus substitui possit. Hoc enim verbo exprimi videtur, Bellerophontas istos non valde difficiles fuisse. Ergo istae imitatrices cicutam biberunt, quia Bellerophontas suos non frustra sollicitassent. Sic Hom. Od. Θ. 269. *Ἄρης λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο ἄνακτος.* Lysias citante Steph. *τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας.* Sic *αἰσχυντήρ* h. e. *stuprator* Aeschyl. Choeph. 977. coll. Agamemn. 1334. Eandem ambiguitatem nunc inesse puto Plut. 985.

1073. *οὐκ ὄντα.* Excusat se Euripides temere, quod fabula ita ab antiquitate tradita fuisset, non ab se ficta. Cui Aeschylus prudenter opponit, poetae esse, narrationes traditas ad normam pulchri et honesti conformare. — *μηδὲ διδάσκειν.* h. e. *in scenam edere.* ut recte vertit Br. Hoc verbum sic de poetis dramaticis usurpari, satis constat. Vide Rankium de Vita Aristoph. in Ed. Arist. T. I. p. CXXXIX sq. — *τοῖς μὲν παιδαρίοις. ὁ γὰρ διδάσκαλος τοῖς μικροῖς, ὁ δὲ ποιητὴς τοῖς ἡβῶσιν.* Schol. Aristophanes hic facit Aeschylum docere, quid ipse de poetarum consiliis in fabulis exsequendis iudicatum velit.

ἔστι διδάσκαλος ὅστις φράζει, τοῖσιν δ' ἠβῶσιν ποιηταί.
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς
καὶ Παρνασσῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;

1076. *τοῖσιν δ'* sic recte e Rav. restituit Bekkerus, huicque similiter *τοῖσι δ'* exhibet Bar. quod Pors. et Bentl. iam prob. *τοῖς* cett. codd. *τοῖς δ' ἠβῶσι ποιηταί* edd. vett. *τοῖς δ' ἠβῶσίν γε ποιηταί* Br. Inv. Both. *τοῖς ἠβῶσιν δὲ ποιηταί* Dind. — 1077. *δὲ* pro *δὴ* Bar. Cant. 1. *δὴ* om. Rav. — *Λυκαβητοὺς* codd. plurim. et edd. ante Dind. *Λυκαβητοὺς* Cant. 2. Rav. Ven. Ma. Dind. Both. Bekk. (hic tacite, unde concludi potest, sic in eius codd. legi.). — 1078. *Παρνήθων* coniec. Bentl. Pors. *Παρνασσῶν* Gel. Port. Bekkerus tacite. De scriptura vocis Eustath. p. 1872, 50. *ὁ δὲ Παρνησός, ὃν ἡ κοινὴ χρῆσις διὰ τοῦ ᾱ λέγει Παρνασόν, πολὺς ἐν ταῖς ἱστορίαις, φυλάσσων μέχρι καὶ νῦν παρὰ Βοιωτοῖς ὑποβάρβαρον τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Τερνεσὸν γὰρ αὐτὸν παραλαλοῦντες φασὶν οἱ ἐγχώριοι. ἡ δὲ διὰ τῶν δύο σσ γραφὴ τοῦ Παρνησσοῦ κατήργηται παρὰ τοῖς ὕστερον.* Quamvis in his dialectorum proprietas non significata sit, perspicuum tamen est, eos, qui hic *οἱ ὕστερον* dicuntur, non Atticos esse, alioquin literae *σ* duplicatae inimicos. Neque *κοινὴ χρῆσις* dialectum communem (*τὴν κοινήν*) significat, sed usum receptum. Distinguere videtur tres aetates, Homericam, classicam, ut hoc verbo utar, et recentiorem hac, ut passim facere solet. Quae cum ita sint, scribi necesse est *Παρνασός*, ut in codd. plurim. vere scriptum deprehenditur. Convertit haec false O. Müller. Gesch. Hellen. Stämme und Städte B. I. p. 479. qui de montis huius Atticam tuentis situ et ambagibus bene disputat ibid. p. 22. 34 sq. 479. — 1079. *ἀνθρωπίως* Rav. Suid. h. v. *ανειά* (h. e. *ἀνθρώπεια*) Bar. — *φάσκειν* pro *φράζειν* Bar.

1077. *Λυκαβητούς. οἷον ῥήματα παραπλήσια ὄρεσιν, ἢ τὸ Λυκαβητοὺς καὶ Παρνασσῶν μεγέθη Αἰσχύλος ἔν τινι τῶν αὐτοῦ πεποίηκε δραμάτων. ἔστι δὲ Λυκαβητὸς ὄρος Ἀθηναίων.* Schol. Quod de fabula Aeschyli nescio qua scholiasta suspicatur, in mera coniectura niti videtur. Metaphoricam harum vocum significationem indicavit Suidas v. *Λυκαβηττός*. Lycabettus enim mons Atticae ad fines Boeotiae situs. Euripides hoc dicere videtur: *Quid commodi inde redundat, quod tu magnitudinis notionem montium nominibus exprimis, quum deceret te more humano loqui.* Id saltem ex Aeschyli responso colligi potest.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ' ὦ κακόδαιμον ἀνάγκη
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι·
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
ΔΙ) ἃ μοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ.

1080. τἄγε pro τὰ edd. vett. Inv. nullo codice defensum. Additum est ab ignorante, literam ρ̄ vocalem producere, ut infr. 1087. ἀλλ' κ. pro ἀλλὰ ῥακ. — 1081. καλῶς pro κἄλλως Ma. ἄλλωσ' Bar. ς Iunt. 1. — χρῆσθαι μείζοσι Bar. — 1082. σεμνοτέροισι Rav. — ἃ 'μοῦ edd. vett. ante Kust. ἃ ἐμοῦ Kust. ἃ μοῦ Dind. Both. ἀμοῦ — καταδιδάξαντος Bar. — διελυμείνω Cant. 2. διελυμήνω edd.

tamen Comicus voluit, id assim indicavit: Euripidem ni- Aeschyli mentem assequi non —φράζειν ἀνθρωπείως. ατ' ἄνθρωπον. more humano, ue sententiae, neque voces longe e sint, sed planae et vulgares. us Euripidem hoc dicere cal- ecit, quia in eandem partem s ipse vituperatus esset. Ad nis similitudinem Bergl. con- Strat. ap. Athen. IX. p. 383. ἱκετεύω γ' αὐτόν, ἤδη μετα- ἀνθρωπίνως λαλεῖν. quod quodam profertur, qui ver- sus erat a vulgari usu nimis , ut nostro loco ῥήμασι μεί- Sic Xenoph. Mem. II. 1. 34. ησε μέντοι τὰς γνώμας ἔτι ειοτέροις ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν. , ut obiter dicam, §. 33. lo- arminis antiqui continere vi- quod editores latebat:

ταν ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος,
μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται,
ἃ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑ-
μνούμενοι θάλλουσιν.

1080. διανοιῶν ἴσα. σημειωτέον ὅτι πρὸς γενικὴν ἔταξε τὸ ἴσα. Schol. Constructio omnino rarior, quam tamen et Thom. Mag. probat: ὅμοιον τῷ δεῖνι καὶ ὅμοιον τοῦ δείνος· ὡσαύτως καὶ ἴσον τῷ δεῖνι καὶ ἴσον τοῦ δείνος. Idcirco Eurip. Hipp. 302. ἴσον δ' ἄπεσμεν τῶν πρὶν stare potest, quod Monk. mutavit adversatus Valckenario. Nec longe repetenda est huius constructionis caussa, quum genitivus quodammodo etiam pertineat ad alterum substantivum. Mediam quandam sedem occupat inter propriam constructionem et enuntiationis formam eiusmodi: σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων ἦσαν ἴσαι πως. Eurip. Hec. 128. — ἃ μοῦ χρηστῶς καταδ. τὸ λέγειν τοὺς ἥρωας μείζω ῥήματα, καὶ παρὰ τὰς μεγίστας διανοίας καὶ τοὺς λόγους τοιούτους προάγειν. Schol. Recte quidem; sed non solum hoc. Cogitavit etiam augustiorem heroum speciem externam et maiestatem, ut docent quae sequuntur.

1084. τοὺς βασιλεύοντας

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δράσας;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοὶ
τοῖς ἀνθρώποις φαινοντᾰ́ναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' οὖν ἔβλαψα τί δράσας;

1084. ἵνα plene Ven. — ἐλεεινοὶ edd. vett. et cum codd. ante collatis Rav. Ven. Ma. formam Atticam restituit Brunck. prob. Pors. Praef. ad Eurip. Hecub. p. VIII. Sic tradit Eustath. quoque p. 1276, 63. ὅτι δὲ τὸ ἐλεεινὸν καὶ ἐλεινὸν τρισυλλάβως ἐλέγετο, παραδεδώκασιν οἱ τεχνικοί (h. e. Alexandr. grammatici). cf. et Br. ad Sophocl. Philoct. 870. — 1085. φαίνωντ' εἶναι edd. vett. φαίνονται εἶναι A. B. φαίνωνται εἶναι C. Ven. φαίνοντ' εἶναι Elb. Br. Inv. Dind. Both. Bekk. De cett. codd. tacent. Putant enim licitum fuisse, ut αι diphthongus elidatur. cf. Blomf. ad Eurip. Iphig. Aul. v. 407. Crasin restitui, quam defendit et hic librorum dissensus. cf. et supr. 510. qui locus huic par est. — Post ἔβλαψα signum interrogationis fuit in edd. vett. except. Canin. ubi distincte legitur, ut nunc. Quare Reisk. non primus fuit, qui interpunctionem ceterorum perversam correxit, ut Dind. false notavit.

ῥάκ. διὰ Οἰνέα καὶ Τήλεφον καὶ τοὺς ἄλλους. Schol. cf. supr. 858. 871. et Acharn. 393 sq. — οὔκουν ἐθέλει γε τριηραρχ. munus erat ditiorum civium, ut sumptibus suis naves pararent easque armis et remigio instruerent. vid. Böckh Staatshaush. d. Ath. II. p. 79. 119. Petit. Legg. Att. p. 355. Wolf. Prolegom. ad Demosth. Lept. p. C. Iam nostro loco videmus, fuisse ditiorum, qui pauperes et egenos se esse simularent vestesque sordidas induerent, ut munus istud molestum effugerent; quos nunc ridet Comicus. Neque hoc unum fuit onus divitibus, erant praeterea χορηγία, vid. Wolf. l. l. p. LXXXIX. Böckh. l. l. I. p. 487., et ἱπποτροφία, ut sumptibus suis equos alerent ad pompas et ad belli usum etc. — ῥακίοις περιειλυμένος. h. e. *pannis indutus*. Hoc verbo sic saepe usus est Homerus, ut ῥάκεσιν εἰλυμένοι ὠμοῦς. εἰλυμένοι αἰθόπι χαλκῷ. νεφέλῃ εἰλυμένος ὠμούς. In quibus formulis hoc verbum ab Eustath. explicatur καλύπτεσθαι. In lectione vulgata explicanda iam scholiasta laborabat: περιειλόμενος συστραφεὶς ἢ περιειληθείς. ἴλλειν γὰρ τὸ συνέχειν. *Pannis se involvens*, vertit interpres Latinus; sed quomodo hoc scriptura, quae fuit, indicari possit, non ostendit, nec interpretes recentiores erant difficiles.

1088. οὔλων ἐρίων. ὁ Διόνυσός φησιν, οἷον ἐνδεδυμένος ἔνδοθεν ἐρίων χιτῶνα. περιείληται γὰρ ῥάκη προσποιούμενος εἶναι πένης. Schol. Sensus: *dum habet sub pannis tunicam lana floccosa* vel *tenera textam*. Sic οὔλη χλαῖνα Eustath.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὔκουν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλούτων οὐδεὶς διὰ ταῦτα,
ἀλλὰ ῥακίοις περιειλυμένος κλάει, καὶ φησὶ πένεσθαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὖλων ἐρίων ὑπένερθε·
κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.

1087. *ἀλλ' ἐν ῥακίοις* codd. except. Rav. unde Bekkerus primus re- *ἀλλὰ ῥακίοις*. Vulgata scriptura ex eodem fonte fluxit, atque *τάχε* 1080. — *περιειλόμενος* Rav. Ma. *περιιλλόμενος* Ven. *δοιειλύμενος* Cant. 2. *περιειλόμενος* codd. cett. et edd. omn. quam scripturam neminem offendisse praeter Reiskium, qui tamen contra metrum iussit *περιειλούμενος*. Quum scriptura vulgata etymologiae aut adversaretur, loco mederi debebam. Sive enim *περιειλόμενος* de- t ab *περιείλω*, inepte dictum est, sive deducunt ab *περιαιρέω*, formatum est. Ceterum nostra coniectura adiuvatur literis codicis b. 2. — 1088. *ὑπένερθεν* Elb. — 1089. *περὶ* Bar. U. Suid. v. *χι-* (Msc. Oxon.). *'πὶ* Ma. — *κἀνταῦθα* pro *κἂν ταῦτα* Cant. 1. a m. *ἐξέκυψεν* Bar.

32. supr. interpret. *ἡ τριχωτὴ τὸ οὖλον τῆς τριχός*. Schol. s. ad Odyss. δ. 50. *ἀπαλὰς χωτάς* (*χλαίνας οὖλας*). He- *οὖλον, τὸ μαλακόν, ὅ ἐστι αλόν*. vid. et Buttmann. Lexi- 185.

9. *παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀ- ψεν*. h. e. *apud venditores m emergit conspicuus*, nimi- n foro piscario. Sic recte in- tatur schol. Vespp. 789. *ἐν ἰχθύσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἰχθυοπώλαις, ἀπὸ τῶν πωλου- τοὺς πωλοῦντας εἰπών*. Per- m vero nomina pro locis, ubi tur vel habitant, poni, alias vid. supr. 114. et Plut. 84. et scholiasta nostro loco re- nimadvertit, res venales pro oribus dici, idque Atticum es- *παρὰ τοὺς ἰχθῦς, παρὰ τὰ πώλια. τὸ δὲ τοιοῦτον Ἀττι-* *κόν. Εὔπολις „περιῆλθεν εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα.“* Quam- quam et nostro loco, non forum piscarium, sed venditores cogitari, praepositio *παρά* docet. Cur autem poeta hoc adiecerit, idem scholiasta significat. Venerunt enim istuc, ut pisces rariores emerent et inviti ostenderent se divitiarum plenos esse, quas dissimulassent. *φησὶν οὖν ὅτι ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων, ἀντὶ τοῦ τρυφῶν εὑρίσκεται. — ἀνέκυψεν*. Ut *κύπτειν* adhibetur de iis, qui inclinato capite et demissis oculis terram spectant, quod et isti fecerunt, qui pannis induti paupertatem simulabant; ita *ἀνακύπτειν* usurpari potest de iis, qui e miseriis emergunt caput liberius erigentes. Simulatores enim illi proni terram spectantes simulac delicias suas apud piscium venditores conspexe-

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
ἢ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε
τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
(1070) ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ' ἐγὼ 'ζων,

1091. ἢ 'ξεκένωσε Elb. Rav. edd. vett. except. Canin. ubi ν̄ additum est. ἢ 'ξεκένωσεν edd. recent. — ἐνέτριψεν Elb. Both. Dind. a. non b. — 1092. στωμυλομένων Rav. Bar. — ἀνέπεισε Elb. ἐνέπεισεν Cant. 1. — 1093. ἄρχουσι edd. vett. (etiam Can.) Rav. — τό γ' pro τότε γ' Elb. τοί γ' Mon. τόθ' ἡνίκα γ' ἔγωγ' ἔζων Bar. καί τοι τότε ἦν ἐγὼ ζῶν ap. Herod. Hermanni p. 316. in cod. Augustan. — ἐγὼ 'ζων vel ἐγὼ "ζων libb. vulg. crasin restitui.

runt, paupertatis personam, quam agebant, obliti caput subito et oculos erigere solebant. — λαλιάν. cf. supr. 973. coll. 851. — στωμυλίαν. cf. 857.

1091. ἢ 'ξένωσεν τάς τε παλ. rhetores audiendi cupidi sophistices umbracula palaestrae et gymnasiis praeferebant; immo accusantur artis dicendi praeceptores, quod iuvenes corrupissent iisque turpiter usi essent. φησὶν οὖν ὑπὸ Εὐριπίδου στραφέντας ἐπὶ τὸ λέγειν ὁρμῆσαι καὶ διατρίβοντας ἐν τῇ ἀγορᾷ πολλοὺς κτᾶσθαι ἐραστάς. Schol. Contulit Bergl. Nubb. 1036. ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα, ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας. Quod addit τὰς πυγὰς ἐνέτριψεν, alludit ad ἐνρυπρώκτους. Similiter Ecclesiaz. 112. λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν. — τοὺς παράλους. Hoc vocabulo proprie significantur, qui in paralo nave (ἡ πάραλος et altera reipublicae navis ἡ Σαλαμινία) remigabant; loco autem nostro scholiasta praeeunte universe *remiges* indicatos esse statuunt: κοινῶς δὲ παράλους τοὺς ἐκ τῶν τριηρῶν ναύτας. At vereor ne quis alius remiges universe παράλους dixerit, quam scholiasta. Notum enim est Atticae maritimae incolas παράλους sive παραλίους dictos esse, eosque ut portibus vicinos rem Atheniensium navalem curasse. Inde certe nautarum significatio facilius sumi potuit, quam de singula nave. οἱ πάραλοι, οἱ ἐν παράλῳ οἰκοῦντες. παραλία γὰρ μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. Schol. ad Lysistr. 58. Quos Athenienses facilius cogitare potuisse, veri quidem est persimile. Num hos et qua de caussa tangere voluerit, ignoramus. Noti etiam sunt Paralii, qui Megacle duce contra Diacrios Pisistrati steterunt. cf. Herod. I. 89. Plutarch. Solon. c. XIII. Remiges vel nautas intelligi, sequentia docent; neque ἄρχων offendere debet, qua voce et cuivis negotio praefectus significatur, et navi praepositus, ut Xenoph. Memor. III. 9. 11. ἐπεδείκνυεν ἔν τε νηῒ τὸν μὲν ἐπιστάμενον ἄρχοντα κ. λ. Socios navales vero pro exemplo adhibuit, ut ostenderet, quam late labes contumaciae serperet, quia isti vulgo ut gubernatoris verbis prompte parere solerent. cf. Xenoph. Mem. I. 1. III. 3. 9. Cyr. I. 6. 21. etc.

οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ' ἢ μᾶζαν καλέσαι καὶ ῥυππα-
παὶ εἰπεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα
τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβὰς τινὰ λωποδυ-
τῆσαι·

1094. ἄλλ' ἢ Amst. Lugd. — ῥυπαπαὶ Bar. Cant. 1. 2. ῥυπαπαῖ scribendum duxit et recepit Dind. — 1095. εἰς Bar. Bekk. tacite. — 1096. κἀκβᾶσι Rav.

1094. ἀλλ' ἢ h. e. *nisi*. Graecismus a Valcken. ad Euripid. Hippol. et Heindorf. ad Platon. Protag. p. 622. significatus, sed finibus suis nondum circumscriptus. Non enim ubique ἀλλ' ἤ recte ponitur pro ἄλλ' ἤ, sed videndum est, quae sit forma enuntiationis. Ut supra 440 recte se habet *τί τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἄλλο ἦν, ἢ κ. λ.*, sic hic, ubi non substantiva comparantur, praeferendum vel potius unice recte scribendum est ἀλλ' ἤ. Utram igitur formulam ponamus, non dependet ex arbitrio. — μᾶζαν. ἅλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Hesych. Deducitur a μάττειν, ὃ δηλοῖ φυρᾶν. Eustath. p. 462, 37. Equitt. 54. καὶ πρώην γ' ἐμοῦ μᾶζαν μεμαχύτος. ubi schol. τὰ πεφυρμένα ἅλευρα μαλάξαντος καὶ ἀρτοποιήσαντος. cf. Thucyd. III. 49. qui vinum etiam admixtum esse, commemorat, quod si factum est, dicebatur φυστὴ μᾶζα, ut docet schol. ad Vespp. 610. φυστὴ μᾶζα ἡ ἐξ ἁλφίτου καὶ οἴνου. Ergo haec fuit pretiosior, quae remigi vix dari solita est. Vox haec nude posita a schol. Paris. ad Plut. 544. explicatur ἄρτος ξηρός, qui nautis certe aptior. — ῥυππαπαί. ἐπίφθεγμα ναυτικόν, παρασκευαστικὸν ἢ παρακελευσματικὸν κωπηλασίας. Schol. cf. Vespp. 909. et schol. ibid. et schol. ad Equitt. 600. ubi ἱππαπαί ex eadem analogia exstat. τὸ δὲ ἱππαπαὶ ἔπαιξε παρὰ τὸ ῥυππαπαί εἰρηκὼς ὡς ἐπὶ ἵππων. ἔστι δὲ τὸ ῥυππαπαί ἐπιφώνημα ναυτικόν.

1095. τῷ θαλάμακι. τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κώπαις παρὰ τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετμῶν, ὅτι μᾶλλον ἐγγύς ἐστι τοῦ ὕδατος. ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετμῶν, καὶ ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρύμναν, ζυγίτης ὁ μέσος, θαλαμίτης ὁ πρὸς πρῴραν. καὶ θαλαμία ὀπή, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. οἷον οὖν παρὰ τῷ συγκαθέδρῳ παρδεῖν. Schol. De remigum ordinibus passim exponit Eustath. p. 1400, 25. παρὰ τὴν θρῆνυν καὶ τὸ ναυτικὸν θράνος καὶ θρανίον, ὅθεν ὁ θρανίτης ναύτης, καὶ κῶπαι θρανίτιδες, αἱ τῶν θρανιτῶν. p. 640, 10. θαλαμῖται καὶ θαλάμακες ἐρέται οἱ ὑπὸ τοὺς θρανίτας. p. 1818, 51. ὁ θρανίτης ἔχει τὴν ἄνω ἕδραν, τὴν δευτέραν ζύγιος, τὴν τρίτην θαλάμιος, ὁ καὶ θαλάμαξ παρὰ τῷ κωμικῷ. Atque in his Eustathius est certior et magis perspicuus, quam scholiasta. θαλάμακες igitur sunt, qui in ordine inferiore sedebant remigum, ut οἱ ζύγιοι et θρανῖται super ipsorum capita adsiderent, unde lusus nostro loco facile potest percipi. — μινθῶσαι. διοσφρᾶναι, δυσοσμίας ἀναπλῆ-

νῦν δ' ἀντιλέγει κοὐκέτ' ἐλαύνει,
(1075) καὶ πλεῖ δευρί, καὐθις ἐκεῖσε.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ';
1100 οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,

1097 et 1098. *ἀντιλέγειν — ἐλαύνειν — πλεῖν* E. Bar. Cant. 1. Dind. a. b. quae mutatio non solum non necessaria est, sed etiam perversa videtur; nam in participio *ἐκβάς* transitio e numero plurali in singularem iam facta est, unde denuo oratio ad nexum superiorem reverti nullo modo potest. — *ἐκεῖσεν* Invern. false citavit e Rav., ubi Bekk. vulgatam invenit. Quare dubitare licet, num etiam in Borg. sit. Nihilominus cum Invern. recepit etiam Both. Nam *ν̄* paragogicum minime postulatur hoc loco, quia nova persona orationem excipit. vid. Hermann. Metr. p. 372 sq. Iam Brunck. immerito haesit, quum pro *ἐκεῖσε* dedit *ἐκεῖσ' αὖ*. — 1099. *ποίων δ' οὐκ αἴτιός ἐστι κακῶν* cum Reisig. corrig. Dind. qui huius scripturae vestigia exstare dicit in Cant. 1. Iunt. 1. Brub. Sed nihil illinc notatum vidi, quod coniecturas horum virorum commendaret. *τε* pro *δὲ* Ven. — *αἴτιός ἐστιν* Iunt. 1. Brub. Cant. 1. quod scriptum est, ut elisio evitaretur. *ἔσθ' οὗτοσὶ* Bar. — 1100. *κατέδειξεν* Elb.

σαι, μιᾶναι. μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον. οἱ δὲ τὸν θύμον, ἢ κόπρον αἰγῶν. Schol. varie explicatur, cf. Plut. 311., ut universe *polluendi* notionem induat. — *κἀκβάς.* repentina ex plurali numero transitio in singularem non inusitata. vide Reisig. Coniect. p. 151 sq. et Elmsl. ad Euripid. Med. v. 552. p. 168. qui confert Avv. 202. (204. Bekk.) ubi schol. *ἐν σχήματι εἴρηκεν ἀπὸ ἑνικοῦ εἰς τὸ πληθυντικόν.* Ergo et nostro loco *κἀκβάς* pro *κἀκβάντες. ἐκβαίνειν* vero proprie de nautis in terram egredientibus usurpatur, ut aor. 1. transitive *aliquem exponere*, Hom. Od. ω. 301. *ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν.*

1100. *προαγωγούς.* similiter ad Euripidem pertinet. Thesmoph. 341. ubi Bourd. *προαγωγός. τοῦτέστιν, ἡ προάγουσά τινα γυναῖκα πορνευσομένην, καὶ διδάσκαλος πορνείας οὖσα κακῶν. — τικτούσας ἐν τ. ἱεροῖς.* *ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ.* Schol. Erat enim opinio, loca sacra partione profanari. Conf. Bergl. Lysistr. 742. ubi mulier se parturire simulans, quum esset in loco sacro, dixit: *ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἕως ἂν εἰς ὅσιον μολῶγὼ χωρίον.* Ibi schol. monet: *εἰς ὅσιον, ἀντὶ τοῦ εἰς βέβηλον καὶ μὴ ἱερόν, ἀλλ' ὅσιον εἰς τοκετόν, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἦσαν. — τοῖσιν ἀδελφοῖς.* cf. supra 867. Erant enim *γάμοι ἀνόσιοι* inter liberos *ὁμομητρίους.* Quare recte scholiasta notat *ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες.* Hom. Od. κ. 6. *τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν· ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. ἔνθ' ὄγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις.* Barbarum et Persarum morem hunc fuisse, dicit Eustath. p. 1645, 12. et Eurip. Androm. 173. Num hunc morem Euripides in Aeolo fabula, quam scripsit, tenuerit, incertum

καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·

1105. *ὑπογραμματέων* Cant. 1. quam lectionem vulgatae iam in eo m ut praeferrem. Nam non solum *ὑπό* abundat, sed etiam sententia, m vulgata praebet, obscura est. In hoc autem verbo latet castigatio eceptorum puerulorum, commoda certe et apta, postquam iuvenum vi- mque corruptores perstrinxit. Nam *ὑπογραμμ.* sunt *γραμματισταί*, quibus verbum *ὑπογράφειν* proprie adhibetur. vid. Plat. Theaet. p. d. Protag. p. 326. d. ubi: *ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δει- γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ μάτιον διδόασι καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν μμῶν.* Vituperavit igitur, quod pueruli iam teneris ab annis rudimen- llius artis discerent, quae ipsos deinde esset corruptura; quum vete- corpus una exercere consuevissent et ex pristina institutione *καλοὶ αθοί* exiissent. — *ἀνεστομώθη* U.

Commemorant Macarei coniu- n cum Canace sorore uterina, fuerunt Aeoli liberi.

1103. *οὐ ζῆν τὸ ζῆν;* Euripi- sententiam nimis argutam et so- ticam, sit venia verbo, repre- lit, ut Plat. Gorg. p. 492. e. atem lepide facit in eandem ntiam disserentem: *οὐ γάρ τοι μάζοιμ' ἄν, εἰ Εὐριπίδης ἀ- ῇ ἐν τοῖσδε λέγει λέγων· „τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατ- εῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν;"* versus ex Euripidis Polyido omptos esse, docet schol. ad Hippol. v. 192. quamvis alii hryxo prolatos esse dixissent, uibus vid. Heindorf. ad Plat. g. p. 155. Euripidem placuisse in hac sententia docet Hippol. Quam ob rem, in utraque fa- similes locutiones iteratas esse, verim. Vid. Eurip. Fragm. Po- II. Phryx. XV. *τίς οἶδεν, εἰ τοῦθ' ὃ κέκληται θανεῖν, τὸ δὲ θνήσκειν ἐστί.* simile Fragm. id. 2. ap. Musgr. Fragm. Tha- letis placitum fuisse, dicit Welcker. — *γραμματέων. τῶν γραμματευειν βουλομένων καὶ μὴ στρατεύεσθαι, ἢ καὶ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. ὄλεθρος γραμματεὺς συκοφαντῶν.* Schol. Scribarum horum a sophistis, ut videtur, eruditorum officium Athenis odiosum fuit, honestum Syracusis et Spartae. Varii magistratus suos habebant scribas variaque ipsorum erant officia. cf. Nubb. 760. Thesmoph. 374. Pollux IV. 19. VIII. 8. vid. Schömann. de Comit. Athen. p. 118. Böckh Staatsh. d. Ath. I. 148. et Corp. Inscript. I.

1106. *βωμολόχων.* cf. supr. 358. — *δημοπιθήκων. δημοπιθήκους δὲ τοὺς πανούργους περὶ τὸν δῆμον, ὡς τὸ ζῶον ὁ πίθηκος, ἢ τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας καὶ πείθοντας.* Schol. Ergo qui simiam se exhibet erga populum vel fraudulentia vel adulatione. Steph. not. Erasmus ad *γελωτοποιΐαν* referre videtur, qui et ad verbum sonare ait populi simia.

(1085) λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν
ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
1110 μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφυσάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας
(1090) λευκός, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· καθ' οἱ Κεραμῆς

1108. λαμπάδ' Elb. — οὐδεὶς οἷδε φέρειν Cant. 1. — 1109. στι supra ἔτι rub. Cant. 1. — ἐστὶ pro ἔτι Bar. — 1110. ἀπεφανάνθην Suid. edd. vett. Ma. Cant. 2. cum plur., ut videtur. ἀπαφανάνθην Ven. Bergl. def. Eustath. Suid. (hic enim utramque formam exhibet). ἀπεφάνθην Cant. 1. ἐπαφανάνθην Rav. Bentl. Br. Inv. Both. Dind. Bekk. Haec forma vera est, siquidem etymologia vera. αὔαινω, ἀφαναίνω, ἐπαφαναίνω. Nam ab ἀπό ἐπί Graeci non componunt, at ab ἐπί ἀπό. Sic Ecclesiaz. 146. δίψει γὰρ ὡς ἔοικ' ἀφανανθήσομαι. Quamquam vero forma stabilita est, nostro tamen loco mihi videtur locutio longe petita; aliud enim est δίψει ἀφαναίνεσθαι siti exsiccari, atque γελῶντα ἀφαναίνεσθαι risu exsiccari; ut putem Aristophanem scripsisse ὥστ' ἀφανισθῆναι, de quo verbo vid. Plut. 508. vel ὥστε κατεξάνθην. de quo vide Elmsl. ad Eurip. Med. 998. — Δία γ' Rav. in initio versus. — 1111. Παναθηναίοισιν Iunt. 3. — δή om. Cant. 1. — 1112. βραχὺς coniec. Duk. — 1113. ὑπολιπόμενος Rav. — 1114. Κεραμεῖς A. B. C. Cant. 1. Bar. Κεραμῆς edd. vett. Eadem librorum in hac forma dissensio Plut. 804. Nubb. 211. Iota subscript. retinet Elmsl. ad Eurip. Suppl. v. 666.

Et certe hoc verius esse videtur, si quidem natura animalium est immutabilis. Intelligit igitur istos ἀμφιδεξίους ἄκροις χρωμένους τοῖς ἱστίοις. — λαμπάδα δ' οὐδεὶς etc. de hoc versu et seq. vide not. ad 131. supra. — ὑπ' ἀγυμνασίας. non cogitanda est lampadum gestatio *decora*, ut vulgo statuunt, sed *scita*, nimirum ne exstinguerentur in currendo.

1110. ἐπαφαυάνθην γελῶν. quae verba exprimunt quod de procis Penelopae habet Hom. Od. σ. 100. γέλω ἐκθανον. de quo Eustath. p. 1839, 29. ὡς οἷα λειποθυμήσαντες ἐκ τοῦ γελᾶν, ὃ καὶ μέχρι νῦν παροιμιακῶς ἐπὶ μεγάλου καὶ ἀθρόου γέλωτος ἐκράτησε λέγεσθαι. Nam ἐπαφαναίνω notionem habet *exsiccandi*, *arefaciendi*, qua adhiberi vocem dicunt de mortuis. Hinc schol. h. l. et Eustath. p. 1387, 2. ἐπαφανάνθην expl. ἐξηράνθην. Descendit vero ab αὐαίνω, de quo supra 194 egi, quodque, si hanc habeat significationem, Atticos cum spiritu aspero enuntiasse testatur Eustath. l. l. Ergo nihil aliud est, quam istud Homericum, quod Terent. reddit: *risu emori*, nosque similiter dicimus. — κύψας. vid. not. ad 1089. — λευκός. παρὰ τοῖς Λάκωσι χαρακτὴρ ἀνδρίας ἦν λευκὸς χρώς καὶ κόμη ξανθός. τὸ δὲ λευκὸν ἐν σώμασιν οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν, ὅτι

ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
γαστέρα, πλευράς, λαγόνας, πυγήν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις
ὑποπερδόμενος
φυσῶν τὴν λαμπάδ' ἔφευγε.

ΧΟΡΟΣ.

μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος ἀδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται.

. τὴν γαστέρα Bar. — 1119. φυσσῶν Bar. Cant. 1. — 1120. . — ἀνδρὸς pro ἀδρὸς Rav.

δειλοί, καὶ λευκώπιοι οἱ γὰρ Ἄλλιος Διονύσιος ἐν λεξικῷ ἔχει· οὐδὲν λευδρῶν ὄφελος. ex Eu-455, 36 sq. ubi paullo anθὲς τὸ λευκόν, ἰσχυρότερα ελάγχροα τῶν σωμάτων. igitur color mollitiei indietiam eius vicina vocabula . Sic Thesmoph. 192. σὺ σωπος, λευκός, ἐξυρημέαικόφωνος, ἁπαλός, εὐδεῖν. Avv. 668. ὡς δ' ἁὡς δὲ λευκόν. cf. Eccles.

δεινὰ ποιῶν. aegre afrischl. misere se torquens. niros motus et gestus edens. aviter ferens, iratus. Both. t, medio opus esse (δεινὰ ος), quod Kust. postulavit, hoc usitatius sit. Quid au- quod iram hominis inconditi potuisset? Sibine ipsi iran pedibus? Irascendi caus- post ei se obtulit, quum censibus plecteretur; neque us fuit, sed ὑποπερδόμενος Brevis sum. δεινὰ ποιῶν m pro δεινὰ πάσχων inauens, quae statim adduntur. hoc usu verbi ποιεῖν Plut. 860. — οἱ Κεραμῆς, οἱ αμεικὸν οἰκοῦντες. δῆμος αίων. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἦγεl. vid. supr. 131. not. — δὲ ταῖς εἰσόδοις τοῦ ἀchol.

1117. ταῖσι πλατείαις. χερσὶν δηλονότι. Schol. vide de hac ellipsi Viger. p. 50. Lambert. Bos. p. 529. ed. Schäfer. — ὑποπερδόμενος φυσῶν cohaerent, ut recte monet Beck. quasi pedendo exstinxisset facem. Praeterea notandum est, praepositionem ὑπό notionem clandestini habere, ut in aliis compositis. vid. Plut. 698. 994. Currentes autem faces retrorsas et ad terram declinatas tenuisse videntur, ne venti tractu exstinguerentur, unde nova proficiscitur iocandi occasio. Quamvis enim caute teneret lampadem, neque tamen tuta fuit ab omnium ventorum flatu.

1120 — 1139. ἡ παροῦσα στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ἐστὶν ἑκατέρα δέκα ἐπιμεμιγμένων τριβράχεσιν, ὧν τὰ ἀ δ' ξ' ἰ τροχαϊκὰ τετράμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα κ. λ. Schol. eodemque modo carmen hoc scripserunt cum libb. opt. Dind. Bekk. alii aliter. Solutionibus longarum syllabarum in hoc carmine frequentius usus est, ut numeri essent rapidiores et hilariores. — ἀδρὸς ὁ πόλεμος varie exponitur. H. Steph. Thes. I. p. 107. praevalere videtur notio *pingue nutriti*, quae metaphorice magnitudinem et vehementiam significare potuit. cf. Hesych. Suid. h. v. Iam πόλεμος ἀδρός, ut πῦρ ἀδρόν, quod ex Plutarch. Sol. p. 79. afferunt, quod Elmsl. Eurip. Bacch. 8. fuisse opinabatur. cf. Elmsl. l. l.

χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως,
(1100) ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς.
ἀλλὰ μὴ ἐν ταὐτῷ καθῆσθον·
1125 εἰσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων.
ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν,
λέγετον, ἔπιτον, ἀνὰ δὲ δέρετον,
(1105) τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινά,

1123. *δύνασθαι* Ma. — *κἀπερίδεσθαι* Elb. — 1124. *μὴ 'ν* vulgo. — 1125. *χἄτ. χἄτ. χ' ἅτ. χ' ἄτ.* vulgaris dissensus. *χἄτεροι* Cant. 1. Bar. — 1127. *ἀναδέρετον* A. B. C. D. E. Cant. 1. 2. Rav. Ven. Ma. Elb. Mon. quod cum praeter metrum esset, Brunck. coniecit *ἀναδέρεσθον*, idque receperunt Inv. Dind. a. b. Both. Bekk. Haec coniectura quidem metro medetur, sed a vulgata nimis recedit, praeterquam quod medium fere ineptum esse videtur. Corruptelae plurimae ortae sunt ex syllabarum parium vel iteratione vel omissione, ut propius esset coniicere, quod nos dedimus, in quo nihil mutatum, at syllaba $\overline{\delta\varepsilon}$ bis scripta. Nunc quidem omnes pedes sunt tribreves, qui tamen optime in hunc versum quadrant. cf. not. ad 1120. *ἀναδαίρετον* edd. vett. *ἀνεδέρετον* Bar. *ἀναδιαίρετον* coni. Bentl. Dawes. Misc. Cr. p. 240. prob. hic tamen variis coniecturis illud auget: *ἀναδιέλετον*, *ἀναδάσασθον*. — 1128. *νέα* pro *καινὰ* Elb. Mon.

1122. *τείνῃ βιαίως*. scil. *μακρὸν λόγον*, quod dicitur de prolixo sermone. Eurip. Hecub. 1151. *μὴ μακροὺς τείνω λόγους* h. e. *ne longos extendam sermones*. Plat. Sophist. p. 217. d. *ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχνόν*. cf. Plat. de rep. X. p. 605. d. Gorg. p. 465. d. e. ibique Heindorf. et Blomf. ad Aeschyl. Agam. 889. ubi ad *μακρὰν γὰρ ἐκτείνας* supplendum esse dicunt *ῥῆσιν*. Quare et nostro loco de impetu orationis vehemente accipiendum. — *ἐπαναστρέφειν*, vox militaris, quae de iis usurpatur, qui postquam se converterunt subito et callide impetum faciunt. cf. Xenoph. Hellen. VI. 2. 21. — *τορῶς*. *τορὸν γὰρ τὸ τρανὲς καὶ σαφές*. Eustath. p. 182, 8. coll. 1532, 11. vocabulum Aeschylo usitatum. vid. Blomf. ad Aeschyl. Prometh. 626. ubi *τορῶς* a schol. expl. *σαφῶς*, *φανερῶς*. coll. Choeph. 729. Agam. 25. 245. 260.

1124. *ἐν ταὐτῷ καθῆσθον*. *μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ λόγῳ καὶ τρόπῳ τὰς ἀντιλογίας ποιεῖσθε*. Schol. Adhibetur enim hoc verbum de iis, qui unum idemque facere perseverant. cf. Eustath. 490, 35. — *εἰσβολαί*, *ἀφορμαί*, *ἀρχαί*, *φιλονεικίαι*, *εἴσοδοι*. Schol. cf. supr. 975. Equitt. 595. unde discimus esse vocem militarem. — *ἀνὰ δὲ δέρετον*. *ἀνακαλύπτετε καὶ εἰς τὸ μέσον προφέρετε*. Schol. Cant. 1. Proprie indicat cutem detrahere, qua significatione passim occurrit simplex ap. Homerum; nunc vero metaphorice dictum est pro *ἀνακα-*

κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ
λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀρρωδεῖτε τοῦθ'· ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτισται,

. *θεωμένοισ'* Invern. idque se ex Rav. recepisse affirmat, unde llam lect. diversitatem enotavit. — 1133. *οὐκ ἔσθ'* Rav. Ven. . — *ἔχειν* Rav. Inv. — 1136. *δ'* tuetur Rav. atque hic haud iens recte vidit Invern., quum contra Br. auctorit. hanc partiquae etiam in edd. vett. exstat, revocaret. *τ'* Dind. Both. et n codd. plurim. (A. B. C. D. Cant. 1. 2. Ven. Ma. Elb.).

ut schol. notat. Videtur bum a medicis usurpatum. *κινδυνεύετον. ἀποντες λέγετε, τουτέστι τολ-* Schol. cf. Xenoph. Mem.

ἐστρατευμένοι γάρ τῶν Ἀθηναίων πρότερον ως γεγυμνασμένων ἐν τοῖς ς σοφισμοῖς. Schol. Ludit a Athenienses, qui in virpoetarum diiudicandis sibi tiles esse videbantur, quum rverse iudicarent, ut hac a docemur. Dicere igitur *sunt in his rebus vetera*: *denn das sind gediente altkluge*, quo in malam i solemus. Lessingius Obs. 3. opinatur servos intelligi, er victoriam ad Arginusas sent civitate interque cives Sed ubi illorum fit menratius significantur in hac ; ne dicam lusum et vim minui, si istos cogitare

βιβλίον τ' ἔχων ἕκα- asi satis esset, libros possidere indeque iudices istarum rerum periti evaderent. Comparari possunt Euthydemo, de quo Xenoph. Mem. IV. 2. 1 sq. praeclare: *καταμαθὼν γὰρ Εὐθύδημον τὸν καλὸν γράμματα πολλὰ συνειλεγμένον ποιητῶν τε καὶ σοφιστῶν τῶν εὐδοκιμωτάτων καὶ ἐκ τούτων ἤδη τε νομίζοντα διαφέρειν τῶν ἡλικιωτῶν ἐπὶ σοφίᾳ καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχοντα πάντων διοίσειν τῷ δύνασθαι λέγειν τε καὶ πράττειν κ. λ.* Eiusmodi homines tetigisse videtur. — *αἱ φύσεις δ'*. neque in his poetam serio loqui opinor. Nam quae parantur, levia in se sunt, quamvis res magni momenti promittantur. Athenienses vero similiter scrutati esse videntur, si iudicium de poetis dramaticis laturi essent. Quocirca hic spectatorum benevolentiae captationem cum ceteris interpretibus non agnosco, quamquam verissimum est, quod contendunt Berglero duce, Athenienses omnium Graecorum sapientissimos habitos esse. cf. Herod. I. 60. Demosth. epist. III. (T. II. p. 1477. Reisk.) Rectius, quam hi, iam vidit scholiasta, qui ad hunc versum notat: *ἐν εἰρωνείᾳ.*

νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
(1115) μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

1140 καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρέψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
(1120) ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

1137. καὶ om. Ma. — 1139. γ' om. Bar. — 1140. σοι Ma. A. idem coniec. iam Bentl. recep. Brunck. Dind. Both. Pronom. hoc om. B. D. Elb. Mon. γε coniec. Dind. pro σου. Si coniectura opus est, malim ννν, quod literis maiusculis scriptum a σου minus differt quam γε. Sed nihil mutandum est. — 1141. τοπρῶτον Crat. Ven. 1. 2. Wech. Can. Raph. Port. — 1143. ἀσαφὲς Bar.

1137. παρηκόνηνται. παρωξυμμένοι εἰσίν, οἱ θεαταὶ δηλονότι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ξιφῶν, ἅπερ ἀκονῶσιν εἰς μάχην ἐρχόμενοι οἱ ἄνθρωποι. οἰκειοῦται δὲ ἐνταῦθα ὁ Ἀριστοφάνης τοὺς θεατάς. Schol. Ergo hoc scholion alius hominis est, atque praecedens. — καὶ μὴν ἐπ. Both. hic cum Lessing. Euripidis prologos defendere conatur. Excusari posse concedo, non defendi. Caussas excusationis esse puto, quia Euripides fabulas ab aliis iam tractatas novas facit et Athenienses de rebus novatis docendi ante erant, quam actio inciperet, quum non, ut nostra aetate fit, ex qua in alias nimis alienas vulgo concludi solet, quid in scena futurum, quae personae acturae sint moneri soliti essent. Sed haec parum huc pertinent; agitur enim hic Aeschyli prologus. vid. de prologis triumTragicorum Eichstadtium de dram. comico-satyr. p. 38 — 111. Schlegel Vorlesung. V. I. p. 215 sq. Fr. Iacobs. Nachträge zu Sulzers Theor. V. p. 403. — προλόγους σου. Haec ad Aeschylum dicit, deinde pergens ad Bacchum se convertit. Ergo non necesse est ut σου optimorum libb. lectio cum σοι commutetur, quod peiores praebent iique pauciores. vide duriorem personarum permutationem. Plut. 361. Ceterum haec transitio ab altera persona ad alteram in Euripidis enuntiatione prima ne necessaria quidem est, si αὐτοῦ ad pronomen σου referatur, vel hoc apud αὐτοῦ cogitatione repetatur. vid. Herm. de pronom. αὐτός p. 55. Tum personae permutatio fit vers. 1043. in enuntiatione Euripidis altera, qua Baccho obiter caussam reddit. Denique αὐτοῦ adverbialiter capi potest, ut arctius significetur, Aeschylum *statim* in prologo delinquere.

1142. πρώτιστον. ut Plut. 788. similiter μονώτατος ibid. 182. adeoque αὐτότατος 83. ibid. — τοῦ δεξιοῦ. ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίου. ἐν εἰρωνείᾳ δὲ τοῦτό φησιν. Sch. — τὸν ἐξ Ὀρεστείας. τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστίαν αἱ διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα Σατυρικόν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι χωρὶς τῶν Σατυρικῶν. Schol. Extrema scholiastae verba docent, Aristarchum et Apollonium tetralogiam universe negasse, non hanc solam. Proteum drama satyricum cum tribus tragoediis coniun-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ιὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πολλοὺς πάνυ.

ρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

γε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ' Αἰσχύλε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,

Ὀρεστίας edd. vett. schol. et cod. C.

se Aeschylum, affirmat ient. Agamemn. fabul. lidascaliis nisi inde de- Sed vide de his rebus tantem Rankium meum at. de Aristoph. Vita p. ubi quae Casaubonus V. iit a multis nimis diu de- e feliciter exposita habe- elcker. Trilog. Trilogia estea dicta est, quamvis ne nullas Orestes par- argumentum vero ad ebat. Cognominatio de- trilogia haec notatur, *Ὀδύσσεια = Ὀρέστεια.* id. Eustath. p. 1380, 43. p. 785, 23 sq. ubi ad m respicit.

μῆ χθόνιε. Fuit hoc Aeschyl. initium, quae xordio mutilata ad nos inc quidem hinc a Can- nslati sunt. Singulorum erpretem poetam ipsum . *Ἑρμῆς χθόνιος* ab tumulum patris invoca- qui mortuorum curator oc officio *καταχθόνιος*, et *πομπαῖος* etiam di- e suum officium exse- t ap. Hom. Od. ω. init. l. et Eustath. hunc etiam ubi singula cognomina nit, coll. 1353, 2.; quae- tetigimus ad Plut. 1150 1165. (1142.) Profe- Mercurium *πομπαῖον* in- vocant, ut Eurip. Med. 742. *ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ πελάσειε δόμοις.* Imprimis vero ad nostrum locum pertinent, quae Apollo Mercurio dicit Aeschyl. Eumen. 90. *Ἑρμῆ, φύλασσε, κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι, τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν ἱκέτην. σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκ νόμων σέβας ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ. — πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη. τὸ πατρῷα κεκίνηκε τὴν ἀμφιβολίαν. ἤτοι γὰρ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησίν, ἢ τὰ καθ' ᾅδου λέγει πατρῷα κράτη τοῦ Ἑρμοῦ, καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν πατρόθεν, πατρῷα εἶπε πρὸς τὸ κράτη. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ „πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.“* Schol. — *ἐποπτεύων. inspectans*, qua significatione hoc verbum ab Aeschylo saepius usurpatur. Blomfield. minus recte explicat *ἐπόπτης sum*, quod quid sit supra dictum est 761. Si quid simile quaeris, *ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐπόψιός εἰμι*, ut est ap. Sophocl. Philoct. 1040. *ἀλλ' ὦ πατρῷα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι τίσασθε κ. λ.* Sed *ἐποπτεύω* sic legitur ap. Aeschyl. Agam. 1568. *φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγη.* coll. 1241. ibid. Choeph. 482. 575. Babrius ap. Suid. v. *Νέμεσις. Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἢ τὰ γῆς ἐποπτεύει.* Sensus nostri loci: *Mercuri Terrestris, flecte aciem*

(1125) σωτὴρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμ[illegible]ν
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομ[illegible]ι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

1150 τούτων ἔχεις ψέγειν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πλεῖν ἢ δώδεκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ' ἢ τρία.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔχει δ' ἕκαστον εἰκοσίν γ' ἁμαρτίας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

(1130) Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

1148. ξύμμαχος Brunck. Inv. Dind. — 1149. ἐς A. B. C. D. Cant. 2. Elb. Br. Inv. Dind. — 1151. ταῦτα πάντα Rav. ταῦτα πάντ' ἔστ' Bar. — ἄλλ' ἢ Brunck. Inv. — 1152. γ' om. Rav. — εἴκοσί γ' edd. vett. — 1153. σιγᾶν Bar. — 1154. ἰαμβίοις Cant. 1. ἰαμβείοις Bar. ἰαμβίοισι Cant. 2. ἰάμβοισιν Rav. — φανῇ Rav.

huc in imperia mea paterna mihique veni salvator. Nam κράτος de imperio dictum est, ut saepe alias. vid. Aeschyl. Agam. 108. ibique Blomf. Both. amplectitur alteram scholiastae explicationem, qua κράτη πατρῷα indicant munus Mercurio a patre Iove oblatum; ut enim mortuos in Orcum deducat. Si officium Mercurii indicatur, tum illud intellige, quod Aeschyl. Eumen. 90. indicat. vid. notam superiorem.

1148. σωτὴρ γενοῦ μοι. ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ὃν ἀγωνίζομαι θέλων τιμωρῆσαι τῷ πατρί. Schol. Invocat Mercurium, opinor, quia non palam rediit, sed incognitus et clam consilium exsecuturus. Nam Ἑρμῆς ἀπάτης ἔφορος ἐνομίζετο. Eustath. p. 1337, 22. unde se commendat Carioni Plut. 1154. δόλιον; ἥκιστά γε. οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων. coll. 1150. ibid. — ἥκω καὶ κατέρχομαι. quae quomodo differant, Aeschylus infr. 1184. (1161.) docet. Nam κατέρχομαι interpr. exul redeo. Sic Sophocl. Oed. Col. 600. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποθ' ὡς πατροκτόνῳ. et Sophocl. Antig. 198. Πολυνείκην λέγω, ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς, φυγὰς κατελθών, ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι κατάκρας κ. λ. Thom. Mag. κατέρχομαι, ὅταν εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, ἐπανέλθω. Schol. infr. ad 1161. (Bekk.) ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται. vide et loca a Porson. ad Eurip. Med. 1011. et Elmsl. ibid. 983. vocata Aeschyl. Agam. 1292. (1254. Blomf.) Theb. 1000. (644. Blomf. eiusque not.) Eumen. 466. Herod. III. 45. IX. 26. — ἀλλ' ἢ τρία. ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔπη ἢ ἰάμβεια. Schol.

1154. πρὸς τρισὶν κ. λ. χρεωστῶν αὐτῷ καὶ ἑτέραν μέμψιν πρὸς τῇ προτέρᾳ, ἢ τιμωρηθῆναι. Sch.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐγὼ σιωπῶ τῷδ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ' ὅσον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὁρᾷς ὅ τι λῃρεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

πῶς φῄς μ' ἁμαρτεῖν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αὖθις ἐξαρχῆς λέγε.

1155. τῷδε C. Rav. τῷδέ γ' B. D. edd. vett. — 1157. ὁρᾷς ὅτι ; cum puncto libb. omn. eaque verba Euripidi dant B. D. Brunck. Fortasse rectius, ὁρᾷς ἃ λῃρεῖς; ut alias legitur. Alteram versus n Eurip. dat U. — 1158. μ' om. Mon. — ἐξ ἀρχῆς edd. recent. k. ἐξαρχῆς iunctim edd. vett. de codd. tacent.

interpretantur: *praeter tres iambicos versus etiam plurium ris*, ut hoc sit: *plures perstrin- tui iambici versus.* Quae ex- o mihi non satisfacit. Nam Bacchus minatur, non plus est, quod iam expertus erat Ae- s, nimirum versuum eius vi- tio. Puto igitur, verbum προσ- o significatione multandi po- esse, quam Henr. Steph. no- Thes. II. 1561. f. et 1559. f. sus sit: *sin minus; cum tri- versibus videberis is, cui im- r multa.* — οὐράνιόν γ' . vid. 797. supr.

7. ὁρᾷς ὅ τι λῃρεῖς; h. e. *erasne, quod ineptis?* Est au- terrogatio minantis, ut Plut. ὁρᾷς ἃ ποιεῖς; ubi vid. nos. . 1392. ὁρᾷς ἃ δέδρακας; patet, Aeschylum haec Euri- icere eumque monere, ne in- Vulgo sine interrogatione haec scribunt et cum scholiasta Aeschylum ad Bacchum dicere faciunt hoc sensu *viden' te nugari, quum mihi silentium imponis.* Αἰσχύλος πρὸς τὸν Διόνυσον, ὡς ἀπατώμενον ὑπὸ Εὐριπίδου. διὸ ἐπιφέρει Διόνυσος „ὀλίγον γέ μοι μέλει." Schol. Sed e verbis, quae alius scholiasta adiicit ad eundem versum, colligi potest, haec tunc temporis iam Euripidi data fuisse, cui minime conveniunt. Nam ipsa scholiastae explicatio friget: ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει, οὐ μέλει μοι ὑβριζομένῳ, ἀλλὰ καταφρονῶ σου. οὐ φροντίζω, φησί, κἂν λέγῃς ὅτι ἥμαρτεν. Nam οὐκ ἐμοὶ μέλει minime est formula aegre concedentium, ut Both. cum Brunck. putat, sed formula prudenter recedentium. *Quid hoc ad me?* Nos: *Was kümmert's mich? Immerhin! macht was ihr wollt.* Sic 654. supr. οὐδέν μοι μέλει. Eurip. Hecub. 1248. οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην. ubi schol. οὐ-

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐκ ἄλλως λέγω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ δῆτ' ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον

1159. χθόνε Rav. — 1160. οὐκοῦν cum puncto in fine enuntiationis edd. vett. exc. Can. ubi οὔκουν. — 1161. οὐκ· ἀλλ' ἐγώ Ves. — 1162. πότερον Elb. Bar. — αὖ pro οὖν Mon. τὸν pro οὖν Cant. 1. — 1163. χειρὸς Rav. Elb. Bar. Cant. 1. — 1165. ἐκεῖνος solus Ravennas, quod miror Bekk. non recepisse. ἐκεῖνον codd. cett. et edd. omn.

δαμῶς μοι φρονεῖς ἐστι, τιμωρηθέντος σου παρ' ἐμοῦ etc.

1162. Euripides interrogat, num forte Mercurium δόλιον cognominatum Orestes invocaverit, quia scilicet Clytaemnestram, quum Agamemnonem interficeret, adiuvisset dolis suis. Ferebatur enim Mercurius callide facientibus adesse. vide 1147 supr. et Plut. 1150. 1153. — ἐκ γυναικείας χερός. h. e. *ab uxoris manu*. Imitatur Aeschyli locutionem. Ita Aeschyl. Eumen. 101. οὐδεὶς ὑπὲρ μοῦ δαιμόνων μηνίεται κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων h. e. τοῦ μητροφόντου. Eurip. Hecub. 1127. ἔχουσα κερκὶδ' Ἠδωνῆς χερός.

1165. οὐ δῆτ' ἐκεῖνος. scil. Orestes. Sic recte Rav. Haec enim de tertio aliquo negantis est stata formula. Sic infr. 1153. (Bekk.) οὐ δῆτ' ἐκείνη. supr. 800. μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος. et saepe alias. Quamquam quae scholiasta hic notat ad vulgatam lectionem pertinent, verbum sensum tamen illustrant: οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, τὸν δόλιον δηλονότι, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον. Quae addit, iam veteres difficultates sensisse produnt: πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τοῦ Ἐριουνίου ὅτι οὐκ ὀρθῶς. Ἀρίσταρχος δέ φησι τῶν ἐξηγήσεων τοῦ στίχου τὴν προτέραν κατὰ τὸν ποιητὴν εἶναι, ἣν ὁ Εὐριπίδης ἔφη, τὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κράτη ἐποπτεύων, ὃς κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Αἴγισθον ἀπώλετο. Et certe hoc videtur esse manifestum, Aeschylum sua ipsius verba false interpretari. Cur poeta Aeschylum sic se defendentem fecerit, ostendi in Quaest. de hui. fabul. ingenio.—Ἐριούνιον. Ἐριούνης δὲ Ἑρμῆς ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, ὁ ἄγαν ὀνῶν ὅ ἐστιν ὠφελιμῶν. Eust. p. 1599, 20. Copiosius p. 1194, 39. ubi ἔρι per ἄγαν explicat, et praeterea παρὰ τὴν ἔραν vocabulum componi potuisse concedit, ut eam una ὁ χθόνιος significaretur. λέγε-

Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, καδήλου λέγων
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ ἐγὼβουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σωτὴρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

166. προσεῖτε Elb. — 1168. μᾶλλον pro μεῖζον Rav. Bar. Cant. l hic suprascr. μεῖζον rub. quasi gloss. — 1170. οὕτως ἂν Bar. Bekker. οὕτω γ' ἂν cum cett. libb. Ven. Ma. — 1173. ξύμμαχος v. Dind. Both. συμμ. Bekk. recte e suis codd. revoc. ut etiam leg. ett. — 1174. εἰς γῆν edd. vett. Both.

ὲ ἐριούνιος ἀπὸ τοῦ μεγα-
ῆς τις εἶναι. Schol. Ven. ad
Il. β. 104. ἐπίθετον τοῦ Ἑρ-
μεγάλως ὀνίσκων, τουτέστιν
ὠν, οἱ δὲ νεώτεροι τοῦ χθο-
παρὰ τὴν ἔραν. Apoll. Soph.
99. Ἐριούνης μεγάλως ὠφε-
ῆ μεγάλην ὄνησιν καὶ ὠφέ-
τοῖς ἀνθρώποις παρέχων.
ιον, πόρον τὸν ὑποχθόνιον.
. I. p. 1432. Eadem fere
Ambros. ad Hom. Od. θ. 322.
ιον δὲ οἱ τραγικοὶ τὸν κα-
νιον. Schol. Ven. ad Hom. Il.
cf. Etym. M. Suid. et Pol-
x his patet Mercurium χθό-
et ἐριούνιον in eandem par-
ici, Aeschylum vero fingi,
nesciret quo se verteret expli-
. Pariter accipienda sunt,
quae adiicit ὁτιὴ πατρῷον
etc. quae quomodo intelligen-
supra 1147. ostendi.
. πρὸς πατρὸς τυμβω-
. οἷον τυμβωρύχου πατρός.
ἐπειδὴ ὁ χθόνιος λέγεται μὲν καὶ
ὁ γήϊνος, λέγεται δὲ καὶ ὁ ὑπὸ
γῆν· τὰ δ' ὑπὸ γῆν οἱ κλέπται
ζητοῦσι. τοῦτο δὲ ὁ Διόνυσος λέ-
γει ὑποτεμνόμενος τὸν Εὐριπίδου
λόγον, διὰ τὸ ὑπερσπεύδειν, ὡς
Ἀρίσταρχός φησιν. οὕτω γὰρ εἰκό-
τως Αἰσχύλος ἐπήγαγε „Διόνυσε
πίνεις" κ. λ. Schol. Factum est vo-
cabulum ad similitudinem τοιχωρύχος,
quo saepius Noster utitur, Plut. 204.
866. 906. 936. 1138. Nubb. 1309.
Significatur autem spoliator mortu-
orum, qui busta eruit, ut ornamen-
ta furaretur. Steph. cit. Charit. Hist.
III. ζῇ καλλιῤῥόη· καὶ τυμβωρύχοι
διορύξαντες τὸν τάφον ἔκλεψαν
αὐτήν. Aristot. H. A. καὶ τυμβω-
ρυχεῖν ἐφιέμενον τῆς σαρκοφαγίας
τῶν ἀνθρώπων (nimirum hyaena
creditur). cf. Synes. ep. 143. Theo-
phyl. epist. 13.

1171. οὐκ ἀνθοσμίαν. vide
nos ad Plut. 804. Sensus: *Bibis
vappam*, quippe quae facilius ine-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς δίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι·
ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

1175 — 80. Gellius XIII. 24. — 1176. *πῶς δίς;* Aeschylo dant A. B. — 1177. *εἰς* Bar. Both. — *τήνδε* ante *καί* repetit Bar. — 1178. *ἥκειν* Rav. Ma. D. Cant. 1. 2. edd. vett. — *κατέρχεσθαι* Ma. D. Cant. 1. 2. Bar. — 1179. *ὥσπερ εἰ* Gell. Ven. Cant. 1. Brunck. Bekk. *ὥσπερ γ' εἴ τίς γ' εἴποι* A. — 1180. *χρῆσόν μοι σὺ* Bar.

briat, quam vinum bonum. Quare idem est, ac si dixerit: *ebrius es.* Pariter interpretatus est scholiasta: *οἷον κραιπαλᾷς ἱκανῶς καὶ ληρεῖς, σκληρὸν οἶνον πιών, ἀλλ' οὐχ ἡδὺν οὐδὲ ἁπαλόν. οἷον μεθύεις, ἵνα μὴ κατ' ἐρώτησιν λέγῃ, ἀλλ' ἐν ἀποφάσει. ἀνθοσμίας δὲ ὁ εὐώδης, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς· καὶ γέγονε παράγωγον ἀνθόσμιος καὶ ἀνθοσμίας.* — *βλάβος.* Atticum pro *βλάβη*, quo tamen etiam usus est Vespp. 1407. Thom. Mag. *βλάβος ἐπὶ οὐδετέρου δοκιμώτερον ἢ βλάβη.* de utriusque vocabuli usu vide H. Steph. App. de Dial. Att. p. 155. Eustath. p. 1410, 17. comparat *δίψος* = *δίψα. βλάβος* = *βλάβη.* De sensu scholiasta: *τὸ βλάβος, ᾧ βλάψεις αὐτὸν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἢ τὸ ἁμάρτημα.* Hoc extremum recte se habet, ut deinde 1190. *ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.*

1178. *ἥκω δὲ ταὐτόν.* quomodo differant haec verba, supra dictum est 1149. Sed facile appareret, Euripidem temere haec vituperantem introduci, quum ipse saepius similiter locutus sit. v. c. Eurip. Orest. 205. (215.) *πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;*

1180. *χρῆσον.* *commoda.* *χρῆσόν τι νῦν ἡμῖν ξυρόν* Thesmoph. 219. coll. 250. ibid. — *μάκτραν, κάρδοπον.* synonyma haec. Sensus: *Commoda mihi magida insuper* sive *praeterea* (non: *si vis*, ut Br.) *alveum panarium.* Nos fortasse: *Borg mir eine Molde, ferner auch eine Mulde.* De voce *μάκτρα* vide nos ad Plut. 541. et add. Eustath. p. 1887, 59. de *κάρδοπος* vid. facetam Comici disputationem Nubb. 659 sq. ubi scholiasta notat, *μάκτραν* minorem fuisse quam *κάρδοπον.* Nam formula *εἰ δὲ βούλει* plerumque nihil aliud est, nisi *ἤτι δέ.* Quae significatio facile inveniri potuit, quum *βούλομαι* saepius poni solitum sit pro *malle.* Ergo *εἰ δὲ βούλει* proprie est: *aut si mavis.* h. e. nisi illud vis, saltem hoc commoda. cf. Xenoph. Mem. III. 5. 11.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν·
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ νὴ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις Εὐριπίδη;

82. Sic versum habent Rav. Ven. Ma. Borg. codd. Br. Iunt. 1. Br. ips. Inv. Dind. Both. Bekk. Extrema verba *ἀλλ' ἄριστ' ἔχον* etiam Cant. 1. 2. Bar. Elb. Mon. At in prima versus parte librorum, quos modo laudavi, ceterorumque dissensio: *ἄνθρωπε 'στ' ἀλλ' ἑτέρως ἔχον* versus mutilatus edd. vett. (exc. Iunt. 1. nisi quod variant in *ταὐτὴστ'*, *ταῦτ' ἐστ'*. Deinde *ἔχει* pro ... B. *ταῦτ'* C. *ταὐτὴστ'* Cant. 2. *ταὐτη 'στὶν* Bar. — 1183. *λέγεις* Bar. *ὅτι* edd. vett. *τοῦθ' ὅ τι δὴ λέγεις* coni. Kust. ... praepos. *κατά* usum ignorabat. — 1184. *εἰς γῆν* Bekk. Bar. Suid. sed ut idem supra *ἐς γῆν* contra alios cum plurimis te-, ita cum paucis hic a plurim. discedere non debebant. — 1185. *ᾶς* Brunck. Inv. Dind. Both. — *ἄλλως* pro *ἄλλης* coniec. Seager. ... Journ. n. III. p. 593. — *ἐλήλυθε* edd. exc. Bekk. et Inv. — *σὺ τί* Bar. quod mallem pluribus libris niteretur.

... *οὐ δῆτα τοῦτο τὸ αὐτό ἀλλ' ἔστιν ἄριστα ἔχον τῶν* Sic recte haec verba Brunck. ... Nam *εἰμί* cum verborum ...iis pro ipsis verbis ponere Attici: *ἔχον ἐστίν* pro *ἔχει*. ...xempla in Indic. Graec. ad ... *v. εἰμί*.
... *καθ' ὅ τι δὴ λέγεις*. dictum, ut *καθ' ὅντινα τρό-* ... qua formula vide Heindorf. ... Sophist. p. 396. cf. et Gr. Gr. §. 581. — *ἐλθεῖν ἐς γῆν*. *ἐλθεῖν μὲν εἰς τὴν ὅταν μετῇ τινι τῆς πατρί- ὅταν δὲ φυγὰς ἔλθῃ, τότε καὶ κατέρχεται*. Schol. Recte quidem, sed difficiliora *χωρὶς γὰρ κ. λ.* praetermisit, quae Kust. sic explicuit: *Nam nullo antea exilio multatus in eam venit.* Brunck. *hic enim calamitatis expers venit.* Non magis mihi perspicuum, quod Seager. coniecit *ἄλλως*. Equidem poetam sic intelligo. Quum *συμφορά* apud Aristophanem mediam quandam habeat significationem (addit *ἀγαθή* Equitt. 653. Lysistr. 1276.), *χωρὶς ἄλλης συμφορᾶς* fortasse nihil aliud est, nisi *ἁπλῶς simpliciter* (schlechtweg). Exilii notionem Kust. non ostendit.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

(1165) οὐ φημὶ τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρᾳ γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

1190 εὖ νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πέραινε τοίνυν ἕτερον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι πέραινε σύ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

(1170) τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι.

1189. ἦκεν U. — *πυθὼν* videtur scholiasta alicubi legisse, nam notavit: *διὰ τὸ ῑ γραπτέον καὶ ὀξυτονητέον τὸ πιθών* — 1190. Ἑρμῆ edd. vett. ante Port. — ὅτι edd. vett. exc. Can. Brub. Lugd. Amst. — 1192. εἰς Bar. Bekk. tacite. — 1193. τάδε γε pro τῷδε codd. plurim. edd. vett. et recent. exc. Dind. Bekk. qui ex Rav. et Ven. recte recep. τῷδε, quod Porsonus iam ediderat Aeschyl. Choeph. 4. et ibid. tuetur Blomf. Confirmatur haec lectio etiam iis libris qui versu mutilato γε post τάδε omiserunt, ut Cant. 1. Bar. Borg.

1188. Euripidis verba hoc sibi volunt: *Exules non redeunt, nisi civitas veniam redeundi dedit. Tum palam redeunt; at Orestes clam venit nec veniam petierat a dominis* (Aegistho et Clytaemnestra) *terrae.* Novas igitur argutias quaerit, quas sibi obscuras esse Bacchus fatetur; quamvis illud quidem recte monuisset Euripides, Orestem proprie non reducem factum esse. Nihilominus dici potuit *κατέρχεσθαι*, nam Aeschylus plus verbo tribuerat, quod ni fallor de quovis, qui, postquam absens fuit, in patriam sive vocatus sive non vocatus redit, adhiberi potest. Sed missa haec facio, ne ipse argutari videar. — *οὐ πιθών. ὅτι οἱ τὰς διώξεις ποιοῦντες οἱ αὐτοὶ τοὺς ὑπομείναντας ἐπανάγουσιν.* Schol.

1191. *πέραινε τοίνυν ἕτερον.* h. e. *absolve nunc reliquam illius loci partem.* et *πέραινε ἀνύσας ad finem perducas et celeriter perficias.* Ita Plut. 644. *πέραινε τοίνυν ὅ τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.* vide de signif. hui. verbi nos ad Plut. 559. — *σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπ.* ut *σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος* supr. 1172. Schol. *ἀντὶ τοῦ παρατήρει τὸ κακῶς λεγόμενον.*

1194. *κλύειν, ἀκοῦσαι.* Tragicorum est, verba synonyma sine copula cumulare, ubi, qui loquuntur, animo vehementer commoti sunt. Sic ipse Eurip. Ion. 1445. *τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω.* Orest. 141. *μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.* — *τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει ταὐτὸν ὄν.* h. e. *atque hoc iterum alteram profert tautologiam.* Sic Nubb. 660. *ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοῦθ' ἕτερον.* et 664. ibid. *ταὐτὸν*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει,
κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σύ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ φράσω·
κἂν που δὶς εἴπω ταὐτόν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.

1194. ταῦθ' ἕτερον coniec. Brunck. — 1196. τεθνηκόσι edd. vett. 1199. ταυτὸ Cant. 1.

χται. cf. infr. 1367. et 1373. kk.) Quare Brunck. immerito verba sollicitavit.

97. *οἷς οὐδὲ τρίς.* Antiquus mos fuit, a Spanhem. iam obatus, in terra peregrina mortuer nominatim inclamandi. Ho- Od. ι. 65. *οὐδ' ἄρα μοι ἑρῳ νῆες κίον ἀμφιέλισσαι, τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς τον αὖσαι, οἱ θάνον.* Ibi schol. ros. notat: *ἀρχαῖον ἔθος ἦν ἐπὶ ξένης ἀπολλυμένων τὰς ὰς ἐκ τρίτου ἀνακαλεῖν. τοῦτο γίνετο ἵνα εἴ τις ὑπολίποιτο ῷ πεδίῳ προσέλθοι.* et schol. *ἀρχαῖον ἔθος ἦν τῶν ἐπὶ ξέ- ἀπολλυμένων τὰς ψυχὰς ἀνα- ῖν τρίτον τοὺς περιλειφθέντας ἀπίωσιν οἴκαδε. ἢ ἵνα καὶ εἴ ἀπολίποιτο ἐν τῷ πεδίῳ προσ- ι.* Virgil. Aen. VI. 506. Hom imitatus: *magna manes ter vocavi.* Theocrit. XXIII. 43. *α δέ μοι κοίλανον, ὅ μεν κρύ- τὸν ἔρωτα· κἂν ἀπίῃς, τόδε τρὶς ἐπάϋσον· „ὦ φίλε κεῖ- — ἐξικνούμεθα. ἀκουόμε- εἰσακουσθῆναι δυνάμεθα.* Sch. κούμεν. Hesych. I. p. 1294. v. νούμενον. Adhibetur verbum *ἐξικνεῖσθαι* de visu et auditu, voce aut *oculis assequi*, *pertingere*, quod etiam transfertur ad subiectum, ut ap. Herod. *ἀκοῇ ἐξικέσθαι audiendo assequi.* Sed illa priore significatione positum, cum genitivo aut praepositione iungi solet.

1199. *στοιβήν. σωρείαν λέξεων ἐνοῦσαν παρὰ τὸ πρέπον. ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορτίων.* ex schol. Quid haec extrema verba velint, indicat locus a Steph. voc. *στοιβή ἐστι φλέως* (*Binse*), *ᾧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ἔσωθεν τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς νωτοφόροις ζώοις.* Haec herba non solum sagmatis iumentorum dossuariorum supponebatur, sed etiam inserviit culcitis farciendis et lectis exstruendis. Ergo tomentum fuit, quod hic metaphorice positum significat vocabula ista otiosa, quibus poetae versus referciunt. cf. Lucian. Tim. init. ubi lepide hanc licentiam poetarum ridet. — *ἐνοῦσαν ἔξω λόγου.* Huc pertinet, quod scholiasta supra vocatus praeterea addit: *ἔξω τοῦ πρέποντος.* Sed dicere debebat *ὅ ἐστιν ἀλλότριον*, nam quod *ἔξω τοῦ λόγου* est, habetur alienum.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δή, λέγ'· οὐ γάρ μοὐστὶν ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

(1180) ἦν Οἰδίπους τοπρῶτον εὐτυχὴς ἀνήρ,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλα κακοδαίμων φύσει,
1205 ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μέν, ἀπόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι,
πῶς οὗτος ἦν τοπρῶτον εὐτυχὴς ἀνήρ;

1201. *λέγε* Rav. — Interpunctionem falsam *οὐ γάρ μοὐστίν· ἀλλ'* a Porson. sublatam revocavit Inv. — *μοστίν* Rav. *μου 'στὶν* Iunt. 2. Crat. Ven. 1. 2. Can. Brub. Gel. etc. Inv. vitiose, quum dativo opus esset *μοι ἐστὶν* = *μοὐστίν*. — *ἀκουστέον* Rav. E. Bar. — 1202. *τῆς τ'* Cant. 1. sed *τ'* recentius. — 1203. *εὐδαίμων* U. Bar. Rav. Brunck. Inv. Dind. Both. Bekk. *εὐτυχὴς* cett. codd. edd. vett. et schol. ad Aeschyl. Sept. c. Theb. Brunck. *εὐδαίμων* recepit, quia in Aeschyli responso *κακοδαίμων* esset idque necessario illud sibi opponi flagitaret. At non necesse est, ut verba sed ut notiones sibi respondeant. De consilio poeta opposuit non *κακοτυχής* vocem honestioris usus et magis poeticam, sed *κακοδαίμων* quod una turpitudinis quandam significationem induit hoc sensu: *er war von Haus aus ein Jammermensch.* Nam veri est simile, Oedipodem in Euripidis Antigona ad imaginem Telephi aliorumque hominum squalidorum fictum fuisse. — 1204. *νὴ τὸν* Borg. non Rav. unde *γὴ* cit. Bekk. — 1205. *γε* om. Rav. — *πρὶν μὲν ἢ φῦναι* edd. vett. B. D. ex A. C. correxit Br. — *Ἀπόλλων* edd. vett. Inv. codd. exc. Vat. U. ubi *ὠπόλλων* quod recep. Brunck. et Both. At recte monuit Elmsl. ad Euripid. Med. p. 112. ad v. 179. hodie scribi *ἀπόλλων*, quod Dind. solus tenuit. *Ἀπόλλων* Bekker. coronide, ut solet, omissa. — 1206. *καὶ* om. Ma. — 1207. *οὗτος* om. Elb. Mon. — *εὐδαίμων* Br. Dind. Both. Bekk. hic tacite; quamvis Invern. testaretur in Rav. quoque *εὐτυχὴς* legi; immo ad hunc versum Dobr. monet hoc in Bar. esse contra Pors.

1201. *οὐ γάρ μοὐστὶν ἀλλ'*. Turbavit haec loquendi formula Brunckium, qui cod. C. glossemate deceptus non meminerat, *ἀλλά* pertinere ad *οὐ γάρ*. Quid *οὐ γὰρ ἀλλά* significent, a me ostensum est supra ad v. 58. Valent enim idem, atque *καὶ γάρ*. Similiter nostrum locum iam interpretatus est Suidas: *οὐ γὰρ ἄλλά μοί ἐστιν ἀκουστέα· ἀντὶ τοῦ πάνυ γάρ*. In verbis sequentibus ne praetervola ordinem, qui Atticis familiaris est. cf. 1027. supr. — *ἦν Οἰδίπους*. *ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος*. Sch. — *οὐ δῆτ' ἀλλὰ κακοδ*. Aeschylum his verbis sibi ipsi contradicere, Spanhem. monuit; quum in Septem c. Theb. 777. (770. Bl.) priorem Oedipi felicitatem significasset.

1205. *πρὶν φῦναι μέν*. Hic

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ ἐκτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος,

1209. *οὔμενουν* edd. vett. *οὔμενουν οὐ δῆτ'* Ma. *οὐ μὲν οὖν οὐ* Borg. — 1212. *μὴ ἐκτραφεὶς* solus Elb. liber alias negligentissime tus, qui vocum passiones nihili facere solet. Tamen aut haec scri- a vera est aut crasis *μὴκτραφείς*. vid. praefat. *μὴ 'κτραφεὶς* cum eresi vulgo.

sequentibus Aeschylus Euri- obiicit verba et sententias ex Phoenissis sumpta. Ibi enim Oe- a v. 1595 sq. introducitur di- *ὦ μοῖρ' ἀπ' ἀρχῆς ὡς μ' ας ἄθλιον καὶ τλήμον', εἴ τις ς ἀνθρώπων ἔφυ· ὃν καὶ πρὶν ὡς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, ον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπι- ρονέα γενέσθαι πατρός· ὦ τά- ἐγώ!* Integrum locum apposui, telligeretur, quam temere scho- laborasset in explicanda tau- ia *πρὶν φῦναι πρὶν καὶ γεγο-* , quae nimirum respiciunt ad ον et *πρὶν ἐς φῶς μολεῖν*. 08. *ἐπαύσατο. τοῦτο δὲ οὐκ τοῦ ἀεὶ δυστυχοῦντος, ἀλλ' οῦ πρόσθεν μὲν εὐδαιμονοῦν- ὕστερον δὲ προσκεκρουκότος ὐχῃ*. Schol. Sensus enim est: nodo fieri potuit, ut felix esse eret, qui felix ante non fuit. enim non habemus, id amit- non possumus. — *χειμῶνος ος. τοῦτο ἔχει διασκευὴν παρ' ί*. Schol. Non solum hoc, sed *ἐν ὀστράκῳ* de suis vel ex ione adiecit, ut miseram Oedi- rtem amplificaret. Horum enim ap. Eurip. Phoen. — *ἐν ράκῳ. ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία. διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον*. Sch. Vocant cum Spanh. Thesmoph. 505. *τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον*. Quamquam illic non agitur infantis expositio, sed suppositio. Nostro loco ab Aeschylo non *χύτρα* (olla) sed *ὄστρακον* (testa) usurpatur, ut enim miseriam infantis expositi augeat. De his neque Sophocles Oed. Tyr. 1031 — 1035. neque Euripides Phoen. l. l. quidquam habent. Quod vero Eurip. habet: *πέμπει δέ με μαστὸν ποθοῦντα θηρσὶν ἁθλίαν βοράν*, id eodem iure rideri potuit.

1213. *εἶθ' ὡς Πόλυβον*. Eurip. Phoen. 1607. *δουλεῦσαί μοι δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην*. — *ἤρρησεν. ἀπὸ τοῦ ἔρρειν τοῦ σημαίνοντος μετὰ φθορᾶς ἐλθεῖν*. Schol. *μετὰ φθορᾶς πορεύεσθαι* Apollon. Soph. p. 303. qua significatione ponitur de exulibus et errantibus; ut Aeschyl. Eumen. 882. *ἄτιμος ἔρρειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδου*. Eurip. Hippol. 977. *ἔξερρε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγάς*. Imprimis vero ad nostrum locum spectare videtur, quod Eustath. p. 1150. 55. et schol. Villois. ad Homer. Il. σ. 421. notant, nimirum hoc verbum de *incessu claudorum mole-*

καὶ πρός γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

1216. ἂν pro ἄρ' Ma. Bar. Brunck.

sto adhiberi: ὅτι ἔρρων οὐ ψιλῶς πορευόμενος, ἀλλὰ διὰ τὴν χωλότητα ἐπαχθῶς βαδίζων. Sic legitur de Vulcano claudo ap. Hom. l. l. pariter hic de Oedipode significanter usurpatum est; nam additur οἰδῶν τὼ πόδε. His verbis, ut obiter dicam, non solum Euripides tangitur, Phoeniss. 27. σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον, ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν· sed etiam Sophocles, qui Oed. Tyr. 1036. similiter Oedipi nomen indicavit: λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς, ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ. Sunt autem haec verba ibi ad Oedipodem dicta. — τὴν ἑαυτοῦ μητέρα. Eurip. Phoen. 1609. ἐς μητρὸς ἦλθον ταλαιπώρου λέχος, παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον.

1217. εἰ κἀστρατήγησέν γε μ. Ἐ. εἷς τῶν περὶ Ἀργίνουσαν στρατηγησάντων δυστυχής. ἀπέθανε δὲ δημοσίᾳ οὗτός τε καὶ οἱ ὑπομείναντες Θράσυλλος (l. Θρασύλος), Περικλῆς, Ἀριστοκράτης, Διομέδων, (add. Λυσίας vel Λέων ex Xenoph.) ὥς φησι Φιλόχορος. Δημήτριος δέ φησι περιττόμενόν τι γενέσθαι τῷ Ἐρασινίδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων. Schol. Rem accuratius expositam videre potuit ap. Xenoph. Hellen. I. exeunte, nisi quod ibi p. 262. Lysias inter duces reversos fuisse narratur, pro quo antea p. 259. (ed. Steph.) nominatus erat Leon. Conon autem, ducis potestate non privatus, classi ut ante praefuit; Protomachus et Aristogenes qua de caussa nescio Athenas venire recusarunt; fraudem fortasse suspicati sunt. De Archestrato decimo ducum nihil post pugnam ap. Argin. a Xenophonte comperi. Cum illis sex ducibus, prudenter sed frustra defensis iniusteque capite damnatis, periit etiam Erasinides; sed vereor ne hic, illa caussa non dicta, tamen poenam daturus fuisset. Quod enim scholiasta auctore Demetrio commemorat, id etiam testatur Xenoph. l. l. p. 262. infr. Ἀρχέδημος τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις καὶ τῆς Δεκελείας ἐπιμελούμενος Ἐρασινίδῃ ἐπιβουλὴν ἐπιβαλὼν κατηγόρει ἐν δικαστηρίῳ, φάσκων ἐξ Ἑλλησπόντου αὐτὸν ἔχειν χρήματα ὄντα τοῦ δήμου. κατηγόρει δὲ καὶ περὶ τῆς στρατηγίας, καὶ ἔδοξε τῷ δικαστηρίῳ δῆσαι τὸν Ἐρασινίδην. Ergo prius vinctus erat, quam ceteri duces; atque veri simile mihi videtur, Erasinidae caussam eius collegis perniciei fuisse. Eo accedit, quod Erasinides post pugnam apud Arginusas solus et primus fuit, qui censebat, caesorum et demersorum nulla habita cura, hostes premendos esse. Διομέδων μὲν ἐκέλευσεν ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως ἅπαντας ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια καὶ τοὺς ναυαγούς. Ἐρασινίδης δὲ ἐπὶ τοὺς ἐς Μιτυλήνην πολεμίους τὴν ταχίστην πλεῖν ἅπαντας· Θρασύλος δὲ ἀμφότερα ἔφη γενέσθαι, ἂν τὰς μὲν αὐτοῦ καταλίπωσι, ταῖς δὲ ἐπὶ τοὺς πολεμίους πλέωσι. Xenoph. l. l. p. 265. Quamvis Thrasyli sententia vicisset, ut enim quaedam naves relinquerentur ad naufragia et caesorum corpora colligenda, quum ven-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

95) λῃρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλοὺς ποιῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
20 τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς

1218. καλοὺς Ven. Rav. Cant. 1. U. et pro var. lect. C. quae lectio tanto praestantior altera (καλῶς) videbatur, ut eam cum solo Bek- reponerem. Vereor enim ne dici possit καλῶς ποιεῖν τι sensu *alicite fabricare*, quum καλῶς ποιεῖν cum accusat. aut de benevolen- aut universe poni solitum sit. Accedit, quod πρόλογον καλὸν ποι- per se hic melius dicitur, quam πρόλογον καλῶς ποιεῖν. — 1219. δὲ γέ Suid. in ἀπὸ ληκυθίου. — 1220. τὸ ῥῆμά θ' ἕκαστον Borg. — edd. vett. ante Port.

mpeditae et tempestate vehe- i, quod facere iussae erant, cere non possent, et ob hanc sam duces condemnati essent, e fieri potuit, ut Athenienses, paullo post facti poenituit, Era- ae praeter ceteros irascerentur interfecto. His expositis quae- , quid poeta sibi voluerit? Num *Isti duces quidem antea felices t, deinde misera sors iis conti- Ergo si unus ex istis ducibus ct, beatus ante infelix post fuis-* Quae quamquam ferri possunt poeta dicta, qui res publice s avide immiscet fabulis suis, id tamen desideratur, quo co- ionum nexus indicetur. Quid Oedipo cum decem istis duci- ? Fortasse verba χειμῶνος ὄν- 1211 hunc nexum suppeditant; in caussa ducum istorum co- populo dicta saepe mentio fit estatis, qua impediti fuissent, um fragmenta et caesos quae- . Xen. I. l. 265, 12. ὅτι ὁ χει- ν διεκώλυσε μηδὲν πρᾶξαι ὧν στρατηγοὶ παρεκελεύσαντο. et p. 262, 19. ἔδοξε δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίων στρατηγοῖς ἓξ μὲν τετταράκοντα ναυσὶ Θηραμένην καὶ Θρασύβουλον τριηράρχους ς καὶ τῶν ταξιάρχων τινὰς πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἀνθρώπους· ταῦτα δὲ βουλομένους ποιεῖν ἄνεμος καὶ χειμὼν αὐτοὺς διεκώλυσε μέγας γενόμενος. Quare non temere fecit mentionem χειμῶνος, de quo neque Sophocles neque Eurip. quidquam commemoravit, sed consulto, ut enim cogitationem sortis ducum iniquae concitaret.

1218. λῃρεῖς. Callide poeta rem ita instituit, ut Euripides, quamvis inurbane Aeschylum increparet, se ne defenderet quidem, sed suae laudis praeco esset. — κνίσω. Bergl. apte comparat 1226. ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν. Est enim metaphorica locutio, quacum comparari potest nostrum: *sticheln*. — ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς. hoc explicandum est ex formula σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, de qua nos vide in Corrigend. ad Plut. v. 114. p. CDLXXXIV. Significat enim: *et dicto eventum dii facient*, vel simpliciter: *et vera praesagio*, ita ut in ore pie affirmantis valeat *certe* vel *profecto*. Sic Herod. VI. 86. τῷ δὲ Κροίσῳ ἑστεῶτι ἐπὶ τῆς πυρῆς εἰσελθεῖν τὸ τοῦ Σόλωνος, ὡς οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον, τὸ „Μηδένα τῶν ζωόντων εἶναι ὄλβιον."

ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἑνὸς μόνου.

ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν
καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδού, σὺ δείξεις;

1221. σοι A. Brunck. Both. τοὺς σοὺς B. defend. Pors. — λόγους Cant. 2. — Versum hunc ex schol. 1260. ap. Bekk. sic constitui posse puto: ἀπολη-κυθιῶ σου τοὺς προλόγους διαφθαρῶν. In sequentibus nihil mutandum. — Totum versum om. Ven. — 1223. ἐναρμόζω Rav. U. Bar. a qua forma saltem cetera tempora deducuntur, ut Lys. 413. Vespp. 872. Thesm. 263. nec dialecti diversitas inesse videtur, quam not. Lobeck. ad Phryn. 241. Si differunt, elegantius habeo ἁρμόττειν, eamque ob caussam hic minus aptum. — Post ἅπαν comma delevi cum Canin., quod fortasse in cett. edd. vett. etiam abest. — 1224. θύλακον videtur schol. legisse. κνάθιον coniec. Pors. ad Eurip. Med. 150. ut tribrachum removeret. Excusationem tribrachi Dind. putat petendam esse e numero continuato. Numerum continuari, elisiones quidem docent, vid. Herm. Elem. Metr. p. 36., sed solutio hinc vix potest defendi; est saltem sine exemplo. Mihi poeta videtur iambico numero relicto in choriambicum transiisse; caesura certe est choriambica. Quidquid sit, θυλάκιον veram lectionem esse, sensus et vicinae voces, in eundem usum electae, perspicue docent. Qui vero θύλακον praeferre velint, modo ne provocent ad λήκυθος infr. 1235. 1237. — 1225. τοῖσιν Bar. — ἰαμβίοισι Rav. Cant. 1. ἰάμβοισιν Elb. Mon. — δεῖ χρὴ Crat. Ven. 1. 2. Can. Wech.

1221. ἀπὸ ληκυθίου κ. λ. de voce vid. Plut. 807. et Riemer. Lexic. h. v. Quod vero poetae lusum attinet, non cum Bothio dixerim hoc artificium miserum et tanto ingenio indignum esse. Verum quidem est, quod B. monet, cum aliorum poetarum tum Aeschyli ipsius versus pariter interpolari posse, ut prologos Aeschyl. Prometh. 7. Sept. c. Theb. 6. ita ut Euripides adversarii armis uti potuisset, si placuisset Aristophani; sed vereor ne quid tectius poeta significaverit, quod nobis, res Atheniensium reconditiores ignorantibus, augurari difficile est. Quare quod Bohtz de Aristoph. Ranis dissert. p. 26. Welckero duce coniecit, poetam in fucum rhetoricum ludere, quo attenuatas et enerves sententias tingere Euripides frustra studuerit, quoniam *lagunculam perdidisset* (ληκύθιον ἀπώλεσεν), id saltem cuique praeferendum esse videbitur vanae poetae vituperationi. Etiamsi hoc dubium sit, e sequentibus (122)

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

φημί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ δὴ χρὴ λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
(1205) ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχὼν —

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

1228. *ναυτήλῳ* Elb.

— 25) tamen, quid poeta voluerit, elucet, nimirum sententias Euripidis saepe esse alienas a re, ut pro iis, quae dicat, aliud substitui possit, immo ut protasi alia apodosis adiici possit. Quod in sententiis Euripidis perversum vituperavit. Quare quae hoc loco ad versificationem Bothio pertinere videbantur, ad sententias potius pertinent. Comicus vero pro consuetudine sua rem in nimium auget resque, quae supponi possint, profert alienissimas. Quae cum ita sint, singula verba urgere non debemus, sed, quod summum est, tenere. Scholiasta iam rectius notavit: *οὕτω γὰρ τοὺς λόγους ποιεῖς ὡς πάντα προσδέχεσθαι. ὅτι μικροπρεπὲς τὸ κωδάριον.* Ubique cavendum est diligentissime ne Aristophani iniuriam faciamus, dum quae iocatur serio dicta habemus, serio dicta iocis adnumeramus. — *καὶ θυλάκιον.* hoc quidem metrum respuit, at sensus flagitat, quia *θυλάκιον* Vespp. 314. *sacculus*, a mendici humeris pensilis gestatur, non *θύλακος* h. e. *ἀρτοθήκη*. vid. Plut. 759.

1227. *Αἴγυπτος ὡς ὁ πλ. Ἀρχελάου αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχή, ὥς τινες ψευδῶς. οὐ γὰρ φέρεται νῦν Εὐριπίδου λόγος οὐδεὶς τοιοῦτος. οὐ γάρ ἐστι, φησὶν Ἀρίσταρχος, τοῦ Ἀρχελάου, εἰ μὴ αὐτὸς μετέθηκεν ὕστερον, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸ ἐξ ἀρχῆς κείμενον εἶπε.* Schol. — *πλεῖστος λόγος.* erat enim fama anceps; quidam negabant Aegyptum Argos venisse. Eustath. p. 37, 20 sq. *ἰστέον δὲ ὅτι Δαναοὶ ἀπὸ Δαναοῦ οἱ Ἕλληνες ἀδελφοῦ Αἰγύπτου. δίδυμοι δὲ οὗτοι παῖδες Βήλῳ τῷ Λιβύης, πολύπαιδες ἐκ διαφόρων γυναικῶν, Αἴγυπτος μὲν υἱοῖς πεντηκοντα, Δαναὸς δὲ θυγατράσι τοσαύταις. τούτων Δαναὸς μὲν θανάτῳ τοῦ πατρὸς ἦρξε Λιβύης, Αἴγυπτος δὲ Ἀραβίας. ἐπεὶ δὲ χρησμὸς ὑπέπτησσε τὸν Δαναὸν ἐπὶ τοῖς τοῦ Αἰγύπτου παισί, φεύγει ἐκεῖθεν, πρῶτος ναῦν κατασκευάσας Ἀθηνᾶς ὑποθήκῃ, κληθεῖσαν πεντηκόντορον κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐτοῦ θυγατέρων, ἃς καὶ ἐνθέμενος τῇ νηῒ ἔφυγε καὶ εἰς Ἄργος ἐλθὼν βασιλεύει. οἷα δὲ ὕστερον ἔπαθεν ὁ Αἴγυπτος, ἐλθὼν καὶ αὐτὸς εἰς Ἄργος, καὶ ὡς αἱ Δαναΐδες πᾶσαι πάντας τοὺς ἐκείνου κατέσφαξαν ἀφυλάκτως ὡς ἐν γάμῳ νυμφίους συσχοῦσαι δίχα μιᾶς ἢ δύο τινῶν, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὕτω Δαναὸς ἐλθὼν κατέσχε τοῦ Ἄργους ἀπόνως, ὑποχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ τότε κρατοῦντος Ἐλλάνορος, ἀλλὰ διότι μετῆν αὐτῷ τοῦ Ἄργους ἀνέκαθεν διὰ τὴν τοῦ Ἰνάχου θυγατέρα Ἰώ, ἧς πέμπτη γένα πεντηκοντόπαις, κατὰ Αἰσχύλον ἦν ὁ Δαναός, καθὰ καὶ ὁ Αἴγυπτος.*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τουτὶ τί ἦν; τὸ ληκύθιον οὐ κλαύσεται;
λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῷ πάλιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων —

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἴμοι πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ

1230. Versum hunc Euripidi dant A. B. D. Brunck. Inv. Dind. Both. Bekk. (hic de codd. suis tacens). Euripidi vero hic iocus minime aptus est, quippe qui antea morose et rustice increparet Aeschylum ληρεῖς, at Euripide indignabunde obmutescente ioculariter Bacchus, ut est Bacchi, interponit τὸ ληκύθιον οὐ κλαύσεται; vid. Not. Utrumque versum igitur Baccho recte tribuunt edd. vett. codd. C. E. et alii, opinor. — Falsam interpunctionem post ληκύθιον sustuli, nam τουτὶ τί ἦν; certa est formula et fixa. Habent enim edd. omn. signum interrogationis post ληκύθιον, quasi interrogaret τουτὶ τὸ ληκύθιον τί ἦν; Miratur potius Bacchus τουτὶ τί ἦν; *Quid hoc?* deinde se ad Euripidem convertit. vid. Not. Huic coniecturae obiici non potest, quod infr. 1292. legitur τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ibi enim explicationem vocis poscit interrogans τί ἐστιν, non τί ἦν. — 1231. γνῶ edd. vett. Bekk. — 1232. ὃς om. Rav. — 1233. πεύκησι Ma. Ven. A. Brunck. Inv. nec male; est enim forma magis poetica. Plurimis vero libris erat parendum. — Παρνασσὸν edd. vett. Bekker. e Rav. et Ma. παρνασὸν pr. m. etiam Ven. sed altero σ suprascr.

vid. Ottfr. Müller. Orchomenos p. 109. Diod. Sic. V. 48.

1230. τουτὶ τί ἦν; admirantis est. vid. Plut. 1094. et supr. 39. Bacchus enim ab Euripidis partibus stare fingitur, ut 1235. οἴμοι πεπλήγμεθα. Sed spem victoriae non exuit; addit ad Euripidem conversus: *nonne plorabit ampulla?* h. e. certe tu facies, ut pereat. Lepida ampullae personificatio, quae coniecturam meam ad Plut. 1094. κλαυσία adiuvat.

1232. Initium Hypsipylae Euripidis, cuius tertius trimeter fuit: πηδᾷ χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσιν. ut schol. testatur. — νεβρῶν δοραῖς καθαπτός. h. e. *hinnulorum pellibus indutus.* ut καθαπτὸς sumendum sit pro ἐνημένος, ab ἐνάπτομαί τι *apto mihi aliquid* pro *induo.* Sic supra 431.

τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
ἐ15) οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
40 ἢ δυσγενὴς ὢν —

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὐριπίδη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὑφέσθαι μοι δοκεῖς.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.

1240. Alteram versus partem fuisse schol. docet: *πλουσίαν ἄροι πλά-* — 1241. *δοκεῖ* coniecit Kust. recep. Dind. Both. probavit Seager. ssic. Journ. n. III. p. 503. — 1242. *τοῦτό γε* edd. vett.

ντῆν ἐνημμένος. Avv. 1250. *ἐνημ-* οι παρδαλᾶς. Pariter usurpa- adiectivum verbale Ecclesiaz. 508. απτός. De re vid. Eurip. Bacch. . νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτόν. . ibid. *θύρσους ἀνάπτειν καὶ* ρῶν δορὰς ἔχειν, στεφανοῦν τε ἵτα κισσίνοις βλαστήμασιν. ubi asl. apud *ἀνάπτειν* supplet *κισ-* ut significet *ἐξαναστέφειν*. Sed plendum esse videtur *χερσίν*, ut nificet *manibus adaptare* h. e. prehendere et rite ferre. — *ἐν* ύκαισι. h. e. taedis circumda- , sive ut vertunt: *inter taedas*. spp. 1185. *μῦς καὶ γαλᾶς μέλ-* ; *λέγειν ἐν ἀνδράσιν*. Similes que sunt locutiones Xenoph. Mem. 9. 2. *Λακεδαιμόνιοι οὔτ' ἂν* ᾳξὶν *ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις,* ε *Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν* *διαγωνίζεσθαι*. Eurip. Electr. . *καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν* ρατηλάτει. de re vid. Elmsl. ad rip. Bacch. 306. qui multa, in- t, apud poetas mentio est flam- e in monte Parnasso noctu lucen- , quam qui videbant Bacchum aque manu facem gestantem cum solito famularum comitatu saltare credebant. Cuius ignis quae fuerit natura, eorum est investigare, qui in physicis versantur. cf. loca Tragicorum ibid. — *Παρνασὸν κάτα*. Sic de Baccho Nubb. 593. *Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ, Βάκχας Δελφίσιν ἐμπρέπων, κωμαστὴς Διόνυσος*. Aeschyl. Eumen. 24. *Βρόμιος δ' ἔχει τὴν χώραν* (scil. *Παρνασόν*). Eurip. Ion. 306. *κἀπὶ Δελφίσι πέτραις πηδῶντα σὺν πεύκαις*. cf. Eurip. Bacch. 305. Elmsl.

1238. *οὐκ ἔστιν. ἐκ Σθενεβοίας ἡ ἀρχή*. Schol. Laudat hunc versum Nicostrat. Com. ap. Stob. Serm. CIII. et Diphilus ibid. CVI. vid. Valcken. Diatr. pag. 205. — *οὐκ ἔχει βίον*, h. e. *βίοτον victum*, ut saepe. Plut. 530. *διὰ τὴν πενίαν ζητεῖν, ὁπόθεν βίον ἕξει*. — *ὑφέσθαι μοι δοκεῖς*. h. e. *videris mihi vela contrahere*, s. *sensim cedere*. Bene quidem coniecit Kust. *δοκεῖ* hoc sensu: *censeo vela esse submittenda*. Bona quidem coniectura, non necessaria. Fingitur enim Euripides artificio Aeschyli

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

(1220) οὐδ' ἂν μὰ τὴν Δήμητρα φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

1245 ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον καπέχου τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς —

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

(1225) ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὸ τί;

1243. *δήμητραν* Rav. Bar. — 1245. Aeschylo dant edd. vett. ant. Lugd. — 1246. *δή ποτ'* Borg. Cant. 1. Bar. Iunt. 1. — 1249. *ὑμῶν* Cant. 1.

perturbari et haesitare, quod quum Bacchus animadvertit, simpliciter eloquitur; nam iudicium in sequente versu addit. Ceterum *ὑφέσθαι* recte notant metaphorice dictum esse, quod proprie adhibetur de navigantibus, qui vento increbrescente vela contrahere vel submittere (*ὑφέσθαι*) solent; ut Sophocl. Electr. 335. *νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ.* ubi schol. *μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μὴ ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως. μεταφορικῶς δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἱ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων.* Unde transfertur ad *remissius agentes.* Sic Vespp. 337. *ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.* h. e. *submissiore voce loquimini.* — *πνευσεῖται* metaphorae caussa. Vela contrahenda sunt, nam ampulla ventum excitabit. De forma hac Dorica Atticis usitata vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 1096. Sic et Noster Plut. 492. *φευξεῖται.* vid. Elmsl. Review of Hermann's Hercul. Fur. Class. Journ. XV. p. 213.

1243. *μὰ τὴν Δήμητρα.* hanc deam vocare Euripidem tanquam *μεμνημένον* opinatur Both. uterque. In partem bonam mihi interpretari videtur *τὸν παῖδα ἀρουραίας θεοῦ* 856. supr. De obtest. form. h. vide 42. supr. — *ἐκκεκόψεται.* e manibus, ut frangatur. — *κἀπέχου τῆς ληκύθου. τουτέστι σκόπει μὴ τοιοῦτόν τι εἴπῃς, ὡς προσαφθῆναι τούτῳ δύνασθαι λήκυθον.* Schol.

1246. *Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ. Σιδὼν πόλις ἐστὶ Φοινίκης. ἔστι δὲ τοῦ β' Φρύξου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή. τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ στίχου „ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον."* Commemor. etiam ap. Lucian. in Macrob. c. 23. Plut. vit. Isocr. T. IX. p. 331. (Reisk.) Vide Valcken. Diatrib. p. 216. — *ἀποπρίω.* ἤτοι *πρὸς Εὐριπίδην ὁ λόγος, ὅτι ἀγόρασον παρ' Αἰσχύλου τὴν λήκυθον.* Schol. Et sic vulgo, non recte, ut

ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔξω λέγειν
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πῖσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις —

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ' ὠγάθ' ἔτι καὶ νῦν ἀπόδος πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.

1250. τῷδε Rav. τωδί γ' Cant. 1. τῶδε γ' Cant. 2. τῷδέ γε Elb. n.— 1251. δὴ pro πολλοὺς Rav. Ma. Borg. ἐπειδὴ (cum πολλοὺς?) Bar. nt. 1. — 1252. ληκύθιον Rav. — 1253. Πίσσαν Ma. edd. vett. Πί- A. C. Brunck. Inv. Both. edd. Eurip. Iphig. Taur. v. 1. Eustath. 1193, 21. Πείσαν Rav. Πῖσαν Dind. recte ex Herod. Ms. correxit, ue Bekkerus quoque recepit ex Veneto. — Ταντάλιος Bar. παντέ- ος Cant. 2. — 1256. ἀπόδου A. Ven. Brunck. Dind. Bekk. idemque iectura assecutus erat antea Dawes. Misc. Cr. p. 243. — 1257. γε τε vett. edd.

etur. Sensus simplex hic esse vi- ur: *quia Aeschylus tam saepe di- , ampullam esse amissam, redi- ei* (alteram) *ampullam, ne por- dicere possit, amissam esse.* Nam epositio ἀπό in compositis non- lis habet significationem recupe- di ut re Romanorum. Sic ἀπο- όναι reddere, ἀπολαμβάνειν re- ere = ἀποπρίασθαι redimere s. ndo recuperare. Quare et dein- 1256. ἀπόδος pro ἀποπρίασθαι ibetur eodem sensu. Huic signi- tioni optime convenit, quod di- Euripides: ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; τὸ τί; cf. Plut. 899. coll. 1073. d.

1253. Πέλοψ ὁ Ταντ. Initium Iphigen. Taur. quae exstat. — ἀπόδος. ad Euripidem haec dicit, non ad Aeschylum, ut cum Dawes. quidam opinati sunt. Quo sensu, vide not. ad 1249. Scholiasta: ληκύθιον αὐτῷ ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολομένης. ἐπιλέγει δέ, λήψει ὀβόλου πάνυ καλήν. διὰ τούτων ὁ Διόνυσος ἐμφαίνει ὡς ἐπειδὴ ἐν τοῖς προλόγοις τοῖς σοῖς ἀποδίδοται ἡ λήκυθος, ὥσπερ δοκεῖς αὐτὴν ὀφείλειν Αἰσχύλῳ. οὐκοῦν ἀγοράσας ταύτην ἀπόδος αὐτῷ. Quae interposuit, turbata sunt. — λήψει. significatione emendi positum esse, ut alias apud Aristophanem, Spanh. cum Graev. ad Lucian. I. p. 959. monuit. — καλήν τε κἀγαθήν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὰ τὸν Δί' οὔπω γ'· ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχνοί.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς —

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχὰς —

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὖθ' ὑφείλετο;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἑαυτὸν ὠτάν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω·
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο —

1258. γ' om. Elb. Mon. — 1261. πολύβοτρυν Leid. Bar. et pr. m. Cant. 1. — 1262. ἀπώλεσε edd. vett. — 1263. αὖθ' Bar. Iunt. 2. 3. Gel. Port. Lugd. Amst. — 1264. ἔ' αὐτὸν edd. vett. exc. Ald. ἔα 'υτὸν B. D. Ald. Br. Inv. ἔασον αὐτὸν C. Leid. ἔα αὐτὸν Ven. Ma. A. ἔασον omisso αὐτὸν Rav. Borg. Cant. 1. Dind. Both. Bekk. Crasin restituendam esse duxi. ὦ τᾶν alii, ὦ τὰν al., ὦ 'τᾶν al., ὦ 'τὰν al.

formula satis trita, hic vero lepide ad rem inanimatam translata. Formulam hanc Socraticam hic ad Euripidem Socraticum ridendum usurpatam esse monuit Both. cum Welcker.

1259. *Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς.* Initium Meleagri Euripidis, quod integrum hoc fuisse traditur: *Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα. Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας Πορθάονος παῖς, ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ Λήδης ὅμαιμον Θεστίου δὲ παρθένον. οὗτός ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν θύων ἀπαρχὰς οὐκ ἔθυσεν ἐν μέρει Ἀρτέμιδι.* vide Valcken. Diatrib. c. XIII. init. p. 137 sq. ubi Meleagri prologum tractat. Ergo inique fecit Aristophanes, quod Euripidem non initium, quippe interpolationi non aptum, sed versus e nexu ereptos recitare iussit. — *Θύων ἀπαρχάς. Οἰνεὺς τῆς γῆς εὐφορησάσης ἀπαρχὰς πᾶσι θεοῖς Θύσας Ἀρτέμιδι οὐκ ἔθυσεν· ὅθεν ὀργισθεῖσα σῦν μέγαν κατὰ τῆς χώρας αὐτοῦ ἀφῆκεν, ἵνα ταύτην λυμήνηται κ. λ.* Schol.

1263. *μεταξὺ θύων;* simulat indignationem, quod Oeneus, dum sacra faceret, ampulla spoliatus sit. — *Ζεύς, ὡς λέλεκται. Μελανίππης τῆς σοφῆς ἡ ἀρχή.* Schol. reliqua enuntiatio fuit: *Ἕλλην' ἔτικτε.* vid. Fragm. Melan. 2. ed. Musgr. — *τοῖς προλόγοισί σου.* antea dixerat 1249. *τοὺς προ-*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀπολεῖ σ'· ἐρεῖ γὰρ „ληκύθιον ἀπώλεσεν.“
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τραποῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἔχω γ' ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα καὶ ποιοῦντα ταῦτ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,
τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
σαντι τῶν ἔτι νῦν ὄντων.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ' ὅπῃ
μέμψεταί ποτε τοῦτον

1266. *ἀπολεῖς* Both. cum Paris. suo. Sed verendum est, ut Dondorfius, qui librum istum contulit, recte legerit. Vulgatam, quam malam habet Both., commendat usus Aristophanis. v. c. Plut. 65. 68. etc. — 1267. *προλόγοις* Elb. — 1269. *τραποῦ* Ma. Dind. recte. *τράπου* cett. codd. et edd. — 1270. Eurip. nomen om. edd. vett. — *ἐπιδείξω* Bar. — 1271. *ταῦτ'* Iunt. 2. 3. Ven. 1. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. — 1274. *μέμψιν γ'* edd. vett. Inv. et codd. exc. Cant. 1. Bar. qui *γ'* om. De Rav. Ven. et Ma. Bekk. tacet; ergo in his quoque *γ'* omissum est. — 1277. *νυνί* pro *νῦν ὄντων* coniec. Bentl. et Gaisford. ad Hephaest. p. 303. idque recepit Dind. — 1279. *μέμψαιτο* edd. vett. ant. Brunck. B.

λόγους ἡμῶν. Callide nunc ipse vela contraxit, quum videret amicum vinci. — *ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τ. ὀφθ. σῦκα λέγει τὰ σαρκώματα, ἢ εἶκος γινόμενον ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, σῦκον καλούμενον. ΑΛΛΩΣ. τὰ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν συκώματα λεγόμενα σῦκα ἔφη. σῦκον εἶδος παθήματος ἀεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τοῦ σώματος φυόμενον· ὃ φασιν ἰδιωτικῶς συκάμινον.* Schol. *ὅτι ἀγλευκεῖ πάθει τῷ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ σύκωμα ἐπισκώπτεται διὰ τὸ κατὰ τοὺς τοιούτους ὑπέρυθρον.* Eustath. p. 1964, 5. cf. et Foës. Oecon. Hippocr. v. *σῦκον*.

1272 sq. Versus Glyconei, de quo numerorum genere vide Hermann. Elem. Metr. p. 520 sq. Reisig. Coniect. (in epistol. ad Hermann. praefat. loco praemissa) pag. XXII sq. Aliter scholiasta: *εἰσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ ἐκ κώλων ἀντισπαστικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις καὶ διαμβοις καὶ διτροχαίοις δέκα.* In versibus his describendis omnes consentiunt praeter Both. qui quum binos uniret, ut solet, ex decem fecit sex. In quibusdam numerus fere

τὸν βακχεῖον ἄνακτα,
καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ μὴν λογιοῦμαι ταῦτα τῶν ψήφων λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ,

1280. *ἀνάκτορα* coni. Bentl. — 1282. *δὴ* pro *γε* Rav. Bar. — 1284. Post hunc versum *διαύλιον προσαυλεῖ τις* codd. et edd. ut parepigraphen habent, nisi quod quidam *τις* omittunt et *διαύλειον* Rav. praebet. Quam notam cum Dind. omisi. De voce *διαύλιον* Hesych. I. 972. haec: *ὁπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παραβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητής, παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ. παρὰ δὲ τοῖς μουσικοῖς τὰ τοιαῦτα μεσαύλια.* Paullo aliter Suid. h. v. — 1285. *Ἀχιλλεῦ* cum Bekk. Rav. Ven. Ma. Cant. 1. Elb. recepi ut supra 1011, ubi nulla lectionis varietas. *Ἀχιλεῦ* cett. libb. Est enim in his proodus, cui alter hic quidem non respondet, sibi vero sic melius constat; pares autem ei sunt infr. 1305. 1311.

logaoedicus est, trochaeo praecedente. — *τί ποτε πρ.* sunt avide exspectantis eventum. Chorus enim Aeschyli carmina melica admiratus ut perfecta Euripidi timet.

1280. *τὸν βακχ. ἄνακτα. τὸν Αἰσχύλον, οἷον τὸν ἄριστον μελοποιὸν τὸν ὥσπερ ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει ἢ τὸν ἔνθεον ἄρχοντα τῶν μελῶν.* Sch. Laudat Aeschylum *heroem inter poetas et divino Bacchi afflatu concitatum.* Fabula a Luciano tradita, Aeschylum carmina sua ebrium fecisse, eo saltem explicari potest, ut veteres bene senserint, illa ex ingenio ardente et a Baccho quasi agitato profecta esse. Vid. Vit. Aeschyl. auctor. Vulgo *βακχεῖος* hic de tragoedia interpretantur, ut Aeschylus dicatur *rex in arte tragica.* Reges quidem dicuntur *ἄνακτες*, at *ἄναξ* per se est heros et regis praedicatum.

1283. *εἰς ἓν ξυντεμῶ. εἰς τὸ αὐτὸ τέλος περατούμενα πάντα.* Schol. Quod quamvis non satis perspicue dictum sit, verius tamen est, quam quod de centone ab Euripide hic facto recentiores monent. Res ita se habere videtur: Euripides nescius, qua ratione Aeschylum vicissim castigaret, vituperatos voluit eius versus intercalares. Aeschylus enim aliquoties eundem versum adeoque strophas integras non sine vi quadam redire facit, ut Pers. 669. 677. *βάσκε περῶν ἄκακε Δαρεί', ὦ οἵ.* Quae quidem interiectio ibi fuerit, incertum est, *ἰανοῖ*, quod Blomf. posuit, non fuisse, supra ad h. v. ostendi. Quam eiusdem sententiae iterationem quum Euripides insanem haberet, versum intercalarem *λήκοπον οὐ κ. λ.* etiam versibus variarum fabularum adiecit, quasi hoc modo perspicuum faceret, illud Aeschyli artificium ridiculum esse. Simul vero par pari relaturus se ab *ληκυθίῳ*, quo impugnatus erat, defendere voluit. Aliquid etiam dandum est modis musicis, quos nobis nemo adhuc reclusit.

τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων,
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.
5) ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

) δύο σοι κόπω Αἰσχύλε τούτω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως
πολυκοίρανε μάνθανέ μου παῖ.

287. Punctum in fine versus edd. vett. — 1288. ex hoc duos ver-
ecerunt edd. vett. Inv. — μὲν om. Elb. — 1292. μου om. A.
k. Inv. Dind. Both. contra metrum. Respondet enim versui 1295.
ῖ om. Bar.

4. λογιοῦμαι. ἀπαριθμή-
ψηφίσω. Schol. Bacchus enim
e se numeraturum promittit,
s illud, quod vituperaturus sit
ides, redeat; idque promittit
turum ψήφων λαβόντα. Quare
interponit δύο 1289. τρίτος
denique τὸ χρῆμα τῶν κόπων
1296. quamvis quinque tantum
.
5 — 1298. Carmen hoc sic est
bendum: Prood. 1285. 1286.
h. ά. 1287. 1288. Antistroph.
97. 1298. Stroph. β'. 1289 —
Antistroph. β'. 1293 — 96. ut
ystema habeas:

Proodus.

α. β. β. α.

ibus singuli versus ad amussim
espondent.
5. Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ. τοῦ-
ὸ τῶν πρέσβεων πρὸς Ἀχιλλέα
λος πεποίηκεν· ἔστι δὲ ἐκ
ιδόνων. προφέρει δὲ Εὐριπί-
ἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων δρα-
ν συναγαγών. διὸ καὶ ἀσαφῆ,
ἁρμονίαν οὐκ ἔχοντα. οὐκ ἄρα
ὴ ξυνετὰ ζητητέον. Schol. —
οδάϊκτον. τὴν ἀνδρῶν
ν ποιοῦσαν. Schol. Proprie:
es scindens. Occurrit quoque
yl. Choeph. 847. ubi vid. Blomf.
Similiter factum est πυργοδάϊκτος
Aeschyl. Pers. 108. Iam quod sub-
stantivum nostro loco supplendum
sit, quaeritur. Quum scholiasta ar-
ticulum femin. gen. adposuisset, sup-
plendum esse videtur μάχην, ut le-
gati Achilli significarent vehemen-
tiorem Graecorum et Troianorum
pugnam. vid. supr. 1011.

1287. Ἑρμᾶν μέν. τοῦτο ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν. προφέρεται δὲ οὐκ ἐφεξῆς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν ἄλλο ἄλλοθεν, καὶ ἐπιλέγει τὸ ἰήκοπον, κυρίως ἐκείνων τῶν στίχων ὂν τοῦ Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ. τὸ δὲ Ἑρμᾶν μὲν τίομεν λέγουσιν οἱ Ἀρκάδες διὰ ταῦτα· ἐν τῇ Κυλλήνῃ, ἥ ἐστιν ὄρος Ἀρκαδίας, ἐτιμᾶτο ὁ Ἑρμῆς. διὰ γοῦν ἐκ ἀμνημονεύτων χρόνων τιμὴν ὡς πρόγονος τούτοις ἐδόκει. ᾄδουσι δὲ καὶ ἱστορίαν τινὰ μυθώδη. λίμναν δὲ λέγει τὴν Στυμφαλίδα· ἐν Ἀρκαδίᾳ γὰρ καὶ αὕτη. Schol. — δύο σοι κόπω. bis enim interposuit ἰήκοπος Euripides, quae vox quia significat *labore* vel *languore liberans*, Bacchus putat hanc Aeschylum esse defatigaturam. Utitur de languore hoc vocabulo Sophocl. Philoct. 880. ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ.

1290. κύδιστ' Ἀχαιῶν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος, ἐπισκέ-

ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

(1270) τρίτος ὠσχύλε σοι κόπος οὗτος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

1295 εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι
δόμον Ἀρτάμιδος πέλας οἴγειν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

1294. *Αἰσχύλε* Ma. edd. vett. Dind. Both. *ὦ Αἰσχύλε* Bar. *ὦ 'σχύλε* libb. cett. Ex analogia *ὠσχύλε* scribendum fuit. Nam *ὦ ᾱ* faciunt crasin, ut *ὠγαθέ* etc. iota autem, quod alteri syllabae adhaeret, obscurari non potest, ut in *κᾰ̓τα*. De scriptura igitur nulla potest esse dubitatio, neque huc trahi 1289. ubi hiatus postulatur. Non dissimile est, quod Thesmoph. 4. legitur, scribendum enim *ὠΰριπίδη*, ut vocalis *ῡ* subiunctiva in diphthongo impropria spiritum servet. — 1295. *πολισσονόμοι* coniec. Seidler. Dind. Lobeck. Si coniectura opus esset, mallem *με λισσόμενοι*, quod a vulgata una tantum litera differt. vid. not. — 1296. *δρόμον* C. — *Ἀρτέμιδος* vulgo. Vide v. 1385.

ψασθε (*ἐπεσκεψάσθην* aut *οὐκ ἐπεσκεψάσθην*) *πόθεν εἰσί. Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλον, Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας.* Schol. Verba haec ad Agamemnonem dicta esse, apparet. *Ἀτρείδη κύδιστε* Hom. Il. *α*. 122. Ex qua Aeschyli fabula sumpta sint, iam veteres ignorabant. Asclepiadae assentior.

1295. *εὐφαμεῖτε*. Unde haec sumpta sint, neque veterum neque recentiorum quisquam dixit, immo ne auguratus quidem est. Ex Aeschyli Iphigenia deprompta esse mihi videntur. Iphigeniam enim non ad Alexandrinos pervenisse, ex scholio ad 1290 laudato patet. — *μελισσονόμοι. εὐφήμως λέγετε οἱ δίκην μελισσῶν νεμόμενοι ἐν τῷδε τῷ τῆς Θεᾶς ἄλσει.* Gl. C. *μελισσῶν· ὧν τῇ κλήσει αἱ δικαίως βιοτεύουσαι ψυχαὶ ὀνομάζονται καὶ πρὸς τὰ θεῖα τῇ καθαρότητι ἢ καθάρσαι στρεφόμεναι, μέλισσαι καλούμεναι καὶ αὐταί, διότι καὶ καθαρτικῆς ἐστι τὸ μέλι δυνάμεως καὶ συντηρητικῆς.* Eustath. p. 1735, 15 sq. Ex hoc utroque loco colligo, intelligi *homines castos, sacerdotes.* Bruncius interpretatur *Μελισσονόμοι* Melissarum, seu sacerdotum Dianae praesides ex eadem analogia, qua nos usi sumus, *μελίσσας* enim, ut addit, dictas esse mulieres fatidicas, quae in templis administrabant, notum est. In eiusmodi fragmento difficile est, aliquid certi statuere. Ex scholiastae nota ad *μελισσονόμοι* adiecta: *οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει* Dind. cum Seidlero coniecit *πολισσονόμοι*. Ingeniose certe; ea voce Aeschyl. utitur Choeph. 851. Pers. 858 similique *ἀστυνόμους* Agam. 87. Coniecturam hanc probavit Lobeck. in Dissert. prim. de Myster. Eleusin. grad. Sed recte, opinor, monuit Both. hos *πολισσονόμους* nihil ad templum Dianae pertinere. Si verba Aristophanis essent, e sententiarum nexu iudicare possemus; in fragmentis ex sententiarum nexu temere excisis, ut hic factum est, nihil mutandum esse duco. Sin autem aliquid, quod pro tenuitate enuntiationis ferri possit, postulatur, malim certe: *εὐφαμεῖτέ με λισσόμενοι κ. λ.* ut sint verba sacerdotis Dianae introitum in

κύριος εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον.
ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.

1298. *ὁσίων* pro *ὅδιον* Ven. Ma. Br. Bekk. *ὅσιον* codd. cett. edd. t. idque ex Asclepiadae interpretatione ortum esse, docet schol. h. l. um versus hic sumptus sit ex Aeschyl. Agam. 103. necesse est, ut oque loco eadem vox legatur; ibi vero nulla lectionis diversitas nota- et *ὅδιον* postulatur. Quocirca hoc cum Dind. et Both. tenui. Ceterum . false enotavit e Rav. *ὅδιον*, quum Bekkero teste ibi scriptum ex- ret *ὃς δῖον*; id vero ex *ὅδιον* corruptum esse, facile est videre. — ic versum Baccho, sequentem Euripidi trib. edd. vett. exc. Ald. Gel. O. *νυκτῶν* pro *κόπων* Elb. fortasse ex ostentatione librarii, qua osten- et, se initii Nubb. meminisse, nisi errore fortuito. — 1301. *εἰς* r. Ven. Ma. Bar. Suid. Bekk. *ἐς* libb. cett. — *ἀπελθεῖν* post *βούλο-* addunt Vat. B. idem suprascrib. C. D.

tum templi precantibus conces- . Sic etiam tota enuntiatio ha- , quo cohaereat.

298. *κύριός εἰμι θροεῖν.* δὲ ἐξ *Ἀγαμέμνονος Αἰσχύλου.* ol. Aesch. Agam. 103. ubi locu- es singulae a Blomf. apte ex- antur: — *κύριός εἰμι. potis . δυνατός εἰμι εἰπεῖν τὸ συμ- αὐτοῖς σημεῖον ἐξιοῦσιν.* Sch. oph. d. Rep. Lac. IV. 6. *κύ- διαλύειν.* ibid. VIII. 4. *κύριοι ράττειν καὶ καταπαῦσαι.* — *ὅ- ν κράτος. Robur*, seu *fidu- quae ab omine in itinere viso batur*, ut recte explicat schol. Aesch. Agam. l. l. Huc respicit ych. *ὅδιος οἰωνός. αἴσιος.* h. Agam. 152. *μόρσιμ' ἀπ' Θων ὀδίων οἴκοις βασιλείοις. ἴσιον. αἴσιος faustus.* Bonum tum (*αἶσαν*) praemonstrans. ceteris, quae Blomf. adiicit, ri potuit Eustath. p. 805, 13. *Θι αἰσίῳ, τουτέστιν εὐτυχεῖ.* ous respicit ad Sophocl. Oed. Tyr. 52. *ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν.*

1300. *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τ.κ. ὅσ.* comparatur Nubium initium *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον.* ubi vide de hoc Atticorum pleonasmo interpretes. Tenendum vero est, hanc locutionem aut admirationem dicentis aut indignationem exprimere, interdum, ut hoc loco, lepide simulatam. Sic Lysistr. 83. *ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις.* cf. Ecclesiaz. 394. Plut. 891. ibique not. Acharn. 150. — *βούλομαι.* adiiciunt codd. aliq. *ἀπελθεῖν* praeter metrum, ut expleant orationem ellipticam, de qua vid. Lamb. Bos. p. 586. ed. Schäfer. — *τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ. φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας.* Schol. H. Steph. expl. *tumores et inflammationem in renibus sentio.* Sed quaeritur, cur Bacchus sic loquatur. Occurrit quidem Lysistr. 987. *ἢ βουβωνιᾷς ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;* quod tamen aliud est. Re-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μή, πρίν γ' ἀκούσῃς χἄτέραν στάσιν μελῶν
(1280) ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

1305 ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.

1303. *πρίν γ' ἄν* Dind. ex coniectura Reisigii Coniect. p. 66. et Elmsl. ad Acharn. 176. Falluntur hi; nam particula *ἄν* non solum a Tragicis omitti saepius solet, sed etiam a Comico aliquoties, ut Ecclesiaz. 629. *πρὶν τοῖς αἰσχροῖς χαρίσωνται.* Lysistr. 1005. *πρίν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.* — 1305. Aeschylo trib. edd. vett. — *προστίθεσι* Ven.

ctam viam monstrare videtur Etym. M. *βουβωνία. κόπος.* ubi tumores renium vel testiculorum utraque voce significari puto. Quod si verum est, nostro loco lucem admovet. Quum enim tam saepe de *κόποις* audiret Bacchus, monet ut eos missos faciat, quia recordatio mali efficiat, ut eo se affici iam sentiat, et balneis opus esse ad medendum.

1303. *στάσιν μελῶν. στάσιμον μέλος, ὃ ἄδουσιν ἱστάμενοι οἱ χορευταί.* Schol. *ὅταν γὰρ ὁ χορὸς μετὰ τὴν πάροδον λέγῃ τι μέλος ἀκίνητος μένων, στάσιμον καλεῖται.* Schol. ad Eurip. Phoen. 202. ed. Matth. vid. Hermann. Elem. Metr. p. 724 sq. — *τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων. Τιμαχίδας γράφει ὡς τῷ ὀρθίῳ νόμῳ κεχρημένου τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἀνατεταμένως.* Schol. Si verum est, quod Timachidas animadvertit, Aeschylum *νόμῳ ὀρθίῳ* usum esse, Terpandri nomorum significationem intellexit. Terpander enim nomis nomina dedit aut a gentibus, ut nomus Boeotius, aut ab hominibus, ut Copion, aut a numeris petita, ut *νόμος τροχαϊκός* et *νόμος ὄρθιος.* Quum tamen in iis, quae proferuntur, nulla orthii vestigia conspicua sint, aliud quid quaerendum est. Aristot. Problem. XIX. 48. ubi de nomis agitur, et haec habet, *ἡ δὲ ὑποδωριστὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ στάσιμον. διὸ καὶ κιθαρῳδικωτάτη ἐστὶ τῶν ἁρμονιῶν.* Quae certe indicare videntur, nostro loco Doricum nomum intelligi, nisi adversaretur c. 30. ibid. Sed tota res adhuc non satis explicita est, quamvis a viris nobilissimis tractata. cf. Polluc. IV. §. 65 — 84. Plutarch. d. Music. p. 1132 sq. Aristot. Probl. XIX. 15. 48. Böckh. de Metris Pindar. p. 181 sq. Fridericum fratrem Einleitung in d. pindarisch. Ges. p. 61 sq. Nomi isti erant certi et fixi a Graecis sancte coliti; quare Cynesiae pyrrhicham, quam interpretes huc traxerunt, ut antiqui moris violationem perstrinxit supra 153. pariterque Phrynidem Nubb. 958. quod priscos et masculos modos Graecorum effeminasset.

1306 — 17. Numeri et versus non egent interprete. Quaeritur, quid poetae fuerit consilii. Videtur Aeschylus perstringi ob nimiam verborum magnificentiam, sublimitatem et obscuritatem, quae negligenter audientes quum assequi non possent strepitus inanes habebant. Euripides vero non solum e variis Aeschyli fabulis versus elegit, sed etiam sententiae ex Agamemnone sumptae dimidia parte suppressae maligne interponit versum alius fabulae, quam denique partem sententiae ante suppressae sequi faciat. Quo significare voluit, versus Aeschyleos, quippe qui per se obscuri essent, obscuriores non fieri, etiamsi

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅπως Ἀχαιῶν
δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας,
τὸ φλαττόθρατ τὸ φλαττόθρατ,

1306. cum sequente versu vulgo coniunctus exhibetur, ut supr. 1285. fr. 1314. in quibus omnibus finis numeri facile sentitur. — 1307. edd. vett. Ma. et al. codd. ut Aeschyl. Agam. 108. ἥβας Bar. Cant. av. Ven. Borg. A. C. et edd. recentt. — 1308. τὸ φλαττοθραττοτόθρατ iunctim libb. msc. et edd. omn. quum tamen ex Bacchi ingatione 1318 facile intelligi posset, vocem hanc esse scindendam. e est, quod timeas, ne vocabulum minuatur. Minuitur quidem lonine, quae parum hic valet, non duritie. Quum enim exeat in syllaθρατ Graecis inauditam, haec dura syllaba in medio versu restituta maiorem strepitum efficit, quam si cum articulo coniuncta θραττο r. Quid multa? res ipsa loquitur. Solus Rav. sed male scindit τοθράττο, idque hoc tantum versu, non in sequentibus, ubi iun-, sed quater accentu in quattuor ᾱ notatum exstat vocabulum. — m hunc om. Ma.

cum aliis miscerentur, dummoerba insuete strepitantia, ut τόθρατ, accederent, quae auagni aliquid audire frustra cuum stupefaciant. Haec quidem multorum tum Euripidis videisse sententia supra 854 sq. cta, non Comici, a quo rideeque mea. Quare de verbosensu vix potest quaeri; lasic fere sonarent: *Quomodo orum imperium binorum regum icae pubis — Sphingem letifectricem canem mittit — cum et caterva ultrice acer ales — am praebens rapacibus canira pervagantibus — aciem verlacem inclinantem.*

7. δίθρονον κράτος. ex yl. Agam. 108. ubi de Meneum Agamemnone in imperio consociato positum est. Sic 42. δίθρονος καὶ δίσκηπτρος le Atridis, et δικρατεῖς Ἀτρεῖophocl. Aiac. 251. coll. Phi264. Aeschyli sententia intaec est: ὅπως Ἀχαιῶν δίθροκράτος Ἑλλάδος ἥβας σύμφρονα ταγὰν πέμπει ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν. — Ἑλλάδος ἥβας. de qua loquendi ratione vid. Gregor. de dial. p. 108. ed. Schäfer. Sic Sophocl. Phil. 223. σχῆμα γὰρ Ἑλλάδος στολῆς. ubi gl. Ἑλληνικῆς. ibid. 256. Ἑλλὰς γῆ. Pariter alia nomina primitiva, propria seu appellativa, adiective ponuntur.

1308. φλαττόθρατ. vox a poeta ficta, qua verborum Aeschyli tonitrua exprimeret sive strepitus duriores. Simile esse videtur βομβαλοβομβάξ Thesmoph. 48. non θρεττανελό Plut. 290. ubi vid. nos. Citharae imitationem Plut. l. l. esse θρεττανελό, iam veteres notarunt; simile quid in φλαττόθρατ inesse cum Vossio Both. false opinatur. Vocabulum, ut est vere, debet esse inauditum. Non magis apte Vossius comparavit Germanorum *Eia popeia*, *Tralirumlarum*, Anglorum *dingdong* etc. quia haec populo trita sunt. Rectius comparari possunt imitationes tubarum et tympanorum militarium, quas Lutherus nove fe-

Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύνα, πέμπει,
τὸ φλαττόθρατ τὸ φλαττόθρατ,
σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις,
τὸ φλαττόθρατ τὸ φλαττόθρατ,
κυρεῖν παρασχὼν
ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,
τὸ φλαττόθρατ τὸ φλαττόθρατ,

1310. om. Bar. — 1311. ξὺν edd. vett. σὺν χειρὶ καὶ δορὶ Bar. — 1314. ἀεροφύτοις Ven. ἀεροφοίτιας Ma. ἀκροφοίταις Iunt. 1.

cit, quum in templo concionatus auditoribus pugnae strepitum describeret.

1309. *Σφίγγα δυσαμερίαν, τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ Θηβαίοις φανεῖσαν, πάροχον θανάτου. ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου.* Sch. Haec maligne interposuit, quasi Aeschylus dixerit, Atridas fuisse Sphinges letiferas. — *πρύτανιν κύνα.* sic est cognominata Sphinx propter speciem et crudelitatem. Ceterum dirissima quaeque monstra canes dicuntur. Sic Sphinx Sophocl. Oed. Tyr. 391. *κύων ῥαψῳδός.* Erinnyes Soph. Electr. 1387. *ἄφυκτοι κύνες.* hydra Lernaea Eurip. Hercul. Fur. 1275. *τὴν ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα Ὕδραν φονεύσας.*

1311. *σὺν δορὶ καὶ χερὶ κ.λ.* Litera ῥ et syllaba ῥι stridens versui ipsi stridorem tribuunt. — *πράκτορι cum exercitu ultore.* Hac ulciscendi vel poenae exigendae significatione *πράκτωρ* passim occurrit. Sophocl. Electr. 953. *φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρός.* Trachin. 863. *Κύπρις τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.* Aeschyl. Eumen. 319. *πράκτορες αἵματος.* Demosth. p. 778, 18. Reisk. *μὴ παραδοθῆναι τοῖς πράκτορσιν τὸ προσοφειλοντα κατὰ τὸν νόμον.* At *χεὶρ πράκτωρ* similiter usurpatur atque *τύχη σωτὴρ* pro *σώτειρα*, ut Sophocl. Oed. Tyr. 52. coll. Philoct. 1470. Eurip. Electr. 991. Aeschyl. Agam. 647. ibique Blomf. — *θούριος*, idem quod *θοῦρος acer.* Ita Aeschyl. Sept. c. Th. 42. *θούριοι λοχαγέται.* Pers. 73. *Ἀσίας θούριος ἄρχων.* Eumen. 624. *θουρίοις τόξοις.* Soph. Aiac. 212. *θούριος Αἴας.* Noster Equitt. 754. *λῆμα θούριον φορεῖν καὶ λόγους ἀφύκτους.* ubi schol. expl. per *ὁρμητικός, ταχύς (τραχύς?), πηδητικός, πολεμικώτατος.* et exemplo utitur *θούριος Ἄρης.* cf. Eustath. p. 828, 37. Est vero *θούριος ὄρνις*, ut schol. h. l. notat, *ἡ πολεμοῦσα Θηβαίοις τύχη.*

1314. *κυρεῖν παρασχών.* Unde sit, non constat. At quod sequitur *κύνες ἀερόφοιτοι*, quo *aquilas* indicari putant propter Aesch. Agam. 112. *οἰωνῶν βασιλεύς*, quod cum superiore sententia indidem sumpta coniunctum est. Et apud Aeschylum quidem aquila *πτηνὸς κύων Διός* dicitur Agamemn. 133. Prometh. 1057. locoque priore Atridas intelligendos esse observavit Butlerus. Quum tamen non simpliciter sic ponatur atque nostro loco *θούριος ὄρνις* ut avis portendens praecedat, *κύνας ἀεροφοίτους* universe indicare puto aves rapaces, quibus in pugna caesi praedae fore dicebantur. Hom. Il. α. 4. *αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι.* — *τὸ συγκλινές τ' ἐπ' Αἴαντι.* Possint sic dici, qui tutelam Aiacis petunt, ut Teucrus eius clypeo tectus, aliique Graeci, qui Aiacem quasi murum habebant. Nexus vero sententiarum suadet ho-

(1290) τὸ συγκλινές τ' ἐπ' Αἴαντι,
τὸ φλαττόθρατ τὸ φλαττόθρατ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ
πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

1320 ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ

1316. τ' om. edd. vett. (exc. Iunt. 1.) et recent. exc. Bekk. qui τ' restituit ex Rav. Ven. Ma. legitur et Bar. et Cant. 1. — 1319. *συνέλεξας* edd. vett. Bekk. cum suis codd. et Mon. *ξυνέλεξας* Br. Inv. Dind. Both. ex Cant. 1. — 1320. *εἰς* Bar.

stillitatis notionem, ut praeferam: *acies in Aiacem irruens.* Sensus igitur subobscurus in enuntiationem simplicem conversus hic esse videtur: *Atridae duri sub faustis auspiciis accedunt Troianos avibus et canibus praedae daturi.* De verbis τὸ *συγκλινές* κ. λ. scholiasta: *Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γρᾴφεσθαι, Ἀπολλώνιος δέ φησιν ἐκ Θρῃσσῶν αὐτὸ εἶναι.*

1318. *ἐκ Μαραθῶνος. ἐπεὶ ὁ φλέως ἄνθος ἐν Μαραθῶνι, ὃν οἱ ἰδιῶται φλόμον. διὰ τὸ ἔχειν ἐν ἀρχῇ παρόμοιον τῷ φλέῳ τὸ φλάττ· ὡς ἐν Μαραθῶνι οὖν τοῦ φλέω πολλοῦ ὄντος. ἑλώδης γὰρ ὁ τόπος.* Schol. Sed hae videntur nugae a grammatico excogitatae; neque in se res veri est similis. vid. 242. supr. Nisi obscurius aliquid lusit, hunc sensum accipio: Quum Aeschylus pugnae Marathoniae interfuisset tumultuosae certe si quae alia, Bacchus interrogavit num forte τὸ φλαττόθρατ vox rauca ex pugna Marathonia ab Aeschylo sumpta sit; h. e. num forte stridentia verba Aeschylus usurpaverit, quia, miles quum fuisset, strepitui verborum rauco adsuefactus esset. — *ἱμονιοστρόφου μέλη. οἷον σχοινιοστρόφου μέλη, ἃ εἰκὸς ἄνδρα ὕδατα ἀρυόμενον ᾄδειν. ἱμονιὰ γὰρ καλεῖται τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον, ἧτις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπηώρηται. καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ ἄδουσιν οἱ ἀντληταί, ἱμαῖον. Καλλίμαχος „ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.“* Schol. Rectius hic, quam Bergle-rus, qui *restionis carmen* τὸ φλαττόθρατ dici opinatur, quia sit *restis* instar longa vox. Etiamsi vox haec, ut vulgata fuit, totum versum expleat, mira tamen fictio esse videtur. Aptius Both. intelligit cantica nullius pretii popularia, *Gassenhauer* nobis dicta. Omnino in istis aquatorum cantilenis rauciores soni mihi videntur fuisse τῷ φλαττόθρατ similes, quales ab hominibus eiusmodi et nostro aevo cani solent, ut *Ritschiwatschi*, *witschiwatschi*, quippe qui non plus valeant, quam τὸ φλαττόθρατ.

1320. *ἀλλ' οὖν ἐγὼ κ. λ. ἐκ γὰρ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγῳδικὸν μετήνεγκα, ἵνα μὴ εἰς ταὐτὰ τοῖς ὑπὸ Φρυνίχου μέλεσι προεισηγμένοις ἐμπίπτω. ἀποδέχονται δὲ πάντες τοῖς μέλεσι τὸν Φρύνιχον ἐπιτυγχάνοντα τοῖς κιθαρῳδικοῖς.* Schol. et Suid. Quae quomodo recte intelligantur, non satis percipio. Sic habe: Carmina Phrynichi Tragici melica ob suaves numeros diu floruisse, Aristophanes ipse testis est Avv. 748. *ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα, Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπόν, ἀεὶ φέρων γλυκεῖαν ᾠδάν.* Vespp. 220. *μέλη ἀρχαιομελησιδωνοφρυνιχήρατα.* h. e. *ἀρχαῖα μέλη*

(1295) ἤνεγκον αὖθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων·
οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει ορνιδίων,
σκολιῶν Μελήτου, Καρικῶν αὐλημάτων,
1325 θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.

1321. αὖθ' Bar. Mon. — 1322. *ἱερῶν* edd. vett. A. correxit Brunck. ex C. D. E. quibus consentiunt Cant. 1. 2. Bar. Ven. Rav. Ma. — 1323. *οὗτος δ ἀπὸ πάντων ορνιδίων μέλη φέρει* Pors. coni. — 1324. *Μελίτου* edd. vett. Ma. Cant. 2. Mon. al. schol. Suid. *Μελήτου* Cant. 1. Bar. Ven. Rav. unde recte rec. Bekk. Dind. Both. altera enim forma per iotacismum orta esse videtur. — *καὶ* ante *Καρικῶν* habent edd. vett. B. al. intrusa videtur particula ob *Μελίτου*, ut enim metrum fulciretur. καὶ om. Rav. Ven. Ma. A. C. D. E. U. Bar. Suid. v. *Μέλιτος* et v. σκολιά.

Φρυνίχου ἐρατὰ καὶ ἡδέα. τὰ δὲ μέλη εἶπε διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ ποιητοῦ. e schol. ad Vespp. l. l. *Φρύνιχος ἐπὶ μελοποιίαις ἐθαυμάζετο.* Schol. ad Avv. l. l. *ἦν δὲ οὗτος ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσι Φρύνιχος.* Schol. h. l. vid. et supr. 929. Phrynichi igitur carmina melica excelluerunt suavitate et candida simplicitate, quae virtutes non solum in sententiis sed etiam in modis musicis positae fuisse videntur illis necessitatis quodam vinculo iunctis. Phrynichus vero *νόμους*, de quibus ad v. 1304. egi, in tragoedias transtulit qui Graecis grati erant; idemque aliquot locis Aeschylus fecisse traditur. *ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν εἴς τι τραγικὸν γένος μετήνεγκε.* Sch. ad 1295. ap. Bekk. Aeschylus, qui tragicam artem primus excoluit, antiquam modorum indolem Graecis probatam in partibus saltem melicis, quae dicuntur, non prorsus exuit. Iccirco nova via incedens antiqua Phrynichi vestigia non omnino reliquit. Euripides contra in arte tragica rerum novarum studiosus, ut ita dicam, erat quasi alter Cinesias. 153. supr., qui ingenua tragoediae simplicitate missa crispatis modis philosophiam suam exornavit. Quibus expositis, et scholiastae et Aristophanis verba intelligi posse puto. *ἐς τὸ καλὸν ἐκ. τ. καλ. ἦν.* *ex pulchro in pulchrum transtuli* h. e. quae pulchra erant, pulchra in meum usum translata servavi, ita tamen ut ne coece sequerer Phrynichum. *ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρ. κ. λ. ne viderer eadem Musarum sacra prata cum Phrynicho carpere.* Ex pulchra illa imagine, qua Phrynichus Avv. 748. comparatur api.

1323. *ἀπὸ ορνιδίων.* oppos. *Μουσῶν.* ut casta sua et pulchra diceret carmina, Euripidis profana. — *σκολιῶν.* *σκολιὸν ἡ παροίνιος ᾠδή. μέλος ἐν συμποσίοις γιγνόμενον.* Sch. *τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾄδετο περὶ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ καλοῦσιν.* Procl. Chrestom. *τῶν δὲ σκολιῶν τὰ μὲν σκωπτικά, τὰ δὲ πρὸς ἔρωτα, πολλὰ δὲ καὶ σπουδαῖα.* Eustath. pag. 1572, 13. vide C. D. Ilgen. in ed. Scolior. — *Μελήτου.* Scholiasta teste fuit poeta tragicus, cui testimonio non adversantur scolia, quae etiam in Euripidis tragoedias transiisse hic lepide arguit Aeschylus. cf. quod Pors. protulit schol. e Ms. Bodl. Plat. *Μέλητος δὲ φαῦλος τραγῳδίας ποιητής, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις καὶ Πελαργοῖς Λαΐου υἱὸν αὐτὸν λέγων. ἐν ᾧ ἔτει οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν ἔθηκεν· ὡς Ἀριστοτέλης ἐν διδασκαλίαις.* cf. et Athen. XIII. p. 605. Quum Me-

ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καίτοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦστιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὕτη κροτοῦσα; δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου,
πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ᾄδειν μέλη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ.

τούτων Cant. 1. Pogg. — 1328. αὐτὴ Br. Inv. Both. — τήδειονα Rav. — ταῦτ' ᾄδειν edd. vett. Ma. Cant. 2. ταῦτ' Ven. τάγ' ἔστ' ᾄδ. τάδ' ἔστ' ᾄδ. recte U. Bar. Br. Inv. Dind. k. — 1330. Post. ἐλεσβίαζεν et post οὔ false interrogant Br. Bekk. — οὔκ; Brunck. οὖν Reisk. et Elmsl. ad Acharn. 428. obat Elmsl. Mus. Crit. Cantabrig. III. p. 473. Paresque enunignificavit: Acharn. 421. (396. Bekk.) Sophocl. Aiac. 970. Me-Athen. p. 434. C.

oppositus sit Phrynicho, riter differre videtur, atides ab Aeschylo. — *Καὶ λημάτων. τὰ δὲ Καματα καὶ μέλη θρηνώδη Καρικῶν βαρβαρικῶν*, Schol. Hoc extremo loco ram continet interpretainc servorum nomina vid. it. ap. me p. 5. Nam barsque habebant Graeci Ca- *τοσούτων ἐθνῶν μόνους ς βαρβαροφώνους ὁ ποιη-* Il. β. 867.) *εἶπεν. βαρἐλέγετο τὸ οἷον καρίζειν, ταχυστομίαν ἢ τραχυστο-* Eustath. p. 367, 38 sq. *ρβαροφώνων, ἀγριοφώ-ἣν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρη-. ὅτι Κρητῶν ἄποικοι ὄν-σαν τὴν Ἑλληνίδα φωρβαροφωνεῖν ἔστι τὸ τοὺς ἑνους Ἕλλησι βαρβάνίζειν μὲν διδάσκεσθαι, νῇ μὴ καθαρεύειν.* Schol. om. Il. β. 867. Inde quidem it coniici, *Καρικὰ αὐλήμα*-ibiarum esse semibarbaros. *l δεῖ λύρας ἐπὶ τοῦ-. quamquam quid lyra ad net?* Fuit enim lyrae soet augustus. Vid. Aristid. e Musica p. 101. et Friedatrem *Einleit. in d. Pind. Ges.* p. 54. Ergo Euripidis canticis maiestate destitutis lyram habet non aptam. — *ἢ τοῖς ὀστράκοις.* Pauperes olim inopia meliorum instrumentorum musicorum fictilibus crepitaculis sive figlinis acetabulis usos esse, cum ex scholiasta h. l. tum aliunde docuit Casaubonus ad Athen. V. 4. p. 340. *ἀπορίᾳ λύρας ὄστρακά τινες λαμβάνοντες ἦχον μὲν ἀπετέλουν, πάνυ δὲ ἄσημον. διαβάλλει δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδην ὡς κακὸν μελοποιόν.* Sch. *Δίδυμός φησιν εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας εὔρυθμόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις.* Schol. et Athen. XIV. sed vid. Casaub. l. l. Non anum tanquam Musam Euripideam inductam esse, ut quidam putarunt, sed meretricem vel fidicinam, monuit Both. non recte, opinor. vid. not. ad 1330. — *αὕτη κροτοῦσα.* Postquam Aeschylus lyram postulavit, mulier quaedam nondum conspicua figlinis acetabulis sonos edidit; quibus auditis interrogat *ποῦστιν αὕτη*, eamque invitat, ut musa Euripide digna prodeat. Quem actionis nexum si cogitamus, totus locus bene se habet, nec *αὕτη* mutandum est.

1330. *ἐλεσβίαζεν. ἐν ἐρωτήσει· (?) αὕτη οὐκ αἰσχροποιεῖ;*

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

(1305) ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀεννάοις θαλάσσης
κύμασι στωμύλλετε,
τέγγουσαι νοτίαις πτερῶν
ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι·

1331. *ἀεννάοις* recte Ven. A. B. C. D. Cant. 1. Mon. Pogg. Brunck. Inv. Dind. Both. *ἀενάοις* Bekk. cum edd. vett. cet. — *θαλάσσαις* Rav. — 1332. *στωμύλλεται* Crat. Ven. 1. 2. Can. Wech. Raph. — 1333. *νοτεροῖς* Ven. Ma. Flor. quattuor Elb. *νοτερῇς* edd. vett. *νοτεραῖς* Bar. *νοτίοις* Rav. Borg. Inv. Bekk. *νοτίαις* Cant. 1. Pogg. Dind. Both. — *πτερὸν* Elb. et coni. Reisk.

λεσβιάζειν δὲ τὸ παρανόμως πλησιάζειν καὶ μολύνειν τὸ στόμα. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ αἰσχρότητι οἱ Λέσβιοι. Schol. *εἰσὶ βλασφημίαι καὶ ἀπὸ ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δήμων πολλαὶ ῥηματικῶς πεποιημέναι. ἐθνῶν μέν, οἷον κιλικίζειν καὶ αἰγυπτιάζειν τὸ πονηρεύεσθαι, καὶ κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι. ἐκ πόλεων δέ, οἷον λεσβιάζειν τὸ αἰσχροποιεῖν. εἶτα παραγαγόντες Φερεκράτους χρῆσιν ἐν ἰάμβῳ τό· „δώσει δέ σοι γυναῖκας ἑπτὰ Λεσβίας,“ ἐπάγουσιν ἀμοιβαῖον τό· „καλόν γε δῶρον ἔπτ' ἔχειν λαικασρίας,“ ὡς τοιούτων οὐσῶν τῶν Λεσβίων γυναικῶν κ. λ.* Eustath. p. 741, 21 sq. Pariter usurpatum est *λεσβίζειν* Vespp. 1346. idemque dicebatur *λαβδακίζειν*, quia lambda, ut putant, sit prima litera verbi *λεσβιάζειν* vel *λείχειν*. Ad hanc foeditatem alludit etiam Ecclesiaz. 920. Alii putant, nostro loco alludi ad vomitum, quasi musa sit *ἡ ἐμοῦσα*. Ingenue fateor, mihi non satis liquere, cur Bacchus haec interposuerit, nisi accipere licet, vetulam deformem sub habitu musae Euripideae prodiisse, quam Bacchus his verbis irriserit. Ironice autem dicta sunt extra interrogationem, quae orationis forma satis trita est, ut 28. supr. Quae si mecum statueris, Bacchus voluit: Haecce Musa olim non fuit fellatrix, non fuit. h. e. *Profecto haec Musa olim fuit foedissima meretrix.*

1331 sq. *χαρακτηρίζουσι τὰ Εὐριπίδου μέλη ὡς ἐκλελυμένα.* Sch. Non solum numeros leviores vituperat et solutiores, sed etiam sententias vulgares et inanes verbis poeticis expressas. In quibus, quum volatum quasi Bellerophonteum faceret, de improviso decideret. cf. 1345 sq. Numeri sunt Glyconei. Ceterum Aeschylus par pari referens carmen hoc ex versibus a variis Euripidis fabulis petitis consuit. *ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησι, καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ ἑξῆς λέγει μέλος.* Schol. Interpretationem totius loci latinam vide infra ad v. 1345. — *ἀλκυόνες. ἐπάνω τοῦ τῆς θαλάσσης ὕδατος καθήμεναι τὰ αὐτῶν ᾠὰ ἐν τῷ βυθῷ κείμενα θερμαίνουσι. καθ' ὃν δὲ καιρὸν τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλκυονίτιδες αὗται αἱ ἡμέραι καλοῦνται (ἀλκυονίδες ἡμέραι? cf. Avv. 1594.), καὶ ἔστιν ἐν αὐταῖς μεγίστη ἡσυχία ἀνέμων τε καὶ κυμάτων. οἱ δέ φασιν ὡς ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῆς ψάμμου τοῦτο ποιοῦσιν.* Schol. cf. schol. ad Avv. 251. (Bekk.) rectius Eustath. pag. 776, 18 — 41. *ἀλκυονίδες ἡμέραι αἱ ἐν χειμῶνι νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι.* Quarum numerum accuratius quam schol. Avv. indicat. Sumptum hoc esse ex Iphigen. Aul.

αἳ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας
εἰειειειειειλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες
ἱστότονα πηνίσματα,
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας·

335. *ὑπώροφοι* Mon. *ὑπορόφιον* Cant. 1. — *κατὰ γωνίας* om. Ald. 2. 3. Gel. Huic versui adscribit gloss. Cant. 1. *ἐκ Μελεάγρου ἢ Ἡλέκτρας Εὐρ.* idem, sed de versibus sequentibus; notat recte asta. — 1336. *εἰ* ter Cant. 2. Elb. *εἰ* quater Ma. Cant. Bar. *εἰ* s Mon. quoties haec syllaba scribenda sit, patet e versu 1331, cui ar est. Indidemque iudicium petendum est de scriptura *ἀεννάοις*. *εἰ* addunt spiritum edd. exc. Dind. — *εἰ* cum spiritu aspero Dind. — 1337. *ἱστόπονα* Rav. — *καὶ* post *πηνίσματα* addunt Ven. Ma. l. vett.

licit scholiasta; si quidem quae eadem usus est scholiasta; hig. Taur. 1089. simile quid r: *ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρί-όντου δειράδας, ἀλκυών, ἔ-οἰκτρὸν ἀείδεις.* Quare ex dita fabula haec adducta esse lur. — *ἀεναόις θαλάσ-κύμασι.* Sic Nubb. 276. *ἀέ-Νεφέλαι.* 3. *νοτίαις κ. λ.* ad modum idis res leves verbis inutiliter atis exprimit. Sic Eurip. Bacch. *δροσώδης ὕδατος νοτίς.* Hip-150. *ὑπὲρ πελάγους δίναισιν ς ἅλμας.* Quae nimirum ex-a videntur praeter necessita-— *εἰειειειειειλίσσετε. κτασις τοῦ εἰλίσσετε κατὰ μί-εἴρηται τῆς μελοποιίας.* Sch. uripides in voce *τὸ φλαττό-* Aeschyli sonos raucos vitupe-, sic Aeschylus nunc exagitat Euripidis *εἰειει κ. λ.* Fortasse ides etiam modos antiquiores utavit, ut, quum antea suus e syllabae a musicis tribuere-nus, unam syllabam per plu-nos flecti pateretur. *εἰλίσσω* choro ap. Eurip. Iph. Taur. 1145. — *ἱστότονα. τοὺς ς, οὓς ἐν τῷ ἀέρι αἱ ἀράχναι νουσι. λάμβανε δὲ ἀπὸ κοινοῦ ὰς μελέτας τὸ εἰλίσσετε οὕ-τως· καὶ εἰλίσσετε μελέτας κερκί-δος ἀοιδοῦ· τουτέστιν, ὥσπερ αἱ ὑφάντριαι διὰ τῶν κερκίδων γυ-ναῖκες ἐν τῷ ὑφαίνειν ᾄδουσιν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ὦ ἀράχναι.* Schol. minus recte. vid. 1338. — *πηνί-σματα. ὑφάσματα.* Schol. *πηνίον δέ ἐστιν ὁ μίτος· ἐξ οὗ καὶ χρυ-σεοπήνιτον ἀμφίον. καὶ ἐκπηνίζω ῥῆμα* (586. supr.) Eustath. p. 1421, 64. cf. Eurip. Or. 838. Ad *πηνί-σματα* appositio est, quod sequitur, *κερκίδος μελέτας*. In his quoque re-bus minutis nimis artificiose labo-ravit.

1338. *κερκίδος ἀοιδοῦ. canorus radius.* audacter dictum *radius cantor* pro *stridens*. Quamquam verbo pariter usus est Homerus Od. φ. 411. *ἡ δ'* (*νευρὴ*) *ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν.* Ex Eurip. Meleagro hoc sumptum esse dixit schol. Quod obiecit Spanhem. in aliis etiam Euripidis tragoediis *κερκίδος* mentionem fieri, parum valet; quaeritur enim *κερκὶς ἀοι-δός*. Nunc de sensu horum verbo-rum. Sumitur enim hic locus de ara-neis, quae *φάλαγγες* dicuntur. Sed non video, quid impediat, quomi-nus *φάλαγγες ὑπωρόφιοι* intelligan-tur ordines ancillarum, quae in su-perioribus aedium partibus (*ἐν τοῖς ὑπερῴοις* = *ὑπωρόφιοι*) texunt.

ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελ-
φὶς πρώραις κυανεμβόλοις
(1315) μαντεῖα καὶ σταδίους,
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου,
βότρυος ἕλικα παυσίπονον.
περίβαλλ' ὦ τέκνον ὠλένας.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁρῶ.

1340. κιανεμβόλοις Crat. Ven. 1. 2. Can. — 1342. γάννος Elb. — ἀμπέλους Mon. — 1344. περίβαλ' Elb. Bar. Cant. 2. Flor. sex. correctoris scilicet est, qui anapaestum, de consilio hic admissum, emendare voluit intempestive.

Quid enim κερκὶς ἀοιδός ad araneas? Sic ex ordine sedentes textrices servae apparent Hom. Od. η. 105. αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν, ἧμεναι οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. Quae imago ad nostrum locum pertinet, etiamsi Homerus nihil nisi mobilitatem texentium exprimere voluerit; nam altera explicatio ἧμεναι οἷα φύλλα αἰγείρου iam veteribus merito displicuit. — ἵν' ὁ φίλαυλος. ἐξ Ἠλέκτρας (433. ed. Matth.) φίλαυλος δὲ ὁ τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰ μέλη ποιῶν. αἰνίττεται δὲ ἴσως εἰς τὸν Ἀριόνιον μῦθον. Schol. Musarum epitheton est Sophocl. Antig. 965. Ceterum δελφὶς varie usurpatur; vid. Eustath. p. 1221, 22 sq. Quare et hic signum navis cogitari possit, cui risus caussa epitheton datum esset φίλαυλος. — ἔπαλλε. non est *saltabat*, quasi descenderet ab ἐπάλλω, cui iam accentus adversatur, sed *agitabat*, *movebat*, ab πάλλω *vibro*, atque cohaeret cum μαντεῖα. Ut enim κλῆρον πάλλειν vel κλῆρος πάλλεσθαι dicebant, Sophocl. Antig. 396. Eustath. p. 418, 41 sq., ita hic μαντεῖα πάλλειν. Bothius recte quidem monuit, Euripidem nonnumquam ita assurgere in melicis, ut neque Aeschylo neque Sophocli cederet sublimitate; sed oblitus est dicere, Euripidem hoc facere intempestive in rebus minutis.

1342. οἰνάνθας. παρὰ τὰ ἐξ Τψιπύλης Εὐριπίδου· „οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν." ἡ πρώτη δὲ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου οἰνάνθη λέγεται. Schol. Eodem iure vocari potuit Eurip. Phoeniss. 238. Διονύσου οἶνα Θ', ἃ καθαμέριον στάζεις τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἰείσα βότρυν. (Vide, quam mire hunc locum corruperit schol. ad Avv. 588.) Eurip. Bacch. 381. ὁπότ' ἂν βότρυος ἔλθῃ γάνος ἐν δαιτὶ θεῶν. Aeschylus ipse Pers. 621. παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος. coll. Eurip. Cycl. 414.

1344. περίβαλλ' ὦ τέκνον. ἐξ Τψιπύλης. Schol. Comparant etiam Phoeniss. 314. ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματέρος. Quod Both. notavit, risum haec movere debuisse spectatoribus, quum ad musam sub meretricis specie adstantem dicta essent, quia nomine τέκνον et παιδός iuniores a senioribus appellari soliti essent, iis addendum est, ad vetulam haec verba dicta esse ἐν εἰρωνείᾳ. Sic Plut. 960. chorus anum rugosam lepide vocat μειρακίσκη. Sed quaeritur num ad musam Euripideam dicta sint, an ad Bacchum. Ad Bacchum, puto. Cum hoc enim agit, ut, quod sequitur,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁρῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοιαυτὶ μέντοι σὺ ποιῶν
τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν,
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
Κυρήνης μελοποιῶν;

τί δέ; Rav. Bar. — *ἑρᾷς; ΔΙΟΝ. ἑρῶ.* coniec. Both. hoc *id igitur? istum cupis?* BACCH. *cupio.* Qua mutatione nihil tur. Bacchus bis affirmat, se pedem videre. Aeschylus eius hil curans ad rem redit. Hic tritus Aristophani mos. — om. m Ven. — 1347. *τοι* om. Ven. Ma. — *τοιαυτὶ* Ven. Rav. Ma. 1. Dind. Bekk. *τοιαῦτα* codd. et edd. cett. — *σοὶ* pro *σὺ* 1350. *κηρύνης* Elb.

c huic explicationi obstat quod quo minus aptum ae invocatae, eo aptius lotandum etiam videtur, pides personatus, ut alirus solet, postquam in us sublimioribus versabito intentos mentis nert perorans: *mi fili, conr alterum in nervum bra-*

ᾷς τὸν πόδα. recte k. monuit, ambiguitatem quod Aeschylus versus ret, Bacchus pedem proeret. Quid vero sibi hoc dixit. Aeschylus, opinor, napaestum qui Glyconeo inest, quo quamvis ilntius usus est Euripides. ero, qui pedem proprie fortasse Aeschyli vel Eus intuitus est. vid. Her. Metr. p. 549. quo loco to, cum voluptate animad acta egisse; insuper g. Coniect. Praefat. p. *ὁρῶ.* Quamvis bis conchus, se pedem videre, affirmaret, neque tamen, us moratur poeta, risu, quem movere voluit, semel concitato. — Postquam de singulis locutionibus v. 1331 — 1341. egi, versionem latinam addere placet: *Alcedones, quae ad perennes maris fluctus garritis, humidas guttas alis dispergentes, ut corpus irroretis; atque textrices, quae in superiore domo recondito in angulo ecccecvolvitis digitis iugo textorio extenta stamina, radii canori curas; ubi tibiarum amans delphinus proris caeruleis* (portendebat) *agitatus ostendebat oracula et curricula* (vel *σαδίους* ad *οἰνάνθας: et plenos flores decus vitis*), *flores laetificum decus vitis, uvae capreolum curas solventem. Circumda mihi lacertos, fili. Viden' hunc pedem?*

1350. *ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης.* h. e. *qui duodecim Cyrenes artificia in carminibus melicis reddis.* Quae qualia fuerint, scholiasta docet: *Κυρήνη ἑταίρα τις ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἐκ δὲ τοῦ λέγειν ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης, ἤγουν ἀνὰ τὰς δώδεκα ἐκείνης μηχανάς, δείκνυσιν αὐτὸν πάνυ φαυλότατον.* Schol. Eidem me-

(1325) τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι
τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς
ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον
1355 πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀΐδα πρόπολον,
1330) ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα,
μελαίνας Νυκτὸς παῖδα,
φρικώδη δεινὰν ὄψιν,

1351. *σοι* excerpta Scalig. — *ὅτι* Ma. — 1352. *πόνον* pro *τρόπον* Ma. Elb. Cant. 2. Ven. Flor. septem. Sed *γρ. τρόπον* in marg. Ven. et duor. Flor. — 1353. *κελαινοφανὴς* Iunt. 2. 3. Gel. Port. Cant. 1. C. — 1354. *ὄρφνη* Suid. *ὄρνα* (η) Cant. 2. *ὀρφναία* coni. Dind. — *δύστηνον* edd. vett. doricam formam restit. Brunck. ex A. D. E. Bar. quibus consent. Ven. Rav. Ma. — 1355. *πρόσπολον* edd. vett. *πρόμολον* Rav. Ven. E. Cant. 1. Bar. Vict. *πρόμολπον* L. — 1356. *ψυχρὰν* Cant. 2. — 1358. *φρικώδη* om. Harl.

retrici comparatur Agatho Tragicus Thesm. 98., sed ob speciem muliebrem. Euripidem sua a meretricibus sumi, supra 1323. Aeschylus dixit. cf. et 1330. Sensus igitur est: *Quidquid in melicis partibus conaris et varias, molle et effeminatum est.*

1353. Monodia ad irridenda Euripidis vitia lepidissime conficta. Fingitur muliercula terribile vidisse somnium, quod quantam perniciem portendat anxie augurata tandem comperit, sibi ab alia muliere gallum furtim surreptum esse. Quo figmento poeta videtur significare voluisse, Euripidem, ubi magnifice verba et sententias exstruat, saepe res leves atque minutas agere. De hac certe monodia valet illud: *parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.* Locutiones et imagines non ex una Euripidis monodia petitae sunt, neque ex una eius fabula, sed undequaque congestae. Initium quidem ad Hecubae somnium spectare videtur. Eurip. Hec. 68 sq. *ὦ στεροπὰ Διός, ὦ σκοτία νύξ, τί ποτ' αἴρομαι ἔννυχος οὕτω δείμασι, φάσμασιν; εἶδον δι' ὀνείρων φοβερὰν ὄψιν, ἔμαθον, ἐδάην.* et, ut Bergl. recte signif., ad Iphig. Taur. 151. *οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων νυκτός, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα.*

1355. *Ἀΐδα πρόπολον.* *Plutonis ministrum.* *ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ θήσει τὸν Ἀΐδα κόσμον αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.* Eurip. Med. 951. *προλιποῦσ' ἦλθεν ἕδρας σκοτίους Ἀΐδα τ' ἐπὶ πύλας.* — *ψυχὰν ἄψυχον.* ut supra 1103. *οὐ ζῆν τὸ ζῆν.* Ita Euripides corporis imaginem inanem appellat, quae in speculo conspicitur Med. 1131. (1162.) *ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.* Cui nocturna somnii imago comparari potuit; fortasse alias eadem locutione usus est. Obversabatur, ni fallor, eius animo Homeri rum mortuorum descriptio Od. λ. 206. 219. etc. *οὐ γὰρ ἔτι σάρκε τε καὶ ὄστεα ἶνες ἔχουσιν, ψυχὴ ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.* — *Νυκτὸς παῖδα.* ut Iphig. Taur. 151. at Hecub. 68. appellat *τὴν γῆν τῶν ὀνείρων μητέρα*, ut observavit schol.

1359. *μελανονεκυείμονα.* *μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φοροῦν-*

μελανονεκυείμονα, φόνια φόνια δερκόμενον,
μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα.
ἀλλά μοι ἀμφίπολοι λύχνον ἅψατε
καλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε,
θέρμετε δ' ὕδωρ,
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.
ἰὼ πόντιε δαῖμον,
τοῦτ' ἐκεῖν'· ἰὼ ξύνοικοι,

361. ἅψαται Crat. Ven. 1. 2. Can. Wech. — 1362. cum hoc vernonium sequentem coniungunt Dind. Both. Bekker. Nulla caussa fuit; potius esse puto, quod Hermann. El. Metr. cunctanter pronuntiat 4. — 1363. θ' Cant. 1. — 1365. πόντιμε Bar. Fortasse ποντοscribere voluit. πότνιε coni. — 1366. ἐκεῖνο ἰὼξ omisso ξύνοιon.

θανάτου σημαντικόν. Schol. φάσμα μελανόπτερον Eurip. 692. et μελανοπτέρυγος ὄνειδ. 71. — φόνια, φόνια. iones tragicae perturbato aniopriae, hic ad imitationem Eus admissae, qui iis nonnumabutitur. Aliter se habent, supra leguntur 775. — ἀλλά ἀμφ. Ἀπολλώνιος παρὰ τὰ ἐν Εὐμενίδων. Schol. Ἀπολς ὑπὸ τῶν Εὐμενίδων φησὶν Gl. Cant. 1. unde coniicio, abulam significari, sed furias licete alicubi ab Euripide fictas

2. Mos fuit, ut, qui triste soviderant, experrecti viva manus lavarent et piacula diis ncis facerent. Loca, in quioris huius mentio fit, iam saita collegerunt interpretes h. l. mfield. ad Aeschyl. Pers. 207. tossa insomniis exterrita sic introducitur: καὶ ταῦτα μὲν νκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. ἐπεὶ δ' ην, καὶ χεροὶν καλλιῤῥόου α πηγῆς, σὺν θυηπόλῳ χερὶ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίθέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τάδε. vid. Apoll. Rhod. IV. 70. Sil. Ital. VIII. 124. Pers. Sat. 2. 16. (At Mosch. Id. II. et Herod. V. 56., quae Blomf. laudat, somnia quidem commemorantur, non lavandi mos.) — ὡς ὄνειρον ἀποκλύσω. Haec quidem e nota praecedente intelliguntur, sed videntur inusitate et audacter dicta. Vult enim: *ut manus lavando insomnium triste avertam*, dicit autem: *ut somnium abluam*. Perstringebat igitur aliquod Euripidis dictum.

1365. ἰὼ πόντιε δαῖμον. ἐπικαλεῖται δὲ τὸν Ποσειδῶνα ὡς πλησίον τῆς θαλάσσης ἰδοῦσα τὸν ὄνειρον. Sch. Caussa, quam addit, mira certe est; sed Neptunus sic dicitur Sophocl. Oed. Col. 1070. οἳ τὰν Ἱππίαν τιμῶσιν Ἀθάναν καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱόν. et ἵππιος ποντομέδων ἄναξ Aeschyl. Sept. c. Theb. 123. Fuit autem mulier Cretensis, fingitur saltem esse, quae Deum marinum invocat Cretensibus si quibus aliis cultum. — τοῦτ' ἐκεῖνο. Nunc enim mulier comperit, Glycam gallum furatam esse, et auxilio vocat vicinos. τοῦτ' ἐκεῖνο h. e. *hoc illud est*, quod enim somnium portendit. Nos: *Da haben wir's*, vel: *Da ist es ja*. Eadem formula occurrit Avv. 354. Plenius Acharn. 41.

τάδε τέρατα θεάσασθε.
τὸν ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα
(1340) φρούδη Γλύκη.
1370 Νύμφαι ὀρεσσίγονοι,
ὦ Μανία, ξύλλαβε.
ἐγὼ δ' ἃ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον
ἐμαυτῆς ἔργοισι, λίνου μεστὸν ἄτρακτον
εἰειειειειλίσσουσα χεροῖν,
1375 (1345) κλωστῆρα ποιοῦσ', ὅπως κνεφαῖος
εἰς ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμαν·

1367. τάδ' ἕτερα Rav. — θεάσασθαι Iunt. 3. Crat. Ven. 1. 2. Can. Wech. Raph. — 1368. μου om. Harl. suprascr. ξυν. — ξυναρπάσατε Mon. — 1370. ὀρεσσίγονοι Rav. Flor. un. Ald. Bentl. Dind. Both. Bekk. ὀρεσίγονοι sed altero σ suprascr. Ven. uno σ cett. libb. — 1371. μανία schol. nimirum non nom. propr. ita et edd. vett. — 1372. ἐτύγχανον E. — 1374. εἰ ter edd. vett. Ma. Both. quater Rav. Mon. Cant. 1. 2. Inv. εἰ εἰ εἰ εἰ λίσσουσα Iunt. 2. 3. Crat. Ven. 1. 2. Wech. Brub. Can. Raph. Port. Lugd. Amst. — εἰλ. cum spir. asp. Ma. Dind. supra 1335 etiam Both. non hic. — 1375. κνεφαίως Port. Lugd. Amst. — ποιοῦσα plene Rav. — 1376. ἐς τὴν ἀγορὰν Ma. edd. vett.

etc. — φρούδη Γλύκη. vid. not. ad 94 supr.

1370. Νύμφαι ὀρεσσίγονοι. ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων „Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.“ Schol. Quum extrema verba hexametrum heroicum efficiant, quem ν addito restitui, priora corrigenda esse apparet. Fortasse ita: Νύμφας . . . . ὀρεσσιγόνοισι θεαῖσιν ἀγείρω. Sic constituta sensum praebent et ad nostrum locum pertinent; aliter aliena sunt. — ὦ Μανία. τοῦτο νῦν λέγει διὰ τὸν ἄτοπον ὄνειρον, εὐχομένη μανίας τυχεῖν (τὴν Γλύκην), ἵνα μηδενὸς τούτων αἰσθάνοιτο. Schol. Et certe non ab Euripidis more abhorreret, si mulierem faceret precari, ut Glyca fur amentia caperetur. Praestat tamen, opinor, Maniam pro nomine servae capere, cuius auxilium hera imploret. Sic *Μανία* servae nomen occurrit Thesmoph. 728, ubi scholiasta: *Μανία*. κύριον ὄνομα δούλης τὸ Μανία. καὶ ἐκτεταμένον ἔχει τὸ ᾱ. Longum certe ᾱ habet Thesm. l. l. Tum metro adversari hic videtur, et fortasse mutandum est ξύλλαβε in σύλλαβε. Bergl. laudat Athen. XIII. p. 578. ἴσως δ' ἂν ἀπορήσαι τις, εὐλόγως δ' ἅμα, τῶν νῦν ἀκροατῶν ἤτις Ἀττικὴ γυνὴ προσηγορεύετ' ἢ ἐνομίσθη Μανία. αἰσχρὸν γὰρ ὄνομα Φρυγιακὸν γυναῖκ' ἔχειν, καὶ ταῦθ' ἑταίραν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος. Sic etiam *Μανῆς*, cognata illi vox, servi nomen passim occurrit. Avv. 523. 1311. 1329. Lys. 908. de quo vid. supr. 984.

1375. κλωστῆρα ποιοῦσα. κλωστῆρ pro κλῶσμα. Hesych. κλωστῆρ. τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα. Sch. ad Lysistr. 567. κλωστήρ. νῦν τὸ νῆμα κλωστήρ. Legitur enim Lys. l. l. ὥσπερ κλωστὴρ ὅταν ἡμῖν ἢ

ὁ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα
κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·
ἐμοὶ δ' ἄχε' ἄχεα κατέλιπε,
(1350) δάκρυα δάκρυά τ' ἀπ' ὀμμάτων
ἔβαλον ἔβαλον ἁ τλάμων.
ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα,
τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν.
(1355) ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρταμις καλὰ
τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω

1377. εἰς Cant. 1. Harl. Elb. ἐπ' Rav. — 1378. κουφοτάτων (αις suprascr.) Cant. 1. — 1379. ἄχε' om. Mon. Rav. Harl. (?). — λειπεν Ven. κατέλιπεν Elb. edd. vett. — 1380. τ' om. Harl. — 1. ἔλαβον ἔλαβον Rav. ἔβαλλον ἔβαλλον Ma. E. Cant. 1. — 1382. ς edd. vett. et codd. plur. Ἴδας Brunck. ed. ex tribus codd. quibus ent. codd. Bekk. et prim. m. Harl. — κρήτας Rav. — 1385. Ἄρτεμις o. Doricam formam posui auct. Eustath. p. 969, 7. Δωριεῖς γάρ, ὥς ιν οἱ τεχνικοί, τρέπειν εἰώθασιν οὕτως, τὸ τρέχω τράχω λέγοντες, τὴν Ἄρτεμιν Ἄρταμιν, καὶ τὸ κύπειρον κύπαιρον. — Δίκτυνα Rav.

αραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι, ἐπεκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις τὸ μὲν υθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε. cf. Wesseling. ad Herod. V. 12. 12. etc. — ως κνεφαῖος. cum diluculo. adiectiva, temporis notionem quae inent, iam ab Homero usurpari ta sunt: ἐσπέριοι ἦλθον. παννοι εὗδον. πανημέριοι δαίνυνηῷοι ἐμάχοντο. etc. — εἰς ρὰν φέρουσα ἀπ. πάλιν πενίαν καὶ μικροπρέπειαν αὐκωμῳδεῖ. δηλοῖ δὲ καὶ ὅτι ἐν μέλεσι δὶς τὰ τοιαῦτα λέγει ιπίδης ἀνέπτατ' ἀνέπτακαὶ τὰ λοιπά. Schol. Eurip. 320. ἔλακεν, ἔλακε. coll. 314. ibid. Helen. 195. τίς ἔμολεν, λεν δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων. 208. ibid. etc. Tales iteratiofrequentissimae sunt in Eurip. lis.

379. ἐμοὶ δ' ἄχεα. Hom. Odyss. 06. τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ λον ἢ καὶ ὀνείρῳ ἔπτατ', ἐμοὶ χος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον. Eurip. Hec. 1087. ποῖ πορευθῶ; αἰθέρι' ἀναπτόμενος οὐράνιον ὑψιπετὴς εἰς μέλαθρον; — ἀλλ' ὦ Κρῆτες. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου. Sch. — Ἴδας τέκνα. οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδη ἐστίν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν. Schol. res nota satis. ὅτι δὲ καὶ Κρητικὴ Ἴδη, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης ἡ Τρωικὴ ὠνόμασται. Eustath. pag. 353, 14. Ἴδη Κρητική ἐστι, σώζουσα μέχρι καὶ νῦν τοὔνομα. Ἴδα γὰρ καλεῖται Δωρικώτερον. ibid. p. 500, 44. — τὰ κῶλα. τοὺς πόδας ὑμῶν. Schol. Sic Eurip. Hecub. 1150. τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας καὶ κῶλα. Iphig. Aul. 613. λεῖπε πωλικοὺς ὄχους, ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον. coll. Med. 1181. Phoeniss. 1421. κῶλον δεξιὸν προβάς. Troad. 325. πάλλε πόδ' αἰθέριον. cf. et supr. 345.

1385. Δίκτυννα παῖς. Δίκτυνναν δὲ λέγει τὴν Ἄρτεμιν διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τῶν κυνηγετῶν ἐστι

διὰ δόμων πανταχῇ.
σὺ δ' ὦ Διός, διπύρους ἀνέχουσα
λαμπάδας ὀξυτάτας χεροῖν,
Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης,
ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

κἀμοί γ' ἅλις.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,

1388. διαπύρους C. Pogg. Cant. 1. — 1389. ὀξυτάτας Rav. Venet. A. C. D. Harl. ὀξυτάταιν cett. codd. et edd. omn. — 1390. εἰς γλύκης Crat. Ven. 1. 2. Wech. Can. Port. — 1391. ἄν om. edd. vett. redit ex A. C. Cant. 1. U. Florent. omnib. Rav. Ven. Ma. — 1392. κἀμοί γ' ἅλις. singularem versum efficiunt in edd. vett. — 1393. αὐτὸν om. edd. vett. quare metri caussa Kust. coniecit, ὑμᾶς desiderari. αὐτὸν praebent A. C. D. Cant. 1. 2. Harl. Rav. Ven. Ma. Pogg. τοῦτον pro αὐτὸν B. — Baccho dat. Harl.

τὸ δίκτυα φέρειν· ἔφορος δὲ κυνηγίας ἡ Ἄρτεμις. Schol. Alludit ad hoc cognomen Aristophanes ipse Vespp. 368. διατραγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον. ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. — παῖς. pro παρθένος, ut alias Diana insignitur; nec temere παῖς dixit; comica nimirum ambiguitate. — τὰς κυνίσκας. τὰς κύνας, ὡς φιάλας καὶ φιαλίσκας. Schol. ut κυνίδιον Pac. 624. Neque hoc deminutivum temere admissum est, quippe quo utatur mulier auxilium aliorum implorans, cui opus sint canes *molossi*, non *catelli*.

1388. διπύρους. ἤτοι διπλᾶς. Schol. h. e. Spanh. notante, *quae utraque manu facem tenet*. Ita Sophocl. Trachin. 212. βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρταμιν Ὀρτυγίαν, ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον. Eurip. Iph. Taur. 21. εὔξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ. Ubi Diana intelligenda est. ἀνέχειν vero proprie sic ponitur Eurip. Ion. 716. ἵνα Βάκχιος ἀμφικύρους ἀνέχων πεύκας λαιψηρὰ πηδᾷ. — ὀξυτάτας. h. e. *faces cuspidatas* ob flammas, vel *celeriter arreptas* et *vibratas*, quae notiones facilius succurrunt, quam si ὀξυτάταιν χεροῖν iungere vellimus, quod certe varie capi possit, quia celeritatis notio hac positura non nisi tarde venit. — παράφηνον ἐς Γλύκης, intell. οἶκον. vid. Plut. 84. Ergo: *Praeluce in Glyces domum*. — φωράσω. Est enim φωράω rem furto ablatam vestigo. Sic Nubb. 491. ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἥκω' εἰσέρχομαι.

1393. ἐπὶ τὸν σταθμόν. Adtrutinam accedentes extremum certamen periclitantur. Qui luses quid sibi vellet, neminem interpretum significasse memini. Puto aut simpliciter agi sententiarum utriusque Tragici gravitatem et vim, ut, qua ratione hoc exploretur, non sit urgendum, aut iudicum in fabulis aestimandis nugas perstringi. Tectius aliquid agi, chori verba docent. Vide de hac re Quaest. de Ranar. indole. — ἐλέγξει. h. e. *percon-*

ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νὼ βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴτε δεῦρό νυν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμόν, ἀτοπίας πλέων,
ὅ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος;

1394. ὅπερ ἐξελέγξει Bekk. e Rav. ὅστις γ' Ma. γ' om. Harl. Elb. μόνον Rav. Ma. Bekk. μόνως Harl. — 1395. νὼ cum Bekk. dedi ex . et Ven. νῷν minus idonee cett. codd. et edd. — βασανίαν Mon. — 6. γε om. Harl. με pro γε Ma. — δὲ pro με Ma. — 1397. τὴν ante ην habent edd. vett. et Br. qui correxit in annotatione. Abest in A. D. E. Cant. 1. 2. Harl. Rav. Ven. Ma. atque abesse debet, quia prin τυροπωλῆσαι producitur. vid. Eustath. p. 1656, 64. — 1399. τὸ dd. vett. — 1400. πλέον Rav. Ven. Ma. Suid. — νεωχμὸν Harl. — l. ὅστις Harl. — ὑπενόησεν Harl. ἐποίησεν Rav. — ἄλλους Rav.

tur. quam significationem expo- Eustath. p. 467, 44. εἰκὸς δὲ παρὰ τὸ ἑλεῖν ἔγχος γενέσθαι ἔλεγχον, ὡς πολλῶν ὅπλοις ριόντων τὰ στασιαζόμενα. εἰ φιλοῦται ἡ ἄρχουσα, καινὸν ἐν κ. λ. De quo loco Blomf. ad h. Choeph. 838. „ἔλεγχος quasi ae arreptio ad litem dirimendam erat quod apud gentes Teu- as iudicium duelli.“ Quidquid , significatio satis nota est. Sic byl. l. l. ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ ο τὸν ἄγγελον. Soph. Phil. 338. χανῶ πότερον τὸ σὸν πάθημ' χω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω. id. 98. εἰς ἔλεγχον ἐξιέναι exire inquirendam veritatem. coll. tr. 1353. Quare ἐξελέγξει, quod k. e Rav. solo dedit, minus m esse videtur.

397. τυροπωλῆσαι. Quoniam, choliasta dicit, πρὸς τὸν στα- ν ἐπωλεῖτο ὁ τυρός, factum est, oc verbum poni posset signifi- ne *ponderandi* et *expendendi*, more eorum qui caseos vendunt. Ceterum non minus audacter, quam lepide dictum est.

1398 sq. Versus trochaici, tribrachy frequentato et fere regnante. vide not. ad 1120. supr. — ἐπίπονοι. vulgo vertunt: *industrii sunt sapientes*. Malim: *laboris patientes sunt*, vel *labores sibi creant*. Ponitur enim et active similiter atque μοχθηρός. Sic λύπη ἐπίπονος apud Stoicos, quam Cicero reddit *aerumna laboriosa*. — ἕτερον αὖ τέρας νεοχμόν, *portentum invisum*. Ita plane etiam Thesm. 701. τί δὲ δέρκομαι νεοχμὸν αὖ τέρας; Ergo ad tragicam locutionem alludit. νεοχμὸν κακόν Aeschyl. Pers. 699. Sophocl. Phil. τί ὦ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης; Eurip. εἴς τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα. — ἀτοπίας πλέων. θαύματος πλέον Suid. *insolitae novitatis plenum*. Sic ap. Thuc. III. c. 110. τιμωριῶν ἀτοπίᾳ a schol. expl. τῷ ἀήθει τῶν

(1370) μὰ τόν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν
1405 αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δὴ παρίστασθον παρὰ τὼ πλάστιγγ',
ΑΙΣΧΥΛΟΣ καὶ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδού·

1404. *ἐπειθόμην* edd. vett. Rav. Ven. Ma. Cant. 1. Bar. et al. *ἐπιθόμην* B. Cant. 2. Harl. Elb. — 1405. *ἐαυτὸν* Ven. Cant. 1. — *αὐτὸν αὐτοληρεῖν* coniecit Reisig. Coniect. p. 147. — 1406. *ἴθι δὴ* Rav. Ven. Ma. Bekk. *ἴθι νῦν* edd. vett. *ἴθι νὺν* edd. et codd. cett. — *ἰδού* Aeschylo dant edd. vett. Euripidi Rav. et al. utrique Ma. C. E. Pogg. Ven. in hoc enim additur *οἱ δύο*. Pariter fere dissentiunt in *ἰχόμεθα*.

τιμωριῶν. Neque tamen vox prorsus exuit notionem primariam, qua indicat, quod non convenit et indecens est intempestivumque. Acharn. 330. *ἀπέθανον διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν*, qui locus quamquam nondum luce donatus est, voce *ἀτοπία* tamen indicari videntur *δημόται* intempestivi vel temerarii.

1402. *μὰ τόν*. oppressum est nomen dei, quia, ut opinor, hae iurandi formulae ab his *chori totius canticis* alienae sunt, quousque severitatis saltem species servatur, qua missa, habent, quo sint tolerabiles, ut Vespp. 310. Alternis personis conveniunt, ut Eqq. 297. 375. etc. Scholiasta haec notat: *ἐλλειπτικῶς ὀμνύει, καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι, ὥστε εἰπεῖν μὲν μὰ τόν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι. καὶ Πλάτωνα δὲ τῷ τοιούτῳ κεχρῆσθαι.* Scholiasta haud dubie dicit Plat. Gorg. p. 466. e. ubi Socrates *μὰ τὸν οὐ σύ γε, ἐπεὶ τὸ μέγα δύνασθαι ἔφης ἀγαθὸν εἶναι τῷ δυναμένῳ*, in quibus temere iussit intrudi Cornarius *Δία*, ab Heind. recte vituperatus. cf. Greg. de Dial. p. 65. ibique Koen. Schol. Plat. l. l. cum nostro consentit: *ἐλλειπτικῶς ὄμνυσι πρός τε εὐλαβείας καὶ πραότητος ἔνδειξιν. — ἐπιτυχόντων, ἀντὶ τοῦ συνελθόντων. ἢ ἐπί ἀντὶ τῆς σύν.* Sch. *Fortuiti* notionem continet. Sensus: *non cuivis credidissem.* est enim *ἐπιτυγχάνειν τινί in aliquem incidere.* Nubb. 527. *ἦδ' ἡ κωμῳδία ζητοῦδ' ἦλθ', ἢν ποὐπιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς.* — *αὐτά*. respicit ad *τοιοῦτο* quod antea oppressum est post *ὅ*. *ταῦτα* enim et *αὐτά* saepe ad singularem spectant, hic: *in eo.* Quare *αὐτά* hic, ut Reisigio visum est Coniect. p. 147., non ieiunum est.

1406. *τὼ πλάστιγγε, ad utramque staterae lancem.* ut ap. Arist. Pac. 1214. alias quidem varie usurpatur; pro *flagello*, ut Aeschyl. Choeph. 284. pro *monili* Eurip. Rhes. 303. sed recte Eustath. pag. 196, 40. *πλάστιγξ λέγεται ὁ σταθμὸς ἐκ μέρους, ἤτοι ἐκ τῶν πλαστίγγων, τουτέστι τῶν κάτω πλατέων, οἷς τὰ βάρη ἐπίκεινται.* καὶ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

(5) καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἶπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ καὶ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐχόμεθα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

) εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

408. *μεθεῖσθον* Ven. Ma. Cant. 1. A. D. E. edd. vett. — *σφῷν* av. *σῶϊ* pro *σφῷν* Ma. — 1409. *τοὔπος* edd. vett. Inv. Bekk. ut — *ἐς* Ma. Cant. 1. *ἐπὶ* Rav. edd. vett. Inv. — 1410. *ἄργους* Ven. Dind. *Ἀργοῦς* perispom. libb. cett. recte, ut Eurip. Med. 1. — *ᾶσθαι* Cant. 1. 2. Rav. Inv. false, ut docent Pors. et Elmsl. ad . Med. 1. — *σκάφη* Harl.

δὲ ὁ αὐτὸς ἀπὸ μέρους, οὗ θεῖσαι πλάστιγγες ἐξήρτηνται. 12, 48. ibid. et schol. nostro *στιγξ δὲ τὸ κατηρτημένον τοῦ μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυ- ἰδού. ἀμφότεροι λέγουσι ύ.* gl. Ven. cf. supr. 483. 643. *κοκκύσω. δίκην ἀλε- νος βοήσω.* Schol. recte; non cygis cantu, ut vulgo inter- rec. putant, qui ne quaesi- quidem, quid poeta voluerit. explicaturo pandit Eustath. 9, 37 sq. ubi de Adaeo quo- hilippi hospite *ἀλεκτρυών* co- ato: *περὶ οὗ Ἡρακλείδης ὁ ὡς παίζων ὡς περὶ ὄρνιθος „ἀλεκτρυόνα τὸν τοῦ Φι- ν* (adde *που*) *λαβὼν | ἀωρὶ ζοντα καὶ πλανώμενον | κατέ- οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέ πω λό- ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀωρὶ κοκ- ν τὸν Ἀδαῖον ἀλεκτρυόνα τὸ καιρὸν ἐπιβαλεῖν τῇ* . Et certe metaphora non lon- ita est. Nos similiter *vor der rähen.* Commode igitur galli cei cantus capitur pro *indi- mporis opportuni.* Superest, ndatur, verbum *κοκκύζειν* de antu usurpatum esse. Loca suppeditat Eustath. p. 1479. Cra- tinus, *κοκκύζειν τὸν ἀλεκτρυόνα οὐκ ἀνέχονται.* Diphilus, *καὶ νὴ Δί' ὄντως εὐθὺς ἐξέπεμψέ με | ὀρ- θριόκοκκυξ* (scribe *ὀρθρίως ἑκόκ- κυξ'*, vel *ὀρθριοκόκυξας*) *ἀρτίως ἀλεκτρυών.* Plato Comicus, *σὲ δὲ κοκκύζων ἀλέκτωρ προκαλεῖται.* Ad- de Theocr. VII. 124. *ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαι- σιν ἀνιηραῖσι διδοίη.* Sic gallus praeco iustum concionis tempus mu- lierculis indicat Ecclesiaz. 30. *ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως ἡμῶν προσιόντων δεύτερον κεκόκκυκεν.* Nostrum locum verte: *und ehr nicht lasset los, bis ich euch zugekräht.* Atque 1412 galli cantum in *κόκκυ* imitatus addit, tempus esse manus a lancibus abstrahendi. Quod enim interpretes ibi *κόκκυ* dicunt pro *ταχύ* adeoque *Ἀττικῶς* positum esse, id unde confictum sit, nunc facile est videre; nimirum ex hoc ipso loco.

1410. *εἴθ' ὤφελ' Ἀργ. ἀρχὴ τοῦ Μηδείας δράματος Εὐριπίδου.* Schol. — *Σπερχειέ. ἔστι δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου.* Schol. — *βουνόμοι. ὑπὸ βοῶν κατανεμό- μεναι.* Schol. *αἱ βοῶν θρεπτικαί.*

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Σπερχειὲ ποταμὲ βουνόμοι τ' ἐπιστροφα-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

(1380) κόκκυ, μεθεῖτε· καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ τί ποτ' ἐστὶ τᾶττον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὅτι εἰσέθηκε ποταμόν, ἐριοπωλικῶς
1415 ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος ὥσπερ τᾶρια,
σὺ δ' εἰσέθηκας τοῦπος ἐπτερωμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

(1385) ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι κἀντιστησάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λάβεσθε τοίνυν αὖθις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἦν'.

1411. *μέθεσθε* coniec. Pors. ad Eur. Or. 141. — 1412. *κατωτέρω· ἄφετε τὰς πλάστιγγας. Εὐρ. χωρεῖ* Harl. quae a schol. marg. Harl. agnosci dicit Dobr. — 1413. *ταῖτιον* edd. exc. Dind. qui recte edidit *τᾶττον*, quia crasis efficit longam syllabam. *τ' αἶτιον* edd. aliq. vett. peius altero, quia articulus elidi nequit. — 1414. *ὅτ'* edd. vett. — 1415. *ποήσας* Brub. Bekk. — *τοὔπος* edd. vett. Bekk. — *τ' ἄρια* Iunt. 2. 3. Gel. — 1418. *ἠνιδού* iuncte Ven. *ἦν ἰδού* sine apostropho Hoepf. Br. ad Equitt. 26. Haec verba alii Aeschylo, alii Euripidi, alii utrique dant, in his Ven. Rav. C. E. Dind. Both. Bekk. His omnibus satisfeci, quum suum cuique redderem.

Suid. rectius, ut mihi videtur. Sophocl. Electr. 180. *ὁ τὰν Κρίσαν βουνόμον ἔχων ἀκτάν.* Oed. Tyr. 26. *βουνόμοι ἀγέλαι.* — *ἐπιστροφαί, διατριβαί, δίαιται.* Hesych. coll. Eustath. p. 1829, 38. Sic Eurip. Helen. 446. *Ἑλλὴν πεφυκώς, υἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί.* Aesch. 645. *πόλιν ἕξει πατρωΐαν δωμάτων τ' ἐπιστροφάς.* coll. Choeph. 347. Soph. Oed. Col. 1045. — *κόκκυ.* vide not. ad 1408. extr. — *χωρεῖ τὸ τοῦδε.* intell. *Αἰσχύλου ῥῆμα* vel *ἔπος*, Beck. intelligi maluit *lancem* (*μέρος τοῦ σταθμοῦ*); immo utrumque. Verbum Aeschyli ponderosum lancem deprimit, Euripidis lanx in sublime fertur.

1414. *ἐριοπωλικῶς.* *ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτά, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ.* Sch. — *τοῦπος ἐπτερωμένον.* alludit ad illud Homericum *ἔπεα πτερόεντα* vel *ἄπτερος μῦθος.* Sic vero versum Euripidis dicit 1410 propter *διαπτάσθαι.* — *κἀντιστησάτω.* h. e. *ex adverso pone*, in altera enim lance. — *ἦν' ἰδού.*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδού.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μεθεῖτε, μεθεῖτε· καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει·
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτατον κακῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ δὲ πειθώ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.

1419. *πειθοῦς* minuscula initiali edd. vett. Dind. cum apostropho (*πειθοῦσ'*) edd. vett. — 1420. *Θάνατος* minuscula init. libb. omn. iculam ex Eustath. revocavi, quod etiam sine auctoritate antea fieri bat. — 1421. *κόκκυ, μέθειτε* coniecerim, ut ante 1412. *μέθεσθε,* σθε Porson. — 1423. Euripidi dat Rav. — *κακόν* Rav. Ven. — *ζητεῖτε τῶν* Rav. Ma. A. Harl. Elb. in hoc *ζήτει τε ζήτει γε τῶν* Cant. 1. *ζήτει τῶν* B. — 1426. *ὅτι* iunctim edd. vett. exc. Can. *ρατερόν* Rav. Harl.

κραλλήλου. Sch. Ponitur autem um pro altero. vid. not. ad Plut. Ergo non ambo vocabula uni debent, sed utrique unum. — *ἔστι Πειθοῦς. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. τὴν δὲ πειθὼ χρῆ- οὖν οὐκ ἔχον λέγει, ὅτι τὸ πεί- ποικιλία καὶ στροφὴ λόγων , παράγουσα τοὺς ἀκούοντας, οὐκ ἀληθὴς διάνοια.* Schol. it autem Euripides suadelam i personam, ut Hecub. 799. *ὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις ν.* ubi schol. *ὥσπερ βασιλεὺς ουσαν πάντας πρὸς τὸ δοκοῦν ἢ λόγοις ποικίλοις καὶ πιθανοῖς.*

1420. *μόνος θεῶν.* ἐκ *Νιόβης Αἰσχύλου.* Sch. Integrum locum cit. Stob. Serm. 117. et Eustath. p. 744, 3. *μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, οὐδ' ἂν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις, οὐδ' ἔστι βω- μὸς οὐδὲ παιωνίζεται.* — *αὖ ῥέ- πει.* de trutina proprie adhibetur. cf. Plut. 51. Hom Il. χ. 212. *ἐν δ' ἑτίθει δύο κῆρε ταν ηλεγέος θανά- τοιο. ῥέπε δ' Ἕκτορος αἶσιμον ἦ- μαρ.* — *πειθώ.* vid. not. ad 1419. — *πειθώ ἐστι νοῦν οὐκ ἔχον.* imitatur ipsum Euripidem Iphig. Aul. 1139. *ὁ νοῦς οὐδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει.*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

(1395) φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μούστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὅπου; φράσω·
βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρ
λέγοιτ' ἄν, ὡς αὐτήστι λοιπὴ σφῷν στάσις.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

1430 σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

1427. totum versum Euripidi dant codd. omn. et edd. exc. Both. *et* Dind. hic enim ex Seidleri felicissima coniectura extrema verba Bacc*ho* dedit. Idem ego facere non dubitavi, nisi quod *ποῦ* mutavi in *ὅπου*. Nota est et maxime trita haec orationis forma; sed ea persona, quae alterius orationem excipit, solet verbis relativis, ut *πῶς; ὅπως. τί; ὅ τι* etc. vid. Plut. 139. 198. supr. etc. — *ποῖ* Rav. — *τοιοῦτον* Ven. Ma. Cant. 1. *ποῦ* pro *ὅπου* libb. omn. — 1428. *δύω* Rav. Cant. 1. — *τέτταρας* Rav. — 1429. *φράσις* Vat. — 1430. *ταύτη 'στὶ* Cant. 1. in crasi exprimenda *αὕτη 'στι* etc. vulgaris dissensio.

1428. *βέβληκ' Ἀχιλλεύς*. Interpretes incerti sunt, utrum hic versus sit Euripideus, an a Comico ad Euripidis imitationem factus. Si a poeta factus esset, disertius, opinor, exprimeret, quid voluerit. Ne multa; Euripideum esse, e versu antecedente patet. Euripidi enim nescienti, ubi fabularum suarum versus aptus sit, hunc Bacchus indicat. Iam alii recte cum schol. perceperunt, Bacchum significare, Aeschylum victorem fore; quod certe maiorem vim habet, si Euripidis verbis significatur. De *κυβεία* et *πεττεία* vide not. ad Plut. 243. Unde versus sumptus sit, iam veteres nescierunt, nisi quod Eustath. p. 1397, 18 sq. indubitate pronuntiavit eum in Eurip. Telepho fuisse, cuius verba quia nostrum locum illustrant apponо: *κύβον γάρ, φασί, διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε τὸ ἀναῤῥιπτούμενον, ὅθεν παροιμία τραγικὴ τὸ „ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι", καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθεν λυθείη ἄν φησι καὶ τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀριστοφάνους κωμῳδουμένῳ στίχῳ „βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα." λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ οὐν ἄλλοις ἰαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε. περιῃρέθη δέ φησιν ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιήματος.* (Fallitur Kust. qui putat Eustathium haec ex Herodoto grammatico nescio quo excerpta tradidisse. Herodotus enim, cuius Eustath. meminit, est historicus iste nobis pater historiae dictus, qui I. 94. narrat, quod ibi profertur, *ἐπὶ Ἄτυος εὑρεθῆναι διὰ λιμὸν τὰς παιδιάς.*) Pariter ex Plat. citat, *τρεῖς κύβους βάλλοντες* pro *τρεῖς μονάδας*. Deinde *τρὶς ἓξ* felicissimum iactum fuisse, *τρεῖς κύβους* infelicissimum; tribus autem tesseris usos esse veteres, non duobus. Sed singulos iactus quum non satis descriptos habeamus, haud exigua relicta est materia divinandi. Fortasse Achillis iactus, cuius nostro loco mentio facta est, is est, qui ipsius nomine appellabatur. Sic Eustath. p. 1397, 38. *αἱ μὲν*

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

) ἐξηπάτηκεν αὖ σὲ καὶ νῦν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τῷ τρόπῳ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δύ' ἅρματ' εἰσέθηκε καὶ νεκρὼ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

1. *ἐφ' ἅρματι* Elb. Cant. 1. — *νεκρὸς νεκρῶι* Ven. *νεκρῶν νε-* ι. — 1433. *εἰσήνεγκε* Rav. E. Inv. Dind. Bekk. At vulgatum *εἰσ-* le statera proprie dici videtur, ut 1414. 1416. 1422. etc. — *νε-* Harl. — *δύω* edd. vett. Ma. Ven. duo Paris. — 1434. *ὡς οὐκ* tacite.

ων) *θεῶν εἰσιν ἐπώνυμοι, ρώων, αἱ δὲ βασιλέων, αἱ ξων ἀνδρῶν, αἱ δὲ ἑταιρί-* rtasse inter felices numera- uia *δύο μονάδες* et *τέσσαρα* sex; fortasse sub Achillis ımeri intelligendi sunt, qui ım victorem pronuntiant, m iactus est: *ά ά δ'*, quod sit *αἰσχύλος ἀναῤῥίψας δέ-* vel *δεσποτεύει*, vel simile fortasse non victoriam Ae- ndicat, sed Euripidem vi- t enim iactus non felix, sed denotaretur. Vide de tesser. or. 989. ad Plut. 243 nos in ıt. in Hom. Od. α. 107. Ca- Comm. in Sueton. Aug. c. ıde hic versus sumptus sit, eres ignorasse, haec scholia- a docet: *Ἀρίσταρχός φησιν τως τοῦτο προφέρεσθαι, ὡς δου πεποιηκότος κυβεύοντας Τηλέφῳ, οὓς καὶ περιεῖλε. οὖν ἐκεῖθεν ἦν. μᾶλλον δὲ κὼς ἂν εἴη Ἀριστοφάνης. ῷ τὸν Εὐριπίδην τοῦτο προ- νον, ἀλλὰ τὸν Διόνυσον ντα. τινὲς δὲ ὅτι ἐν τῷ Φι- ἦν ὁ τόπος, οἱ δὲ ἐν τῇ ία τῇ ἐν Αὐλίδι. ἐμφαίνει δὲ πολις τοῦτο εἰδώς· „ἀπο-* *φθαρεὶς δὲ δύο κύβω καὶ τέτταρα.“ τοῦτο δὲ Διόνυσος ὑποβάλλει αὐτῷ χλευάζων. Ἄλλως. ἐκ Μυρμιδόνων· πεποίηκε γὰρ αὐτοὺς κυβεύοντας.

1429. *στάσις. pensio.* verbum certe sic adhibetur, ut Xenoph. Mem. I. 1. 9. *ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι.* nisi est rhetorum vox, qua quaestio indicatur. vid. H. Steph. Thes. L. Gr. I. 1734. c. — *σιδηροβριθές.* ex Euripidis Meleagro, ut scholiasta testatur. — *ἐφ' ἅρματος γὰρ κ. λ.* Ex Aeschyli Glauco Potniensi, unde pleniorem hunc locum affert schol. ad Eurip. Phoen. 1194. (Matth.) *παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ· ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρός, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐκπεφευγμένοι.* — *ἐξηπάτηκεν. τοῦτο εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν. ἐκεῖνοι γὰρ ἀπατῶντες τοὺς ἀντιπάλους νικῶσιν.* Sch.

1434. *Αἰγύπτιοι. πανταχοῦ τῶν Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται.* Sch. *ὅτι ἴδιον Αἰγυπτίων τὸ ἀχθοφορεῖν. οἱ γὰρ Αἰγύπτιοι ἐκωμῳδοῦντο ὡς ἀχθοφόροι.* Sch. ad Avv. 1133. ubi legitur *οὐκ Αἰγύπτιος πλινθοφόρος.* quo loco in-

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτός, τὰ παιδί', ἡ γυνή, Κηφισοφῶν,
(1405) ἐμβὰς καθήσθω ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.
οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἥδομαι.

1435. *καὶ μὴ κατ' ἔπος ἔμοιγ' ἔτ'* Elmsl. ad Acharn. 178. — 1436. *παιδία χή* edd. vett. Ma. Ven. B. E. Cant. 1. 2. Harl. *παιδία ἡ* Rav. — *χώ* B. E. Cant. 2. Harl. Elb. — 1438. *δὲ* om. Rav. — *μόνον* Harl. Rav. Bekk. *μόνα* cett. libb. in quibus et Ven. Ma. — 1439. *ἄνδρες σοφοὶ* Ald. Iunt. 1. Crat. Ven. 1. 2. Wech. Can. Raph. codd. Ven. Vat. tres Par. Cant. 2. Harl. *ἄ'νδρες σοφοὶ* Dind. ex coniect. Seager. *ἀνδρες φίλοι* Bekk. *ἄνδρες φίλοι* Rav. Ma. E. Cant. 1. Iunt. 2. 3. Gel. Port. Lugd. Amst. Br. Inv. Both. si quid mutandum, malim *ὦνδρες*. — *αὐτὸς* Rav. Cant. 1.

telligitur, quare Aegyptios in hanc partem significaverit. Notum enim est, reges Aegypti incolas coegisse, ut caementa et lateres ferrent ad exstruenda aedificia magnifica. — *κατ' ἔπος*. intell. *ἀρχεῖ* vel *ἀρέσκει ἐρεῖδεσθαι*. At *κατ' ἔπος* est *singulis* vel *alternis versibus*. Nubb. 1356. *ἐντεῦθεν ἔπος πρὸς ἔπος ἡρειδόμεσθα*. *ἔπη* enim dicuntur imprimis tetrametri iambici sive senarii, ut notatum est ad v. 861. 946. supr. — *Κηφισοφῶν*. vid. supr. 963.

1439. *ἄνδρες φίλοι*. non ad Aeschylum et Euripidem haec dicta esse, docet pronomen *αὐτούς*. Quare *ἄνδρες* scribi non debebat; nisi acceperis, quae sequuntur ad alios conversum Bacchum dicere. Minus apte Brunck. opinatur supplendum esse *εἰσί*. Quos igitur *ἄνδρες φίλοι* alloquutus est? Spectatores, opinor. Est enim *ἄνδρες φίλοι* compellandi formula. Sic Plut. 1022. *ὦ φίλ' ἄνερ* et *ὦ φίλοι γέροντες* 956. ibid. Sed spectatores etiam *σοφοὺς* appellare solet, ut Nubb. 566. Quare difficile est iudicare, utra lectio sit praestantior. — *δι' ἔχθρας*. Recte notavit Bergl. *δι' ἔχθρας ἐλθεῖν* idem esse atque *εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν*. Sic Aeschyl. Prometh. 120. *τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα*. Eurip. Phoen. 482. *καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολών*. ubi schol. addit *ἤγουν μισηθεὶς παρ' αὐτοῦ καὶ φονευθείς*. Quodammodo et huc pertinet *δι' οἶκτον σε ἔχω miseret me tui* Hecub. 832.

1441. Interpretes veteres et recentiores dissident, utrum priore loco poeta significaverit. Scholiasta haec: *σοφὸν μὲν Εὐριπίδην λέγει, ἥδεσθαι δὲ τῷ Αἰσχύλῳ. ἄλλοι δὲ τὸ ἐναντίον, καὶ ἑκατέρῳ συνηγορεῖν, καὶ μάλισα, ὅτι ἥδεται Εὐριπίδῃ, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ προεῖπεν*. Ex recentioribus *σοφός* ad Euripidem referunt Spanhem. Both. Bohtz (Dissert. de Arist. Ran. p. 21. n. 8.). Atque hi imprimis urgent, quod Euripides alias quoque dicatur *σοφός*, ut supr. 792. Aesch. adv. Timarch. III. 153. (Reisk.) Plutarch. d. Glor. Athen. p. 948. Sext. Empir. adv. Math. p. 57. Athen. IV. p. 158. et

ΠΛΟΥΤΩΝ.

)) οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὥνπερ ἦλθες οὕνεκα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν δὲ κρίνω;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.

42. Choro quidam dederunt scholiasta teste. — 1445. *εὖ δαιμο-* lib. — *φέρε δὴ* edd. vett. codd. Ven. Ma. Cant. 1. 2. et al. *δή* av. Harl. Vat. quum penultima in *εὐδαιμονοίης* producatur (ut 33.), particula *δή* metro adversatur. — *τοδὶ* C. *τωδὶ* Cant. 2.

. 581. Atque hoc verissimum uis est, qui neget? Sed quo is locis dicatur *σοφός*, non t. Euripides enim hoc cognocepit, quod philosophiam So- in suas fabulas transtulit; autem loco non agitur philo- sed ars perfecta, et *σοφός* e perfectus. Quod praedicacchus nunc, certamine tanfinem perducto, soli Aeschyuere potuit, non Euripidi. dicium enim hoc est: Huncce lum) non possum non perfeiudicare, nihilominus hocce de) delector. Eodem sensu les infra 1549 dicitur *σοφίᾳ* ς. Accedit, quod *ἥδεσθαι* hylo minus apte dici potuit, qui animos ad admirationem excitet et timore percellat; m, hoc ipsum verbum cum vel alio poetam commutasse, imere voluerit, hunc sibi pla- t Bacchus supra 935 de Nio- ntio pro *ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ* non potuit dicere *ἐγὼ δ' τῇ σιωπῇ*, ita et *ἥδεσθαι* χύλῳ non convenit.

. *ὥνπερ ἦλθες οὕνεκα;* t. 1197. *ὧν δ' οὕνεκ' ἦλ-* XPEM. *πάντα σοι πεπράξε- ἄπει. abibis* recte Br. contra Bergl. Est enim praes. pro fut. Usus satis tritus; vid. Plut. 70. 601. — *εὐδαιμονοίης.* formula gratum animum significantis, qui benefacienti vel bene consulenti bona imprecatur. Sic lepide Dicaeopolis ad Euripidem Acharn. 433. *εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.* — *πύθεσθέ μου. ἀκούσατε.* Sch. — *ἡ πόλις σωθεῖσα.* Hoc primum dicit, quia Spartanorum clade Arginusia Athenienses servati ad antiquos mores redire potuissent. Iniicit vero statim mentionem de Alcibiade, quia Atheniensium respublica, non minus quam Spartanorum fracta, idoneis ducibus careret. Alcibiades enim nuperrimus gloriae Atheniensium restaurator principatu nimis subito privatus in castellis suis Thraciis vixit; et qui erant duces impedimento erant Cononi classi praefecto. Quare addit *ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ difficulter parit*, h. e. *nescit quid sit faciendum*, *ἀπορεῖ.* minus apte schol. sic: *δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν.* Caussam, quare Alcibiadi tunc temporis denuo imperium ademerint, vide not. ad 49. supr. et schol. h. l. *περὶ τῆς δευτέρας λέγει αὐτοῦ ἀποχωρήσεως,*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦ χάριν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλῃ τι χρηστόν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;

1446. verba *τοῦ χάριν;* Aeschylo dant Port. Lugd. Amst. Plutoni Ma. Vat. quatt. Brunck. Iunt. 1. Crat. Ven. 1. 2. Wech. Can. Brub. Raph. Nullum personae nomen praef. Ald. Iunt. 2. 3. Gel. (in cod. Ven. legitur: *οὐκ ἔστιν ἄλλου προσώπου τὸ τοῦ χάριν, ἀλλ' ὁ Διόνυσος αὐτῷ ἀνθυποφέρει*). — 1448. *οὖν ἂν* restitutum est ex C. E. Cant. 1. Rav. *ἂν οὖν* edd. vett. ante Brunck. et codd. plurim. in quib. et Ven. Ma. Primus correxit Reisk. — 1449. *μέλλει* Rav. cum libb. plurim. *μέλλῃ* ed. Dind. Bekk. ex Ven. et Ma. — 1450. *ἔχετε* Harl. — 1451. *ἑκάτερος εἶπατον. ἡ* Ven. Ma. Vat. — 1452. Aeschylo dant Ven. Ma. A. C. D. E. edd. vett. Euripidi reddidit Brunck. ex B. consent. Rav. — *δὲ* om. Harl.

ἦν ἐκὼν ἔφυγε, κατελθὼν μὲν ἐπὶ Ἀντιγένους πρὸ ἐνιαυτοῦ τῶν Βατράχων, διὰ δὲ τὸ πιστεῦσαι Ἀντιόχῳ τῷ κυβερνήτῃ τὸ ναυτικὸν καὶ ἡττηθῆναι ὑπὸ Λυσάνδρου δυσχερανθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων. Quum enim Athenienses, qui Antiochi cladem crimini verterant Alcibiadi, huic imperium abrogassent, Athenas redire metuit. Erat igitur exilium eius voluntarium quidem, sed necessarium.

1453. *ποθεῖ μέν, ἐχθαίρει.* Bene sic indicat Atheniensium inconstantiam, quam praeter omnes expertus est Alcibiades. Quoties Athenis fuit, cuique de populo gratus fuit, absenti odium movebatur. Primum expeditioni Siciliensi praefectus quum in eo esset ut hostes invaderet, absens accusatus et paullo post exsul capitis damnatus est. Deinde quum rem restituisset multaque praeclare fecisset, magno cum ardore revocatus et redux ita magnifice exceptus est, ut quasi solus civitatis custos et gubernator perpetuum favorem populi sperare posset. Atque quamvis Athenienses persuasum esset, in eo salutem publicam niti, neque tamen aura popularis, qua quid mutabilius? diu flavit secunda. *ὁ δὲ λόγος, ποθεῖ μὲν ὡς δραστήριον διὰ τὰς νίκας, ἐχθαίρει δὲ ὡς τυραννικὸν ἢ ὡς εἰς Λακεδαιμονίους χωρήσαντα.* Schol. Haec extrema falsa sunt. Tunc temporis enim non ad Lacedaemonios confugit, sed in Thracia mansit, nec patriae defuit, quamvis imperio privatus esset. Videtur poeta hoc versu tres Alcibiadis vitae aetates significare. Quum enim

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνα;
ποθεῖ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν.
ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δέ γε βλάπτειν ταχύς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ' ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

455. *ὠφελεῖ* Rav. — *πατέρα* Harl. — 1456. *φανεῖται* pro *πέφυκε* Suid. Dind. Inv. — *μάλα δέ γε βλ.* edd. vett. *μεγάλα δὲ* A. C. Ven. Ma. edd. recent. *μεγάλα* sine *δέ γε* Harl. Si *πέφυκε* tenendum, melius certe est quam *φανεῖται*, quum indicet, *a natura ita comparatum esse*, tum utramque particulam *δέ γε* metrum flagitat.

is male cederent et nobilibus regenda tradita esset, Alci- desiderabant (*ποθεῖ μέν*) publicae amantem, quamvis is forma eo ipso auctore mu- esset populo nescio; deinde Antiochus etiamsi invito Al- rem male gessisset ad Ephe- unc iterum odio habuit (*ἐχθαί-* atque nuperrime tandem non haberent, cui se crede- denuo eum habere cupierunt *ται δ' ἔχειν*). Una vero no- eniensium animos mobiles et antes, qui, quem modo am- sent summo amore, eum acer- dio persequerentur paullo post desideraturi. Ceterum versus oliasta teste sumptus est ex Chii tragoedia *Φρουροί* in- , in qua Helena ad Ulyssem fertur: *σιγᾷ μέν, ἐχθαίρει βούλεταί γε μήν*. De Ione id. Casaubon. ad Athen. IV. 317. Fabric. B. Gr. II. p. entl. Opusc. pag. 494. (ed.

. *μισῶ πολίτην κ. λ.* Locus hic poetae de Alcibiade iudicium declarare mihi videtur. Utriusque Tragici iudicium consideraturus videbit, Euripidem de Alcibiade iudicasse ut populum Atheniensium, Aeschylum contra ut hominem, qui supra aevi sui iudicium elatus fuerit. Euripidis verba explicat scholiasta: *αὕτη Εὐριπίδου ἡ γνώμη, μὴ καταδέχεσθαι καθάπαξ Ἀλκιβιάδην. χαρακτηρίζει δὲ αὐτὸν ἅμα. ταῦτα δέ φησιν Εὐριπίδης περὶ Ἀλκιβιάδου ὡς ὄντος αὐτοῦ τοιούτου, βραδέως μὲν ὠφελοῦντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος.* Ad sententiae similitudinem Bergl. confert Eurip. Hecub. 862. *ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις σοι ξυμπονῆσαι καὶ ταχὺν προσαρκέσαι, βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.* — *πόριμον αὐτῷ. ἄνυσιν ἔχοντα καὶ ἐπίνοιαν.* Schol. ad Thesmoph. 777. (Bekk.) Homo metaphorice *πόριμος* dicitur, qui e quibuslibet difficultatibus se facile expedit et ubique viam invenit; cui opponitur *ἄπορος* vel *ἀμήχανος*, qui in angustias redactus haesitat, nec exitum invenit. Item qui acumine

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μάλιστα μὲν λέοντα μὴ ἐν πόλει τρέφειν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

1459. De hoc versu et duobus sequentibus, qui uni Aeschylo tribuebantur, magna fuit virorum doctorum disceptatio. Omnes tres quum Aeschyli non possent esse, Brunck. Bekk. et alii secundum spurium putaverunt eumque eiecerunt, Dind. Both. aliique primum asterisco notaverunt. Atque alteruter si eiiciendus esset, secundus is est, non primus. Non commemoro, quod Brunckius tres codices se secutum esse dicit, quum secundum omitteret, quamquam Bekkerus illis Venetum consentire notavit; neque mihi Plutarchum obiici patior, qui primum omisit et alterum servavit, eius enim auctoritate non recentior est Valerii Maximi, qui vertit oratione obliqua: *non oportere in urbe nutriri* etc. unde patet eum οὐ χρὴ legisse. Argumenta sunt interna: uterque Tragicus iudicium suum certe et distincte fert; Euripides dicit *μισῶ πολίτην*, pariter Aeschylus iubens introducitur *οὐ χρή*. Nam multo minorem vim eius verba haberent, si velles ut penderent ab interrogatione Bacchi: *σὺ τίνα γνώμην ἔχεις;* Deinde primo versu cum *λέοντος σκύμνος* omisso locutio *λέοντα τρέφειν* non apta est, indicat enim hic non *alere*, sed a catulo leonem nutrire, ut *ἔθρεψε λέοντα*, quod Aeschylus habet. Est igitur quod nos dicimus *aufziehen*, ut recte deinde addatur *ἢν ἐκτραφῇ*. Denique *λέοντος σκύμνον τρέφειν* non solum aptius dicitur, sed etiam est magis poeticum. Num igitur medici desperantis morem sequamur? Facilis certe haec via, sed iniqua. Omnia bene se habent, si Bacchum facimus interloquentem. Simile quid Both. voluisse videtur; sed is primum versum *οὐ χρὴ κ. λ.* cum praecedente *εὖ γ' ὦ κ. λ.* Baccho tribuit, quo non solum enuntiationes perturbat sed etiam Bacchum facit Aeschylo quasi praecinere et cogitationem subministrare. At temerarii interlocutoris personam ubivis agit. Quum praeterea scholiasta teste iam veteres in personis distribuendis dubii fuisse videantur, neminem fore spero, qui me vituperet, quod secundo versui eius nomen praefixi. Eadem sententia Hermanno fuit, si quidem eius mentem recte percepi, de Aeschyl. Danaid. p. XIII. In verbis autem ipsis nihil mutavi, nec quidquam iis inest, quod non cum tota sententia bene conspiret. — 1460. *μὴ 'ν* vulgo (*μὴν* Can.). — 1461. *ἐκτρέφῃ* Plutarch. (Alcib. vit.) quod Dind. recepit.

ingenii facile quaevis penetrat, *πόρον καὶ μηχανὴν ἐξευρεῖν δεινός*, ut Euripides loquitur. Ergo nostro loco, *qui suis rebus agendis facile viam et ingeniose invenit.* Sic Plat. Symp. *Ἔρως θηρευτὴς δεινὸς ἀεί*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἰπάτον
περὶ τῆς πόλεως ἥν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.

55. ἔχε τὴν Ma.

ηχανὰς πλέκων, καὶ φρονή-
ὐθυμητής, καὶ πόριμος. H.
'hes. III. 175.— ἀμήχανον,
ντα μηχανῆς. Eustath. pas-
nitur, ut πόριμος, active,
ve frequentius. Nostro loco,
positum πόριμος habet, va-
ρος vel ἀπορῶν, qui reme-
enire nesciat.

, οὐ χρὴ λέοντος κ. λ.
l de Alcibiade iudicium,
ani haud dubie probatum.
enim vult, Alcibiadem esse
genio magno praeditum ac
uo in salutem rei publicae
us possit uti, quam in per-
Periculosum esse viro eius-
tradere totum, cui tamen,
l se crediderit civitas, ob-
re necesse sit. Atque hoc
omnis aetas amplexa est
rebus tunc temporis gestis
m. Insanum certe fuit, quod
ses sibi persuaderi passi
Alcibiade, expeditionem Si-
civitati gloriae et commo-
, insanum fuit quod Alci-
nc classem tam ingentem ex-
nt, multo autem insanius
od classe exstructa et ex-
e suscepta Alcibiadi, ex-
is auctori et militum quasi
imperium abrogaverunt. Si-
se res habebant, quae ge-
r quo tempore Ranae doctae
Versus hi duo, quibus Ae-
dicium continetur, ingenium
eum spirant, ut eos ex Ae-
aliqua fabula sumptos esse

quidam putarent. Hermann. de Aeschyl. Danaid. p. XIII. Quum tamen veteres rerum huiusmodi speculatores diligentissimi taceant, veri est similius, Aristophanem eos ad exemplum dictionis Aeschyleae composuisse. Sic Aeschyl. Agam. 696. ἔθρεψεν δὲ λέοντα σίνιν δόμοις ἀγάλακτον οὕτως ἀνὴρ φιλόμαστον. De metaphorica locutionis significatione vid. Blomf. ad Aeschyl. Agam. 696. qui comparat Theocr. V. 38. Alciphr. III. 24. Epigr. Inc. hoc: τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα· ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη. αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θήριος ἔσται· ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται. Sin autem verba, quibus Aeschylus hic de Alcibiade usus est, proprie dicta erant de Pericle et nunc ad Alcibiadem translata sunt, intercedit enim inter hos viros magna quaedam similitudo, tum certe aliunde petita esse, non ab Aristophane facta puto. Nota est de Periclis natu fabula Herod. VI. 131. Ἀγαρίστη ἔγκυος ἐοῦσα εἶδε ὄψιν ἐν τῷ ὕπνῳ, ἐδόκεε δὲ λέοντα τεκεῖν· καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τίκτει Περικλέα Ξανθίππῳ. Quare videndum num vere memoria fefellisset Valer. Maxim. VII. 2. 7. qui „*Aristophanis quoque*, inquit, *altioris est prudentiae praeceptum, qui in comoedia introduxit remissum ab inferis Periclem vaticinantem, non oportere in urbe nutriri leonem: sin autem sit alius, obsequi ei convenire.*“

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

(1435) γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;

1466 — 70. deinde 1481 — 82. ex Aristarchi et Apollonii grammaticorum auctoritate interpretes ut spurios asteriscis notarunt aut uncis incluserunt, Kust. Br. Spanh. Both. Dind. non Bekk. Mirum certe est, quod aliquo temere praecinente, ubi non omnia plana sunt nec primis labris percipi possunt, omnes fere eadem vestigia sequi malunt, quam ulterius prospicere. Si nos aliquid in Aristophanis fabulis primo adspectu offendit, maximo opere cavendum est, ne ingenio tanto iniuriam faciamus. Equidem puto nostrum esse, ut eius cogitationes explicemus, aut fateamur ignorare, quid significaverit. Quare explicatione infra exposita mecum utere, donec meliorem aliquis protulerit. Grammaticorum supra laudatorum argumentis nihil novi ab recentioribus additum est, nisi quod Dind. significavit verba ἐγὼ μὲν οἶδα 1471 cum versu 1465 arcte cohaerere. Omnino hic verus nexus est, qui tamen episodio non tollitur. Non enim haec interposuit Euripides, ut Baccho, a quo interrogatus erat, responderet et civitati bene consuleret. Tunc certe superflua essent. At quae rogatus de re ipsa supra dixit, de Alcibiade enim, et quae paullo post 1475 sq. de civitate pronuntiat, ea serio dicta sunt. Ergo Dindorfii argumentum idem est atque Apollonii, qui dixit ὅτι οὐ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἔχουσί τι. Id autem est, quo perspicuum fit, versus non spurios esse. Aristarchus caussam posuit, ὅτι οὗτοι οἱ στίχοι φορτικώτεροί εἰσι καὶ εὐτελεῖς. Quod iudicium vereor ne in auctorem recidat. Quum vero semel hos priores versus addubitassent, sequentes quoque 1481 et 1482, in quibus ὀξίδες redeunt, damnare coacti erant. — 1467. αἴρει ἐν αὔρᾳ Ma. Cant. 1. quod scribae est, qui nominativum absolutum non intellexit. αἴροι ἐν αὔρᾳ Pogg. αἴροιαν Cant. 2. εὕροιεν Harl. εὕροιαν Elb. — 1468. γελοῖον edd. vett. interrogationis signum in fin. vers. om. edd. vett. plur.

1466. εἴ τις πτερώσας κ. λ. Ad hos versus intelligendos haec tene: Cinesias, ut ad v. 153 supra dictum est, fuit corpore admodum gracili, Cleocritus contra pingui, amplo et crasso, ut patet ex Avv. 876. Nunc optat Euripides, ut Cinesias ob corporis levitatem Cleocrito alarum loco applicetur, ut ambo sic alati per aerem vecti in pugna navali adversariorum oculos aceto conspergant et obcaecent. Sed hoc figmentum quid sibi vult? Quod si Berglero accuratius quaesivissent interpretes, versus, opinor, non spurios iudicassent. Vulgo enim in his verbis bonum rei publicae datum consilium quaerunt, ut enim hostes occaecati facilius vinci possint. Inepte certe Euripides consuluisset, si melius aliquid invenire non potuisset, praesertim quum hoc

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ ναυμαχοῖεν, κἆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγε.

469. *κᾆτ' ἔχοντες* Brunck. primus revocavit ex Iunt. 1. eandemque ...em confirmant Rav. Ven. Harl. contrarius error Plut. 69. *εἰ ναυ...εν ἄν, κατέχοντες ὀξίδας* edd. vett. (exc. Iunt. 1.) pariterque, sed ...isso, A. C. E. *εἰ ναυμάχοιεν δὴ κατέχοντές τ'* Ma. — 1470. *εἰς* — 1471. Aeschylo dat Rav. — *ἕτερον μὲν οἶδα* Brunck. ex coniect.

...um certamen ageretur. Ac- quod, quae antea de Alci- dixerunt et paullo post di- serio dicta sunt. Euripides, ...idem puto, his verbis non ...it consilium civitati utile, ...c imagine utitur de sua con- ... Videt enim, quum ad ex- ...n ventum esset, Aeschylum ...m; id saltem nunc timere . Cunctatur igitur ea verba, ...e certaminis arbiter iudicium ...vult, profari. Antequam igi- ...uae sentiat, eloquatur, optat, ...i aliquis auxilio veniat, qui ...arium obcaecet. Tum demum ...n recipit et se paratum es- ...it. Quam explicationem ad- quod 1482 dicit Cephiso- ...m invenisse *τὰς ὀξίδας*, quip- ...fatetur se hoc auxiliatore uti Hoc figmentum vere poeti- ...ristophani proprium est, ne ...inetur, me meum poetae ob- ... Similiter Acharn. 1142 ...us dicit, postquam clypeum ...etersit et Dicaeopolin homi- ...cis amantem in clypeo quasi conspexit, se videre senem ...imiditatis futurum; similiter 78. Blepsidemus de Chremyli ...ersuasus fingit, se imaginem quae furti reum cum fami- ...lice repraesentet. Haec qui- me prolata exempla aliud continent, atque hic tractatur, sed fictio poetica, ut hoc verbo utar, plane eadem est. — *εἴ τις πτε- ρώσας κ. λ.* Nominativus absolu- tus. Constructionem Kust. indica- vit hanc: *εἰ αὖραι αἶροιεν πελα- γίαν ὑπὲρ πλάκα (Κλεόκριτον καὶ Κινησίαν) πτερώσαντός τινος Κλεό- κριτον Κινησίᾳ.*

1469. *ὀ ξ ί δ α ς. ὀξυβάφους (κατ) ἔχοντες ῥαίνοιεν ὄξει τοὺς πολε- μίους. ὀξίδες δὲ κεράμια μικρά, ἢ εἶδος λοπάδος.* Sch. *ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν.* Schol. ad Plut. 809. — *ἄ π ι σ τ α π ι σ τ ὰ κ. λ.* Quae anti- theses bene significant, quales Athe- nienses se tunc praebuerint erga viros, qui tunc temporis civitati praeerant. Duo exempla proferam. Alcibiadem sua sponte exulantem et reipublicae bene cupientem *ἄπιστον* ducebant, Theramenem, qui quum alia tum illud perfide et turpiter fecisset, quod populo suaserat, ut duces victores Arginusios interime- rent, *πιστόν* putabant. Sed plures simul tetigit, ut e sequentibus pa- tet. — *ἀ μ α θ έ σ τ ε ρ ο ν. ἀπαιδευ- τότερον ἢ κοινότερον παρὰ τὴν παροιμίαν· „σαφέστερόν μοι κἀ- μαθέστερον φράσον.“* Sch. Minus docte, ut homo simplex tuam men- tem assequi possit. Xen. Mem. I. 2. 49. *ὡς τὸν ἀμαθέστερον ὑπὸ τοῦ σοφωτέρου νόμιμον εἴη δεδέσθαι.*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντία πράξαντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες ἢ Κηφισοφῶν;

1473. τὰ δ' ὄντ' ἄπιστα πιστὰ edd. vett. correxit Kuster. nulla literarum facta mutatione, sed tantum separatis, quae male coniuncta erant. — 1477. χρησαίμεσθα σωθείημεν ἄν Rav. Borg. Inv. Dind. Bekk. ἴσως σωθῶμεν ἄν Cant. 2. edd. vett. σωθείημεν ἄν A. C. E. Cant. 1. Harl. χρησαίμεσθ' ἴσως σωθεῖμεν ἄν, ut nos, ex emendatione Dawesii Misc. Crit. p. 246. edidit Brunck. et Both. hancque emendationem confirmant Ven. et Ma. Bekkero teste. — 1478. νῦν γάρ γε Ma. — 1479. πράξαντες ex Rav. recep. Dind. Both. Bekk. πράττοντες libb. cett. — τἀναντί' ἄν coniecit Reisig. Coniect. p. 101. quod metri caussa, ut videtur, receperunt Dind. Both. — 1481. Κιφισοφῶν Elb. Cant. 1. et sic etiam in sequentibus. — Hunc versum cum sequente spurium iudicant Aristarch. Apollon. Bentl. Dind. etc. vid. ad 1466.

1475. οἷς νῦν πιστεύομεν κ. λ. non Cinesiam et Cleocritum intelligit, ut Both. dicit, sed quos, vide not. ad 1472. Ceterum hic locus persimilis sententiae, quam supra in parabasi exposuit 734 sq. id quod scholiasta attente observavit haec explicationis caussa addens: ὅταν οὓς νῦν ἔχομεν παρεωραμένους καὶ δοκοῦμεν ἐχθροὺς τῆς πόλεως, τούτους ἐπανάγωμεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα καὶ πιστοὺς νομίσωμεν, οἷς δὲ νῦν χρώμεθα ὡς πιστοῖς, τούτους ἀπίστους καὶ φθορέας τῆς πόλεως ἡγώμεθα, σωθείη ἂν ἡ πόλις. τοῦτο δὲ λέγει, διότι τοὺς καλοὺς καὶ λυσιτελοῦντας ἄνδρας τῇ πόλει ἀφέντες, ὡς καὶ ὄπισθεν ἐν τῇ παραβάσει ἔφη, μοχθηροῖς καὶ φαύλοις ἐχρῶντο πρὸς τὰ κοινά.

1480. Παλάμηδες. versus hic desumptus esse videtur ex Euripidis

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαὶ λέγεις σύ;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον
πρῶτον, τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πόθεν;

μισεῖ κάκιστα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.

1482. om. Rav. — Verba *τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν* Bacchi esse videntur. — 1483. *τί δαὶ σὺ τί λέγεις* Rav. Inv. *τίη δὲ σὺ λέγεις* *σὺ λέγεις* Cant. 1. *δὲ* pro *δαί*. *τί δαὶ σύ; τί λέγεις;* lectionem Rav. tui iussit Dind. — 1484. *τοῖσι* pro *τισι* Cant. 2. Harl. Elb. — *ον* Elb. — 1485. *μισεῖν* Harl.

ede. Haec enim de Palamede ideo optime dici potuisse, do- fragmenta et argumentum fa- Vide Quaest. de Ranar. oc- e. — *εὖ γ' ὦ Παλάμηδες.* *ὁ Παλαμήδης μηχανικὸς καὶ ετὴς ἦν, εὗρε δὲ καὶ οὗτος ἣν σωτηρίας τῇ πόλει· διὰ Παλαμήδην τοῦτον καλεῖ.* *Παλαμήδης εὑρετὴς τῆς νυ- καὶ πεττείας εἰς παραμύθιον κατασχόντος τὴν στρατιάν.* th. p. 228, 3. coll. 1396. ibid. rgl. cit. Athen. I. p. 17. *Πα- οικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα σοφόν.* Nota etiam est callidi- qua Ulyssem persecutus fuisse ur Palamedes, a Posthomericis ntata.

1484. *πόθεν*; *ἀρνητικῶς ἴσον τῷ οὐδαμῶς.* Schol. Tribuitur enim huic particulae potestas negandi. Sic Ecclesiaz. 976. *ΓΡΑΤΣ. οὗτος τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς; ΝΕΑ- ΝΙΑΣ. πόθεν;* ibid. 330. *οὔ τί που Κινησίας σου κατατείληκεν; ΒΛΕ. πόθεν;* Bergl. compar. Eu- rip. Alcest. 95. Androm. 84. Electr. 657. vid. Hemst. ad Lucian. Tim. p. 115. — *πρὸς βίαν. πρὸς ἀνάγ- κην· ἐπειδὴ τούτους ὁ καιρὸς ἤγα- γεν.* Schol. Nam praepositio *πρός* cum substantivo pro adverbio poni solet, ut monuimus ad *πρὸς ὀργήν* supra 860. Sic Acharn. 73. *ξενιζό- μενοι δὲ πρὸς βίαν ἐπίνομεν ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων κ. λ.* h. e. *vi*, vel *vi coacti bibimus*. Ecclesiaz. 467. *μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βί- αν.* vide Viger. p. 664.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
(1455) ἢ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα ξυμφέρει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὕρισκε νὴ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.

1488. *συμφέρει* Suid. Bekkerus tacite. — 1489. *ἤπερ* pro *εἴπερ* coniec. Seager. Classic. Journ. III. p. 504.

1488. *μήτε σισύρα ξυμφέρει.* Antequam de sensu huius locutionis aliquid certi statui potest, opus est grammaticos veteres audire et loca comparare. *σισύρα μέν ἐστι τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔχον ἔτι τὰς τρίχας σκέπαστρον.* Schol. ad Avv. 122. et Hesych. h. v. *ἔστι δὲ ἡ σισύρα ἐκ δερμάτων συνεῤῥαμμένων προβατείων, ἐχόντων τὰ ἔρια.* Schol. ad Vespp. 738. *σισύραν εἶπεν οὐ τὸ μαλλωτὸν στρῶμα, ἀλλὰ βαίταν. ἔστι δὲ ἡ ἀπὸ δερμάτων συῤῥαπτομένη χλανίς.* Schol. ad Vespp. 1138. *ἄκναπτον ἱμάτιον καὶ παχὺ ἡ σισύρα.* Schol. ad Lys. 933. *μαλλωτὸν στρῶμα.* Schol. ad Eccles. 840. Quae varia scholia in eo saltem consentire videntur, *σισύραν* fuisse non lana textam sed consutam ex pellibus, sive hae fuerunt oviles, sive caprinae, sive alius animalis. Ergo vestimentum hiemale frigus defendens, quod certe significatur senario, quem scholiasta h. l. profert: *χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ἀφείλετο.* Sic et Vespp. 1138. Philocleo putat vestimentum novum a filio adlatum, quo indutus sudore deinde perfunditur, *σισύραν* esse. Fuit autem *καυνάκη* sive *Περσίς*, villosa igitur et gravis. Sed alii aliter hanc vocem interpretati sunt, ut altera pars schol. ad Vespp. 738. et schol. nostro loco docent: *οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασιν χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἁπλοΐδα. τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχύ, περιβόλαιον ἀγροικικόν, δουλικόν, παλαιόν κ. λ.* Quae quum utpote universe pronuntiata pro locutione semper, quae agitur, ficta esse videantur, illam priorem explicationem amplector. Desperat igitur civitatem, cui neutrum vestimenti genus aptum sit. Nos fortasse: *dem weder Rock noch Wildschur passt.* Sed quid hoc sibi vult? Locutio est, ut patet, metaphorica, ad quam illustrandam Comicus ipse lucem praebet Lys. 572 — 586. quam Lysistratae explicationem claudunt haec: *ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντες δεῦρο ξυνάγειν καὶ συναθροίζειν εἰς ἕν, κἄπειτα ποιῆσαι τολύπην μεγάλην, κἄτ' ἐκ ταύτης τῷ δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.* quo indicari videtur, rempublicam, quae cives quasi vestis circumdet, esse mutandam noveque restaurandam. Pariter ibid. 1155. *οἱ Λάκωνες ἀντὶ τῆς κατωνάκης τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν* h. e. *qui vobis a servitute liberatis rempublicam liberam fecerunt.* Hoc loco *χλαῖνα* et *κατωνάκη* similiter sibi opposita sunt, atque nostro loco *χλαῖνα* et *σισύρα*. Nunc dicit: *χλαῖνα οὐ συμφέρει τῇ πόλει*, *tunica, quod vestimentum leve est et commodum, a civitate repudiatur*, nam bonos odit; *σισύρα οὐ συμφέρει renonem lupinum, quo corpus gravatur et calefit, etsi invita induit, neque tamen exuere conatur*, nam patitur se ab hominibus nequam regi. Unde, quid poeta sibi voluerit, facile colligi posse, opinor.

1489. *εἴπερ ἀναδύσει πάλιν*, haec cum scholiasta referunt ad civitatem, qui sic interpretatur:

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐκεῖ φράσαιμ᾽ ἄν· ἐνθαδὶ δ᾽ οὐ βούλομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ δῆτα σύ γ᾽, ἀλλ᾽ ἐνθένδ᾽ ἀνίει τἀγαθά

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων

1. ἐνθάδ᾽ Vat. Cant. 1. Harl. C. — ἀνίῃ Elb. — 1492. ὁπό-, Ven. Elb. Vict. Cant. 1. 2. Harl.

ῃ ἐκ τῆς δυστυχίας ὡς ἐκ βυ-ῤῥηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐνων νηῶν. ut sensus sit: *aliquid, si forte urbs e ursus emergere possit.* Sed pinor, Seageri coniectura ro εἴπερ) praeferenda. De ra quidem, quam schol. si-t, nulla potest esse dubi-Nam ἀναδύω de sole e ma-nte, de navibus et avibus rebus ex occulto apparenti-ibetur. Rectius tamen Be-iec ad Aeschylum refert hoc *xcogita aliquid, si quidem e hinc ad superos vis.* Sic d. ε. 322. de Ulysse nau-ὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόβρυχα θῆκε ρόνον, ὀψὲ δὲ δὴ ῥ᾽ ἀνέ-Beck. cit. Caesar. ap. Plu-it. Pomp. c. 57. ὅπου γὰρ ταλίας ἐγὼ κρούσω τῷ ποδί , ἀναδύσονται καὶ πεζικαὶ ικαὶ δυνάμεις. — ἐκεῖ — l de *superis* et *inferis*; sed rum pro altero positum est, ad inferos res agitur. Quare εῖ, ἐν τῷ βίῳ· ἐπιθυμῶν δὲ ναι τοῦτο λέγει. vid. supr. 82. ἐνθένδ᾽ ἀνίει. ἀντὶ τοῦ ιε. παρὰ τὴν παροιμίαν λέπουσα δεῦρ᾽ ἀνίει τἀγα-hol. Hoc vero dicit aut lau-mporis acti, quia melius aiorum apud inferos esset, , quae inde ab inferis con-s suaserit, maiorem vim in vivorum habitura essent. s huic verbo subesse vide-m ἀποπέμπειν, quod vulgo ol. pro explicatione ponunt. τὸ δὲ ἀνέντες ἀντὶ τοῦ ἐρεθίσαντες, παροξύναντες, ἀναπείσαντες. λέξις δὲ καὶ αὕτη ἀγαθὴ καὶ τοῖς πεζολογοῦσι. ληφθεῖσα ἐκ χορδῶν ἀνιεμένων, ἢ μᾶλλον ἐκ κυνῶν λυθέντων ἐπὶ ἄγρα. ταύτῃ δὲ σύστοιχον καὶ τὸ ἀνῆκεν ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν. Eustath. p. 605, 38.

1492. τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι. τοιαύτην γνώμην καὶ Περικλῆς συνεβούλευσεν Ἀθηναίοις Λακεδαιμονίων εἰσβαλόντων εἰς τὴν Ἀττικήν, μέγα βοήσας ἀπὸ τοῦ βήματος, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἔσται τοῖς πράγμασι σωτηρία, εἰ μὴ τὸ κατὰ γῆν μάχεσθαι τούτοις ἀφέντες περιπλευσούμεθα Λακεδαίμονα πλήθει νεῶν. Schol. Eadem fere in duob. al. schol. h. l. Pericles enim ap. Thucyd. I. 143. ἦν ἐπὶ τὴν χώραν ἡμῶν πεζῇ ἴωσιν, ἡμεῖς ἐπὶ τὴν ἐκείνων πλευσούμεθα. Poetae mens fortasse alia fuit, quamvis et haec explicatio bene se habeat. Sensus enim et hic possit esse: *Si patriam ab hostibus defendant, et fines imperii ulterius propagent.* Illud enim facient, nimirum parati erunt ad patriam defendendam, si putant eam sub hostium potestate esse, illud conabuntur, si putant, hostium terram suam esse. — πόρον δὲ τὰς ναῦς κ. λ. Scholiasta, qui haec etiam ad Periclis sententiam dicta esse monet, duplicem proponit explicationem hanc: τὸν κατὰ γῆν πόρον ἀπορίαν ἡγεῖσθαι, τὸν δὲ διὰ θαλάσσης τοὐναντίον ἡγεῖσθαι πόρον. ἢ καὶ οὕτως· ἕνα μὲν πόρον ἡγεῖσθαι χρημάτων τὸ ναῦς ὡς πλείστας ἔχειν, τὸν δὲ ἄλλον

(1460) εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων,
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

1495 εὖ, πλήν γ' ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

κρίνοις ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

(1465) μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,
ἢ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἱροῦ τοὺς φίλους.

1493. *σφετέρων* priore loco Cant. 1. — 1494. *πότερον* pro *πόρον* ex Elb. cit. Bekk. (num utroque loco?) — 1495. *εὖ γε πλὴν* Ven. C. E. *εὖ πλήν γ'*, ut nos, Rav. schol. Suid. Port. Lugd. Amst. Inv. Dind. Bekk. *γ'* om. cett. libb. — *αὐτὸς* Harl. — 1496. verba *κρίνοις ἄν* Euripidi dat Elb. Cuius essent personae iam veteres dubitabant, nam schol. notat: *τινὲς τὸν Πλούτωνα λέγειν ἀξιοῦσιν.* Ergo in eius exemplari Plutonis non erant. — 1498. *νῦν* edd. vett. *οὖν* pro *νυν* Harl. *νῦν δὴ* B. — 1499. *οἴκαδε* plene Elb.

ὃς ἂν ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς ᾖ, τοῦτον ἀπορίαν νομίζειν, οἷον τὰ θεωρικὰ ἢ δικαστικὰ ἢ ἐκκλησιαστικά. συμβουλεύει οὖν πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις γινομένην δαπάνην ταῖς ναυσὶν ἀφορίσαι. πρὸς ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἀκόλουθον. Et certe hic locus variam admittit explicationem; inest quidam sonorum lusus, et *πόρος* duplici significatione usurpatum est. Prima sede significat *rationem aliquid perficiendi*, ut sensus sit: *utque hoc perficiatis, navibus utamini;* altera sede significat aut *reditum*, *vectigal*, aut *rationem pecuniae parandae*, ut sensus sit: *vulgarem rationem ditescendi deseratis.* Utriusque significationis exempla vide ap. H. Steph. Thes. III. 163 sq. Quae si ita sint, Aeschylus Athenienses exhortatur, ut rei navalis curam habeant, quippe qua salus rei publicae et potentia nitatur; simul vero eos revocat a perversa ratione divitias parandi, quae navigatione florente non defutura sit. Si mercedem iudicialem una tetigit, de ea vid. 140. supr.

1495. *πλὴν γ' ὁ δικαστής. ὡς πολλῶν ὄντων τῶν δαπανωμένων εἰς τὸν δικαστικὸν μισθόν. τοῦτο δὲ παρ' ὑπόνοιαν εἶπε· τοιεῖται μὲν γὰρ κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅτι ἐγὼ μόνος ὁ δικάζων ὑμῖν κατὰ νοῦν ταῦτα λαμβάνω καὶ ἀποδέχομαι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ κατηγορίαν Ἀθηναίων ἐμφαίνει· ὡς δικοῤῥαφούντων καὶ μισθοὺς πολλοὺς περὶ τὰς δίκας διδόντων.* Sch. vid. 140. — *ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.* formula ad Homericas istas locutiones facta *κραδίη θυμός τε κελεύει. πείθων ἐμὸν κῆρ* vel *ἐμὸν μεγαλήτορα θυμόν* cet. Quare non opus esse videtur, ut hunc versum ex aliqua Euripidis fabula amissa sumptum esse cum Both. et

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἡ γλῶττ' ὀμώμοκ', Αἰσχύλον δ' αἱρήσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγώ;

ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τιὴ γὰρ οὔ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αἴσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῇ;

1500. *γλῶσσ'* Brunck. Inv. Both. quia haec essent verba Euripidis, quorum forma mutari non deberet. Quasi supra 102 non eadem verba agantur; ibi enim triumviri hi *γλῶτταν* tenent. — 1502. *οὐκ* Brunck. Inv. — 1503. *αἴσχιστον ἔργον προσβλέπεις μ' εἰργασμένος* Bekk. ex Ma. *εὖσχιστον* Ald. Iunt. 1. 2. Crat. Wech. Brub. — *μ'* ante *ἔργον* pon. Ven. *μ'* om. Rav. Harl. — *εἰργασμένος* Ven. Rav. Cant. 1. Harl. In vulgata lectione unius codicis caussa nihil mutandum fuit, praesertim quum verbum hoc eandem sedem teneat alias etiam, ut Plut. 442. — 1504. *τοῖσι* servavi cum Brunck. ex A. cui consent. Ven. et Ma. servandum hoc putavi, quia in Euripidis versu, quem illudit, fuit. *τοῖς* cett. libb. — *θεωμένοις* ut cetera versus verba literis diductis scribi iussit Both. quum tamen hoc non Euripideum esset. *θεομένοις* Elb.

Welcker. suspicemur. — *οὓς ὤμοσας. πρὶν κατελθεῖν.* Schol. C. Adiecit hoc, quia in hac fabula Bacchum illud per deos obtestari non videret. — *αἱροῦ τοὺς φίλους. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ λαβέ.* Schol.

1500. *ἡ γλῶττ' ὀμώμοκε.* famosae istius sententiae initium ex Euripid. Hippol. 608. de qua egimus supra ad 102. Adde schol. Ven. ad Hom. Il. τ. 132. *ἐπαινετέον δὲ τὸ ἀψευδὲς Διὸς καὶ ἀμετάβλητον· οὐ γὰρ εἶπεν ὡς Εὐριπίδης „ἡ γλῶσσ' ὀμώμοκεν.“* Acerbe igitur illudit Euripidem victum, quippe quem nunc faciat iugulari quasi proprio gladio. — *ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων.* in quibus hoc est ridiculum, quod ad Bacchum deum dicuntur. Bergl. compar. Avv. 1638. ubi Hercules ad Neptunum dicit: *ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον, ποῖ φέρει;* Similiter homo ad hominem, si fas est conferre, *δειλότατον σὺ θηρίον* Plut. 435.

1503. *αἴσχ. ἔργ. μ' ἐργ. προσβλ.* compar. Bergl. Acharn. 286. (276.) *ἀναίσχυντος εἶ καὶ βδελυρός, ὦ προδότατης πατρίδος, ὅστις ἡμῶν μόνος σπεισάμενος ἔπειτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.* Equitt. 1235. *ΚΛ. ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες; ΑΛ. κλέπτων ἐπιορκεῖν καὶ βλέπειν ἐναντία.* Demosth. c. Dionysod. II. p. 1289. ed. Reisk. *τοιαῦτα διαπεπραγμένος οὐδὲν ἧττον τολμᾷ βλέπειν εἰς τὰ ὑμέτερα πρόσωπα.* Opponuntur enim oculi demissi, *εἰς γῆν βλέπειν*, quibus pudor, cuius quasi sedes habentur

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν κώδιον;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

χωρεῖτε τοίνυν ὦ Διόνυσ' εἴσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαί;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ἵνα ξενίσω σφὼ πρίν γ' ἀποπλεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ λέγεις
νὴ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.

1505. με primo om. sed mox repos. Cant. 1. — 1506. τίς δ' Ven. Vat. Harl. Suid. Stob. Dind. δ' om. libb. cett. — εἶδεν Harl. — 1507. πονεῖν pro πνεῖν Elb. — δὲ πνεῖν pro δειπνεῖν Suid. — τὸ δὲ καθ. (sic cit. Dobr.) Cant. 1. 2. — 1508. νῦν Rav. — 1509. πρίν γ' ἀπελθεῖν. Δ. εὖ λέγεις. edd. vett. πρὶν ἀπελθεῖν B. Elb. πρὶν ἂν ἀποπλεῖν Cant. 1. — γ' particulam praebent Cant. 2. Harl. Vat. (?) edd. vett. — εὖ τοι λέγεις Brunck. sine libris, eum tamen secuti sunt Inv. Dind. Both. Bekk. τοι omittunt omnes codd. etiam nuper collati Ven. Rav. Ma. Propter productam mediam in ἀποπλεῖν non laborandum esse, passim ostendi ad Plut. 166. 338. 672. 773. 1016. 1075. In qua si quid offenderet, certe prius revocanda esset vulgata, quam quidquam extrinsecus immittendum.

oculi, exprimitur. vid. Bentl. ad Horat. Od. I. 3. 18. — τί δ' αἰσχρόν. παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου „τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ." Schol. Eandem sententiam in eius auctorem adhibuisse Laidem meretricem, indicavit Brunck. Eius lepide dicta ex Machone servat Athen. pag. 582. Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον ἔχοντ', ἀπόκριναι, φησίν, ὦ ποιητά μοι, τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγωδίᾳ· [„Ἐρῶ' αἰσχροποιέ." καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης τὴν τόλμαν αὐτῆς, καὶ γάρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς σύ γ' αἰσχροποιός. ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη, τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ.

1507. εἰ τὸ ζῆν κ. λ. sententia ab Euripide saepius usurpata. vide not. ad 1103. supr. — τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν. parodia versus praecedentis, eaque ex Bacchi ingenio facta, quippe cui coena et somnus curae essent; id quod ipse deinde 1510 fatetur. πεποίηκε δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἕτερον ἠγάπα ἢ δειπνεῖν καὶ καθεύδειν ἐν μαλακοῖς στρώμασιν, οἷά ἐστι τὰ ἐκ κωδίων. Schol. In πνεῖν et δειπνεῖν inest et literarum lusus;

ΧΟΡΟΣ.

μακάριός γ' ἀνὴρ ἔχων
ξύνεσιν ἠκριβωμένην.
πάρα δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας,
πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖθις,
ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
ξυγγενέσι τε καὶ φίλοις,
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
χαρίεν οὖν μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικήν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα

1511. *μακάριον* edd. vett. probante Brunck. in annotatione. — *γ'* B. C. E. Cant. 1. 2. Elb. — 1513. *παρὰ* false Brunck. Inv. — *σι* sine *ν* edd. vett. — 1514. *εὐφρονεῖν* edd. vett. post Iunt. — *πάλιν δ'* Cant. 1. — *ἄπεισ'* Rav. — *αὖ* pro *αὖθις* metri caussa Both. — 1518. *φίλοισι* metri caussa Dind. Both. — 1519. *ξυνε-* ntra metr. edd. vett. — 1520. *χάριεν* Rav. *χάριν μὲν οὖν μοι* — 1523. *καὶ τὰ* Rav. Inv. contra metr.

rtasse: *wenn Broden Braten* — *κώδιον. ὑπνοῦν. τὸ δὲ ν προσέθηκεν, ἐπειδὴ καθεύ-φη.* Sch. Veteres enim somni di caussa in pellibus cubasse, ant schol. Pind. ad Pyth. IV. Suid. v. *κώδιον.* cf. Equitt. similiter pelles (*κῶες*) seden- substernuntur.

3. *χωρεῖτε ὦ Διόνυσε.* plures oratio pertineat, haud verbum plurale cum vocativo ari iungi, ad hunc versum t. Brunck. compar. Lysistr. *ἄφετ' ὠγάθ' αὐτοῖς.* Vespp. *οἰκτείρατ' αὐτὸν ὦ πάτερ, ἢ διαφθείρητε.* Sophocl. 369. *τλι', ἢ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ* *λοῦναι τὰ τεύχη τἀμά, πρὶν ν ἐμοῦ;* Oed. Col. 1102. *ὦ ν, ἢ πάρεστον;* 1104. *προσ-* *ὦ παῖ πατρί.* 1112. ibid. *α ξενίσω σφώ.* Welcker. scite monuit, morem fuisse, ut victoria reportata scenica epularentur; poetam et chorum e publico splendide epulatos esse, notavit Faber. ad Ecclesiaz. 1180.

1511 sq. *κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα κεῖσθαι, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν κ. λ.* Carmen antistrophicum esse, censent Dind. Both. ut strophasit 1511—19. antistr. 1520—28. Hac de caussa mutarunt *αὖθις* in *αὖ* 1515, et *φίλοις* in *φίλοισι* 1518. — *μακάριον. λείπει τὸ πρᾶγμα, ἵν' ᾖ μακάριον πρᾶγμα.* Sch. Hoc certe Graecius. vid. Plut. 778. coll. ibid. 203. *δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος.* cf. Wakefield. Silv. Crit. IV. p. 20.

1520. *μὴ Σωκράτει.* respiciunt haec ad Euripidem, qui, quum Socratis familiaris argutiis philosophiae operam navaret, disputatio-

τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
1525 τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
(1495) παραφρονοῦντος ἀνδρός.

1525. σεμνοῖς Iunt. 1. σεμνοῖσι cett. edd. vett. Rav. Harl. — 1526. σκαριφησμοῖσι Rav. Ma. σκαρηφισμοῖσι C. σκαριφίσμισι Elb. — 1527. ἀργῶν Ven.

nibus acutioribus fabulas suas infarsit. τὸν Σωκράτη ἐνταῦθα κατηγορεῖ. ζῶν γὰρ οὗτος ὡς πολυλόγος κατηγορεῖτο, ὅτι πολλοὺς λόγους ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ τραπέζαις διεξήρχετο περὶ φιλοσοφίας. λέγει οὖν ὅτι καλόν ἐστι μὴ μετ' αὐτοῦ τινα διάγειν, ἀφέντα τοὺς ποιητὰς τοιούτους ὄντας ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἀναβιοῦν αὖθις δύνασθαι· οὗ νῦν Αἰσχύλος ἔτυχεν. Schol. — σεμνοῖσιν λόγοισι. sermones iusto subtiliores et tetrici. ut Vespp. 1174. ἄγε νυν ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν ἀνδρῶν καρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν.

1526. σκαριφισμοῖσι. συνεστυμμένοις καὶ στυγνοῖς, παρόσον οὐκ ἀνειδέοις οἱ φιλόσαφοι διαλέγονται. ἢ οἷον σκαρισμοῖς καὶ λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις. σκαριφεύειν γὰρ τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπώσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους, καὶ σκαριφήσασθαι ἐπὶ τοῦ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν, σκιαγραφεῖν. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι λόγοι ὥσπερ σκιαὶ καὶ αἰνίγματα διὰ τὸ ἀερώδες αὐτῶν καὶ λεπτόν. ἴσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν συνηθείᾳ σκάριφος, ἤγουν τὸ κάρφος καὶ φρύγανον, μᾶλλον δὲ ἡ γραφίς. Schol. Ex qua etymologia esse possit pro σκιαγράφημα, de quo vid. Heind. ad Plat. Theaet. p. 499. quod quum pro loco intuentis vario varium ipsum appareat et fallat, apte adhiberi potuit de artificiosis fallaciis sophistarum. Aristotel. Rhet. III. 12. ἡ μὲν οὖν δημηγορικὴ λέξις καὶ παντελῶς ἔοικε τῇ σκιαγραφίᾳ. ὅσῳ γὰρ ἂν πλείων ἡ ὁ ὄχλος, ποῤῥώτερον ἡ θέα, διο τὰ ἀκριβῆ περίεργα καὶ χείρω φαίνεται ἐν ἀμφοτέροις. Plat. Parmenid. p. 165. c. οὔκουν καὶ ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια δόξει εἶναι; οἷον ἐσκιαγραφημένα ἀποστάντι μὲν ἓν πάντα φαινόμενα ταὐτὸν φαίνεσθαι πεπονθέναι καὶ ὅμοια εἶναι, προσελθόντι δέ γε πολλὰ καὶ ἕτερα καὶ τῷ τοῦ ἑτέρου φαντάσματι ἑτεροῖα καὶ ἀνόμοια ἑαυτοῖς. cf. Plat. Sophist. p. 235. e. de Rep. X. p 602. c. Theaet. p. 208. e. Unde colligi potest, artificia rhetorum comparari solita esse cum eiusmodi picturis. Alii aliter interpretantur. cf. Schneider. Lexic. h. v. Riemer. Lexic. h. v. non H. Steph. Thes. ubi scholiasta noster frustra torquetur. — παραφρονοῦντος. vid. not. ad Plut. 2.

ΠΛΟΥΤΩΝ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Αγε δὴ χαίρων Αἰσχύλε χώρει,
καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους·
πολλοὶ δ' εἰσίν· καὶ δὸς τουτὶ

1529. anapaestici dimetri, in quibus nihil mutandum fuit, nisi quod versum parateleuton restitui, de quo vide not. ad Plut. 594. — ὦ 'σχύλε Vat. Sed hoc ὠσχύλε scrib. — 1533. εἰσί edd. vett.

1530. *τὴν ἡμετέραν. πάντως γὰρ οἱ θεοὶ αὐτὴν φιλοῦμεν διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐσέβειαν.* Schol. Nimio suae patriae amore captus Plutonem fecit Athenas suam urbem dicere, quasi omnes dii Athenis praeter ceteras civitates faverent. Atheniensibus enim *θεὸς ἐπιχώριος* erat *πολιοῦχος Ἀθάνα*, quae de Athenis loquens ap. Eurip. Ion. 1574. 1578. 1584. (ed. Matth.) merito dicit *ἡ ἐμὴ χθὼν* et *σκόπελον ἐμόν.* — *καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι. ἴσως τι σχοινίον δίδωσιν αὐτῷ ὁ Πλούτων πρὸς ἀγχόνην, ἤ τι τοιοῦτο σύμβολον θανάτου. ὡς ξένος δὲ ὁ Κλεοφῶν κωμῳδεῖται. ἢ ὅτι γέρων ὢν ἔμελλε μετ' ὀλίγον τεθνήξεσθαι, ἢ ὡς ἀγχόνης ἄξια ἐπραττεν.* Schol. vide de Cleophonte supr. 694. et infra 1563. *Κλεοφῶν Δήλιος* inter trapezitas recensetur Corp. Inscr. ap. Boeckh. I. p. 257. — *τοῖσι πορισταῖς. τοῖς φορολόγοις. τούτους λέγει τοὺς περὶ πόρου χρημάτων εἰσηγουμένους. εἴη δ' ἂν σχοινίον, ὃ ἐπιδίδωσιν αὐτοῖς.* Schol. Contulit Spanh. Antiphon. Or. XVI. p. 163. (VII. p. 791. Reisk.) *οἵτινες καὶ νῦν τριάκοντα μνᾶς λαβόντες παρὰ τῶν πορισταῶν καὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν πρακτόρων.* H. Steph. h. v. Demosth. Phil. I. *τῶν μὲν χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ πορισταὶ γιγνόμενοι.* Aristot. Rhet. III. *καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ αὐτοὺς πορισταὶς καλοῦσι νῦν.* Num igitur quaestores (*ταμίας*) publicos intellexit, quorum saepe fit mentio in monumentis publicis; vid. Boeckh. Corp. Inscript. I. p. 133., an certum quoddam genus quaestorum populo odiosum, quales facti sunt *Ἑλληνοταμίαι*, de

(1500) Κλεοφῶντι φέρων,
1535 καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς,
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ·
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ·
καὶ φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἥκειν
(1505) ὡς ἐμὲ δευρὶ καὶ μὴ μέλλειν·
1540 κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ
νὴ τὸν Ἀπόλλω στίξας αὐτοὺς

1535. τοῦτο Rav. Leid. Suid. (v. *Πλούτων.*) τουτοῖ Ven. Vat. Cant. 1. Harl. τούτοις pro τουτὶ edd. vett. idque pro var. l. Ven. τουτὶ praebuerunt A. C. Ma. Pogg. τουτονγὶ coniec. Elmsl. ad Acharn. p. 127. (209. ed. Lips.) — 1536. *μήρμυκι* Cant. 1. mallem pro homine plane incognito *μύκητι fungus*, qui est morbus olearum, unde festivus lusus prodiret. Veteres iam incertos fuisse, utrum haec omnia sint nomina propr. ex scholio coniicio; aliter enim non asseverasset: ὀνόματα κύρια ταῦτα εἶναι. Neque haec iocandi ratio a more poetae abhorret, quippe qui saepe res maxime diversas sic copulare soleat, ut Plut. 1103. εἶτα τὴν κύνα, ἔπειτα σαυτόν, εἶτα τὴν ὗν. De μύκης vide Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 134. — 1537. Ἀρχέμορον hunc vocat Suid. (v. Ἀδείμαντος.) — 1540. ἥκωσι sine ἐγώ edd. vett. correxit Br. ex codd. et Suid. ἐγὼ om. etiam Cant. 1. 2. Harl.

quib. vid. Boeckh. Corp. Inscript. I. p. 225. dioboliamque tetigerit, non ausim certo pronuntiare.

1536. *Μύρμηκί θ' ὁμοῦ.* ὀνόματα κύρια. ἐπὶ πονηρίᾳ δὲ οὗτοι ἐκωμῳδοῦντο. οὐ πάντως δὲ ὁ Μύρμηξ τῶν πορισταῖν ἐστιν, ἀλλὰ δή οἴονται ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· οὐδὲ γὰρ ὁ Νικόμαχος. ἀλλὰ ἤτοι ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, ἢ ὁ πολίτης, περὶ ὧν προείρηται. τί δ' ἂν εἴη διδούς; τάχα βρόχους πρὸς ἀγχόνην, ἤ τι τοιοῦτον. Schol. Nicomachum scribam, γραμματέα, fuisse contra schol. ostendit Palmer. Exerc. p. 775. sed hic Νικόμαχος Ἀχαρνεύς comparet Olymp. 98, 4. apud Boeckh. Corp. Inscript. I. pag. 183. Quare et dubium, num hic ille Nicomachus sit, contra quem Lysias accusationem instituit. Ceteri duo, quamvis aliunde non noti sint, quales fuerint, vel inde ex hoc loco patet, ubi, ut rei publicae Atheniensium molesti et perniciosi, ad inferos ut properent invitantur.

1541. *νὴ τὸν Ἀπόλλω.* intellige ἀποτρόπαιον vel ἀλεξίκακον. Nam *dii averrunci* invocantur in rebus adversis, ut calamitatem et perniciem avertant. vid. Plut. 355. coll. 851. ibid. — στίξας αὐτούς. fugitivos quasi servos. Avv. 760. δραπέτης ἐστιγμένος vel στιγματίας Lys. 331. coll. Vespp. 1296. iis enim e fuga retractis notae inurebantur. — ξυμποδίσας. συνδήσας τοὺς πόδας. Schol. Fortasse et hoc de servis fugitivis sumptum, quum compedibus vincti pluresque iuncti e fuga retraherentur.

1542. Ἀδείμαντος. ἦν τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούντων, ἠγεῖτο δὲ τοῦ μέρους τοῦ ναυτικοῦ. τάχα δ' ἂν οὗτος εἴη, ὃν καὶ παραγεγραμμένον λέ-

καὶ ξυμποδίσας μετ' Ἀδειμάντου
τοῦ Λευκολόφου
(1510) κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
1545 ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τόνδε θρόνον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
καὶ διασώζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ

1542. *συμπ.* edd. vett. tres codd. Paris. — *μετὰ δ'* Cant. 1. — 1544. *ἀπόπεμψον* Ma. — 1545. *θῶκον* Vat. Harl. hinc edidit *θᾶκον* Brunck. quem secuti sunt Inv. Dind. Both. Bekk. quum codd. plurimi iique nobilissimi *τὸν θρόνον* praeberent, melius certe est, hanc vocem de sede tragica receptam servare, *τὸν* in *τόνδε* mutato, quo manu quasi ostendat thronum nunc sibi relinquendum. Quod infra 1553 *θᾶκον* usurpatur, non potest argumento esse, hic idem legi debere. — 1547. *καὶ διασώζειν* coniec. Brunck. recep. Inv. Both. Bekk. qui idem in Rav. esse confirmavit. *καὶ σώζειν* contra metr. cett. codd. et edd. vett. *κἀμοὶ σώζειν* ex Pors. coni. rec. Dind. *καί μοι σώζειν* coni. Bentl. — Pro *ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε* mallem *ἕως ἂν ἐγώ ποτε*.

γουσιν. οἰκεῖον γὰρ αὐτοῦ τὸ στίξας ἀντὶ τοῦ στιγματίσας καὶ μαστιγώσας· ἦν γὰρ ξένος. Ἄλλως. στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ. καὶ Εὔπολις μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου· „οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ τὸν Λευκολόφου παῖδα.“ Schol. Victoribus enim Arginusiis turpiter interfectis Athenienses Cononi Philoclem et Adimantum novos duces adiecerunt, idemque Adimantus fuit unus de ducibus qui apud Aegis Flumen Ol. 93, 3. a Lysandro victi sunt. Crudele Philoclis collegae consilium ante pugnam suasum, ut si qui Spartanorum caperentur, iis manus dextrae praeciderentur, solus improbavit solusque incolumis evasit. Xenoph. Hellen. p. 268. *καὶ ἔδοξε ἀποκτεῖναι τῶν αἰχμαλώτων ὅσοι ἦσαν Ἀθηναῖοι, πλὴν Ἀδειμάντου, ὅτι μόνος ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν ψηφίσματος.* Haec paullo post Ranas doctas facta quidem sunt; sed dux creatus iam fuit ante alterum Alcibiadis exilium, ut modo monui, et est ap. Xenoph. l. l. pag. 258 et 262. Commemoratur etiam ap. Plat. Protag. p. 315. e. — *Λευκολόφου*. Apud Plat. l. l. et Xenoph. l. l. p. 258. dicitur *ὁ Λευκολοφίδου* atque hoc eius patris nomen verum esse puto, quamvis scholiasta noster apud Platonem *ὁ Λευκοφίου* legisse videatur, et apud Xenoph. *ὁ Λευκολοφείδου* pro var. lect. compareat. Aristophanes autem in patronymico lusit; neque hoc mirum, quum adeo Bacchum deum supra faceret *dolii filium* 22 *υἱὸς Σταμνίου*. Non minus significanter nunc Adimantum, quippe belli ducem, appellat *filium cristae galeae*, fortasse etiam quia *crista hirsutus equina* incedere solebat. supr. 1037. *πνέοντας ὀόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τρυφαλείας κ. λ.*

(1515) σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
1550 μέμνησο δ', ὅπως
ὁ πανοῦργος ἀνὴρ καὶ ψευδολόγος
καὶ βωμολόχος μηδέποτ' εἰς τὸν
θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

1555 (1520) φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
λαμπάδας ἱερᾶς, χἅμα προπέμπετε
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.

1549. *σοφίαν* Harl. — 1553. *θῶκον* C. Elb. Vat. Harl. *θόκον* B. — 1554. Lege *ἀκέων* pro vulg. *ἄκων*. — 1556. *χἅμα* om. Harl. — 1557. *τοῖς* edd. vett. *τοῖσι* Elb. B. D. al. *τοῖσιν ἑαυτοῦ* Tyrwhittus. — *μέλεσι* edd. vett. — 1558. *μολπαῖσι* Elb. *μολπαῖς* edd. vett. — Hunc vers. om. A. C. Cant. 1. 2.

1547. *ἦν ἄρ' ἐγώ ποτε*. *ἀπαγορεύει ὡς οὐκέτι πάλιν εἰς ᾅδου ἀφίξεται*. Schol. Nimio plus poetae supponit; sed in cogitationum seriem melius quadraret: *ἕως ἂν ἐγώ ποτε δεῦρ' ἀφίκωμαι*, quod hic poni possit, in *ἕως* synizesi admissa. — *σοφίᾳ δεύτερον*. vid. not. ad 1441. supr. et Quaest. de Ranar. fabulae indole. — *βωμολύχος*. cf. 358. 1106. supr. — *μηδ' ἄκων*. *οἷον μηδὲ εἴ τινες ἄκοντα τοῦτον λαβόντες καθίσαι ἐθελήσουσιν*. Schol. Sensus: *ut ne invitus quidem in solio meo collocetur*; nisi mecum praeferas *ἀκέων* h. e. *ne tacite sedem meam occupet*; nam Euripides iam antea parricidarum, furum aliorumque id genus hominum auxilio adiutus solium tragicum affectaverat. Quare vix cogitari potest, Euripidem importunum, ut eum fingit poeta, thronum sibi oblatum esse repudiaturum. De usu vocis *ἄκων*, quod libb. omn. hic habent, vid. Reisig. Coniect. p. 140.

1555 — 1558. Sunt hi isti dimetri, qui fabulas permultas claudunt. vid. not. crit. ad Plut. 1205. Ergo statum hoc metrum, quo plerumque exhortatio exprimitur ad solennem abitum, ad pompam vel simile quid; ut Plut. extr. Thesm. extr. Nubb. extr. Eurip. Hec. extr. etc. — *φαίνετε τοίνυν*. *πρὸς τὸν χορόν*. *ἀντὶ τοῦ ἀνάπτετε ὦ μύσται*. Sch. Berglero poeta de Aeschylo ab inferis educendo loquens ad Eumenidum Aeschyli clausulam respexisse visus est, ubi Aeschyl. ipse de Eumenidibus ad inferos deducendis 1008. (959. Schtz.) *πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπόμπων ἴτε*. et 1025. (976.) ibid. *πέμψω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων εἰς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους*. Propius erat, cogitare faces, quae nocturna mysteriorum in pompa praeferebantur. cf. supr. 343 sq. 313. — *τοῖσιν τούτου μέλεσιν*. Cui exhortationi Chorus offert hexametros dactylicos, fortasse quia hoc metri genus Aeschylus magna cum vi usurpare solitus esset. Sententias quasdam ex Aeschyli tragoediis desumptas esse, ex scholiasta colligi potest.

ΧΟΡΟΣ.

πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε δαίμονες οἱ κατὰ γαίας,
τῇ δὲ πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως
ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις συνόδων. Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

1559. *ἀνιόντι* Harl. Leid. — 1560. *κἐς* Ven. Ma. edd. vett. — *γαῖαν* Ven. Ma. edd. vett. — 1561. *τῇ δὲ* cum Bekk. ex Rav. recepi pro vulg. *τῇ τε*, quod etiam legitur Ven. Ma. — 1562. *Ἀχαίων* pro *ἀχέων* Crat. Ven. 1. 2. Wech. Raph. — *οὕτως ἄν* Harl. — 1563. *ξυνόδων* vulgo. Quare *συνόδων* scripserim, vide Prolegom. in Arist. p. XXIII sq.

1559. *εὐοδίαν*. *εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποντιεῖ Αἰσχύλου „εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν.“* Schol. *καλὴν ὁδόν*. Suid. Ita Sophocl. Oed. Col. 1435. *σφῷν εὐοδοίη Ζεύς*. Metaphorice quoque usurpatur. *εὐοδία* expl. *εὐπραξία* Hesych. T. I. p. 1517. cui respondet Herod. VI. 73. *ὡς εὐωδώθη τὸ πρῆγμα*. — *ἐς φάος ὀρνυμένῳ*. quasi in mente poetae fuisset illud Aeschyl. Pers. 266. *ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος*. Sed hic est *ἐς φάος ἠελίοιο* ad *superos, vivos*, qui luce solis fruuntur. Ita Hom. Od. λ. 223. *ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο*. — *ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας*. Bergl. observ. dicta ad Aeschyl. Eumen. 1015. (966. Schtz.) *εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις*. — *παυσαίμεθ' ἄν*. *εἶπεν ὁ χορός, διότι τῷ μὲν δοκεῖν ἐν ᾅδου ἦν, τὸ δ' ἀληθὲς Ἀθήνησιν, ἔνθα ἐτελεῖτο τὸ δρᾶμα*. Schol.

1563. *συνόδων*. *συμπλοκῶν, ἃς ἡ πόλις νῦν πάσχει*. Schol. Ponitur enim de congressu hostili et armorum conflictu, ut ap. Herod. et Thucyd. — *Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω, καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι τούτῳ ὅμοιοί εἰσιν ἐν ταῖς πατρίοις αὐτῶν, καὶ μὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ κινείτωσαν πολέμους· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ πατρὶς αὕτη. κωμῳδεῖτοι ὡς ξένος*. Schol. Cleophontem fuisse Delium, vid. supr. 1534. not. De re schol. haec insuper: *μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησί, Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δεκελείας ἀπιέναι ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἑκάτεροι καὶ εἰρήνην ἄγειν ἐπὶ τοῦ Καλλίου, Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θώρακα ἐνδεδυκώς, οὐ φάσκων ἐπιτρέψειν, ἐὰν μὴ πάσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι*. Palmer. Exerc. p. 776. auctore Diodor. XIII. c. 53. ostendere conatus est, hoc factum esse postquam Athenienses ad Cyzicum vicissent. Quod minus probabile videtur, quum pugna ad Cyzicum iam Ol. 92, 3. pugnata esset. Neutram legationem novit Xenoph. Hellen. nec tertiam Thucyd. VIII. extr., quam post pugnam apud Cynossema missam esse dicit Palmer. l. l.

INDEX GRAECUS

IN ARISTOPHANIS RANAS *).

A.

ἄβυσσος λίμνη 138.
ἀγαθῶν ἀγαθαὶ ἐπίνοιαι 1527.
Ἀγάθων poeta tragicus 83.
ἀγανακτεῖν 1004.
Ἀγήνωρ nom. propr. 1224.
ἀγκάλη 703.
ἀγνώς 924.
ἀγοραῖος 1013.
ἀγριοποιός 837.
ἀγρίωπος 837.
ἀγριοῦσθαι 896.
ἀγυμνασία 1086.
ἄγχειν 468.
ἀγών. ἀγῶνα ποιεῖν 784. ἀγὼν χωρεῖ πρὸς ἔργον 881. ἀγῶνα κρίνειν 873.
ἀγώνισμα 284.
Ἀδείμαντος dux Athen. 1509.
ἀδελφίδιον 60.
Ἅιδης. εἰς Ἅιδου κάτω 69. 118. Ἀΐδα πρόπολος Plutonis minister.
ἀδρὸς πόλεμος 1097.
ἀεί πως 415. Num ἀεί solum Atticis sit 1025 (sive not. ad 1048).
ἀείνων σκώρ 146.
ἀέναα κύματα 1305.
ἀερόφοιτος 1288.
ἀηδόνιος νόμος 682.
ἀθαλάττωτος 204.
ἀθάνατος 628.
Ἀθηναῖοι 806.
ἄθλιος 1185.
ἀθύρωτος 837.
Αἰγαῖος 664.
Αἰγύπτιοι ἀχθοφόροι 1204.
αἰθὴρ Διὸς δωμάτιον 100. 311.
αἱματοσταγής 472.
αἱματοῦσθαι 477.
αἰνιγμός 61.
αἰόλος 248.
αἴρω 32. 377. 438. 503. 596.
ἀΐσσω 999.
Αἰσχύλος 757. 1496.
αἰσχύνω 1049.
αἰτιᾶσθαί τινα 629.
ἄκανθα 656.
ἀκίνητοι φρένες 897.
ἀκόλαστος 332.
ἀκρατὲς στόμα 837.
ἀκριβοῦν 1479.
ἀκροώμενοι auditores 773.
ἀλαζονεία 917.
ἀλαζονεύεσθαι 280.
ἀλαζών 907.
ἄληθες 839. adverbium ironice interrogandi.
ἁλινδῆθραι ἐπῶν 902.
ἁλίσκομαι 594.
Ἀλκιβιάδης 1418.
ἀλκυών 1305.
ἄλλ' ἤ 440. (1094. not.) ἀλλ' ὅμως 43. ἀλλὰ μήν 257. μὴ ἀλλά 103. 750.
ἄλλομαι 242.

*) Hic index a versu 545 spectat ad numeros uncis inclusos.

ἄλλως praeterea 80.
ἁλοιάω Attice 149.
ἄλοχος 1048.
ἅμα cum dat. 513. adverb. 1521.
ἁμαθέστερον καὶ σαφέστερον 1441.
Ἀμειψίας comicus poeta ridetur 14.
ἀμέλει 533.
ἀμήχανος 1425.
ἀμίς 545.
ἀμπάλλειν 1354.
ἀμπίσχειν 1061.
ἀμφιλάλοις χείλεσι 678.
ἄν geminatum 572. 581. ante εἰ omissum 489. post πρίν omissum 1303. cr.
ἀνά distributivum 562.
ἀναβιοῦν 177.
ἀνάβρασται κρέα 553.
ἀναβράττειν κρέα 511.
ἀνάγειν 77.
ἀναγνῶναι 557.
ἀναδέρειν 1108.
ἀναδύεσθαι 859. 1456.
ἀναίσχυντος 466.
ἀνακεραννύναι 512.
ἀνακύπτειν 1066.
ἀναμένω 175.
ἀναμεστοῦν 1082.
ἀνανεάζειν 592.
ἀνάπαυλα 113. 185. 195.
ἀναπηδᾶν 566.
ἀνασκοπεῖν 978.
ἄνασσα ὀργίων 385.
ἀνατρέφειν 942.
ἀναφλύστιος 428.
ἀνάφορον 8.
ἀνδρεῖος 601. ἀνδρεῖα adverb. 492.
ἀνδροδαΐκτος 1263.
Ἀνδρομέδα fabula Eurip. 53.
ἀνεγείρειν μολπήν 370.
ἀνελισσομένη γλῶσσα 826.
ἀνθάπτεσθαι πλευμόνων 475.
ἀνθεμώδης 450.
ἀνθηρὸν δάπεδον 351.
ἀνθιστάναι 1385.
ἀνθοσμίας οἶνος 1148.
ἀνθοφόρον ἄλσος 442.
ἀνθρωπείως φράζειν 1056.
ἀνίναι 699. 1458.
ἀνόητον καὶ κενόν 531.
ἀνόσιος γάμος 849.
ἀνταγορεύειν 1070.
ἀντεκτείνειν 1040.
ἀντιβαίνειν 202.
ἀντικνήμιον 126.
ἀντιλέγειν 877.
ἀντιλογία 774.
ἀντίπαλος 365. 1025.
ἀντίτεχνος 815.
ἀνύειν 648.
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών 852.
ἀπαΐσσω 469.
ἀπανθρακίζειν 507.
ἀπαρχὰς θύειν 1239.
ἀπαυδᾶν 369.
ἀπεδήδοκε 982.
ἀπεριλάλητος 838.
ἀπηθεῖν 941.
ἀπιστεῖν 1443.
ἄπιστος 1439. 1440.
ἀπὸ usu rariore 778.
ἀποδεικνύναι 1010.
ἀποδημεῖν 48.
ἀποδιδόναι 270. med. vendere 1233.
ἀποδιδράσκειν 469.
ἀποδύεσθαι 640. 714.
ἀποίχομαι 83.
ἀποκινδυνεύειν 1105.
ἀποκλύζειν ὄνειρον 1336.
ἀπόκριναί μοι 1006.
ἀπολείπειν 83.
ἀπολοίμην κάκιστα 579.
Ἀπόλλων φορμικτής 232.
ἀπομάττεσθαι 1038.
ἀποπάρδειν 10.
ἀποπειρᾶσθαι 647.
ἀποπήγνυμι 126.
ἀποπλεῖν 1480.
ἀποπρίασθαι 1225.
ἀπορία 805. 1461.
ἀπόῤῥητον 362.
ἀποσείεσθαι λύπας 346.
ἀποσεμνύνεσθαι 702. 832.
ἀποσοβεῖν 45.
ἀποσπᾶν 960.
ἀποτρώγειν 367.
ἀποφαίνειν 844.
ἀποψᾶσθαι 491.
ἀπύλωτον στόμα 837.
ἀργαλέαι σύνοδοι de congressu hostili 1528.
ἀργός 1494.
Ἄργος urbs 1206.
Ἀργώ navis 1378.
Ἄρης 1019.
ἀριστᾶν 376.
ἅρμα 1401.
ἄροτος 1032.

ἀρουραῖα θεός 839.
ἄρνα μέλαιναν 846.
Ἄρτεμις 1272. 1355. (Ἄρταμις.)
ἄρτι modo 433.
ἀρτοπώλιον 112.
ἀρτοπῶλις 857.
Ἀρχέδημος nom. propr. 418. 588.
Ἀρχένομος nom. propr. 1503.
ἀρωγή 1263. 1265. 1275.
ἀσαλαρίνιος 204.
ἄσκωμα 364.
ἀσπίς 926.
ἄσσω 999.
ἀστεῖον 5. 899.
ἄτε 670.
ἄτιμος 691.
ἄτολμος 896.
ἀτοπία 1368.
ἄτρακτος 1343.
ἀτρέμα 339.
Ἀτρεύς 1267.
ἄττα 173.
ἀτταταῖ 57. 648.
ἄττω 999.
αὖθις αὖ 304. 1232.
Αὐαίνου λίθος 194.
αὐθαδόστομος 837.
αὐθαδῶς 1018.
αὐλήματα Καρικά 1298.
αὐλητρίς 514.
αὐλός 154. 313.
αὖρα 314.
αὐτόκομος 821.
αὐτόκρεμνος 900.
αὐτός in dativo sine σύν 226. 477. 560.
αὐτοῦ adverb. 625.
ἀφαιρεῖν 519. 527. 586. 939.
ἀφοβόσπλαγχνος 497.
Ἀφροδίτης οὐδέν 1043.
ἀχάλινον στόμα 837.
ἄχθομαι 1477.
ἄχθος 8. 24.
Ἀχιλλεύς 910. 990. 1263. 1396.
ἄχος 1349. 1527.
ἄψυχος ψυχή 1330.

B.

βαβαιάξ 63.
βαδίζειν 23. 36.
βαδιστικός 128.
βακχεῖος 357. 1257.
βαλανεῖον 1277.
βαλανεύς 709.
βαλαντιητόμος 771.
βάραθρον 574.
βαρέως 26. 802.
βάρος 27.
βαρύσταθμος 1393.
βασανίζειν 615. 617. 624. 801. 1121.
βασανίστρια 825.
βασιλεία καρποφόρος 382.
Βελλεροφόντης 1049.
βένθος 666.
βία. πρὸς βίαν 1453.
βιβλίον 1112. 1405.
βινεῖν 730.
βίος victus 1216.
βλάβος 1149.
βλάπτειν 1062. 1424.
βλέφαρον 1437.
βόεια ῥήματα 922.
βολίτινος 295.
βόρβορος 145. 273.
βόσκημα 890.
βότρυς 1317.
βουβωνιᾶν τῷ νεφρῷ 1278.
βούλομαι. τί βουλόμενος; quo consilio? 71. βούλεσθε σκώψωμεν 418. εἰ δὲ βούλει pro ἔτι δέ 1157.
βουνόμος 1379.
βραδύς 1030.
βρύειν 329.
βρυχᾶσθαι 822.
βυθός 247.
βωμολόχος 1083. 1517. βωμολόχοις ἔπεσι χαίρειν 358.

Γ.

γαλῆ mustela, τὰ γαληνά malacia 304.
γάμος ἀνόσιος 849.
γάνος ἀμπέλου 1316.
γάρ. οὐ γάρ in interrog. 25.
γάστρων 200.
γαῦρος 282.
γελᾶν 2. 42. 43. cet.
γέλοιος 6. 20. 542.
γέλως 45.
γεννάδας 179. 639. 738.
γέρας πατρῷον 1144. 1146.
γεύεσθαι τῆς θύρας 463.
γήτειον 621.
γιγνώσκω 1208.
γλάμων 588.

γλαυκός 665.
Γλύκη nom. propr. 1340.
γλῶττα λίσπη 826. ἐπιορκήσασα ἰδίᾳ τῆς φρενός 102. ἡ γλῶττ' ὁμώμοκε 1467.
γνάθος 149.
γνώμη 1057.
γναμοτύποι ἄνδρες 876.
γομφίος 572.
γόνιμος 96. 98.
γόνυ πάλλεται 345.
Γοργόνες Τιθράσιαι 478.
γοῦν usus singularis 289. 293.
γραμματεύς 1082.
γράφειν pingere 936.
γρύζειν 911.
γρυπαίετος 927.
γωνιασμοὶ ἐπῶν 954.

Δ.

δαί. τί δαί; 6. 558. 1450. cet.
δαιμόνιος. ὦ δαιμόνιε 44. 175. 834.
δάϊος 895. 1020.
δάκνειν 43. 860.
δαρδάπτω 66.
Δαρειογενής Xerxes 1026.
Δαρεῖος 1026.
δέ pluribus vocibus postpositum 1005. δέ γε 221.
δεῖ. 12. 37. cet.
δεῖμα 687.
δειματοῦν 144.
δεῖνα, ὁ 916.
δεινός 143. 609. 879. 966. 994. βλέπειν τὸ δεινόν 593. δεινὰ ποιεῖν 1091. τὰ δεινά 812.
δειπνεῖν 1474.
δείω. ἔδεισα 42.
δελφίς 1313.
δεξιὰν ἐμβάλλειν τινί 753. 788.
δεξιός 71. 541.
δεξιότης 1007.
δέρειν 618.
δέρκεσθαι φόνια 1332.
δεσπότης 1.
δευρὶ καὐθις ἐκεῖσε 1074.
δεύτερος σοφίᾳ 1515.
δέω 618.
Δῆλος insula 658.
δημαγωγεῖν 420.
Δημήτηρ 884. 1065. Δήμητρος κόρη 337. Δήμητρα καρποφόρον 383. Δήμητερ ἁγνῶν ὀργίων ἄνασσα 384.
δημοκρατικόν 950.
δημοπίθηκος 1083.
δῆτα. οὐ δῆτα 28. μὴ δῆτα 11. τί δῆτα 12.
διά. δι' ἔχθρας γίγνεσθαί τινι h. e. εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν 1408. δι' ἡμέρας 259.
διάγειν εὐσεβῆ τρόπον 457.
Διαγόρας 320.
διαγρυπνεῖν 929.
διαγωνίζεσθαι 793.
διαδρασιπολίτης 1012.
διαιρεῖν 1098.
δίαιτα 114.
διακναίειν 1226.
διαλυμαίνεσθαι 59. 1060.
διάμετρος 800.
διαπέμπειν 364.
διαπτάσθαι 1378.
διαῤῥήγνυμι 254. 953.
διασκέπτεσθαι 835.
διασπᾶν 478.
διασπαράττειν 475.
διασώζειν 1513.
διατρίβειν 463.
διατριβή 1494.
διδάσκαλος 1053.
διδάσκειν 686. 1035. 1052. fabulas docere 1024.
διειδέναι 973.
δίειμι 918.
δίθρονον κράτος 1282.
Δίκτυννα 1355.
Διόμεια 650.
Διόνυσος 300. 1209. Διονύσου τελεταί 368. Διόνυσος ὁ Σταμνίου 23.
Διὸς Κόρινθος 440.
δίπυροι λαμπάδες 1357.
Διτύλας nom. propr. 607.
δόλος λαθραῖος 1141.
δόναξ ὑπολύριος 233.
δοῦλος 532.
δρᾶμα 918. 945. 1019.
δραχμή 173.
δρέπανον 576.
δρέπειν 1296.
δριμὺ βλέπειν 562.
δρομαῖον ὁρμᾶν πόδα 479.
δρόσος 1335.
δύναμαι. οὐ δύναμαι μή 42.
δύο Atticum, non δύω. 1401.

δυσαμέριος 1284.
δυσγενής 1217.
δυσκρίτως ἔχειν 1429.
δύστηνος ὄνειρος 1328.
δυστοκεῖν metaph. 1419.
δυστυχεῖν 1445.
δυσφορεῖν 920.
δυσχείμερος 125.
δωδεκαμήχανος de meretrice Cyrene 1323.
δωμάτιον Διός 100. 311.

E.

ἐᾶν 1241.
ἐγγίγνεται licet 689.
ἐγγύς 35.
ἐγείρειν 340.
ἐγκαθέζεσθαι 1519.
ἐγκαλύπτειν 909.
ἐγκατακρούειν 331.
ἐγκέφαλος 134.
ἐγχέζειν 480.
ἐγκρούειν 374.
ἐγκύπτειν 426. 803.
ἔθω. 1. 14.
εἰ. εἰ μή 10. εἰ δὲ μή pro εἰ δέ 628. εἰ cum opt. oppos. ἄν 534. 585. cet.
εἰκῇ 732.
εἰκός 898.
εἰλίσσειν 1310. 1344.
εἶμι 36.
εἰς quod attinet ad 720.
εἰσαίρομαι 519.
εἰσβολή 954. 1102.
εἰσηγεῖσθαι 970.
εἰστιθέναι 1384. 1401.
εἶτα in interrog. 76. cet. εἶτα participio postpositum 367.
ἑκάστοτε 15.
Ἑκάταιον 366.
Ἑκάτη 1357.
ἑκατογκέφαλος 474.
ἐκβαίνειν de navigante, qui in terram egreditur 1073.
ἐκγράφεσθαι 151.
ἐκδιδάσκειν 64. 1017.
ἐκεῖ de inferis 82. 1457.
ἐκεῖθεν 77.
ἐκεῖνος. ἐκεῖνο μόνον, non μόνον ἐκεῖνο 7.
ἐκκενοῦν 1068.
ἐκκόπτειν 1221.
ἐκμιαίνεσθαι 752.
ἐκπηνίζεσθαι 578.
ἐκπλήττειν 144.
ἐκποδών 852.
ἐκτιθέναι 1188.
ἐκτρέφειν 1428.
ἐκτροπή 113.
ἐκτυφλοῦν 1193.
ἐκφέρειν de mortuis 168. 170.
ἐλαία 986. 993.
ἐλαύνειν remigare 203. 205.
ἐλέγχειν 856. 958. 959. 1362.
ἔλεγχος 784.
ἐλεινός 1061.
ἕλειος 352.
Ἕλληνες 723.
ἔμβα 377.
ἐμβάλλειν δεξιάν 753. 788.
ἐμμέλεια 895.
ἐμπίμπρημι 858.
Ἔμπουσα 293.
ἐν inter 1210.
ἐναλλεσθαι 39.
ἐνάπτω 431.
ἐναρμόττω 1200.
ἐνέγκειν 1295.
ἐνεῖναι 1177.
ἐνθάδε de vivis 82. 1457.
ἐνθυμοῦμαι 40.
ἐνιαυτός 348.
ἔντερον 477.
ἐντρίβειν 1068.
ἐντυγχάνειν 283.
ἐξακέσεις νόσων 1031.
ἐξαρκούντως 376.
ἐξαρχῆς 591.
ἐξάττειν (ἐξαΐσσω) 567.
ἐξεγείρεσθαι 51.
ἐξελέγχειν 958.
ἐξευρεῖν 407.
ἐξῆς prope, praepositionis loco 764.
ἐξικνεῖσθαι 1174.
ἐξίστασθαι 354. 370.
ἐξισῶσαι 687.
ἐξόπισθε 286.
ἐπαινεῖν 509.
ἐπαίρειν 1039.
ἐπαμύνειν 1353.
ἐπαναστρέφειν 1100.
ἐπανέρομαι 436.
ἐπαφαναίνομαι 1087.
ἐπαχθῆ ῥήματα
ἐπεί pro nam 659. ἐπεί τοι καὶ 510.
ἐπεξιέναι 1116.

ἐπερείδεσθαι 1100.
ἐπί cum accusat. indicat consilium 585. 577. 1414. significat caussam 111. ἐπὶ κώπην ἵζειν 199.
ἐπιβατεύειν 48.
ἐπιβρέμεσθαι 679.
Ἐπίδαυρος 364.
ἐπιδείκνυσθαι significatione peculiari 770.
ἐπιδῆσαι 1036.
ἐπικαθῆσθαι 1044.
ἐπίκλαυτος 682.
ἐπικρατεῖν 266.
ἐπιμέλεια 895.
ἐπίνοια ἀγαθῶν ἀγαθή 1526.
ἐπιορκεῖν 102.
ἐπίορκος 150. 275.
ἐπιπλέειν 197.
ἐπίπονος 1366.
ἐπισκύνιον ξυνάγειν 822.
ἐπισκώπτω 375.
ἐπιστροφαὶ βουνόμοι 1379.
ἐπιτηδεύειν 1067.
ἐπιτηρεῖν 1149.
ἐπίτιμος 701.
ἐπιτρίβειν 571. 1016.
ἐπιτυγχάνειν 1371.
ἐπιφυλλίς 92.
ἐπιχειρεῖν 81.
ἐποπτεύειν 744. 1124. 1136. 1141.
ἔπος. τὰ ἔπη diverbia, versus iambici 861. 946. 1403.
ἐπταβόειος θυμός 1015.
Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας Aeschyli 1019.
ἑπτέτης 419.
ἐπύλλιον 940.
ἐρᾶν 957.
Ἐρασινίδης 1194.
ἐργάζεσθαι ἔργον αἴσχιστον 1470.
ἐργασία γῆς 1032.
ἐρίβινθος 546.
ἐρείδειν 912.
ἐριβρεμέτας 813.
ἔριον 1065. 1383.
ἐριοπωλικῶς 1382.
Ἐριούνιος 1142.
Ἑρμῆς 1124. 1142. 1143.
Ἔρυξις nom. pr. 932.
ἑτέρᾳ 64.
ἔτνος 62. 507.
εὐανθής 373.
εὔγηρυς 213.
εὐδαιμονεῖν 1215. 1413.
εὐδαίμων 1180. 1193.
εὐήλιος 241.
εὐθύς 743.
εὔκολος 82. 359.
εὔλυρος 229.
εὐοδία 1524.
εὐπρόσωπος 411.
Εὐριπίδης 67. 80. 770.
εὑρίσκειν 805.
εὐτέλεια 405.
εὖ λέγεις 1476.
εὐφημεῖν 354.
ἔφεδρος 791.
ἔχω cum Infinit. 60. 1229. κακῶς 58. neutr. 703. pro ἐλαύνειν 188.
ἐχθαίρειν 1421.
ἔχθρα. δι' ἔχθρας τινὶ γίγνεσθαι 1408.
Ἔχιδνα 474.
ἔψειν 506.

Z.

Ζεὺς Σωτήρ 737. 1429. Ὁμόγνιος 749.
ζῆν 1080. 1473. (οὐ ζῆν τὸ ζῆν.)

H.

ἦ in exclamatione 271. ἀλλ' ἦ 1091. (not. 1094.)
ἦ μήν 104.
ἠβᾶν 1053.
Ἡγέλοχος histrio 303.
ἥδομαί τινι 1409.
ἡλίθιος 915.
ἡλίκος 55.
ἡμί 37.
ἡμίθεος 1058.
ἡμιωβολιαῖον 554.
ἠνί (ἦν' ἰδού?) 1386.
ἦπερ 301.
Ἡράκλεια 650.
Ἡρακλῆς 282.
ἠρέμα 315.
Ἡσίοδος 1031.
ἡσυχίαν ἄγειν 321.

Θ.

θᾶκος 1511 (?). 1518.
θαλάμαξ 1072.
θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ 1388. κακῶν βαρύτατον 1390.
θαῤῥεῖν 7.

θαυμαστός 207.
θεᾶσθαι 131. οἱ θεώμενοι 2. 16. 1471.
θένειν 854.
θεοφιλής 444.
θερμαίνειν σπλάγχνα κότῳ 843.
Θηβαῖοι 1021.
θήγειν 814.
Θηραμένης 541. 965.
Θησεύς 142.
θιασώτης 327.
θνήσκω 67. 1010. 1026.
θοαὶ ἵπποι 1231.
θορυβεῖν 767.
θούριος 1286.
θράνιον 121.
θρασύνεσθαι 845.
Θρηκία χελιδών 680.
θρῆνυς 1299
θρῖον ἐγκεφάλου 134.
θροεῖν 1274.
θρόνος 764. 768. 776. 1511.
θυεία 124.
θύειν ἀπαρχάς 1230.
θυλάκιον 1201.
θυμολέων 1039.
θυμοῦσθαι 584. 1004.
θύρα 35. 38. 461.
θύραζε 752.
Θωρυκίων 363. 381.

I.

Ἰακχος 316. 342. 398.
ἰαμβεῖον 1131. 1202.
ἴαμβος 660.
ἰαῦ 271.
ἰανοῖ 1027.
ἰαχεῖν 216.
Ἴδα 1352.
ἰδέα ὕμνων 382.
ἰδία τῆς φρενός 102.
ἰδίειν 237.
ἰδιῶται θεοί 888.
ἴδον 356.
ἰδού 200. 201. 483. 643. 1374. 1386.
ἱερός 651.
ἵζω 199.
ἱήκοπος 1265. 1275.
ἵημι 133. 1458.
ἴθι δή 1281. ἴθι νυν 495.
ἱκετεύω 11. 744.
ἱμάτιον 1059.
ἵμερος 59.
ἱμονιοστρόφον μέλη 1293.
ἵνα ubi 777. ἵνα cum Indicat. 917. ἵνα μή cum optat. 24.
Ἰοφῶν Sophoclis filius 73. 78.
ἱππαλεκτρυών 930. 935.
ἱπποβάμονα ῥήματα 820.
ἱππόβινος 430.
ἱππόκρημνα ῥήματα 927.
ἱππόλοφοι λόγοι 817.
Ἱππώναξ 661.
ἴσθι. σαφ' ἴσθι 916.
ἴσαι ψῆφοι 684.
ἰστίοις ἄκροις χρῆσθαι 998.
ἱστότονα πηνίσματα 1311.
ἰσχναίνειν 939.
ἰταμαὶ κύνες 1288.
ἰχθύς. ἐν τοῖς ἰχθύσι de foro piscario 1066.

K.

Κάδμος 1223.
καθαιρεῖν 10.
καθαπτός 1210.
καθαρεύειν 355.
καθέζομαι 200.
καθέλκειν 1394.
καθερπύζειν 129. 486.
καθῆσθαι 1101.
καθίζειν 197.
καθιστάναι 1001.
καθορᾶν 875.
καὶ μήν 285. 628. καὶ ταῦτα 67.
καιρός 357.
κακοδαίμων 33.
καλαμόφθογγος 231.
καλεῖν θεόν 480.
Καλλίας 429.
κάλλιστα recusantis 509.
καλλιχωρότατος 452.
καλὸς κἀγαθός 727. 1234.
κάλως laqueus 121.
καλῶς recusantis 513. 886.
κανών 798.
κάρδοπος 1157.
Καρικὰ αὐλήματα 1298.
καρποφόρος 382.
καρτερός 1394.
κατ' ἔπος 1403. καθ' ὅ τι 1160. κατ' ὀφθαλμούς coram 642.
κατάβα pro κατάβηθι 35.
καταβάλλειν 1045.
καταγέλαστος 481.
καταδεικνύναι 1030. 1060. 1077.

καταδύειν 49.
καταδωροδοκεῖν 361.
κατακεῖσθαι 439.
κατακελεύειν 207.
κατακούειν 312.
καταλαλεῖν 751.
καταλεπτολογεῖν 827.
καταλύειν 359.
κατάντης 127.
κατακίνω 1462.
καταρᾶσθαι 746.
κατασπᾶν 576.
καταστωμύλλεσθαι 1158.
κατασχίζειν 404.
κατατιλᾶν 366.
καταφοβεῖσθαι 1107.
κατερικτῶν χύτραι 506.
κατερρινημένον τι λέγειν 899.
κατέρχομαι 1126.
κατερῶ 299.
κατῆλιψ 566.
κατθανεῖν 1473.
κατιδεῖν 274. 411.
κατόμνυμι 305.
κατορθοῦν 734.
κάτω. εἰς Ἅιδου κάτω 69. κατωτέρω 70.
κελαδεῖν 383. 682. 1523.
κελαινοφαής 1327.
κενός 531.
κενταυρικῶς 38.
Κεραμεικός 120. Κεραμῆς 1091.
Κερβέριοι 187.
Κέρβερος 111.
κερκίς 1312.
κεροβάτας 230.
κεφαλὴ μαινίδος 982.
Κηφισοφῶν 942. 1404. 1448.
κιβδηλεύεσθαι 720.
κιθαρῳδικοὶ νόμοι 1280.
Κιμωλία γῆ 712.
κινεῖν 148.
Κινησίας poeta dithyr. 153. 1433.
Κῖος 968.
κλάειν 653.
κλαύματα 812.
Κλειγένης 708.
Κλειδημίδης 790.
Κλεισθένης 48. 57. 423.
Κλειτοφῶν 965.
Κλεόκριτος 1433.
κλέος 1033.
Κλεοφῶν 677. 1500. 1528.
Κλέων 569. 577.
κλῖαξ 617.
κλύειν 1171.
κλωστήρ 1345.
κνεφαῖος 1345.
κνίζειν 1196.
κόβαλος 104.
κόθορνος 47. 557.
κόκκυ 1380.
κοκκύζειν 1376.
κόλιξ 576.
κόλλαβος 508.
κολοσυρτός 536.
κόλπος 373.
κόμμα 725. 888.
κομπάσματα 938.
κομπολακεῖν 959.
κομποφακελοῤῥήμων 838.
κομψός 965.
κόπος 1266. 1276. 1281.
κόπτεσθαι 722. 725.
κόρη 337.
Κόρινθος 440.
κόρις 115.
κορυθαιόλος 817.
κοσμεῖν 1003.
κοῦφος 1392.
κράζειν 257. 980.
κραιπαλόκωμος 219.
κρανοποιεῖν 1016.
κράνος 1036.
κρᾶς, κρατός 329.
Κρατῖνος 357.
κράτος 1282.
κρέας 191. 553.
κρήνη 113. 211.
Κρῆτες 1352.
Κρητικὴ μονῳδία 848.
κρίνειν 804. 1411.
κρίσις 778. 784.
κροκωτός 46.
κρόμμυον 653.
κρόταφος 853.
κρότος 157.
κρουνός 1003.
κυανεμβόλος 1314.
κύβος 1396.
κυνηγέτρεφος 710.
κύκλιος 366.
κύκλος 441.
Κύκνος nom. propr. 961.
κῦμα 304. 703.
κυνεῖν 549.
κυνίσκη 1356.
κυνοκλόπος 604.

κύπαιρος 243.
κύπτειν 1089.
Κυρήνη meretrix 1324.
κύσθος 431.
κύων epitheton monstrorum 1284.
κωδάριον 1201.
κώδιον 1474.
κωδωνίζειν 79. 722.
κωδωνοφαλαρόκωλος 961.
Κωκυτός 473.
κῶλον 1354.
κωμῳδεῖν 368.
κώνειον 124. 1049.
κώπη 197 199.
κωπίον 269.

Λ.

λαγών 661. 1093.
λάθρα 745. 1166.
λακεῖν 97.
λαλεῖν 915.
λαλιά 1067.
λάλος 91.
Λάμαχος 1037.
λαμπάς 181. 340. 1085. 1096. 1357. 1521.
λάμπεσθαι 293.
λάρυγξ 575.
λασιαύχην 821.
λειμών 326. 344. 374. 449. 1296.
λεῖος 1001.
λεοντῆ 46. 431. 497.
λεπτολόγος 875.
λεσβιάζειν 1304.
Λευκόλοφος 1509.
λευκόλοφος 1014.
λεύσσειν 990.
λέων 1427.
Λήθη 186.
ληκύθιον 1199. 1207 sq.
λῆμα 464. 501. 601. 897.
ληματιᾶν 495.
ληρεῖν 513.
λῆρος 808. 1003.
λιβανωτός 870. 886.
λίθος Λυδίνου 194.
λιμήν 112.
Λίμναι 211.
λίμνη 193. λιμναῖος 211.
λίνον 364.
λίσπος 825.
λογίζεσθαι 1261.
λόγχη 1014.
λοιδορεῖσθαι 856.
λοιδορησμός 757.
λοιπός 74.
λοφιὰ αὐτόκομος 821.
λόφος 923. 1036.
λυγισμός 774.
λύειν 690.
Λυκαβηττός 1054.
Λύκις 14.
λύριον 1300.
λύχνος 1334.
λωβηταὶ τέχνης 93.
λωποδυτεῖν 1073.
λωποδύτης 771.

Μ.

μὰ τόν 1370.
μαινίς 983.
μαίνομαι 42. 103.
μάκαρες 85.
μακάριος 1478.
μακρά 34. 435.
μάκτρα 1157.
μαλθακός 540. 595.
Μαμμάκυθος 988.
Μανής 963.
Μανία 1341.
μανθάνειν 195. 764. 1167. 1440.
Μαραθών 1292.
μαστιγίας 502.
Μεγαίνετος 963.
μεδεῖν 665.
μεθίημι 1380. 1389. cum genit. 8
μειαγωγεῖν 797.
μειράκιον 1069.
μειρακίσκη 410.
μειρακύλλιον 89.
μελανοκάρδιος 471.
μελανονεκυείμων 1332.
Μελέαγρος 863.
μέλει μοι 654. 1134.
Μελιτίδης 989.
μελισσόνομοι 1271.
Μελίτη 502.
μέλλειν 11. 1505.
μελοποιός 1248. 1324.
μέλος 873. 913. 1246. 1253.
Μέμνων 963.
μέμψις 1251.
μέρος. ἐν τῷ μέρει 32. 498.
μέσος 470.
μεσοῦν 922.
μεταβάλλειν 8. 733.

'δεῖν 537.
ρειν 539.
443.
. 694. μὴ ἀλλά 103. 750.
581.
936.
μήν 285.
57.
ι 1079.
5.
543.
109.
1073.
23.
67.
ίλβιαι 454.
ν 379.
'0. 383. 1523.
5.
848. 942.
πός 923.
ς poet. trag. 151.
Εὐριπίδου 1302. Μοῦσαι
Διὸς παρθένοι 875.
ς 1031.
93.
872. μουσική 728. 796.
; 1009.
158. 318. 457.
ι 562.
) 1502.
91.
476.
63.
1502.
' 156.
: 159. 885.
70.
314.
8.

N.

.
70.
ν 33. 49. 191. 431. 692.
136.
40.
1205.
ιοραί 1209.
97.
70. 1401.
1368.
ς τραγῳδίας 861.

νεφρός 476. 1278.
Νικόμαχος nom. propr. 1502.
Νιόβη 910. 918.
νοεῖν 955.
νόμισμα 719. 721.
νόμος musicae modus 1280. lex 760.
νόσος 1031.
νότιος 1307.
νουθεσία 1007.
νουθετεῖν 829.
νοῦν ἔχων καὶ φρένας 535. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν 105.
Νύμφη 1340.
Νυσήϊος 215.

Ξ.

Ξανθίας nom. servi 271.
ξενίζειν 1476.
Ξενοκλέης poet. trag. 86.
ξενοδόκος 109.
ξένος 459.
ξουθός 930.
ξύλον 716. 735.
ξυμβαίνειν 175.
ξυμπαραινεῖν 686.
ξυναποδιδράσκειν 81.
ξύναυλος βοά 212.
ξυνεῖναι 957.
ξυνέμπορος 396.
ξυνεχῶς 913.
ξυνναυμαχεῖν 701.
ξύνοδος de congressu hostili 1528.
ξυντέμνειν 1260.
ξυντυχία 1004.
ξύσσιτος 1073.

O.

ὀβολός 141.
ὀδυνᾶν 649.
οἰδεῖν 938. 1190.
Οἰδίπους 1180.
οἰκεῖν νοῦν 105.
οἰκέτης 980.
οἶμαι 492.
οἰμώζειν 178. 256.
οἰνάνθη 1316.
Οἰνεύς 1236. 1238.
οἷος complectitur τοιοῦτος, unde quod sequitur pendet. 862.
οἶσε 433.
οἴχεσθαι 469.
ὀλισθαίνω 689.

Ὅμηρος 1034.
ὄμνυμι. ἦ γλῶττ' ὀμώμοκε 102. 1467.
ὁμόγνιος Ζεύς 749.
ὁμομαστιγίας 755.
ὅμως γε μέντοι 61.
ὄνειρος 1328. 1336.
ὄνος 27. 31. 159. 186.
ὄννξ 1333.
ὀξίς 1436. 1449.
ὄξος 619.
ὀξυλάλος 814.
ὀξυμέριμνος 877.
ὄπισθεν 286.
ὅπλισις 1034.
ὀπτᾶν 508.
ὅπως cum fut. 992. 1118. ὅπως μή 8. elliptice 992. quomodo 377. οὐκ ἴσθ' ὅπως οὐ 639.
ὀργή 699. 843.
ὄργια 356. 384.
ὀρεσσίγονος 1340.
Ὀρέστης 1137.
Ὀρέστεια tetralogia Aeschyli 1122.
ὀρεύς 290.
ὀρθός cum Infinitivo 722.
ὀρίγανος 602.
ὁρμαθός 912.
ὀρνίθειος 511.
ὄρρος 222.
ὀρρωδεῖν 1110.
Ὀρφεύς 1030.
ὄρφνα 1328.
ὀρχηστρίς 516. 520.
ὄστρακον 1188. 1301.
ὀσφραίνεσθαι 490. 653.
ὀσφραντήριος 891.
οὐ γάρ 25. οὐ γὰρ ἀλλά 48. 192. 499. οὔ τί που 523. οὐ δήπου interrog. 527. οὐ μή 202. 298. 463. 525. οὐ μὲν οὖν 1186.
οὐδὲ ἕν 925. οὐδὲ τουτί 911.
οὖλα ἕρια 1065.
οὐράνιος 780. 1133.
οὗτος heus tu 171. cet. τοῦτό γέ τοι δή ita est. οὐδὲ τουτί 911.
ὀφθαλμός 626. κατ' ὀφθαλμοὺς λέγειν.
ὀφρύς 923.
ὀχεῖν 23. 25.
ὄχθος 1170.
ὄχλος 219. 675.

Π.

πάγχυ 1527.
παιδίον de ianitore 37.
παίζειν 319. 375. 388. 392. 408. 443. 453.
παῖς de servo vel famulo 37. 40. 190.
πάλαισμα 638. 877.
παλαίστρα 728. 1068.
Παλαμήδης 1447.
πάλιν αὖθις 1482.
πάλλειν 345. 1313.
παμμίαρος 467.
παμπόνηρος 157.
Πάν 230.
Παναθήναια 1088.
πανδοκεῖον 550.
πανδοκεύτρια 114.
πανυχίζειν 447.
πανυχίς 371.
πανοῦργος 35. 80. 546. 549.
Παντακλῆς 1034.
πάντως 262.
πάνυ 4. 6. πάνυ καλῶς recusandi formula 513.
παραβάλλεσθαι 180. 269.
παραβλέπειν 410.
παραινεῖν 1416.
παρακαθῆσθαι 1488.
παρακινδυνεύειν 99.
παρακονᾶσθαι 1114.
παρακούειν 749.
παραληρεῖν 594.
πάραλοι 1069.
παραξόνια 818.
παραπέτασμα 936.
παράπρισμα 880.
παρασκευάζεσθαι 783. 847.
παρατρώγειν 986.
παραφρονεῖν 1495.
Παρδόκας nom. servi 607.
παρθένος 875.
παρεῖναι 698.
Παρνασός mons 1055. 1210.
πάσχειν 252. 717.
πατάξαι τὴν θύραν 38. πατρὸς γνάθον 149. πυξ πατάξας 548. πόθος ἐπάταξε τὴν καρδίαν 54.
πάτρα 1423.
πατραλοίας 274. 772.
Πάτροκλος 1039.
πατρῷον γέρας 1144. κράτος 1136.
παῦε pro παῦσαι 269.

παύεσθαι 1527.
παυσίπονος 1317.
παχύς 145.
πείθειν 68. 1166.
Πειθώ 1387. 1391.
πελάγιος 1434.
πελάθειν 1263. 1275.
Πέλοψ 1230.
πέμπειν sine πομπήν 1035.
περαίνειν 402. 1168. 1281.
περαιοῦσθαι 138.
περιδήσασθαι 1038.
περίδρομος 473.
περιειλυμένος ῥακίοις 1064.
περινοεῖν 956.
περιόπτεσθαι 509.
περίπατος 940. 951.
περιπίπτειν 967.
περιπλεῖν 536.
περιτρέχειν 193.
Πέρσαι tragoedia Aeschyli 1024.
περυσινός 984.
πέταλον 681.
πεύκη 1210.
Πηλεύς fabula Euripid. 862.
πήληξ 1015.
πηνίκα pro πότε *quando*, non *qua hora diei* 645.
πήνισμα 1311.
πηρεῖν 622.
πῆχυς 798.
πιέζειν 3. 30.
πίθηκος 707.
πινακηδόν 823.
πίνειν οἶνον ἀνθοσμίαν 1148.
πίπτειν 968.
Πίσα 1230.
πίττα 364.
πίων 1090.
πλαίσιον 799.
πλακοῦς 508.
πλάξ 1434.
πλάστιγξ 1374.
Πλαταιεῖς 693.
πλάτη 1205.
πλατύς 1094.
πλεῖν pro πλέον 18. 90. 91. 103. 750. 1127.
πλεῖν navigare 1075.
πλείων 160.
πλεύμων 475. 828.
πλευρά 1093.
πλέως 1368.
πληγή 672. 746.
πλὴν ὅταν 11.
πλήττειν 1046.
πλινθεύειν 799.
πλίνθος 620.
πλοιάριον 139.
πνεῦμα 1001.
πνιγηρός 122.
πνοή 313.
ποθεῖν 1421.
ποθεινός 84.
πόθεν; negantis 1451.
ποῖ γῆς 85.
ποιεῖν effingere 1041.
ποιητὴς δεξιός 71.
πόκες ὄνου 186.
πολέμιος 1459. 1460.
Πόλυβος 1190.
πολύκαρπος 328.
πολυκόλυμβος 245.
πολύμετρος 1238.
πολύῤῥοδος (πολύῤῥοθος) 449.
πολυτίμητος *Αἰσχύλος* 850. Proserp. 337.
πομφολυγοπάφλασμα 249.
πονεῖν 23.
πονηρός 730.
πόνος quod labore partum est 828.
πόντιος 1337.
πορίζειν 879.
πόριμος 1429.
ποριστής 1501.
πορνεῖον 113.
πορνίδιον 1297.
πόρος 1461.
Ποσειδῶν 663.
πότνια *Δήμητρος κόρη* 337.
ποῦς 1319.
πραόνως 855.
πράσον 620.
πράττειν πολλά 228. 748. *πάντ' ἀγαθά* 302.
πράττεσθαι 561.
πρέπει. οὐ πρέπει 856.
πρεσβύτερος 18. lege πλεῖν ἢ ἐνιαυτῷ πρεσβύτερος.
πρίασθαι 1227.
πρίειν τοὺς ὀδόντας 925.
πρῖνος 858.
προβάδην 351.
προδιδόναι 362.
προϊέναι 277.
προκόπτειν 413.
πρόλογος 1117.
πρόπολος 1329.

πρόῤῥιζος 587.
πρός adverb. 416. πρὸς ἐμαυτόν mecum 52. πρὸς ἀνδρός ἐστι 535. 541. cum accusativo substantivi pro adverbio 843. 1453.
προσελοῦμεν (?) 729.
προσεπιτέρπεσθαι 232.
προσέτι 491.
προσήκειν 697.
προσκαλεῖσθαι 578.
προσουρεῖν 95.
προσοφείλειν 1131.
προσπαρδεῖν 1072.
προσπνεῖν 338.
προστάτης 569.
πρόσχημα 911.
προτιμᾶν 637. 654.
πρυτανεῖον 763.
πρύτανις 1284.
πρών 664.
πρώρα 1314.
πταίρειν 616.
πτεροῦν 1384. 1433.
πτέρυγες 1348.
πτήσσειν 315.
πτωχοποιός 841.
πυγή 1068. 1093.
Πυθάγγελος poet. trag. 87.
Πυθών 658.
πύξ 548.
πυργοῦν 1002.
Πυῤῥίας nomen servile 729.
πυῤῥίχη Κινησίου 153.
πῶς λέγεις laete admirantis 516.

P.

ῥ litera vocalem producit brevem 406. 1057. 1064.
ῥαίνειν 1437.
ῥάκιον 1061. 1064.
ῥακιοσυῤῥαπτάδης 841.
ῥάκος 406.
ῥανίς 1308.
ῥέπειν 1389.
ῥῆμα 880.
ῥῆσις 151.
ῥιπίζειν 360.
ῥίς 619.
ῥόπαλον 47. 496.
ῥυππαπαί 1071.

Σ.

σαλπιγγολογχυπηνάδης 964.
σάλπιγξ 1040.
σανδαλίσκος 405.
σαρκασμοπιτυοκάμπτης 964.
σάφ' οἶδα 75.
σαφῶς 1430.
Σεβῖνος 428.
σεμνός 178. 1059. 1492.
σεμνύνεσθαι 1018.
σημεῖον 931.
Σθενέβοια 1041. 1047.
σιγᾶν 913.
σιδηροβριθής 1398.
Σιδώνιον ἄστυ 1223.
σισύρα 1455.
σίτησις 763.
σιωπή 914.
Σκάμανδρος 926.
σκαριφισμός 1493.
σκάφος 1378.
Σκεβλίας nom. serv. 607.
σκέλος 294.
σκευή, ἡ 108.
σκεύη, τά 12. 15.
σκευοφορεῖν 15.
σκευοφόρος 496.
σκολιόν 1298.
σκοπεῖν 1153.
σκορδινᾶσθαι 920.
σκόροδον 555. 985.
σκώπτειν 58.
σκῶρ 146.
σμιλεύματα 818.
σόφισμα 17. 871. 1102.
Σοφοκλῆς 76. 79. 786. 1512.
σοφός 1409. σοφῶς 1430.
σπαράττειν 425.
σπείρειν 1204.
Σπερχειός 1379.
σπεύδειν 197.
σπλάγχνα 474. 843. 1004.
σπογγιά 483. 488.
σποδεῖν 661.
σπουδάζειν 812.
σπουδή 523.
στάδιον 91.
σταθμᾶσθαι 796.
σταθμός 1361. 1403.
Στάμνιος nomen fictum 22.
στάσις 359. 1279. 1397.
στάχυς 1238.
στέργειν 229.

στέφανος μύρτων 830.
στίζειν 1507.
στίχος 1237.
στοιβή 1176.
στοματουργός 825.
στρατεύεσθαι metaph. 1111.
στρατηγεῖν 1194.
στρεβλός 877.
στρεβλοῦν 619.
στροβεῖν 816.
στρόφιγξ 890.
στρώματα 543. 596.
στωμυλία 1067.
στωμυλιοσυλλεκτάδης 846.
στωμύλλειν 1069. 1306.
στωμύλματα 92. 941.
συγκλινής 1290.
συγκρούειν 1050.
σῦκον 1245.
συμβαίνειν 806.
συμπαίστρια 412.
συμπαραστατεῖν 385.
συμποδίζειν 1508.
συμπροπέμπειν 403. 414.
συμφορά (exilium?) 1162.
σύν omissum ap. pronom. αὐτός 226. 477. 560.
συναποδιδράσκειν 81.
συναρπάζειν 1339.
συνέρχεσθαι 47.
συννοεῖσθαι 598.
σύνοδος 1528.
σύντεχνος 762.
σύντομος 123.
συντυγχάνειν 196.
συντυχία 1004.
συσκεδάννυμι 902.
συστέλλειν 997.
σφάλλεσθαι 688. 735.
σφέτερος 1460.
σφήν 800.
Σφίγξ 1284.
σχέτλιος 1047. 1472.
σχῆμα 542.
σχινδάλαμος 818.
σχολῇ 4.
Σωκράτης 1487.
Σώτειρα 378.
σωτήρ 737. 1429.
σωφρονεῖν 852.

T.

Ταίναρον 187.
ταινοῦσθαι 393.
ταλαιπωρεῖν 24.
τάλαντον 796.
τάλαρος 560.
τάριχος 558.
Ταρτησία μύραινα 476.
ταυρηδόν 803.
ταυροφάγος 357.
ταῦτα. καὶ ταῦτα 703.
ταφή 424.
τάφρος 926.
τάχα 528.
τείνειν 1099.
τελεῖν 173.
τελεῖσθαι initiari 357.
τελετή 343. 367. 1030.
τέμενος 219.
τέρας 1338. 1367.
τερατεύεσθαι 833.
τετραπήχεις ἄνδρες 1012.
Τεῦκρος 1039.
τευτλίον 940.
τέχνη 762. 987.
Τήλεφος 854. 863.
τί. τί δαί; 7. 135. 1475. τί δέ; 73. τί δῆτα; 12. τί ἐστιν; 40. τίνα τρόπον; 26. τί χρῆμα; quid rei est? 811. τὸ τί; 1226. 8. 40.
Τιθράσιος 478.
τίκτειν 1057. 1080.
τίλλειν 425. 517.
τινάσσειν 328. 341.
τὶς pronom. indef. de homine praesente 552. 605. in initio enuntiationis positum 811. (not.) τὶ adverbialiter 523.
τιτθίον 413.
τλήμων 85.
τοίνυν 321. 1011.
τοῖχος 538.
τοιχωρύχος 772.
τονθορύζειν 746.
τόξον 1353.
τορῶς 1100.
τουτὶ τί ἦν; 39. 1207.
τραγέλαφος 935.
τράγημα 511.
τραγῳδία 90. 95. 861. 911. 933.
τραγῳδικός 768 1491.
τράπεζα 519.
τράχηλος 19.
τρέπειν 37.
τρέφειν 1427.
τρίβειν 123.

τριηραρχεῖν 1063.
τρισκακοδαίμων 19.
τρόπος 26. 563. 1428.
τρυβλίον 983.
τρυφάλεια 1014.
τρυφή 21.
τύμβος 1137. 1170.
τυμβωρύχος 1147.
τυννοῦτος 139.
τυροπωλεῖν 1365.
τυρός 559.
τυφώς 847.

T.

ὕβρις 21.
ὑγίαινε vale 165.
ὑπάγειν 174.
ὑπάδειν 366. 873.
ὑπένερθε 1065.
Τπέρβολος 570.
ὑπερμαίνεσθαι 775.
ὑπερπυρϊάξειν 308.
ὑπερφυής 610.
ὑπηρετεῖν 1428.
ὑπό prae 815.
ὑποκινεῖν 643.
ὑπολείπεσθαι 1090.
ὑπολύριος 233.
ὑποπέρδεσθαι 1095.
ὑποτοπεῖσθαι 956.
ὑποτρώγειν 367.
ὑποχωρεῖν 789.
ὑπωρόφιος 1309.
ὕστατος 906.
ὑστριχίς 618.
ὑφαιρεῖσθαι 148. 1240.
ὑφέσθαι 1218.

Φ.

φαίδιμος 990.
Φαίδρα 1041.
φαίνειν facem praeferre 1520.
φάλαγξ 1310.
φάος 1525.
φαρμακός 732.
φάρυγξ 258. 571.
φάσκειν 279.
φέγγειν 344.
φέγγος 448. 456.
φενακίζεσθαι 919.
φέναξ 907.
φέριστος 991. (?)
φέρειν 9. 11. 24. 25. 27. 28. 29. 31.
φημί. οὐ φημί nego 1165.
Φθιώτης 1262.
φθονερός 826.
φιλακόλουθος 415.
Φιλόξενος 932.
φιλοπαίγμων 333.
φιλοτιμεῖσθαι 281.
φιλότιμος 677.
φιλοχορευτής 403. 409.
φιλῳδός 240.
φλαττόθρατ 1283 sq.
φλέγειν intrans. 350.
φλέως 244.
φλόγεος 340.
φλυαρεῖν 202.
φλύκταινα 236.
φοβοῦμαι 280.
φόνιος 1332.
φόνος 1030.
Φορμίσιος nom. pr. 963.
φορτίον 573.
φράτορες 419.
φρένας ἔχων καὶ νοῦν 535.
φρενοτέκτων 819.
φρικώδης 1331.
φρονεῖν εὖ 704.
φροντίζειν 494. 649.
φροῦδος in phrasi Attica 94. 305. 1340.
φρουρεῖν 473.
φρούριον 362.
φρύγειν 512.
Φρύνιχος 13. 688. 908. 1295.
φύειν 419.
φυλάττεσθαι 4.
φύρειν 943.
φύσις 1113.
φωρᾶν 1359.
φωσφόρος ἀστήρ 343.

X.

χαίρειν. οὔ τι χαίρων non impune 842.
χαίτη 821.
χάλαζα 851.
χαλεπαίνειν 1018.
χαλινοί maxillae 826.
χαλκήλατος 927.
χαλκίον 724.
χανδάνω 259.
χαρίεις 1487.
χεζητιᾶν 8.
χειμάζειν 361.

, Θρηκία 680. χελιδόνων
εῖα 93.
ίς 985.
τὶ πρώην 725.
; 1124. 1143. 1146.
1459.
ιν 375.
τυρός 559.
; 338.
338.
) 4.
76.
13.
247. 336.
ν 356. 388. 1211.
χορὸν λαμβάνειν 94. χο-
ἄγειν 1415. χοροὶ κύκλιοι
ientes 548.
ommodare 1157.
τὸ χρῆμα vel τὶ χρῆμα vel
ῆμα 811. χρῆμα τῶν κό-
1276.
ς 1031.
347.
τοῦ λοιποῦ in posterum 586.
ν πόδα 100. 311.
χρυσίον 719.
χρυσοῖ θεοί 484.
χυλός 941.
χύτροι 218.
χωλοκοιός 845.
χωρεῖν 641. 882. 1016.

Ψ.

ψευδόλιτρος 711.
ψευδολόγος 1517.
ψῆφος. τῶν ψήφων λαβών 1261.
ψίαθος 567.
ψόφος 493. 603.
ψυχή. ὃν ἡ ψυχὴ θέλει 1464.

Ω.

ὠλένας περιβάλλειν 1318.
ὦμος 30. 88.
ὠόν 180. 208.
ὥρα. ἐς τὰς ὥρας 380. ὧραι καρ-
πῶν 1032.
ὡραῖος 291. 394.
ὡρακιᾶν 482.
ὠφελεῖν 31. 1423.
ὠχριᾶν 307.

INDEX LATINUS *).

A.

Accentus significationem mutat 6. 90.
accusativus c. infinit. rarior 169.
— cum praepos. ἐπί consilium indicat 111. 585.
adiectiva temporalia pro adverbiis 1375.
adiective posita substantiva 1307.
Aegina mercaturae furtivae apta 363.
Aegyptii baiuli 1434.
aenigma Pythagoreum 93.
Agrae ad Ilissum 326.
albus color corporis mollitiem indicat 1113.
anastropha 1233. 1265.
anapaesti spondiaci 372 sq.
anapaestus vitiosus 1344.
apaturiorum festum 814.
Arginusia pugna 33. 1217.
Arginusiae pugnae victores puniti 1217.
articulus ap. πλείων 160.
— false eiectus 459.
asinus ad mysteria profecturus 159.
atimia 708.

B.

Bacchi imago myrtea corona cincta 330.
Bacchi imago in pompa Eleusiniorum 340.
Bacchus aetate florens et puer 394.
balneatores male audiebant 726.

C.

Caedendi nudantur 658.
centones 1286 sq. 1306 sq.
Cephisi prata 352.
Charontis navicula 139.
— naulum 140.
chorea manibus consertis facta 441.
chorus mystarum 323.
coniecturae et correctiones quaedam 4. 39. 43. 76. 90. 112. 113. 118. 138. 242. 341. 524. 601. 606. 746. 794. 811. 816. 870. 876. 897. 912. 1011. 1021. 1049. 1065. 1087. 1127. 1157. 1221. 1230. 1295. 1308. 1385. 1418. 1420. 1459. 1466. 1536. 1545. 1547. 1549.
coniunctivus adhortantis adiecto βούλει 127.
coniunctivus prim. person. in interrogatione recta 1.
connubium illicitum 866. 1102.
constructio liberior 387.
creticae monodiae 865.
cursus lampadicus 131. 1110.

D.

Decem ducum damnatio 1217.
dei nomen in iurandi formula oppressum 1402.
dextrae apprehensio signum benevolentiae 770.
diphthongus elisa 691.

*) Numeri significant versus huius editionis.

E.

Empusa spectrum 293.
Erinnyes canes dictae 473.

F.

Ficta nomina post Aeschylum demum recepta 1062.
flammae in Parnasso noctu lucentes 1233.
forma adiectivi pondus et pretium indicantis 562.
forensis formula 657.
formula religiosum silentium iubendi 354.
formula Socratica 1257.
formulae: *βούλει φράσω* 127. *εἰ δὲ βούλει* 1180. *εἰ θεὸς θέλοι* 534. *εὖ οἶδ' ὅτι* 615. *εὑφημεῖν χρή* 354. *κάλει θεόν* 480. *κάλλιστ' ἐπαινῶ* 509. *οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ* 656. *πάνυ καλῶς* 513. *ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι* 529. *τί βουλόμενος;* 71. *τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο* 318. 1365.
fratria 419.
futurum atticum 298.
futurum med. significatione pass. 813.

G.

Genit. partic. ap. verba sensuum 831.

H.

Herculis voracitas 505 sq.
hirundo loquacitatis imago 93. 694.
hominum maxima statura 1035.
honorarium fabularum publicum 367.
hospitii ius Atheniensibus sanctius quam Lacedaemoniis 147. 459.
hydra Lernaea 474.

I.

Iactus tesserarum felices et infelices 1428.
ilex inusta crepitat 875.
impiorum post mortem conditio 145 sq.
insignia navium 952.
Iovis cognomen comice fictum 772.
— cognomina 766.
Iphigenia Aeschyli non pervenit ad Alexandrinos 1294.
iteratae voces 775. 1359. 1377.
iuramenti Atheniensium in iudiciis formula 595.

L.

Lampadicus cursus 131. 1110.
Lesbia foeditas 1330.
Limnae locus Atticae 216.
lusciniae cantus pro querela 699.
lusus literarum 419.
— verborum 464.
lyrae sonus gravis et severus 1326.

M.

Maleficorum post mortem conditio 146 sq.
maris imperium Athenis utile 1494.
medicorum vocabula 1127.
merces concionantium 140.
Mercurii cognomina 1147.
metandi instrumenta 815.
militaria vocabula 1127.
monodia lepide ficta 1353 sq.
monstra canes cognominantur 473. 1309.
mortuos ter invocandi mos 1197.

N.

Navium insignia 952.
negationum *οὐ μή* cum futuro iunctarum usus 461.
neutrum plural. numero de homine 422.
neutrum adiect. singulare de hominibus 799.
nomen dei in iurandi formula oppressum 1402.
nomen fictum 187. 194. 428. 430.
nomina substantiva adiective posita 1307.
nominativus absolutus 1466.
— pro vocativo 40. 271.
— III. declin. plur. substantivorum in *ευς* variat *εις*. *ης* 1114.
notionum translatio 952.
numeri permutatio 213. 1096.
nummorum et hominum comparatio 734.

O.

Obtestandi formula omisso nomine dei 1402.
obtestandi formulae non temere adhibentur 766.

P.

Parabasis 353. 690.
Parcae mortuorum choreas iungunt 454.
parochi 459.
parodia nominis 84. 428. 502.
— versuum 1507.
παρ' ὑπόνοιαν figura 85. 90. 295. 308. 356. 419. 476. 556. cet.
participium pro substantivo 1.
partio loca sacra profanat 1101.
pecunia pauperibus ad sedem in theatro emendam data 140.
perfecti usus neglectus 524.
persona pro domicilio 114.
— pro loco, ubi versatur 1089.
Plataeenses Athenis civitate donati 710.
plurali a numero transitio ad singularem 1096.
proverbia: *Διὸς Κόρινθος* 438. *εἰς ὄνου πόκας* 186. *ἐκτὸς ἐλαιῶν* 1015. *ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι* 752. *ἐπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσεν ὀδόντας* 419. *ἑστάναι γεγραμμένην εἰκόνα* 540. *κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην* 51. *μεταπυλινδεῖν αὐτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον* 538. *πρασόπως ἔλεγχ', ἐλέγχου* 873. *χθὲς τε καὶ πρώην* 742.
pugna Arginusia 33.
Pythagoreum aenigma 93.

Q.

Quaestores perstringuntur 1534.

S.

Sacerdotes ad convivia vocari cupiunt 297.
scenicam victoriam epulae excipiunt 1509.
scholiasta recte vidit 113. 250. 299. 729.
scholiastae loca citata corrumpunt 1342. 1365. 1408.
scholiastae falsa dramatum nomina citant 1064.
servi pugnae Arginusiae interfuerunt et civitate donati sunt 33. 709.
servorum nomina 746.
— poenae 633. 636. 640.
— servi tormentis mutilati compensatio 639.
singularis num. pro plurali. 1096.
Socratica formula 1257.
sonorum imitationes 180.
sophistarum trinitas 907.
spongiae usus 483.
statura hominum maxima 1035.
stolidorum cognomina 1009.
substantiva adiective posita 1307.
— cum praepositione pro adverbiis posita 860. 1486.
suffragiorum numerus par absolvit 700.
syllaba una per plures tonos flexa 1336.

T.

Taenarus locus infaustus ad Maleam situs 187.
Tartesia muraena 476.
tesserarum lusus 989. 1428.
tetralogia 1145.
theatri scena 1.
Tithrasiae Gorgones 478.
tmesis 1066. cr.

V.

Valedicendi formula 164.
venales res pro venditoribus vel loco, quo veneunt 1089.
verbum plurale cum vocativo singul. 1508.
vestimenta muliebr. 46.
— scissa in pompa Eleusin. 404. 413.
vocabula nove ficta 209 sq. 1308 sq.
vox admirantis 63.
vox gementis 57.
vulgi formula 527.

Acme
Bookbinding Co., Inc.
100 Cambridge St.
Charlestown, MA 02129

Ga 110.165.1
Ranae.
Widener Library
002798024
3 2044 085 089 910